



အထောက်အကူလှအောင်

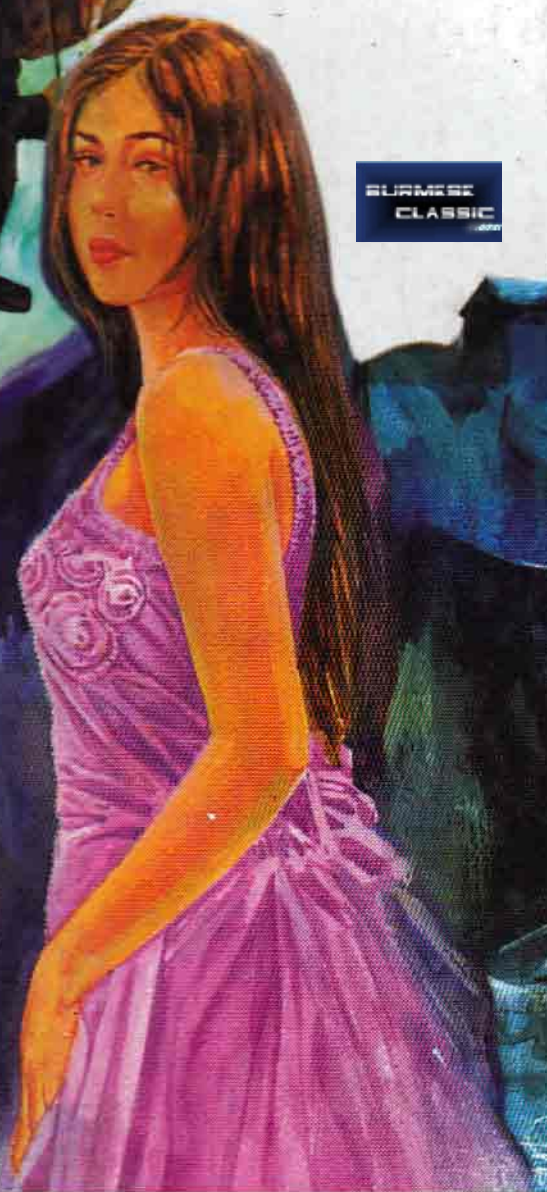
(ဒုတိယအကြိမ်)

(မြန်မာပြန်)

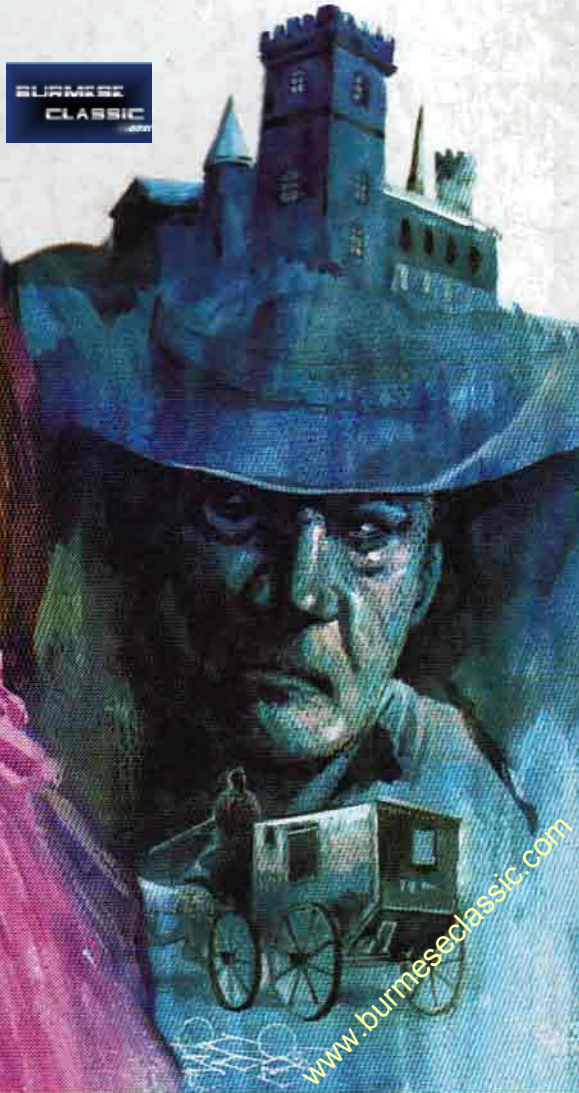
ဂျမေးကာဇော်ပွဲစားရုံ

Jamaica Inn

By Daphne du Maurier



BURMESE
CLASSIC



စီစဉ်သူ
ဉာဏ်ပွင့် (စက်မှု)



မျက်နှာပုံဝန်းကျိ	ရန်နိုင်ဦး
Logo ဒီဇိုင်း	ဝန်းချိုတို့ကျော်သိတ်နှင့် (Q.C)
အတွင်းဝလင်	တိုဦး
အပုံးဝလင်	စိန်နဂါး
တွန့်ဥစ္စာ	မောင်မောင်မြတ်
စာပြင်	မခင်သက်နိုင်
စာတည်း	လှမိုး (စက်မ)

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ တန်ဖိုး 2000

ပုံ နှိုက် မှတ် တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၉၂၃/၂၀၀၄ (၈) နှင့်
 မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၅၅၀၇၀၈ အရ
 မာကူရီအောင်ဆန်း၊ ဦးစွန်ကော်ယူ (၀၅၅၅၇)
 အမှတ်(၄၉)၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ
 အတွင်းစာသားနှင့် မျက်နှာပုံကို နှိုက်နှိုက်၍၊
 ဦးလှမိုး (ဉာဏ်ပွင့်စက်မှု) (မှတ်ပုံတင်အမှတ်-၀၃၉၄၉)၊
 ဇေယျာဠေစာပေတိုက်၊ တိုက်(၇၂၄)၊ အခန်း (၁၈)ပထမ၊
 မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ...
 ဒုတိယအကြိမ် အုပ်ချုပ် (၅၀၀) ထုတ်ဝေသည်။

လျှောက်ပြု စာစဉ် - (၆၈)



အထောက်အကူလှူဒါန်း

(မြန်မာပြန်)

ဂျပန်ကောလိပ်ပွဲစားရုံ

(ဒုတိယအကြိမ်)

DAPHNE du MAURIER

JAMAICA INN



လေဗျာအဖြစ်

စာပေတိုက်

တိုက်နံပါတ် (၇၂၄)၊ အခန်း(၁၈)ပထမ၊ (၁၇x၁၈)လမ်းကြား

ဓမ္မာပန္နလမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖုန်း - ၂၅၀၆၆၈

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁)



နီဝင်ဘာလ၏ အအေးဓာတ်လွန်ကဲသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။

ရာသီဥတုက ဖြုန်းဖြုန်းဒိုင်းဒိုင်းဖြင့် မနေ့တပင် ပြောင်းသွားသည်။ အဆက်မပြတ် လေကတိုက်နေပြီး မိုးကတစ်မိမိရွာနေသောကြောင့် ပိုဆိုးသည်။

အချိန်က မွန်းလွဲပိုင်း နှစ်နာရီမျှသာရှိသေးသည်။ သို့သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မိုးမှောင်ကြီးကျနေသည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် လေးနာရီလောက်မှာပင် မှောင်ပေတော့မည်။

မြင်းရထားတံခါးပေါက်များအားလုံးကို အလုံပိတ်ထားသည်။ သို့သော်လည်း စိမ့်နေသောလေအေးက ချောင်ကြိုချောင်ကြားမှ တိုးဝင်လာသည်။ ခရီးသည်များ ထိုင်နေကြသည့် သားရေဖုံး ကုလားထိုင်များမှာလည်း အေးစက်နေသည်။

အမိုးပေါ်မှာလည်း အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက် ရှိပုံရသည်။ တစ်ချိတစ်ချိတွင် ထိုအပေါက်ကလေးမှတစ်ဆင့် မိုးစက်များကျလာတတ်သည်။ လေပြင်းပြင်းဆောင့်ထိုးလိုက်သော အခါမျိုးတွင် မြင်းရထားကိုယ်ထည်မှာ သိမ့်သိမ့်ခါပြီး ယိမ်းယိုင်သွားလေ့ရှိသည်။

လေကွယ်မရှိသော တောင်တုန်းများပေါ်သို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် ပိုဆိုးတော့သည်။ အရက်မူးသမားတစ်ယောက်လို ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်နေသည်။

ခေါင်းမိုးပေါ်တွင်ထိုင်နေသော မြင်းရထားမောင်းသူသည် ကိုယ်ပေါ်မှ မိုးကာအကျီကော်လံကို ထောင်ထားပြီး ဒူးကိုပါကွေးထားသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးလည်းခိုက်ခိုက်တုန်နေရှာသည်။ သူ့ကြာပွတ်အောက်မှမြင်းများက အားသွန်ရုန်းနေကြသည်။

ချိုင့်ထဲသို့ မြင်းရထားဘီး ကျသွားသည့်အခါမျိုးတွင်လည်းကောင်း၊ ကျောက်ခဲကြီးကြီးများကို တက်နင်းမိသည့်အခါမျိုးတွင်လည်းကောင်း၊ မြင်းရထားကိုယ်ထည်မှာ ဂျိုးဂျိုးရွတ်ရွတ်မြည်သွားသည်။ အထဲမှာရှိနေသောခရီးသည်များလည်း ဟိုယိမ်းဒီထိုးဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ရွံ့ဗွတ်များကို တက်နင်းမိသည့်အခါတွင် ပြတင်းပေါက်ကို ရွံ့များလာစဉ် တတ်သည်။ သို့သော်လည်း ခဏအကြာမှာပင် မိုးရေစက်များနှင့်အတူ ထိုရွံ့များလည်း ကွာကျသွားလေတော့သည်။ ခရီးသည်များသည် အချမ်းသက်သာအောင် ကိုယ့်နေရာ ကလေးမှာ ကွေးနေကြသည်။ ချိုင့်ထဲကျသဖြင့် ရထားဆောင့်သွားသည့်အခါတိုင်း တစ် ပြိုင်တည်း တစ်သံတည်း အော်ဟစ်ညည်းညူကြသည်။

ထရူမြို့မှ တက်လိုက်လာသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က ထိုသို့ရထားဆောင့် သည့်အခါတိုင်း ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ပြီး ရထားမောင်းသမားကို လှမ်းအော်တတ်သည်။ သူ အော်သည်ကို မြင်းရထားမောင်းသမား ကြားမကြားတော့မသိပါ။ သို့သော်လည်း သူ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်လိုက်သည့်အတွက် လေရောမိုးပါ အထဲသို့တိုးဝင်လာသဖြင့် ခရီး သည်အားလုံး ခိုက်ခိုက်တုန်ကြရလေသည်။



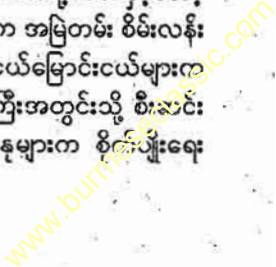
“ဒါလောက်ကြမ်းတဲ့ ခရီးမျိုးမကြုံဖူးပေါင်” ဟုလည်း ခရီးသည်များက တညီ တညွတ်တည်း ညည်းကြသည်။ မျက်နှာနီနီနှင့် အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကမူ “နောင် တွင် ဒီမြင်းရထားကို ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မှ မစီးတော့” ဟု ပြောနေသည်။ ထိုသို့ သူပြောသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပေပြီ။

မေရီယီလန်သည် ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ ကုပ်ကုပ်ကလေးထိုင်လျက် လိုက်ပါ လာလေသည်။ အထဲမှာရှိနေသူများကို မကြည့်ဘဲ အပြင်သို့သာ ငေးကြည့်နေသည်။ မိုးနှင့်လေရပ်ကာ ရာသီဥတုသာသာပါစေတော့ဟုလည်း စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြီးဆုတောင်း နေမိသည်။

ဟဲလ်ဖီဒေသတွင် မနေ့ကအထိ ရာသီဥတုအလွန်သာယာခဲ့သည်။ ယခုလို ဖြုန်းခနဲ ရာသီဥတုဖောက်ပြန်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်လာခြင်းမှာ သူ့ဘဝရှေ့ရေးအတွက် အတိတ်နိမိတ်များ ဖြစ်လေမည်လားဟုလည်း စဉ်းစားကြည့် နေမိလေသည်။

သူ့အမေ နာတာရှည်ရောဂါသည်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ထိုနာတာရှည် ရောဂါဖြင့်ပင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ယခုတစ်ဖန် ခရီးရှည်ကြီးကို ထွက်ခွာလာရပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ခမာ စိတ်ပင်ပန်း လူနွမ်းဖြစ်နေရရှာသည်။ သူ့အသက် နှစ်ဆယ်သုံးနှစ် သာရှိသေးသော်လည်း အရွယ်နှင့်မမျှအောင် သူ့ဘဝက ကြမ်းတမ်းလွန်းလှပါသည်။ ရှေ့တွင်လည်း ဘယ်လိုပတ်ဝန်းကျင်၊ ဘယ်လိုဘဝမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့နေရဦးမည်ကို သူ မသိ။

ယခုလို သူဖြတ်သန်းလာနေရသည့် နယ်မြေပတ်ဝန်းကျင်ကပင်လျှင် သူ မကြုံ ဖူးသော ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးဖြစ်နေသည်။ သူ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရာ ဟဲလ်ဖီဒေသနှင့်တော့ တခြားစီဖြစ်နေသည်။ ဟဲလ်ဖီဒေသမှာ မိုးမှန်သည်။ သစ်ပင်များက အမြဲတမ်း စိမ်းလန်း ဝိုပြည်နေလေ့ရှိသည်။ မိုးရွာသည့်အခါများတွင်လည်း ချောင်းငယ်မြောင်းငယ်များက ခဏသာ ရေလျှံတတ်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဟဲလ်ဖီမြစ်ကြီးအတွင်းသို့ စီးဆင်း သွားကြပြီး နုန်းတင်မြေနေများကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုနုန်းတင်မြေနေများက စိုက်ပျိုးရေး အတွက် အလွန်ကောင်းသည့် မြေဩဇာများ ဖြစ်ချေသည်။



ယခု ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ ပတ်လည်မှာ တောင်ကတုံးတွေ ချည်းဖြစ်နေသည်။ မြေဩဇာကောင်းပုံမရ။ ဘာစိုက်ပျိုးရေးမှ လုပ်သည်ကိုလည်း မတွေ့ရ။ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးမှာ စိမ်းလန်းစိုပြည်သည့် သစ်ပင်မရှိ။ ပေါက်သမျှအပင်များမှာ လည်း များသောအားဖြင့် ဆူးပြွမ်းသော အပင်များနှင့် တဖောင်းပင်များသာဖြစ်လေသည်။

အပြင်သို့ငေးကြည့်နေရင်း ငယ်ငယ်ကအကြောင်းများ ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ သူ့အဖေက မြင်းလှည်းမောင်းပြီး ဟယ်လ်စတန်မြို့သို့ ဈေးသွားရောင်းခဲ့ကြသည့် အကြောင်းများကို မှတ်မိနေသည်။ အဖေဆုံးသောအခါ အဖေ၏တာဝန်ကို အမေက ဆက်ယူသည်။ အဖေမောင်းသည့် မြင်းလှည်းကို အမေကမောင်းသည်။

သူတို့သားအမိ ဟယ်လ်စတန်မြို့ကလေးပေါ်သို့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် တက်ကြသည်။ ထိုသို့တက်တိုင်း သူတို့မြင်းလှည်းပေါ်မှ ကြက်ဥများ၊ ခြံထွက်ဟင်းသီးဟင်းရွက်များတင်သွားလေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ မြို့ပေါ်သို့ ဈေးရောင်းတက်တိုင်း မေရီလီယန်က သူ့ကိုယ်လုံးလောက်ရှိသည့် တောင်းကြီးတစ်တောင်းကိုမှီကာ ငိုက်မျှဉ်းပါလာစမြဲဖြစ်သည်။



ဟယ်လ်စတန်မြို့သူမြို့သားများနှင့် သူတို့မိသားစု ရင်းနှီးပါသည်။ အားလုံးက သူတို့မိသားစုကို လေးစားချစ်ခင်ကြသည်။ သူတို့မိသားစု၏ ရိုးဂုဏ်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ အဖေသေတော့ မေရီလီယန်မှာ ခြောက်နှစ်သမီးသာရှိသေးသည်။ အမေနှင့်လက်ထပ်ဖို့ လူနှစ်ယောက်က လာရောက်ကမ်းလှမ်းဖူးသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး တောင်သူလယ်သမားများဖြစ်ပြီး ဘိုးဘွားပိုင်မြေများပေါ်တွင် ဓားမဦးချ လုပ်ကိုင်နေကြသူများဖြစ်သည်။

သို့သော် အမေက လုံးဝလက်မခံ။ မုဆိုးမဘဝဖြင့်ပင် ဒီသမီးကလေး လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ်လာအောင် ပြုစုမွေးမြူတော့မည်ဟု ပြောသည်။ ပြောသည့်အတိုင်းလည်း ကြမ်းတမ်းခက်ခဲလှသည့် မုဆိုးမဘဝကို ဆယ်ခုနှစ်နှစ်လုံးလုံး အမေဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။

ကြမ်းတမ်းသောဘဝကို ရုန်းကန်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသောကြောင့် အမေကျန်းမာရေးအခြေအနေက တဖြည်းဖြည်းဆိုးရွားလာသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တိုင်းပြည်၏ စီးပွားရေးအခြေအနေက ယိုယွင်းလာသည်။ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းများ ပျက်ပြားလာသည်။ သေတွင်းက နက်သည်ထက် နက်လာသည်။

မိုးခေါင်နေသဖြင့် စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းတွေ ပျက်ကုန်သည်။ ထမင်းနပ်မှန်အောင် မစားရသူတွေ များလာသည်။ ဗူးလေးရာ ဖရုံဆင့်ဆိုဘိသကဲ့သို့ စီးပွားပျက်ကပ်ကြီးနှင့် ကြုံတွေ့နေရစဉ်မှာပင် တိရစ္ဆာန်များ ရောဂါမျိုးစုံဖြစ်ကြပြန်သည်။ မာလ်ဖိုတစ်နယ်လုံးမှာ ကြက်နာ၊ ဘဲနာများ ကျသည်။ မေရီလီယန်တို့ ခြံထဲမှာရှိနေသော ကြက်များလည်း မျက်စိအောက်မှာပင် ကြက်နာကျပြီး မျိုးပြုတ်သွားတော့သည်။ ဘဲများလည်း တစ်ကောင်မျှမကျန်တော့။

နွားပေါက်လေးတစ်ကောင်မှာ စားကျက်တွင် အစာစားနေရင်း ရွတ်တရက်လဲကျသေဆုံးသွားသည်။ သူတို့ပိုင်သည့် မြင်းကြီး ရောဂါရပြီး သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဒီမြင်းကြီးခေါ်မှာ သူတို့သားအမိ ရပ်တည်ခဲ့ကြရသည်။ မေရီလီယန် ငယ်
ငယ်တတည်းက ဒီမြင်းကြီးဆွဲသော လှည်းဖြင့် အပတ်စဉ် မြို့ပေါ်တက်ခဲ့ရသည်။ ဈေး
ဆောင်းခဲ့ရသည်။ သူတို့ကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးခဲ့သော ကျေးဇူးရှင်မြင်းကြီးဟုဆိုလျှင်
အမှန်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။

တစ်လောကလုံး စီးပွားပျက်ကပ်ဆိုက်ရောက်နေချိန်တွင် သူတို့ကို လုပ်ကိုင်
သွားစေခဲ့သော မြင်းကြီးသေဆုံးသွားခြင်းသည် သူတို့မိခိုလဲလျောင်းရာ မြင်းမိုရ်တောင်
ကြီးပြိုကျသွားခြင်းနှင့် မခြားတော့ပေ။ မြင်းသေကို သူတို့ခြံမှာရှိသော ပန်းသီးပင်ကြီး
အောက်မှာ မြှုပ်ကြသည်။ ဈေးနေ့တိုင်း ဟယ်လ်စတန်မြို့သို့ သူတို့သားအမိကို ပို့ပေး
နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း အသိဝင်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း သားအမိနှစ်ယောက်
လုံး ပြေမဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြရလေသည်။

“ဒီမြင်းကြီးနဲ့အတူတူ မေမေအသည်းနှလုံးတွေပါသွားပြီလို့ ထင်မိတယ် သမီး
ရယ်၊ မေမေ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး” ဟု မြေပုံမို့မို့ကလေးကိုကြည့်ရင်း
အမေက မချီတင်ကဲပြောသည်။

အမေသည် အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားပြီး မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ထိုင်နေသည်။ အမေ
မျက်နှာသွေးဆုတ်နေသည်။ စက္ကူတစ်ရွက်လို ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ အမေ
နေမကောင်းဖြစ်ပြီ ဆိုသည်ကို မေရီသိလိုက်ပါသည်။

“မေမေ... သမီး ဆရာဝန်သွားခေါ်ပေးမယ်နော်”

မေရီ၏စကားကိုကြားတော့ အမေက ပခုံးတွန့်သည်။

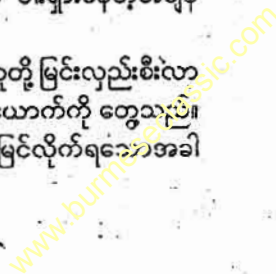
“သိပ်ကို နောက်ကျသွားပါပြီ သမီးလေးရယ်၊ ဆယ်ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး နောက်ကျ
သွားပါပြီ၊ ဆရာဝန်ခေါ်လို့လဲ ဘာမှအကြောင်းမထူးနိုင်တော့ပါဘူး”

အမေသည် ထိုသို့ပြောပြီး မချီတင်ကဲ စတင်ငိုကျွေးလေတော့သည်။ အမေငို
သည်ကို မေရီလီယန် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ သူ့ကွယ်ရာမှာ အမေငိုသည်
ဟုလည်း မကြားခဲ့ဖူးပါ။ ယခုတော့ အမေငိုလေပြီ။

မော်ဂန်အရပ်မှာနေသော ဆရာဝန်ကို မေရီသွားပင့်လာသည်။ သူ့ကို လူ
လောကကြီးထဲသို့ရောက်အောင် မွေးဖွားပေးခဲ့သူမှာလည်း ထိုဆရာဝန်ပင် ဖြစ်လေ
သည်။ ဆရာဝန်နှင့်အတူ မြင်းလှည်းစီးလာကြရင်း ဆရာဝန်က ခေါင်းယမ်းနေသည်။

“မင်းကို ပြောရဦးမယ် မေရီ၊ မင်းအဖေဆုံးပြီးကတည်းက မင်းအမေဟာ စိတ်
လဲအနားမယူ၊ ကိုယ်လဲ အနားမယူဘဲ အလုပ်ကို မနားမနေလုပ်ခဲ့တယ်၊ ဒီတော့လဲ
နောက်ဆုံးမှာ ဗုန်းဗုန်းလဲတော့တာပေါ့ ကလေးရယ်၊ အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ဒီလိုဖြစ်တယ်
ဆိုတာ အန်ကယ်တော့ သိပ်မကြိုက်ချင်လှဘူး၊ အစစအရာရာ ပါးရှားနေတဲ့အချိန်
မဟုတ်လား”

ကျွေးကောက်လိမ်တွန့်နေသည့် လမ်းကလေးအတိုင်း သူတို့ မြင်းလှည်းစီးလာ
ခဲ့ကြသည်။ ခြံဝသို့ရောက်သောအခါ အိမ်နီးချင်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့သည်။
သူ့မျက်နှာမှာ အတော်ကြီးပျက်နေလေသည်။ ထိုအမူအရာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ
မေရီလီယန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေသည်။



“မင်းအမေ အိမ်ဝကို ထွက်လာတယ်။ သူ့မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေပြီး တစ်ကိုယ်လုံးလဲ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။ အိမ်ဝမှာပဲ သူလဲကျသွားတယ်။ မစွက်ဟော် ဘလင်နဲ့ ဝီလျံတို့နှစ်ယောက်က သူ့ကိုပွေ့ပြီး အိမ်ထဲသွင်းပေးထားတယ်။ မျက်လုံးတော့ မဖွင့်ဘူးလို့ပြောတယ်” ဟု အိမ်နီးချင်းအဘွားကြီးက ဆီးကြိုပြောလေသည်။

အိမ်ဝမှာ လူတွေပြုနေသည်။ ဆရာဝန်နှင့် မေရီလီယန်က လူအုပ်ကြားထဲ တိုးပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ကြရသည်။ ကြမ်းပေါ်မှာ သတိလစ်နေသော အမေ့ကို ဆရာဝန်နှင့် ဝီလျံတို့နှစ်ယောက်က မပြီး အပေါ်ထပ်အိမ်ခန်းထဲသို့ ပို့ပေးကြသည်။

“လေဖြတ်သွားတာ၊ ဒါပေမယ့် အသက်ရှူနေပါသေးတယ်။ သွေးခုန်နှုန်းကလဲ မှန်နေသေးတယ်။ အန်ကယ် မကြိုက်တာ ဒါပဲ။ ဒီလိုဖြစ်မှာကို အန်ကယ်စိတ်ပူနေတယ်။ လေဖြတ်တယ်ဆိုတော့ နာတာရှည်ရောဂါ ဖြစ်တော့တာပေါ့။ မင်းတို့မှာ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဆိုတော့ ဒီလူနာတာဝန်တွေကို မင်းတစ်ယောက်တည်း ယူရတော့မယ်”

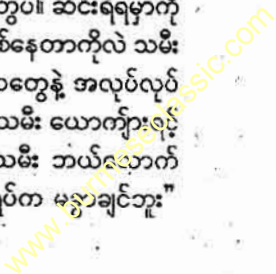
ဆရာဝန်ပြောသည့်စကားကို မေရီက မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် နားထောင်နေခဲ့ မိသည်။ သည်ကစပြီး အမေသည် ခြောက်လလုံးလုံး အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေသည်။ မေရီ ကလည်း စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် တတ်သလောက် မှတ်သလောက်ပြုစုသည်။ ဆရာဝန်က လည်း ကြိုးစားကုသည်။ သို့သော် အမေ့အခြေအနေက တိုးတက်မလာပါ။ အမေကိုယ် တိုင်ကလည်း ရောဂါကို ကြံကြံခိုင်ခိုင်ဖြင့် ခုခံတိုက်ခိုက်လိုစိတ် မရှိတော့ပါ။

မေရီအနေဖြင့် ထာဝရဘုရားသခင်၏ရှေ့မှောက်တွင် ဆုတောင်းရုံမှတစ်ပါး အခြားမတတ်နိုင်တော့ပြီ။

“သမီး အဖေဆုံးကတည်းက... မေမေလဲ ရုန်းကန်ခဲ့ရတာပါ သမီးရယ်။ ဒါကြောင့် ဆက်ပြီး အသက်ရှည်ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် ရုန်းကန်ဖို့ မေမေ့မှာ အားမရှိ တော့ဘူး။ ရုန်းကန်ချင်စိတ်လဲ မရှိတော့ဘူး။ တကယ်လို့ မေမေ သေသွားရင် သမီး တစ်ယောက်တည်း ဒီရွာမှာမနေပါနဲ့။ ဘော်ဒါမင်မြို့မှာရှိတဲ့ သမီးရဲ့အဒေါ် ပေးရှင်ဆီကို သွားပြီး သူနဲ့အတူတူနေတာ အကောင်းဆုံးပဲသမီး”

တစ်နေ့တွင် အမေက သူ့ကို အနားသို့ခေါ်ပြီး လေသံကလေးဖြင့်ပြောသည်။ မေမေ မသေနိုင်ပါဘူးဟု မေရီပြောနေလျှင်လည်း အပိုသာဖြစ်ချေတော့မည်။ အမေ သည် သူ့ကိုယ်သူ သိပြီးဖြစ်သည်။ သူ့မှာ ခန္ဓာကိုယ်ခွန်အားရော၊ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားပါ မရှိသလောက် နည်းပါးလျက် ရှိချေပြီ။

“သမီး ဒီအရပ်ကို မခွာချင်ဘူးမေမေ။ သမီးတို့ပိုင်တဲ့ မြေတွေယာတွေကိုလဲ ပစ်မထားခဲ့ချင်ဘူး။ ဒီအရပ်မှာ ဖေဖေမွေးတယ်။ မေမေမွေးတယ်။ သမီးလဲ ဒီအရပ်မှာပဲ လူဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးတို့မိသားစုဟာ ဒီအရပ်ရဲ့လူသားတွေပါ။ ဆင်းရဲရမှာကို သမီးမကြောက်ပါဘူး။ နောက်ပြီး သမီးတို့ယာတွေ မအောင်မမြင် ဖြစ်နေတာကိုလဲ သမီး မကြောက်ဘူး။ မေမေဟာ တစ်ယောက်တည်း ဆယ့်ခုနစ်လုံး ဒီယာတွေနဲ့ အလုပ်လုပ် ခဲ့တယ်။ သမီးရော ဘာကြောင့် မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ။ နောက်ပြီးတော့ သမီး ယောက်ျားရင့် မာကြီးတစ်ယောက်လို အလုပ်လုပ်နိုင်တာ မေမေလဲ သိသားပဲ။ သမီး ဘယ်လောက် သန်ဓာတ်ဆိုတာ မေမေ သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးတော့ ဒီအရပ်က မခွာချင်ဘူး”



“ဒါလောက် ကြမ်းတမ်းတဲ့ဘဝကြီးကို မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်တည်း မရုန်းကန်သင့်ပါဘူး သမီးရယ်၊ မေမေ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ်၊ မေမေ လုပ်ရတဲ့ အကြောင်းက သမီးဖေဖေအတွက်၊ နောက်ပြီးတော့ သမီးအတွက်၊ သမီးတို့အတွက် ရည်မှန်းချက်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေရလို့ မေမေမှာ စိတ်ချမ်းသာနေခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီး အနေနဲ့ကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ ဘာကြောင့် သမီးတစ်ယောက်တည်း ဒီ အလုပ်တွေကို ဆက်လုပ်နေတော့မှာလဲ၊ သမီးလုပ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး”

“ကျွန်မအဖို့ မြို့ပေါ်ပြောင်းနေစရာလဲ အကြောင်းမရှိပါဘူး မေမေ၊ မြို့စရိုက် တွေကိုလဲ သမီးနားမလည်ပါဘူး၊ ဒီတော့မှာပဲ မွေးတယ်၊ တောမှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့တယ်၊ ဟဲလ်ဒီဖြစ်ကမ်းတစ်ဝိုက်မှာပဲ မေမေတို့နဲ့အတူ လုပ်ကိုင်စားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဟိုကို သမီးမသွားချင်ဘူး၊ ဟယ်လ်စတန်မြို့လောက်ဆိုရင် တော်ပါပြီ၊ သမီး ကြက်နည်းနည်း ဖွေးမယ်၊ ဝက်တစ်ကောင်လဲ ကျန်သေးတယ်၊ ယာထဲမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေစိုက်မယ်၊ လှေကလေးတစ်စင်းလဲ သမီးတို့မှာရှိနေတာပဲ၊ ဘော်ဒမင်မှာ အန်တီပေးရှင်နဲ့ ဘာကိစ္စ သွားနေတော့မလဲ မေမေရယ်”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း အအုပ်အထိန်းမရှိဘဲ မနေသင့်ဘူးသမီး၊ အအုပ်အထိန်း မရှိဘဲနေခဲ့လို့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ဒီနယ်မှာ ဒုက္ခဖြစ်သွားခဲ့ဖူးပြီလေ၊ သမီးဘဝလုံခြုံမှု မရှိဘူးဆိုရင် မေမေ အသေဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးအဒေါ်လေး ပေးရှင်ကို မြင်ရင် သမီးသဘောကျမှာပါ၊ သဘောကောင်းတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်နှစ် တုန်းက ဒီကိုအလည်လာတာ သမီးမှတ်မိမှာပေါ့၊ ဒီတုန်းက သူ့ကို သဘောကျတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူက ပြန်မကြိုက်ဘူး”

မေရီလီယန်သည် လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိ သည်။ သူ မှတ်မိနေပါသေးသည်။ သူ့အမေ၏ညီမ ဒေါ်လေးပေးရှင်သည် သူတို့ဆီသို့ အလည်ရောက်လာခဲ့သည်။ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများနှင့် အလွန်ချောမောလှပသော အမျိုး သမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကိုပါ အမှတ်ရနေသည်။

သူ့ဂါဝန်ကို ရွံ့စဉ်းမှာကြောက်သောကြောင့် ဂါဝန်ကလေး မ၊မ၊ပြီး လမ်း လျှောက်သွားနေပုံကို ယခုပင် မြင်ယောင်နေသေးသည်။ ဟိုတုန်းကတော့ နတ်သမီးလေး လိုလှသည်ဟု မေရီ ထင်မှတ်ခဲ့လေသည်။

“သမီးရဲ့ဦးလေးက ဘယ်လိုလူစားမျိုး ဖြစ်မယ်ဆိုတာတော့ မေမေ မှသိဘူး၊ မြင်လဲ မမြင်ဖူးဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က သမီးဒေါ်လေးက သူ့နဲ့လက်ထပ်လိုက် တယ်၊ ဝေးရှင်က မေမေဆီကို စာတစ်စောင်တော့ ရေးဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရေးတာ တွေလဲ မေမေ ကောင်းကောင်းနားမလည်ပါဘူးကွယ်”

“သူတို့က သမီးကို တောသူ အရှိုင်းအခိုင်းလေးလို ထင်ကြမှာပဲ၊ သမီးက မြို့သူကလေးလို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လဲ နေတတ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဒါတွေ မလိုပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီးဟာ သူတို့ရဲ့ တူမအရင်းပါ၊ တူမအရင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ရိုင်းစိုင်းတာတွေ၊ သိမ်မွေ့တာတွေ ထည့်တွက်နေစရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး၊ မေမေကို ကတိပေးပါသမီးရယ်၊ မေမေ ခေါင်းချပြီးရင် ပေးရှင်ဆီ

ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံ

ကို စာရေးပါ။ သူတို့နဲ့အတူတူ သမီးကိုနေစေချင်တာဟာ မေမေရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ မေမေ၊ သမီး ကတိပေးပါတယ်”

မေမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကတိပေးလိုက်ရသော်လည်း မေရီလီယန်၏စိတ်ထဲမှာ မသက်သာလှ။ မိမိနေနေကျ ဒေသကို ကျောခိုင်းပြီး တစ်ရပ်တစ်ကျေးတွင် သွားရောက်အခြေစိုက်ရမည် ဆိုသည့်အတွက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေမိလေသည်။

အမေ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေသည် တစ်နေ့တခြား ဆိုးရွားလာသည်။ နောက်ဆုံးသုံးရက်တွင် လူမှန်းမသိ သူမှန်းမသိဖြစ်တော့သည်။ ကွယ်လွန်သူ အဖေအမည်ကို တ၊သည်။ အခြားသူများ၏ အမည်ကို ရေရွတ်သည်။ စတုတ္ထမြောက်နေ့တွင် အမေကွယ်လွန်လေသည်။ မေရီ မြတ်နိုးခဲ့သည့် ပစ္စည်းများမှာ အခြားသူများလက်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။

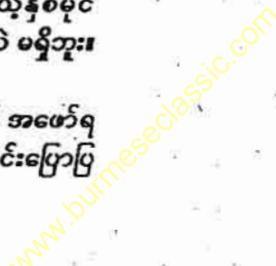
နောက်ထပ် မွေးမြူထားသည့် ကြက်များ၊ ဘဲများကို ဟယ်လ်စတန်ဇေးထဲမှာ ချရောင်းသည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကို အိမ်နီးနားချင်းများက ငယ်ကြသည်။ နေအိမ်ကိုတော့ ကိုပရက်အရပ်မှ လူတစ်ယောက်က လာဝယ်သည်။ အိမ်ဝယ်သူသည် ခြံထဲမှာ လှည့်ကြည့်ရင်း မည်သည့်အပင်များကို ချိုင့်မည်၊ မည်သည့်အပင်များကို လုံးဝ ခုတ်လှုပ်မည် စသည်ဖြင့် စီစဉ်နေသည်။

မေရီက သူပိုင်အဝတ်အစားလေးများကို အဖေ၏သေတ္တာထဲသို့ ငွေထည့်ရင်း ရင်နာနေမိသည်။ ဒီအိမ်ကြီးသည် မိမိနှင့် မဆိုင်တော့ပါကလားဟုလည်း အလိုလို နားလည်လာသည်။ ထိုအသိဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ရင်အနာကြီး နာမိလေတော့သည်။

ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ သူ လူဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ အဖေ၊ အမေတို့နှင့် အတူတူနေခဲ့သည်။ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ သူ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ သူတစ်ပါး လက်ထိုးအပ်ပြီး သူကိုယ်တိုင်မရောက်ဖူးသော တစ်ရပ်တစ်ကျေးသို့ အပြီးအပိုင်ပြောင်းရွှေ့ရပေတော့မည်။ သူ့အဒေါ် ရေးလိုက်သည့်စာကို ထုတ်ယူပြီး တစ်ကြိမ်ထပ်ဖတ်နေမိပြန်သည်။

ဒါလောက်ကြာအောင် မမ နာတာရှည်ရောဂါဖြစ်နေတာတို့ လုံးလုံးမသိရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ဒေါ်လေးတို့ဆီမှာလဲ အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်နေတယ်။ အခု ဒေါ်လေးတို့ဘော်ဒင်မြို့မှာ မနေတော့ဘူး။ လော်ဆက်စတန်မြို့ကို သွားတဲ့ လမ်းမပေါ်ကို ပြောင်းလာခဲ့ပြီ။ ဘော်ဒင်မြို့နဲ့ ဆယ်နှစ်မိုင် လောက်ဝေးတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူနေအိမ်ခြေလဲ မရှိဘူး။ ဒေါ်လေးတို့ တစ်အိမ်ပဲရှိတယ်။

ဒါကြောင့် သမီးရောက်လာရင်လဲ ဒေါ်လေးအတွက် အဖော်ရ သွားတာပေါ့။ သမီး အန်တယ်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြ လိုက်တယ်။ သူကလဲ မတန့်တွက်ပါဘူး။



သမီးဟာ နေရာတကာမှာ စပ်စပ်စုစုမရှိရင် ပြီးတာပဲတဲ့။ သမီးကို ပိုတံဆံတော့ ယေခိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်လေးတို့ စားသလိုစား၊ ဒေါ်လေးတို့ နေသလိုနေပေါ့ကွယ်။ ဧည့်သည်စောင်သည်တွေ အတွတ်တော့ သမီးလဲ တတ်နိုင်သမျှ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးရလိမ့်မယ်။ သမီးအန်ကယ်က 'ဂျပေကာ ဟော်ပွဲစားရုံ' ထောင်ထားတယ်လေ။

မေရီက စာကို ပြန်ခေါက်ပြီး သေတ္တာထဲမှာ ထည့်လိုက်သည်။ အမြဲတမ်း ပြန်နေတတ်သည့် ဒေါ်လေး၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိပြန်သည်။

စာကတော့ ထူးခြားလှသည်မဟုတ်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကတိပေးထားတာ တွေမပါ။ မေရီ စိတ်ချမ်းသာအောင် နှစ်သိမ့်မှုမျိုးမပါ။ အားပေးမှုမျိုးမပါ။ ရိုးရိုးစင်းစင်း ပင် ရေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း အမေ့ကို ကတိပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ခြံတွေ၊ ယာတွေ၊ အိမ်တွေကိုလည်း ရောင်းချပြီးပြီ။ ဟဲလ်ဖီးဒေသတွင် မေရီ ဆက်လက်နေထိုင်စရာ မလိုတော့။ နေစရာ အိမ်လည်း မရှိတော့။

နောက်တစ်ကြောင်းကလည်း ဒေါ်လေးပေးရှင်သည် အမေ့ညီမအရင်းခေါက် ခေါက်ဖြစ်သည်။ မိမိ အဒေါ်အရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်သည်။ အရေးကြီးတော့ သွေးနီးရာ ဆိုသော စကားကိုလည်း လက်ခံရပေတော့မည်။



ယခုတော့ ဟယ်လ်စတန်မြို့မှ လော်ဆက်စတန်မြို့သို့ ထွက်သော မြင်းရထား ပေါ်မှာ မေရီလီယန် ထိုင်လျက်ပါလာရချေပြီ။

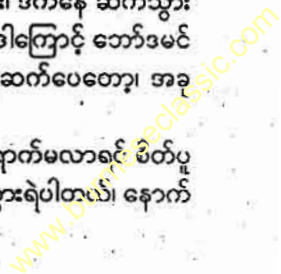
ထရူရီမြို့ကို ကျော်ခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းများက ပြောင်းလာသည်။ ဟဲလ်ဖီး ဒေသလိုမဟုတ်။ သစ်ပင်များ မပေါက်သလောက် နည်းပါးသည်။ တောင်ကတုံး များသာ ရှိသည်။ ရွာဆက်ဝေးသည်။ ရွာများကို တွေ့ပြန်တော့လည်း ရွာသိမ်ရွာငယ် ကလေးများသာ ဖြစ်သည်။

ဘော်ဒမင်မြို့သို့ ရောက်လာသည်။ ခရီးသည်အားလုံး မိမိတို့ပိုင်ဆိုင်ရာ ပစ္စည်းပစ္စယများကိုယူပြီး ဆင်းသွားကြသည်။ မေရီလီယန်တစ်ယောက်သာလျှင် ထိုင်မြဲ နေရာမှာ မလှုပ်မယှက်ရှိနေသည်။

မြင်းရထားမောင်းသူက မေရီကို ကြည့်သည်။
သူ့မျက်နှာမှာ မိုးရေစက်များဖြင့် ရွဲရွဲစိုနေသည်။

“သူငယ်မက လော်ဆက်စတန်မြို့ကို သွားမှာမဟုတ်လား၊ ဒီကနေ ဆက်သွား ရမယ့်ခရီးက ကြမ်းတယ်၊ လမ်းမှာ ရွာဆက်မရှိဘူး၊ လူ့ပြတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဘော်ဒမင် မြို့မှာ ဒီတစ်ညနေပြီး မနက်ကျတော့မှ တခြားမြင်းရထားနဲ့ ခရီးဆက်ပေတော့၊ အခု ဆက်လိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းမှာ အဖော်လဲမရှိတော့ဘူးလေ”

“ကျွန်မ မိတ်ဆွေတွေက မျှော်နေကြမှာပါရှင်၊ ကျွန်မ ရောက်မလာရင် မိတ်ပူ နေကြပါလိမ့်မယ်၊ လမ်းခရီးအတွက် အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်မ သွားရဲပါတယ်၊ နောက်



ပြီးတော့ လော်ဆက်စတန်မြို့အထိလဲ သွားမှာမဟုတ်ပါဘူး။ လမ်းတစ်ဝက်က ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာပဲ ကျွန်မကို ချထားပေးခဲ့ပါ။”

မေရီ၏စကားကို ကြားရသောအခါ မြင်းရထားမောင်းသူက နားမလည်နိုင်သလို ငုံ့ကြည့်သည်။ မယုံကြည်နိုင်သလိုလည်း ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ဂျပေကာ ပျော်ပွဲစားရုံလား။ မင်းက အဲဒီကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ။ မင်းတို့ အရွယ် မိန်းမပျိုလေးတွေ သွားသင့်တဲ့နေရာမျိုး မဟုတ်ဘူးကွယ်။ တစ်ခုခုတော့ မင်းမှားနေပြီ ထင်တယ်”

“ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံဟာ လူနေအိမ်ခြေတွေနဲ့ ဝေးတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ကြားထားပြီးသားပါ။ ကျွန်မကလဲ မြို့ပေါ်က မဟုတ်ပါဘူး။ ဖဲလ်ဒီနယ်က ရွာတစ်ရွာမှာ နေခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ နေရရင်လဲ ကျွန်မအတွက် ဘာမှ အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“လူနေအိမ်ခြေဝေးတာကို ကျွန်ုပ် ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး။ အင်း . . မင်း ဒီနယ်က မဟုတ်တော့ နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး။ ပတ်လည်မှာလဲ တောင်ကတုံးတွေနဲ့ ဖုန်းဆိုးတော့ တွေပဲ ရှိတယ်။ အမျိုးသမီးတွေ နေရမယ့်အရပ်မျိုး မဟုတ်ဘူး”

မြင်းရထားမောင်းသမားက လမ်းဘေးရှိ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လှမ်းအော်ပြောပြန်သည်။

“ဗျီး . . အဒေါ်ကြီး ဒီခဏလောက် လာပါဦး။ ဟောဒီသူငယ်မက လော်ဆက်စတန်မြို့ကို သွားမယ်ဆိုပြီး လိုက်လာတယ်။ အခုတော့ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ ချပေးဖို့ပြောနေတယ်။ သူ သဘောပေါက်အောင် ကြည့်ပြောပြပေးစမ်းပါဦးဗျာ”

ဆိုင်ထဲမှ အမျိုးသမီးကြီးက ဆိုင်ရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။

မြင်းရထားထဲမှာထိုင်နေသော မေရီကို မော်ကြည့်သည်။

“ဂျပေကာ ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ဝိုက်က ရေရိုင်းမြေရိုင်းတွေကွယ်၊ ဘယ်သူမှ သွားမနေကြဘူး။ မင်းအလုပ်လုပ်ဖို့ သွားတာဆိုရင်တော့ ဟိုမှာ ဘာအလုပ်မှရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်နယ်တစ်ကျေးက ပြောင်းလာသူတွေကိုလဲ နယ်ခံတွေက သိပ်လက်ခံခွင့်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘော်ဒမင်မြို့မှာပဲ သင့်လျော်ရာ အလုပ်ကလေး ဘာလေး ရွာလုပ်ပါလား”

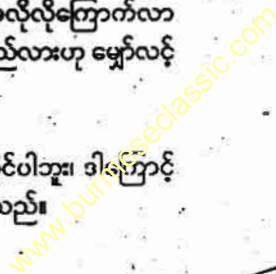
မေရီက အမျိုးသမီးကြီးကို ပြုံးပြသည်။

“ကိစ္စ မရှိပါဘူးရှင်။ ကျွန်မအတွက် အဆင်ပြေမှာပါ။ ကျွန်မက အမျိုးတွေဆီကိုသွားမှာပါ။ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင်က ကျွန်မ ဦးလေးပါပဲ”

သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်သွားသည်။ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ အမျိုးသမီးနှင့် မြင်းရထားမောင်းသူက မေရီကိုငေးကြည့်နေကြသည်။ မေရီမှာ အလိုလိုကြောက်လာသည်။ အမျိုးသမီးကြီးထံမှ အားပေးစကားကလေးများ ကြားရလေမည်လားဟု မျှော်လင့်ကြည့်မိသည်။ သို့သော်လည်း အချည်းနှီးပင်။

အမျိုးသမီးကြီးက နောက်သို့ပြန်ဆုတ်သွားသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်နော်။ ဒီကိစ္စက အဒေါ်နဲ့လဲ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဘာမှမပြောပါရစေနဲ့။ ဝှဒ်နိုက်” ဟုပြောပြီး ဆိုင်ထဲသို့ပြန်ဝင်သွားသည်။



မြင်းရထားမောင်းသမားမှာလည်း မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားပုံရသည်။ ဟန်မပျက်စေရန် လေချွန်နေသည်။ မေရီက သူ့ပခုံးကို လက်ဖြင့်လှမ်းတို့လိုက်သည်။

“ဒီမှာဦးလေးကြီး ကျွန်မကို ပြောပြစမ်းပါ။ ကျွန်မ စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ကျွန်မ ဦးလေးကို လူတွေက မကြိုက်ကြဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို မသွားစေချင်တာလဲဟင်”

အဘိုးကြီးမှာ ပိုပြီးမနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားပြန်သည်။ မေရီနှင့်လည်း မျက်လုံးချင်းမဆိုင်မိအောင် ရှောင်တိမ်းနေသည်။

“ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံက နာမည်ပျက်နေတယ်။ သတင်းတွေ အမျိုးမျိုးပြောနေကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တော့ ပြဿနာမပေါ်ချင်ဘူး။ ပြောနေတဲ့သတင်းတွေက မှန်ချင်မှလဲ မှန်မှာပါ”

“ဘယ်လိုသတင်းမျိုးတွေများလဲ ဦးလေးကြီးရယ်။ အရက်မူးသမားတွေ သိပ်ကို သောင်းကျန်းနေကြတယ်ဆိုတာမျိုးလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မဦးလေးက မကောင်းတဲ့ လူတွေနဲ့များ ပေါင်းသင်းနေလို့လား”

အဘိုးကြီးက သူ့နှင့်မပတ်သက်မိအောင် သတိထားရှောင်တိမ်းနေပုံရလေသည်။

“ကျုပ်တော့ ပြဿနာ မပေါ်ချင်ဘူးလေ။ ကိုယ့်နဲ့လဲ ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ တိတိကျကျ သိရတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားလူတွေ ပြောနေကြတာကိုပဲ နားစွန့်နားဖျား ကြားရတာပါပဲ။ ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတွေကတော့ ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံကို မသွားကြဘူး။ ဝေးဝေးကရှောင်ကြတယ်။ ကျုပ်သိသလောက်တော့ ဒါပါပဲ။ ဟိုတုန်းက ကျုပ်တို့ မြင်းရထားသမားတွေ ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ ခရီးတစ်ထောက် နားလေ့ရှိကြတယ်။ မြင်းရေတိုက် အစာကျွေးလုပ်ကြတယ်။ ခရီးသည်တွေရော၊ မြင်းရထားသမားတွေပါ ပျော်ပွဲစားရုံထဲမှာ အရက်သောက်၊ ထမင်းစားလုပ်ကြတယ်။ အခုတော့ ကျုပ်တို့ ဘယ်မြင်းရထားမှ အဲဒီမှာမရပ်ကြတော့ဘူး။ လမ်းငါးခွဆုံရောက်အောင် တောက်လျှောက်မောင်းကြတော့တာပဲ”

“ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေက ဘာဖြစ်လို့များ မသွားကြတော့တာတဲ့လဲ။ ဘာအကြောင်းများရှိလို့ပါလဲရှင်”

မေရီက မရမက မေးပြန်သည်။

အဘိုးကြီးက အတော်ကြာအောင် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။

စကားလုံးကို ရှာနေပုံမျိုးဖြစ်သည်။

“ကြောက်လို့တဲ့”

ထိုမျှသာ ပြောသည်။ ထိုထက်ပိုပြီး တစ်လုံးမျှ ပြောတော့မည်မဟုတ်ပေ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကြောက်လို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် မေရီအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ခဏကြာတော့ မေရီကို ငိုကြည့်သည်။

“ခရီးမဆက်ခင် လက်ဖက်ရည်ဝင်သောက်ဦးမလား။ ခရီးက တော်တော်ဝေးသေးတယ်။ ဖုန်းဆိုးတော့တွေ့ထဲ ဖြတ်မောင်းရမှာဆိုတော့ အေးလဲအေးဘယ်”

အဘိုးကြီးက စားသောက်ဆိုင်ဘက်သို့ မေးငေါ့ပြရင်း မေးသည်။

မေရီလီယန်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ရလျှင် တော်တော်လေး နေသာထိုင်သာဖြစ်သွားမည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော်လည်း ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်မထိုင်လိုတော့။ စောစောက အမျိုးသမီးကြီးက မိမိကို ကြည့်နေဦးမည်။ အခြားလူတွေကလည်း ဝိုင်းကြည့်ချင်ကြည့်ကြဦးမည်။

ပြီးတော့ . . .

“ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံကို မသွားတော့ဘဲ ဘော်ဒမင်မြို့မှာပဲနေပြီး ရရာအလုပ် တစ်ခုခု ရှာကြံလုပ်ပါလား” ဟု အကြံပေးနေကြဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းခါပြလိုက်ခြင်း သည်သာအင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ချေသည်။

ခ” ဆွက်လာမှတော့ လမ်းဆုံးသို့ရောက်အောင် သွားရတော့မည်။ အဒေါ် ပေးရှင်နှင့် အတူတူသွားနေပါမည်ဟု ကွယ်လွန်သူ အမေကိုလည်း ကတိပေးခဲ့ပြီးဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် ကွယ်လွန်သူအား ပေးခဲ့မိသည့်ကတိကို မဖျက်နိုင်တော့။

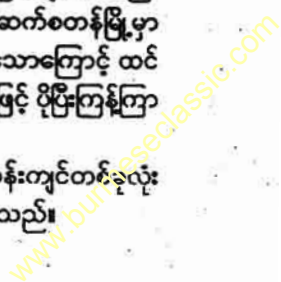
“ဒီလိုဆိုရင်လဲ ကျုပ်တို့ ခရီးဆက်ကြတာပေါ့။ ခရီးသည်ဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက် တည်းပဲ ရှိတော့တယ်။ ဟောဒီမှာ မင်းခြေထောက်တွေ ပတ်ထားဖို့ စောင့်၊ ဘော်ဒမင်က ထွက်ရင် တောင်တွေပေါ်ကို တောက်လျှောက်တက်ရမယ်။ သစ်ပင်အကွယ်မရှိတော့ လေတအားတိုက်မယ်။ လမ်းမှာ တစ်ညအချိန်ကုန်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ခပ်သုတ် သုတ်မောင်းမှ၊ ဒီလမ်းက ညဘက်ခရီးသွားလို့ သိပ်မကောင်းဘူးလေ။ တခြား ဘယ်သူမှ မသွားကြဘူး။ အထူးသဖြင့် အခုလို ရာသီဥတုဆိုးရွားနေတဲ့ အချိန်ဆိုရင် ပိုလို့တောင် ရှောင်ကြသေးတယ်။ ကျုပ်လဲ လော်ဆက်စတန်ကို ရောက်တော့မှပဲ အားရပါးရ အနား ယူရတော့မယ်”

မြင်းရထား ထွက်လာသည်။ လမ်းဘေးက အိမ်ကလေးများမှာ ချာချာလည်ပြီး နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ အချို့အိမ်များမှာ မီးရောင်တထိန်ထိန်ဖြင့် ညစာစားနေ ကြသည်။ လမ်းပေါ်မှာရှိသော လူများကလည်း အချိန်မီ ညစာစားနိုင်ကြဖို့အတွက် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်နေကြသည်။

တဖြည်းဖြည်း နောက်ပိုင်းမှာ ဝေးကျန်ခဲ့သော ဘော်ဒမင်မြို့ကလေးကို ပြန် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကြည့်နေရင်းမှပင် မြို့ကလေးသည် မြင်ကွင်းမှပျောက်သွားသည်။ မေရီ၏ ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။ ယခုနေ မြင်းရထားပေါ်မှ ခုန်ချပြီး ဘော်ဒမင်မြို့ ကလေးသို့ ပြန်ပြေးသွားရလျှင် ကောင်းလေမည်လားဟု စဉ်းစားကြည့်မိသေးသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ အမှောင်ထု ကြီးစိုးနေသည်။ မြင်းများကလည်း တောင်တက်မှာ အားသွန်ရုန်းနေကြသည်။ ဘော်ဒမင်မြို့နှင့် လော်ဆက်စတန်မြို့မှာ နှစ်ဆယ့်တစ်မိုင် ကွာဝေးသည်။ သို့သော်လည်း လမ်းကဆိုးလွန်းလှသောကြောင့် ထင် သလောက်ခရီးမတွင်လှပေ။ ထိုကြားထဲ ရာသီဥတုကပါ ဆိုးရွားနေသဖြင့် ပိုပြီးကြန့်ကြာ နေတော့သည်။

ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ငေးကြည့်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်ပိန်းနေသောကြောင့် ဘာကိုမျှ မမြင်ရပါ။ မိုးမှောင်ကြီးကျနေသည်။



မေရီသည် မြင်းရထားထဲမှာ ငိုက်မျှင်းရင်း ရောက်တတ်ရာရာများကို စဉ်းစား နေမိသည်။ တစ်နေရာမှာ မြင်းရထား ရပ်သွားသည်။ မြင်းရထားမောင်းသမားက ထိုင်ခုံ မှဆင်းလာသည်။ မြင်းရထားတံခါးနားမှာရပ်ပြီး မလှမ်းမကမ်းမှ အိမ်တစ်လုံးကို လှမ်း ကြည့်သည်။

“ရောက်ပြီ၊ ဟောဟိုအိမ်ဟာ ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံပဲ၊ တံခါးသွားခေါက်ရင် မင်းကို တံခါးဖွင့်ပေးလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ကတော့ လော်ဆက်စတန်ကို ဒီညရောက်အောင် ခရီးပြင်းနှင်ရဦးမယ်”

မေရီက မြင်းရထားပေါ်မှဆင်းသည်။ အဘိုးကြီးက သူ့သေတ္တာကလေးကို ချပေးသည်။ ပြီးတော့ ရထားပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားကာ မြင်းများကို အော်ဟစ်ပြီးမောင်း နှင်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

မေရီလီယန်မှာ သေတ္တာကလေးဘေးချပြီး ခပ်ကြောင်ကြောင်ရပ်နေမိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မှောင်နေသည်။

ထိုအခိုက် အိမ်ဆီမှ တံခါးဖွင့်သံကြားရသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ထွားထွား ကျိုင်းကျိုင်း လူတစ်ယောက် အပေါက်ဝမှာပေါ်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ မီးအိမ်တစ်လုံး ကိုင်ထားသည်။ ထိုမီးအိမ်ကိုမြှောက်ရင်း ခြံဝဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲဟေ့ . . . ဘာလို့ချင်လို့လဲ”

မေရီကိုလည်း လှမ်းအော်မေးသည်။ မေရီက သူ့ဆီသို့လျှောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။

ထိုသူက မီးအိမ်ကို ခေါင်းပေါ်သို့မြှောက်သည်။ သူ့မျက်နှာကို မေရီ မမြင် ရပါ။ မီးအိမ်ကလည်း ဟိုဒီယိမ်းနေသည်။ ခဏကြာတော့ ထိုသူ၏ ကျယ်လောင် သောရယ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ မေရီ၏လက်မောင်းကိုလည်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆင်ဝင်အောက်သို့ ဆွဲသွင်းသည်။

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. မင်းကိုး မင်းရောက်လာပြီကိုး၊ ငါဟာ မင်းဦးလေး ရှောင်မာလင်းပဲ၊ ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံကနေပြီး မင်းကို ကြိုဆိုပါတယ်ကွ့၊ ဟား.. ဟား.. ဟား..”

ထိုသူက အတောမသတ်ရယ်မောရင်း မေရီကို အိမ်ထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားလေ တော့သည်။ အိမ်ထဲဝင်မိသည်တွင် တံခါးကိုပြန်ပိတ်သည်။ ပြီးတော့ မီးအိမ်ကို စားပွဲ ဝ.စ်လုံးပေါ်သို့တင်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် ငေးစိုက်ကြည့် နေမိကြလေတော့သည်။



အခန်း (၂)

ကျော့စ်မာလင်းသည် ကိုယ်ခန္ဓာ အလွန်တရာ ကြီးထွားသူဖြစ်သည်။

အရပ်လည်းမြင့်သည်။ ခုနစ်ပေနီးပါးရှိသည်။ မြင်းတစ်တောင်လောက် ခွန်အားရှိပုံရသည်။ အသားမည်းသည်။ ဆံပင်များကလည်း နက်မှောင်နေသည်။

လက်နှစ်ဖက်က အလွန်ရှည်သည်။ ဒူးဆစ်လောက်အထိများ ရောက်လေမည် လားဟု ထင်မှတ်ရသည်။ လက်သီးဆုပ်ကြီးများက တူကြီးများလို ကြီးမားကြမ်းတမ်း သည်။ နှာခေါင်းကောက်သည်။

သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ သဘောကျစရာဆိုလို့ သွားများသာရှိသည်။

သွားများက ညီညာသည်။ ဖြူဖွေးသည်။ သူ ပြုံးလိုက်သောအခါ နက်မှောင် နေသည့် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် သွားတွေက အထင်းသားအရောင်လက်သွားတတ်သည်။ သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အားလုံးကို ခြုံကြည့်လျှင် အစာမာန်တက်နေသည့် ဝံပုလွေတစ်ကောင် ကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသည်။

“အင်း... မင်းဟာ မေရီလီယန်ကိုး၊ နောက်ဆုံးတော့ မင်း ဒီကိုရောက်လာပြီ ပေါ့လေ၊ မင်း အန်ကယ်ကျော့စ်မာလင်းကို ပြုစုဖို့ရောက်လာပြီပေါ့လေ၊ သိပ်ကိုတောင်း တာပေါ့ကွာ”

စကားဆုံးသောအခါ သူ ရယ်ပြန်သည်။ သူ့ရယ်ပုံက မေရီကို လှောင်ပြောင် နေသည့်ပုံမျိုးလည်း ဖြစ်နေသည်။ ရယ်သံက တစ်အိမ်လုံးကို လွှမ်းသွားသည်။

မေရီကတော့ တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်သွားမိလေသည်။

“ဒေါ်လေးပေးရှင် ဘယ်မှာပါလဲ၊ ကျွန်မ ဒီနေ့ ရောက်လာမယ်လို့များ မထင်ကြလို့လား”

မေရီက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်အကဲခတ်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

အပေါ်ထပ်သို့တက်သည့် လှေကားကို တွေ့ရသည်။ အခန်းတွေ အများကြီး ရှိသည်ကိုလည်း သတိထားမိသည်။

“ဒေါ်လေးပေးခွင့် ဘယ်မှာပါလဲရှင်”

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဒေါ်လေးကို ပြေးဖက်နမ်း နှုတ်ဆက်ဖို့မအောင့်နိုင် တော့ဘူးလား၊ ဒေါ်လေးကို ဖက်နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်မယ့်အစား မင်းအန်ကယ်ကျော်စ်ကို အရင်ဖက်နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်ပါလားကွီ”

မေရီမှာ သူ့စကားကြောင့် နောက်သို့ တွန့်ခဲနဲဖြစ်သွားမိပြန်သည်။

သူ့ကို ဖက်နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်ရမည့်အစား သေလိုက်တာကမှ ကောင်းပေလိမ့် ဦးမည်။ သူသည် ရူးနေသူသော်လည်းကောင်း၊ မူးနေသူသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်။ နှစ်ခုစလုံးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိတ်လန့်တကြီး ဖြစ်သွားသော အမူအရာကြောင့် သူ ဒေါသပေါက်ကွဲသွားမည်ကိုတော့ မေရီ မလိုလားပါ။ သို့သော်လည်း အကြီးအကျယ် တော့ ကြောက်လန့်နေမိသည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

မေရီ၏စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို သူ ခန့်မှန်းလိုက်မိပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်ပြန်သည်။

“အို. . နောက်ဆုတ်မသွားနဲ့လေ၊ မင်းကို ငါ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ပါဘူး၊ စိတ်ချလက်ချနေပါ။ မင်းကို စကြည့်တာပါကွာ”

ကျော်စ်မာလင်းက ထိုသို့ပြောရင်း မေရီကို အထင်သေးသည့် အမူအရာဖြင့် ငုံ့ကြည့်သည်။

နောက်ရပြောင်ရသည်ကိုလည်း စိတ်ကုန်သွားပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် လှေကားဆီသို့ လှည့်ပြီးအော်ခေါ်သည်။

“ပေးရှင်. . အပေါ်ထပ်မှာ ဘာတွေ ကမြင်းကြောထနေတာလဲ၊ ဒီမှာ ကောင် မလေးရောက်လာပြီ၊ မင်းကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ သေတော့မယ်တဲ့”

သူ့အော်သံကြီးက တစ်အိမ်လုံးမှာ ဟိန်းသွားသည်။

အပေါ်ထပ်မှ လှုပ်ရှားသံကြားရသည်။ လှေကားထိပ်ဆီသို့ လျှောက်လာသည့် နှစ်သံကို ကြားရသည်။ ခဏကြာတော့ အံ့ဩတကြီးအော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ဒေါ်လေး ပေးရှင် ဆင်းလာလေသည်။

သူ့ဆံပင်တွေ ဖြူနေပြီ။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်နှစ်နှစ်တုန်းက မေရီ တွေ့ခဲ့ဖူးသလို လှိုင်းတွန့်ကလေးများလည်း မရှိတော့။ မျက်နှာကလည်း ချောင်ကျသွားသည်။ အသက် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် အိုစာသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ဆင်ထား သည့် အဝတ်အစားများက ခပ်နွမ်းနွမ်းပင် ဖြစ်လေသည်။

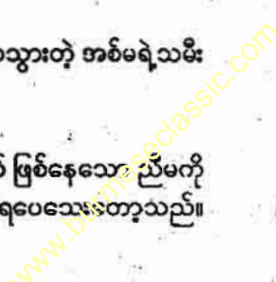
မေရီ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူသည်။ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

မျက်နှာကိုလည်း အနီးကပ်ကြည့်နေသည်။

“မင်း. . ရောက်လာပြီနော်၊ တုမလေး မေရီယီလန် သေသွားတဲ့ အစ်မရဲ့သမီး ကလေး မေရီလီယန်. . ”

ပါးစပ်ကလည်း တတုတ်တုတ်ရွတ်နေသည်။

မေရီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ယခုလို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသော ညီမကို အမေမြင်မသွားရသည့်အတွက် ဘုရားသခင်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပေသေးတာသည်။



“ဒေါ်လေးနဲ့ အခုလို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒေါ်လေး ကျွန်မတို့ဆီ အလည်လာပြီးကတည်းက မတွေ့ရတော့တာ ဆယ်နှစ်နှစ်တောင် ကြာသွားပြီနော်”

မေရီ၏စကား ဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မေရီကိုဖက်ကာ အားပါးတရ ရှိုက်ကြီးတစ်ငင် ငိုကြွေးလေတော့သည်။ ငိုသံက အကျယ်ကြီးပေါ်ထွက်လာသည်။

“အား... တိတ်စမ်း၊ ကိုယ့်တူမတစ်ယောက် ရောက်လာတာ ဒီလိုပဲ ကြိုဆို ရသလား။ ဝမ်းသာရမယ့်ဟာ ဘာကြောင့် ငိုတာလဲ၊ ငိုစရာ ဘာအကြောင်းရှိသလဲ၊ ကောင်မလေး ညစာဆာတော့မယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား၊ မီးဖိုချောင်ထဲကို ခေါ် သွားပြီး ညစာ စီစဉ်ကျွေးလိုက်”

ဂျော့စ်မာလင်းက အော်သည်။ မေရီ၏သေတ္တာကို ကောက်ယူကာ ပန်းပေါ်သို့ ပစ်တင်သည်။ သေတ္တာကို ပန်းပေါ်သို့ပစ်တင်ပုံမှာ စတ္တာတစ်ခွက်ကို ကောက်ယူလိုက် သလားဟုပင် ထင်မှတ်ရလေသည်။

“သူ့အခန်းထဲ သေတ္တာသွားပို့ထားလိုက်မယ်၊ ငါပြန်ဆင်းလာတဲ့အချိန်အထိ မင်းငိုနေတုန်းပဲဆိုရင် တကယ်ငိုရအောင် လုပ်ပြလိုက်ရသေးတာပေါ့တာ”

ထိုသို့ပြောပြီး မေရီဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ မေရီ ပါးစပ်နားမှာ လက်မတစ် ချောင်း ထိုးကပ်လိုက်သည်။

“မင်းကရာ ဘယ်လိုအစားထဲကလဲ၊ အရိုင်းလား၊ အသင့်လား၊ လက်ကို ကိုက် တတ်သလား ဟား... ဟား... ဟား”

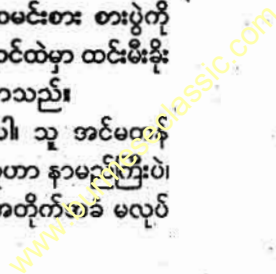
သူ့စကားအဆုံးတွင် တဟားဟားရယ်ရင်း အိမ်ပေါ်သို့ သေတ္တာထင်တတ်သွား သည်။ ဒေါ်လေးပေးရှင်က သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းသည်။ ကြိုးစားပြီးတော့လည်း ပြန်ပြ သည်။ မေရီကိုခေါ်ပြီး မီးဖိုချောင်ရှိရာသို့ ရှေ့ကထွက်သွားနှင့်သည်။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဖယောင်းတိုင်သုံးတိုင် ထွန်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

မီးဖိုချောင်ထဲ ရောက်သောအခါ သူ့အမူအရာ ချက်ချင်းပြောင်းသွားပြန်သည်။ မျက်မှောင်ကိုလည်းကြွတ်ထားသည်။ သူ့ယောက်ျားရှေ့မှာတုန်းက ဟန်ဆောင်ပြီး ပြန်ခဲ့ သော်လည်း ယခု သူတို့နှစ်ယောက်တည်းရှိသောအခါ မကျေနပ်သည့် အမူအရာပေါ် လာသည်။

“မင်း အန်ကယ်ဂျော့စ်ကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ သူက ဒီလိုပဲ ရယ်စရာ မောစရာ ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တယ်၊ သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်းတော့ လူတွေက နားမလည်ကြဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးအပေါ်မှာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားပါတယ်၊ ဒေါ်လေးတို့ အကြောင်းပါတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဒေါ်လေးအပေါ်မှာ သူကောင်းခဲ့ပါတယ်”

ပါးစပ်က ပြော၊ လက်ကလည်း အငြိမ်မနေ၊ မီးဖိုနှင့် ထမင်းစား စားပွဲကို ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန်ကူးရင်း ညစာအတွက် ပြင်ဆင်နေသည်။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ထင်းမီးခိုး များမွန်ထူလာသည်။ မေရီမှာ မီးခိုးခိုးသဖြင့် မျက်ရည်များလည်လာသည်။

“မကြာခင် အန်ကယ်ဂျော့စ်ကို မင်းသဘောကျသွားမှာပါ၊ သူ အင်မတန် စိတ်ကောင်းရှိတယ်၊ သတ္တိလဲရှိတယ်၊ ဒီနယ်တစ်နယ်လုံးမှာတော့ သူဟာ နာမည်ကြီးပဲ၊ အားလုံးက သူ့ကိုလေးစားကြတယ်၊ ဂျော့စ်မာလင်းကို ဘယ်သူမှ အတိုက်ခံခံ မလုပ်



ရဲကြဘူး၊ ဟိုတုန်းကတော့ ဒေါ်လေးတို့ ပျော်ပွဲစားရုံမှာ လူတွေ တရုန်းရုန်းပေါ့ကွယ်၊ နီလမ်းကလဲ အသွားအလာ သိပ်များတယ်မဟုတ်လား၊ မြင်းရထားတွေ နေ့တိုင်းဖြတ်နေတာ၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေကလဲ ဒေါ်လေးတို့အပေါ် ကောင်းကြပါတယ်၊ ဒီနယ်ရဲ့ သူကြီး ဘတ်ဆတ်ဆိုရင်လဲ ဒေါ်လေးတို့အပေါ် ကောင်းကြပါတယ်၊ သူကြီး ဘတ်ဆတ်က မြောက်ဘက် တောင်းကုန်းမှာနေတယ်၊ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ ဒေါ်လေးနဲ့တွေ့သေးတယ်၊ သူက မြင်းပေါ်ကနေပြီး ဒေါ်လေးကို ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်တယ်လေ၊ သူ လူပျိုဘဝတုန်းကတော့ မိန်းမတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပဲလို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီအချိန်က မြင်းစောင်းထဲမှာ ကျော့စ်က မြင်းရထားဘီးပြင်တယ်၊ အသံကြားလို့ အပြင်ကို သူထွက်လာတယ်၊ သူကြီးက သူ့ကိုမြင်တော့ လေးလေးစားစား နှုတ်ဆက်တာပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောပြီး တဟာ ဘားနဲ့တောင် ရယ်နေကြသေးတယ်”

မေရီက အလိုက်သင့် “အင်းပြန်လိုက်နေရသည်။ သို့သော် ဒေါ်လေးက သူနှင့်မျက်လုံးချင်း မဆိုင်မိအောင် သတိထားပြီး ရှောင်တိမ်းနေသည်။ သူ ပြောနေသည့် စကားများကို ယုံရဖို့ပင် ခပ်ခက်ခက် ဖြစ်နေပြန်သည်။

ထိုအခိုက် အပေါ်ထပ်မှ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာသည့် ခြေသံကို ကြားရသည်။ ဒေါ်လေးမှာ ခြေသံကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း စကားမဆက်တော့ဘဲ ဖြစ်ပစ်လိုက်သည်။ ညစာကိုသာ ဟန်မပျက် ဆက်ပြင်နေသည်။

အခန်းထဲသို့ ကျော်မာလင်း ဝင်လာသည်။ ဒေါ်လေး၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားသည်။ ကျော့စ်မာလင်းက မေရီတို့ တူဝရိုးနှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်စီ လှည့်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။

ကျော့စ်မာလင်းက ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲယူပြီး ဆောင့်ထိုင်ချသည်။ သူ့ကိုယ်လုံးကြီး၏အလေးချိန်ကြောင့် ကုလားထိုင်က ဂျိုးဂျိုးဂျွတ်ဂျွတ် အသံမြည်သွားသည်။

စားပွဲပေါ်မှာ အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်နေနှင့်သော ပေါင်မုန့်များကို ကြီးမားသည့် လက်ကြီးဖြင့် ယူစားသည်။

မေရီကလည်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ပေါင်မုန့်များကို မေရီဘက်သို့ သူက ထိုးပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဟန်မပျက်ယူစားနေလိုက်ရသည်။ ဒေါ်လေးသည် အခန်းထဲသို့ သူ ဝင်လာသည့်အချိန်မှစပြီး လုံးဝနှုတ်ပိတ်သွားတော့သည်။ မီးဖိုပေါ်မှာ ဒယ်အိုးတင်ပြီး ဝက်သားခြောက်များကို ကြော်နေသည်။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး မည်သူမျှ စကားမပြောကြပါ။ မာလင်းက စားပွဲတစ်ဖက်မှနေပြီး မိမိကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေကြောင်း မေရီ သိပါသည်။ သို့သော်လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရသည်။

ဒေါ်လေးက ဒယ်အိုးကိုင်းကိုင်းပြီး အောက်ချသည်။ ဒယ်အိုးကိုင်းက ပူနေသောကြောင့် လွတ်ချလိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အားလုံးဖိတ်စဉ်ကုန်သည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်လည်း တစ်ချက်ညည်းသည်။ မေရီက ဝိုင်းကူပေးရန် နေရာမှတစ်ဆင့် မာလင်းက နေရာမှာပြန်ထိုင်ရန် လက်ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

“တစ်ယောက် အသုံးမကျရင်တော်ပြီ၊ နှစ်ယောက်စလုံး အသုံးမကျတာမျိုး မလုပ်နဲ့၊ ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်နေ၊ မင်းအဒေါ်က သူ့ဟာသူ ရှင်းလိမ့်မယ်၊ ဒီလို နမော် နမဲ့လုပ်တာ ဒါပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်ဘူး၊ သူ လုပ်လိုက်ရင် အမြဲတမ်း ဒီလိုချည်းပဲ”

ဂျော့စ်မာလင်းက အော်ပြောသည်။ မေရီက အသာကလေး ငြိမ်ထိုင်နေလိုက် ရသည်။ သူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကုလားထိုင်နောက်မှီမှာ မှီထိုင်သည်။ ပြီးတော့ မေရီကို လှမ်းကြည့်သည်။

“မင်း ဘာသောက်မလဲ၊ ဘရန်ဒီသောက်မလား၊ ဝိုင်သောက်မလား၊ ဘီယာ သောက်မလား၊ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ နေလို့တော့ ထမင်းသာ ငတ်ချင်ငတ်မယ်၊ အရက်တော့ ဘယ်တော့မှ မငတ်ဘူးမှတ် ဟား... ဟား”

မာလင်းက ပြောပြောဆိုဆို ရယ်ရင်း မေရီကိုလည်း မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြ လိုက်သေးသည်။ မေရီ အနေရအထိုင်ရ ခက်သွားပြန်သည်။

“ကျွန်မ လက်ဖက်ရည်ပဲ သောက်ပါတော့မယ်၊ အရက်သောက်လေ့ သောက် ထမရှိပါဘူး၊ ဝိုင်လဲ မသောက်တတ်ပါဘူး”

“ဩ... မင်းက ဒီလိုလား၊ ညှိသေးတာပေါ့၊ ကောင်းပြီလေ၊ ဒီညတော့ လက် ဖက်ရည်ပဲ သောက်လိုက်ဦး၊ နောက် တစ်လနှစ်လကြာရင် ဘရန်ဒီပဲ သောက်ပါရစေ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာမှာပါ”

ဂျော့စ်မာလင်းက စားပွဲကိုကျော်ပြီး မေရီ၏လက်တစ်ဖက်ကို ကောက်ယူလိုက် သည်။

“လယ်ထဲယာထဲမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုပေမယ့် မင်းလက်ချောင်းကလေး တွေကတော့ အင်မတန်လှတာပဲ၊ မင်း လက်တွေ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းကြီးတွေနဲ့ တော် တော်အရုပ်ဆိုးနေမယ်လို့ ငါထင်နေတာ၊ အရုပ်ဆိုးတဲ့ လက်ကြီးတွေနဲ့ အရက်ထည့်ပေး ရင်တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖို့ ဘယ်လောက်စိတ်ကုန်စရာတောင်းလိုက်မလဲ၊ ငါ့ဆီကိုလာတဲ့ ဖောက်သည်တွေက ဒါလောက်တော့ စည်းကမ်းကြီးတတ်တဲ့ လူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တို့ပျော်ပွဲစားရုံမှာ ဘယ်တုံးကမှ ဟိုတယ်မယ် မထားခဲ့ဖူးသေးဘူး”

ဂျော့စ်က မေရီကို ပြောင်စပ်စပ် အမူအရာလုပ်ပြပြီး လက်ကို ပြန်လွှတ်ချ သည်။

“ပေးရှင့်... ဟောဒီမှာသော့၊ ငါ့ဖို့ ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်း သွားယူပေးစမ်း၊ ငါ အရမ်းရေငတ်နေပြီ”

ဒေါ်လေးက သူ့ဆီမှသော့ယူပြီး အပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ ဂျော့စ်က မေရီကို အင်အားကြည့်ပြုကြည့်နေသည်။ မေရီက ဣန္ဒြေမပျက် ညစာ ဆက် စားနေသည်။ မီးခိုးခိုးထားသောကြောင့် မျက်လုံးအစုံမှာ မျက်ရည်များပြည့်နေသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ ထောင်ချောက်တစ်ခုအတွင်းသို့ တိုးဝင်မိနေပြီ။ မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ လွတ်မြောက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု ခံစားနေရသည်။ လွတ်လမ်းမရှိခဲ့ဘဲ မက မိမိနှင့် ဆော့ကစားမည့် ကြောင်တစ်ကောင်ကလည်း ထောင်ချောက်ဝတွင် အသင့် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိချေပြီ။

ခဏကြာတော့ ဒေါ်လေး ပြန်လာသည်။ ဘရန်ဒီပုလင်း ပါလာသည်။
ဖန်ခွက်နှင့်အတူ သူ့ရှေ့မှာချပေးသည်။ သူ့ဟာသူ ထည့်သောက်သည်။
မေရီတို့ တူဝရီးက ညစာ ဆက်စားကြသည်။

ထိုအခိုက် စားပွဲခြေထောက်ကို ဂျော့စ်က ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်သည်။
စားပွဲပေါ်သို့လည်း လက်သီးဆုပ်ဖြင့် တစ်ချက်ထုချလိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်မှာရှိနေသော
ပန်းကန်များ ဒယ်ဒယ်လှိုင်ဖြစ်ကုန်သည်။ ပန်းကန်တစ်လုံး အောက်သို့ကျပြီး ကွဲသွားသည်။

“မင်းကို အခုကတည်းက အပြတ်ပြောထားရဦးမယ် မေရီလီမာန်။ ဒီအိမ်မှာ
ငါဘုရင်ပဲ။ ဒါကို မင်းသိထားပါ။ ငါ့ပြောစကားမှန်သမျှ ဘာကိုမဆို မင်းနားထောင်ရ
မယ်။ ငါ့ဖောက်သည်တွေလာရင် စားပွဲထိုးလုပ်ရမယ်။ သူတို့စိတ်တိုင်းကျအောင် ပြုစုရ
မယ်။ ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်း သေသေဝပ်ဝပ်လုပ်ရင် မင်းကို လက်ဖျားနဲ့တောင် ငါမတို့ဘူး။
အေး.. တောပြောတောင်ပြောင် ဟိုဟာဝင်စပ်စု ဒီဟာဝင်စပ်စု လုပ်ပြီဆိုရင်တော့
သေရအောင်သာပြင်။ နားလည်လား”

မေရီက ဂျော့စ်မာလင်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး တည့်တည့်ကြည့်လိုက်သည်။
လက်နှစ်ဖက်ကိုမူ ပေါင်ပေါ်မှာတင်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့လက်များ တဆတ်ဆတ်
တုန်နေသည်ကို မာလင်း မမြင်ရပါ။

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ စပ်စပ်စုစု လုပ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေး
မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ဒီအသက်အရွယ်ထိ တစ်ကြိမ်တစ်
ခါမျှ အတင်းမပြောဖူးဘူး။ ပျော်ပွဲစားရုံထဲမှာ အန်ကယ် ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ
ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေနဲ့ အန်ကယ် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေတယ်ဆိုတာ
လဲ ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးကို ရိုက်နှက်နှိပ်စက်တာမျိုးများ လုပ်မယ်
ဆိုရင် . . . အဲဒီလိုလုပ်တာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း ဟောဒီ ပျော်ပွဲစားရုံထဲက ကျွန်မ ချက်ချင်း
ထွက်သွားမယ်။ တရားသူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့အောင်ရှာမယ်။ တရားသူကြီးကို ပြန်
ခေါ်လာမယ်။ ဒီအခါမှာ တရားဥပဒေကို ရင်ဆင်ဖို့ အန်ကယ်ပြင်ဆင်ပေးတော့၊ အဲဒီ
နောက်ပိုင်းကျမှ ကျွန်မကို အမှုန့်ခြေချင်ခြေပါ”

မေရီသည် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးရောင်ပျောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း အလိုလို
သိနေသည်။ ယခုအချိန်တွင် ဂျော့စ်မာလင်းက သူ့ကို ခုန်အုပ်ပြီး ထင်တိုင်းအနိုင်ကျင့်
မည်ဆိုက ကြိတ်မှိတ်ခံရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုပါ သဘောပေါက်နေသည်။ ဒီလိုသာ
ထင်တိုင်းအကျခံလိုက်ရလျှင် သူ့ကို တစ်သက်လုံး လှန်ဝံ့တော့မည်မဟုတ်။ ဒေါ်လေး
ကဲ့သို့ပင် အပိုးကျိုးသွားရပေတော့မည်။

သို့သော်လည်း မေရီက ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသည့်အတိုင်း မျက်နှာအမူအရာကို
အတတ်နိုင်ဆုံး တည်တည်ထားရသည်။ ဂျော့စ်မာလင်းက ထိုင်ခုံနောက်မှီပေါ်သို့
ကိုယ်ကိုမှီချပြီး သက်သာသလို နေရာပြင်ထိုင်သည်။

“အလာကြီးပါလား.. ဟား.. ဟား.. အလာကြီးပါလား။ တို့အိမ်ပေါ်ကို
ဘယ်လိုလူစားမျိုး ရောက်လာပြီဆိုတာ အခုမှ သိရတော့တယ်။ ကောင်းပြီ မင်းနဲ့ငါဟာ
စိတ်သဘောထားချင်း တော်တော်တိုက်ဆိုင်မယ့်ပုံပဲ။ မင်းနဲ့ငါနဲ့ အလုပ်အတူတူလုပ်ရင်

အောင်မြင်နိုင်ပြီလို့ ငါထင်တယ်။ တစ်နေ့ကျရင်တော့ မင်းကို တာဝန်တစ်ခု ပေးရလိမ့် မယ်။ မင်း တစ်သက်လုံး ဘယ်တုံးကမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးသေးတဲ့ အလုပ်မျိုးကို မင်းလုပ်ရမယ်။ ယောက်ျားတွေရဲ့ အလုပ်ပေါ့ကွာ။ မေရီလီယန်.. အသက်ကိုဖက်နဲ့ထုပ်ပြီး လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးတစ်ခု မင်းကို အလုပ်ခိုင်းရမယ်”

ထိုအချိန်မှာပင် ဘေးတွင်ထိုင်နေသည့် ဒေါ်လေးထံမှ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“အိုး.. ဂျော့စ်.. အိုး.. ဂျော့စ်.. မလုပ်ပါနဲ့ရှင်”

မေရီက အံ့ဩတကြားဖြင့် သူ့ကိုလှည့်ကြည့်သည်။ ဒေါ်လေးက သူ့ယောက်ျား ကို ဘာမှဆက်မပြောရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် တားမြစ်နေသည်။ အမူအရာကလည်း ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေသည်။ ထိုအမူအရာကိုကြည့်ရင်း မေရီကိုယ်တိုင် အလိုလို ကြောက်လာလေတော့သည်။ ကျောထဲမှာ စိမ့်လာသည်။

ဂျော့စ်မာလင်း၏စကားကို ကြားရသည့်အတွက် ဒေါ်လေးသည် ဘာကြောင့် ယခုလို ထိတ်လန့်ထကြား ဖြစ်သွားရလေသနည်း။ ဂျော့စ်မာလင်းက မည်သည့်စကား မျိုးကို ဆက်ပြောရန် ကြံရွယ်သနည်း။ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးခိုင်းဖို့ စိတ်ထူးထားသနည်း။

ဂျော့စ်က လက်တစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

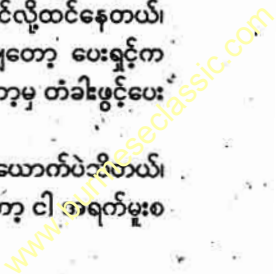
“ပေးရှင့်.. သွားအိပ်တော့၊ ဦးနှောက်မရှိတဲ့ မင်းလိုကောင်မမျိုး ဒီစားပွဲမှာ လာထိုင်နေတာ စိတ်ကုန်လွန်းလို့၊ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ငါနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်နေကြပြီ”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒေါ်လေးခမျာ မလွန်ဆန်ဝံ့ရှာပါ။ ထိုင်ရာမှထပြီး အခန်း ပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ သူ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားကြောင်း မေရီ အကဲခတ် လိုက်မိသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည့်ခြေသံကို ကြားရသည်။

မီးဖိုချောင်ထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဂျော့စ်မာလင်းက အရက်ဖန်ခွက်ကို ဘေးသို့တွန်းပစ်သည်။ စားပွဲပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်တင်ထား သည်။

“ငါဘဝမှာ အားနည်းချက်တစ်ခုရှိတယ်။ မင်းကို ပြောပြထားရဦးမယ်။ အဲဒါ က ဘာလဲဆိုတော့ အရက်သောက်တာပဲ။ အရက်သောက်တဲ့အတွက် ငါ အမှားတွေ အမြဲတမ်းလုပ်မိတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါသိတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ မဖြတ်နိုင်ဘူး။ တစ်နေ့ကျရင် တော့ ငါ့ဘဝပျက်စီးသွားမှာ သေချာတယ်။ အရက်သောက်မှုကြောင့် အလွန်ကောင်းနေ တဲ့ ငါ့လုပ်ငန်းတွေအားလုံးလဲ ပျက်စီးသွားမှာပဲ။ အရက်သောက်နေရတဲ့အခါမှာ လောက ကြီးမှာ ငါအကြီးအကျယ်ဆုံးလို့ ထင်နေတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါ ရှင်ဘုရင်လို့ထင်နေတယ်။ အဲဒီလိုထင်လေ ပိုသောက်လေ ပိုဒုက္ခရောက်လေပဲ။ နောက်ဆုံးကျတော့ ပေးရှင်က ငါ့ကို အခန်းထဲသွင်းပြီး တံခါးသော့ပိတ်ထားတယ်။ အရက်မူးပြေတော့မှ တံခါးဖွင့်ပေး တယ်။ အမူးပြေပြီဖြစ်ကြောင်း တံခါးကိုထုပြီး အချက်ပြရတယ်.. .”

ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ပေးရှင်နဲ့ ငါနဲ့ နှစ်ယောက်ပဲသိတယ်။ အခု မင်းကို ဒီအကြောင်းတွေ အသိပေးရမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ အရက်မူးစ



ပြုပြီ၊ ငါ့ပါးစပ်ကို ငါ မထိန်းနိုင်တော့ဘူး၊ လူသူလေးပါး မနေတဲ့ ဒီလိုအရပ်မျိုးမှာ ဘာကြောင့် ငါ လာနေတာလဲဆိုတာ မင်းကို ပြောပြရဦးမယ်၊ ငါဟာ ဂျပေကာ ပျော်ပွဲစားရုံမှာ ဘာကြောင့် ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ပြောပြရဦးမယ်”

သူ့အသံက အက်တက်တက်ဖြစ်လာသည်။ စောစောကလို ကျယ်လောင်ခြင်း မရှိတော့။ လေသံသာသာကလေး ဖြစ်သည်။ မီးဖိုထဲမှ မီးရှိုက်လည်း နည်းလာသည်။ ကျော့စံမာလင်းက မေရီကို ပြုံးပြသည်။

“အင်း.. တော်ပြီ မေရီလီယန်၊ မင်းကို ငါ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘူး၊ မင်း သိချင်ရင် မင်းအဒေါ်ကို မေးကြည့်၊ သူဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ပြောပြလိမ့်မယ်၊ ဒီနေ့ည မင်းကို သူ့ဘာတွေပြောနေတယ်ဆိုတာ ငါကြားတယ်၊ ဒီနယ်မှာ တို့ကို လေးစားကြောင်း၊ သူ့ကြီးက လေးလေးစားစား နှုတ်ဆက်ကြောင်းတွေ ပြောပြနေတယ် မဟုတ်လား၊ အလကားဟာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို လိမ်ပြောနေတာ၊ သူ့ကြီးဘတ်ဆက်က တို့အိမ်ဘက်ကို ခြေဦးတောင်မလှည့်ဘူး၊ လမ်းမှာ မတော်လို့ တွေတယ်ဆိုရင်တောင် တစ်ချက်တည်းရှောင်ထွက်သွားတယ်၊ ကျန်တဲ့လူတွေလဲ ဒီအတိုင်းပါ၊ မြင်းရထားတွေလဲ တို့ဆီမှာ တစ်စီးမှ မရပ်ကြတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ လုံလောက်တဲ့ဖောက်သည်တွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီဖောက်သည်တွေကလဲ ငါ့ကိုလေးစားကြတယ်၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ အားလုံး အိပ်နေကြတဲ့အခါ ဂျပေကာ ပျော်ပွဲစားရုံမှာ မီးထိန်းထိန်းနဲ့ အလုပ်ဖြစ်နေတဲ့ညတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဖောက်သည်တွေလာတဲ့ တစ်ညလောက်မှာ ဘားခန်းထဲကို မင်းလာပါ၊ ငါ့အပေါင်းအသင်းတွေဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးတွေလဲဆိုတာ မင်းတွေ့ရလိမ့်မယ်”

မေရီက ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်နေသည်။ ကုလားထိုင်လတ်တန်းကို တင်းတင်းကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကြောက်စိတ်များ ဖုံးလွှမ်းနေသောကြောင့် နည်းနည်းကလေးမှ မလှုပ်ရဲ။ ကျော့စံမာလင်းသည် အချိန်မရွေး စိတ်ပြောင်းသွားနိုင်သည်။ ယခုပင် တရင်းတနှီး ပြောဆိုနေရာမှ ချက်ချင်းရန်သူကြီး ဖြစ်သွားနိုင်သော လူစားမျိုးဖြစ်သည်ကို အကဲခတ်မိထားပြီ။

“သူတို့အားလုံးက ငါ့ကိုကြောက်တယ်၊ ဘယ်ကောင်မှ ငါ့ကို အာမခံရဲ့ဘူး၊ ငါက ဘယ်လိုလူစားမျိုးကိုမှ ကြောက်တဲ့အကောင်မဟုတ်ဘူး၊ ငါသာ ပညာတတ်ဆိုရင် ကျော့ဘုရင်မင်းမြတ်အနားမှာ ခစားနေရမှာ သေချာတယ်၊ ငါက အဲဒီလို အကောင်စားမျိုး၊ အခုတော့ အရက်သောက်တာနဲ့ ငါပျက်စီးနေတာ၊ အရက်သောက်လိုက်ရင် ငါ သွေးဆိုးလာရော၊ ငါ့အဖေက ကြီးပေးခံခဲ့ရတယ်၊ လူတစ်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး အဲဒီလူကို သတ်ပစ်လိုက်လို့၊ ငါ့အဘိုးကတော့ ခိုးမှုနဲ့ နားရွက်အဖြစ်ခံရတယ်၊ အကျဉ်းစခန်းကို ပို့ထားတုန်း မြွေကိုက်ခံရလို့ သေသွားတယ်၊ ငါတို့ကို ကေလံမာဆိုတဲ့အရပ်မှာ မွေးတယ်၊ ဟောဒီကနေ အရှေ့ဘက်ကို လျှောက်သွားရင် ရောက်တယ်၊ တို့အရပ်မှာ မွေးတဲ့လူတွေ အားလုံး ယောက်ျားရော မိန်းမပါ အရက်သောက်ကြတယ်၊ ငါ့ညီ မက်သယူးဆိုတဲ့ အကောင်က ရေနစ်သေသွားတယ်၊ ပုပ်ပွပြီး အလောင်းပေါ်လာတော့မှ သိတယ်၊ ငါ့ညီ အငယ်ဆုံး ဂျင်မီဆိုတဲ့အကောင် ရှိသေးတယ်၊ ငါတို့နဲ့ အသက်သိပ်ကွာတယ်၊ ငါ့လူလား မြောက်တော့ ဒီကောင်က အမေ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နို့စို့တုန်း၊ ဒီကောင်က အင်မလန် ဦးနှောက်

ကောင်းတယ်၊ စွာလဲစွာတယ်၊ ဒီကောင်လဲ မကြာခင် အဖမ်းခံရပြီး တို့အဖေလို ကြီးပေး အသတ်ခံသွားရမှာပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် အတန်ကြာအောင် တိတ်နေပြန်သည်။ ရှေ့မှာ ရှိနေသော ဖန်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်သည်။ ပြီးတော့မှ ပြန်ချထားလိုက်သည်။

“တော်ပြီ၊ ငါ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘူး၊ ဒီနေ့ည ဒါလောက်ဆိုရင် တော်ပြီ၊ မင်း အပေါ်သွားအိပ်တော့ မေရီ၊ ကြာရင် မင်းကို ငါ လည်ပင်းညှစ်သတ်မိလိမ့်မယ်၊ ဟောဒီမှာ ဖယောင်းတိုင်၊ ဆင်ဝင်အပေါ်က အခန်းဟာ မင်းအခန်းပဲ”

မေရီသည် ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဘဲ သူကမ်းပေးသည့် ဖယောင်းတိုင်ကို ယူကာ ထိုင်ရာမှ ထလျှောက်လာခဲ့သည်။ ကျောစိက သူ့ပခုံးကို ဆွဲလှည့်လိုက်ပြန်သည်။

“တစ်ခါတစ်ရံ ညဘက်တွေမှာ လမ်းမပေါ်က မြင်းရထားတွေ မောင်းလာသံ ကြားရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ မြင်းရထားတွေက ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံကို ကျော်သွားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရှေ့မှာ ရပ်လိမ့်မယ်၊ ခြံထဲကို ဝင်လာတဲ့ခြေသံတွေ ကြားရလိမ့်မယ်၊ မင်းအခန်းအောက်မှာ စကားပြောသံတွေ ကြားရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလိုအသံတွေ ကြားရတဲ့အခါမှာ မင်း အခန်းထဲမှာ မင်းနေပါ၊ စောင်ခေါင်းမြီးခြုံ အိပ်နေပါ၊ နားလည်လား”

“နားလည်ပါတယ် အန်ကယ်”

“ကောင်းပြီ သွားတော့၊ ငါ့ကို ဘာမှ ပြန်မေးမနေနဲ့၊ မေးရင် သေဖို့သာပြင်ပေတော့”

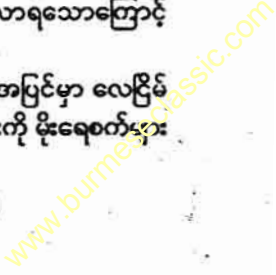
အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ အပြင်စင်ကြိုထဲမှာ မှောင်နေသည်။ စောစောက ဒေါ်လေး ဆင်းလာသည့် လှေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ မည်သည့်အခန်းကို ဝင်ရမှန်း မသိပါ။ ဧည့်သည်များအတွက် ထားဟန်တူသော အခန်းများကို သော့ခတ်ပိတ်ထားသည်။ ဆင်ဝင်အပေါ်က အခန်းဟု ပြောလိုက်သောကြောင့် ရှာကြည့်သည်။ အလွယ်တကူပင် တွေ့သည်။ သူ့သေတ္တာကလေး ချထားသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ထိုအခန်းပင် ဖြစ်ရမည်ဟု တစ်ထစ်ချတွက်လိုက်သည်။

နံရံတွေက ညစ်ပတ်နေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်လည်း ဘာမျှခင်းမထား။ ထင်းရှူးသေတ္တာတစ်လုံးကို ပြောင်းပြန်လှန်ပြီး မှန်တင်ခုံလုပ်ပေးထားသည်။ အပေါ်မှာ ကွဲနေသည့် မှန်တစ်ချပ်ထောင်ထားသည်။ မျက်နှာသစ်ဖို့ ရေစင်လည်း မရှိ။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ သွားသစ်ရမည့်ပုံမျိုး ဖြစ်လေသည်။

အိပ်ရာပေါ်သို့ လက်ထောက်လိုက်သောအခါ ဂျိုးဂျိုးဂျွတ်ဂျွတ် အသံပြည်သွားသည်။ စောင်ပါးကလေးနှစ်ထည် တင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် အဝတ်အစားမချွတ်ဘဲ ဒီအတိုင်းပင် အိပ်ရပေတော့မည်။ ခရီးဝေးက လာရသောကြောင့် အဝတ်အစားများကလည်း ဖုန်တွေသံတွေနှင့် ပေကျဲနေသည်။

ပြတင်းပေါက်ကို လျှောက်သွားပြီး အပြင်သို့ကြည့်သည်။ အပြင်မှာ လေငြိမ်နေပြီ။ သို့သော်လည်း မိုးကတဖွဲဖွဲရွာနေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှန်များကို မိုးရေစက်နှုန်း လာရောက်ထိမှန်နေသည်။

ခြံဝင်းအစပ်ဆီလောက်က အသံတစ်မျိုးကို ကြားရသည်။



အလင်းရောင်အားနည်းနေသောကြောင့် သံသကွဲကွဲ မမြင်ရ။ အာရုံစူးစိုက်ကြည့်တော့မှ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို မြင်ရသည်။ ဆိုင်းဘုတ်တွင် ရိုက်ထားသောသံများက မခိုင်တော့သဖြင့် လေခပ်သာသာအတိုးတွင် လှုပ်ရှားသွားပြီး အသံမြည်ခြင်းဖြစ်သည်။ “ဂျပေတာ ဟောပြောစားရုံ” ဆိုသောအမည်ကို အရပ်လေးမျက်နှာမှ မြင်ရအောင် လေးဖက်လေးတန်ရေးထားသည်။

ပြတင်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ခဲ့ပြီး ခုတင်ဆီသို့ ပြန်လာသည်။ ချမ်းလွန်းသဖြင့် သွားချင်းရိုက်နေသည်။ ခြေဖျားလက်ဖျားများလည်း အေးစက်နေသည်။ အိပ်ရာပေါ်သို့ တက်ပြီး မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ဂျော့စ်မာလင်း၏မျက်နှာကြီးကို မြင်ယောင်နေသည်။ ဒီအရပ်သို့ ရောက်လာခြင်းမှာ မှားပြီဟုလည်း အလိုလို သိနေသည်။

မှားပြီဆိုလျှင် လွတ်မြောက်အောင် မည်သို့ကြံမည်နည်း။

ဘော်ဒမင်မြို့သို့ ဆယ့်နှစ်မိုင်ဝေးသည်။ ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် တိတ်တိတ်ကလေးအိမ်တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်သွားလျှင် ဖြစ်နိုင်သည်။ မနက်ဖြန်အထိ စောင့်နေလျှင် အချိန်သိပ်နောက်ကျသွားတော့မည်။

အပေါ်ထပ်သို့ ဂျော့စ်မာလင်း တက်လာသည့် ခြေသံကို ကြားရသည်။ မိမိအခန်းဆီသို့ လာလေမည်လားဟု ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေမိသည်။ တော်ပါသေးသည်။ မိမိအခန်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ တံခါးပြန်ပိတ်သံကြားရသည်။ အားလုံးတိတ်သွားသည်။

အချိန် ထပ်ဖြုန်းမနေသင့်တော့ကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ မိမိ ဘာမှနားမလည်သော အန္တရာယ်တစ်ခုခုလည်း ရှိနိုင်သော ဒီအရပ်နှင့် ဝေးရာသို့ ယခုချက်ချင်း ထွက်သွားမှဖြစ်တော့မည်။ ကြာကြာနေလျှင် ဒေါ်လေးကဲ့သို့ပင် သူ့ဘဝလည်း ပျက်စီးရတော့မည်။ ရေတိမ်နစ်ရတော့မည်။

အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းသည်။ တံခါးဆီသို့ ခြေဖျားထောက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ တံခါးကို သာသာကလေးဖွင့်သည်။ အပြင်မှာ မှောင်နေသည်။ အိမ်ထဲမှ အသံများကို နားထောင်ကြည့်သည်။ အားလုံးတိတ်နေကြောင်း သိရသောအခါ လှေကားရုံရာသို့ ဝမ်းလျှောက်ခဲ့သည်။

လှေကား လက်တန်းကိုကိုင်ပြီး နားစွင့်ကြည့်ပြန်သည်။

တစ်ဖက်ခန်းဆီမှ ငိုသံလိုလိုကြားရသည်။ ပိုပြီး အာရုံစိုက်နားထောင်ကြည့်သည်။ ဒေါ်လေးငိုနေသော အသံဖြစ်သည်။ မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးမှာအပ်ပြီး သူတစ်ပါးမကြားအောင် ငိုနေသည့်အသံမျိုး ဖြစ်သည်။

မေရီက ခဏရပ်နားထောင်နေသေးသည်။

ပြီးတော့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့တော့လည်း အိပ်ရာပေါ်မှာ ကိုယ်ကိုပစ်လှဲပြီး မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။

ကြုံတွေ့လာရတော့မည့် အနာဂတ်ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။ မည်မျှပင် ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်နေစေကာမူ အရာအားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။

ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ ဒေါ်လေးနှင့်အတူ နေရတော့မည်။ ဒေါ်လေးအဖို့ သူရိုမှ ဖြစ်တော့မည်။

ဒေါ်လေး ခံစားနေရသည့် ဒုက္ခများကို သူပါ မျှဝေခံစားမှ ဖြစ်တော့မည်။

ဒေါ်လေး ကြုံတွေ့နေရသည့် အန္တရာယ်များကို ဒေါ်လေးနှင့်အတူ သူပါ ရင်ဆိုင်မှဖြစ်တော့မည်။

ဒေါ်လေးနှင့် ဂျော့စ်မာလင်းတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ သူ ဝင်ရပ်မှဖြစ်တော့မည်။ အမေသည် မုဆိုးမဘဝဖြင့် ဆယ်ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး လောကဓံတရားများကို ကြုံကြုံခံကာ ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် မိမိတရော ဘာကြောင့် အန္တရာယ်များကို ရင်ဆိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးသင့်စနည်းဟု တွေးကြည့်မိသည်။

အမေသည် ရန်သူများကို တစ်ယောက်တည်း ခုခံခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အမေပဲ အောင်ပွဲရခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိလည်း အမေကဲ့သို့ပင် ရန်သူအားလုံးကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရတော့မည်။ နောက်ဆုံးမှာ မိမိသာလျှင် အောင်ပွဲခံနိုင်ရမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

နာရီစက်သံကို စိတ်ထဲမှ လိုက်လံရေတွက်နေရင်းမှပင် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။



အခန်း (၃)

ခပ်ပြင်းပြင်း လေတစ်ချက် တိုက်လိုက်သောကြောင့် ပြတင်းပေါက်တံခါးရွက် ရိုက်သံ ပေါ်လာလေရာ မေရီလည်း အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်သည် တွင် နေရောင်ကို မြင်ရသည်။ နံနက် ရှစ်နာရီလောက်တော့ ရှိချေပြီ။

အိပ်ရာပေါ်မှ ထခဲ့သည်။ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ခြံထဲသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ မြင်းဇောင်းတံခါး ပွင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခြံထဲတွင် မြင်းခြေရာ အသစ်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ဂျော့စ်မာလင်း အပြင်သို့ ထွက်သွားတာဖြစ်ရမည်။ ဂျော့စ်မာလင်းမရှိခိုက် သူတို့တူဝန်းနှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြော ခွင့်ရပေတော့မည်။

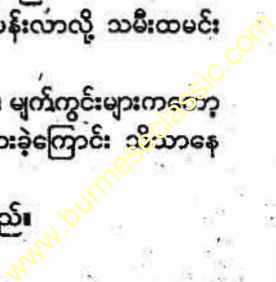
မေရီက သူ့သေတ္တာကလေးကို ကမန်းကတန်းပွင့်သည်။ အဝတ်အစား ခပ်ဟောင်းဟောင်းကလေးကို ထုတ်လဲသည်။ ရွာမှာတုန်းက ယာလုပ်သည့်အခါတွင် စီးသည့် ဖိနပ်အဟောင်းကို ထုတ်စီးသည်။ အဝတ်အစား လဲပြီးသောအခါ မီးဖိုချောင် ထဲသို့ ဆင်းလာပြီး ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ဆေးကြောသန့်စင်နေမိသည်။

ခဏကြာတော့ အိမ်နောက်ဖေးမှာရှိသော ကြက်ခြံထဲမှ ဒေါ်လေးထွက်လာ သည်။ ယနေ့ညသည့် ကြက်ဥများ ပါလာသည်။ မေရီကို မြင်သောအခါ ပြုံးပြသည်။ သူ့အပြုံးက တစ်ခုခု လျှို့ဝှက်ထားသည့် အပြုံးမျိုးလို ဖြစ်နေသည်။

“မနက်စာ ဒေါ်လေးပြင်ပေးမယ်၊ ညတုန်းက ခရီးပန်းလာလို့ သမီးထမင်း ကောင်းကောင်းမစားနိုင်ဘူး”

ဒေါ်လေး၏အမူအရာမှာ သာမန်ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ မျက်ကွင်းများကတော့ ညိုနေသည်။ မနေ့ညတုန်းက သောကရောက်ပြီး မည်မျှငိုထားခဲ့ကြောင်း သိသာနေ သည်။ သို့သော် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို သူ့ဟန်ဆောင်နေသည်။

မေရီအတွက် ကြက်ဥပြုတ်ပြီး နံနက်စာ ပြင်ပေးသည်။



မနေ့ညတုန်းက အကြောင်းများကို မပြောဖြစ်အောင် နှစ်ယောက်စလုံး သတိထားပြီး ရှောင်တိမ်းနေသည်။ မေရီကလည်း ကျော့စ်မာလင်း ဘယ်သွားသလဲ။ ဘာကိစ္စနဲ့ သွားသလဲဆိုသည့် မေးခွန်းများကို လုံးဝမမေး။ သူ့အကြောင်းမပြောဖြစ်သည့်အတွက် စိတ်ချမ်းသာမှုပင် ရနေသေးတော့သည်။

ဒေါ်လေးသည် ယခုဘဝနှင့် မဆိုင်သောအကြောင်းများကိုသာ ပြောဆိုလိုပုံ ရသည်။ ထို့ကြောင့် မေရီကလည်း ရွာမှာနေခဲ့သည့်အကြောင်းများ၊ အမေ နေမကောင်းသည့်အကြောင်းများ၊ အမေဆုံးသွားသည့် အကြောင်းများကိုသာ ပြောပြနေမိသည်။

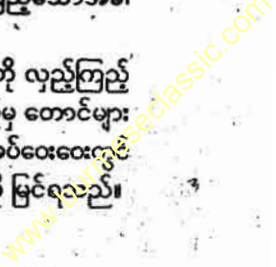
မေရီပြောပြနေသည်ကို ဒေါ်လေး စိတ်ဝင်စားသလား။ မဝင်စားသလား မပြောတတ်ပါ။ ဟန်မပျက်တော့ ခေါင်းညိတ်ပြနေသည်။ ထို့နေ့နံနက်ပိုင်းက ထုံးတမ်းအစဉ်အလာအတိုင်း အိမ်အလုပ်များကို ဒေါ်လေးကလုပ်နေသည်။ မေရီကတော့ အိမ်ကြီးကို လှည့်ကြည့်သည်။ တည်းခိုခန်းတွေ အများကြီးရှိသည်။ သို့သော်လည်း မတည်းခိုသည်မှာ အချိန်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်နေပုံရသည်။ အခန်းများထဲမှာ ခွပ်ပွနေသည်။ ကြွက်များကြီးစိုးနေသည်။ အချို့ စောင်များမှာ ကြွက်သိုက်များ ဖြစ်နေသည်။ ငိုမျှင်များကလည်း အခန်းတိုင်းမှာ ရှိသည်။

ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းမှာလည်း ခွပ်ပွနေသည်။ လူမထိုင်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ ဘားခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဘားခန်းထဲမှာတော့ တစ်ခါတစ်ရံ လူထိုင်ပုံရသည်။ သို့သော်လည်း သစ်သစ်လွင်လွင် မမို့၊ နံရံများကလည်း ညစ်ပတ်နေသည်။ အချို့အခန်းများတွင် အပေါက်အပြဲများရှိသည်။ သူ့အိပ်ရသည့် အခန်းကလေးနှင့် ဘာမှမခြား။ အအောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံးကို ဒီအတိုင်း ပစ်စလက်ခတ်ထားသည်မှာ သေချာသည်။ တည်းခိုနိုင်သော ပျော်ပွဲစားရုံဖြစ်လင့်ကစား လူတည်းပုံမပေါ်။ ပျော်ပွဲစားရုံဖြစ်သော်လည်း လာရောက်စားသောက်သူ ရှိပုံမရ။

စကြိုအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ နောက်ဖေးဘက်သို့ ရောက်သောအခါ မီးဖိုခန်းနှင့် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့ရသည်။ တံခါးကို သော့ခတ်ထားသည်။ အခန်းဖုံးပန်းသဏ္ဍာန်ကို မြင်ရသည်နှင့်ပင် မေရီ၏စိတ်ထဲမှာ မယုံသင်္ကာစိတ်များ ပေါ်လာသည်။

အိမ်အပြင်သို့ မေရီထွက်ခဲ့သည်။ ထိုအခန်းကို လှည့်ကြည့်သည်။ ပြတင်းပေါက်များကို သစ်သားပြားများဖြင့် အသေပိတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် အတွင်းသို့မမြင်ရ။ ခြံထဲသို့ လှည့်ကြည့်သည်။ မြင်းရထားများနှင့် မြင်းများရပ်နားရန် နေရာရှိသည်။ ထိုနေရာတွင် ရေကန်တစ်ခုရှိသည်။ ရေကန်ထဲမှ ရေကို လက်နှင့်စမ်းကြည့်သောအခါ အလွန်တရာ အေးစက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အိမ်ရှေ့က လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အရပ်လေးမျက်နှာကို လှည့်ကြည့်သည်။ မြင်းကွင်းအတွင်း၌ လူနေအိမ်ခြေဟူ၍ လုံးဝမတွေ့ရ။ ပတ်လည်မှ တောင်များမှာလည်း တောင်ကတုံးများဖြစ်လေသည်။ ဖုန်းဆိုတောများသာ ရှိသည်။ ခပ်ဝေးဝေးကွင်ကျောက်တုံးကြီးများ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေသည့်တောင်များကို မြင်ရသည်။



ခြံထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ စောစောက တွေ့သည့် ရေကန်ကလေးဆီသို့ ပြန်လာသည်။ ရေကန်ကြည့်စိမ်းနေသည်။ ထိုရေကို သောက်ကြည့်သည်။ အရသာက မီးခိုးစော်နံ့သလိုလိုရှိသည်။ သို့သော်လည်း ခွန်အားများ ပြန်လည်ပြည့်ဖြိုးလာသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ (၂၄)နာရီလုံးလုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့သမျှ အားလုံးပြေပျောက်သွားသည်။

အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ချက်တုန်းပြုတ်တုန်းဖြစ်သည်။ ဆိတ်သားဟင်းနဲ့ တထောင်းထောင်းထွက်လာသောကြောင့် ထမင်းဆာသည့်စိတ်ပင်ပေါက်လာသည်။ သို့သော်လည်း ထမင်းဆာသည့်စိတ်ကိုဖျောက်ပြီး သူ သိလိုသည်များကို မေးရန် ဒေါ်လေးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ဒေါ်လေး. . ဘာဖြစ်လို့ အန်ကယ်က ဘာဖြစ်လို့ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံလုပ်ငန်းကို လုပ်ရတာလဲ”

ဆိုင်းမဆင့် ပတ်မပျိုးဘဲ တဲ့တိုးမေးလိုက်သည်။

မေရီ၏မေးခွန်းကြောင့် ဒေါ်လေးမှာ ကြောင်သွားသည်။ ရုတ်တရက် ဘာမှ ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ မေရီကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း သွေးရောင်ကြောင့် ချက်ချင်း ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီနေရာဟာ အကွက်အကွင်း သိပ်ကောင်းတဲ့နေရာပဲ။ လမ်းမတန်းလဲ ကျွတ်တယ်၊ နှာမီးမြင်မှာပေါ့ တောင်ဘက်အရပ်ကိုသွားတဲ့ လမ်းထဲမှာ ဒီလမ်းက အဓိက လမ်းမကြီးပဲလေ၊ မြင်းရထားတွေဆိုရင် တစ်ပတ်မှာ နှစ်ကြိမ် ဒီနေရာကို ဖြတ်ကြတယ်၊ ထရူရိုမြို့က လာတယ်၊ ဘော်ဒမင်မြို့ကလာတယ်၊ ဟယ်လ်စတန်မြို့ကလာတယ်၊ လော်ဆက်စတန်မြို့က လာတယ်၊ သမီးကိုယ်တိုင် ဒီလမ်းအတိုင်း မနေ့က လာခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ခရီးသည်တွေလာတယ်၊ လူကြီးလူကောင်းတွေ လာတယ်၊ တစ်ခါတလေ သင်္ဘောသားတွေတောင် ရောက်လာတတ်ကြတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လူသွားလူလာများတဲ့ လမ်းမကြီးဖြစ်တာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ ဒီကို မဝင်ကြတာလဲ၊ ဒီရွှေမှာ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့မနားကြတာလဲ”

“ဝင်ကြပါတယ်ကွယ်၊ သူတို့ မကြာခဏဝင်ပြီး အရက်ဝယ်ရောက်ကြပါတယ်၊ ဒေါ်လေးတို့မှာ ဖောက်သည်တွေ ကောင်းကောင်းရှိနေတာပဲ”

“ဧည့်ခန်းကို ကြည့်တော့ လူထိုင်ထားတာမျိုး မတွေ့ရဘူး၊ တည်းခိုခန်းတွေ ကြည့်ပြန်တော့လဲ ဘယ်သူမှ တည်းထားတဲ့အရိပ်အယောင်မျိုးကို မတွေ့ရဘူး၊ အခန်းတွေထဲမှာ ကြွက်တွေပဲ သောင်းကျန်းနေကြတယ်၊ ကျွန်မ မြင်ပြီးပါပြီ ဒေါ်လေး၊ ဒီအဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံး အဲဒီလိုဖြစ်နေတာ ဘယ်က ဖောက်သည်ဝင်မှာလဲ၊ ကျွန်မတို့ရွာမှာ ဒီလိုပဲ တည်းလဲတည်းခိုနိုင်တဲ့ ပျော်ပွဲစားရုံကလေးတစ်ခု ရှိတယ်၊ ဒါလောက်တောင်မကြီးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဧည့်မပြတ်ဘူး၊ အခန်းတွေ အားလုံးလဲ ပြောင်လက်နေတာပဲ”

ဒေါ်လေးသည် ခဏကြာအောင် တိတ်နေသည်။ အတော်ကြီးကြာတော့မှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ပြန်ပြောသည်။

“မင်းအန်ကယ်က လူတွေတည်းတာခိုတာကို သိပ်မကြိုက်ဘူး၊ လူမျိုးတစ်ရာ တစ်ပါးဆိုတော့ ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ လက်ခံမိမလဲဆိုတာ သိနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ လူနေ အိမ်ခြေကလဲ ဝေးတဲ့နေရာဖြစ်နေတော့ ဒေါ်လေးတို့နှစ်ယောက် ကိုယ့်အိပ်ရာထဲမှာတင် အသတ်ခံသွားရနိုင်တယ်လေ၊ ဒီလိုနေရာမျိုးတွေမှာ အဲဒါမျိုးတွေ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတယ်၊ မလုံခြုံဘူးပေါ့ကွယ်”

“ဒေါ်လေး ပြောနေတာတွေကို အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ တည်းခိုမယ့် လူတွေကို လက်မခံဘဲ တည်းခိုခန်းနဲ့ ပျော်ပွဲစားရုံကို ဘာဖြစ်လို့ ဖွင့်ထားသလဲ၊ ဒေါ်လေးတို့ဆီ လာစားတဲ့လူ၊ လာတည်းတဲ့လူမရှိဘဲ ဒေါ်လေးတို့ ဘယ်လိုလုပ် ရပ်တည်နေသလဲ”

ဒေါ်လေးမှာ မျက်နှာအကြီးအကျယ် ပျက်နေလေပြီ။

“ဒေါ်လေးတို့မှာ ဖောက်သည်တွေ ရှိပါတယ်၊ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ လူနေအိမ် ခြေတွေ ရှိပါတယ်၊ ဝေးတော့ ဝေးတာပေါ့လေ၊ သူတို့ လာကြပါတယ်၊ ဟိုတုန်းကဆိုရင် ဘားခန်းထဲမှာ စားသောက်သူတွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲပေါ့”

“မနေက ကျွန်မ ဒီကိုလာတော့ မြင်းရထားမောင်းတဲ့ လူက ပြောတယ်၊ ဂုဏ် သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံကို လုံးဝမလာကြတော့ဘူးတဲ့၊ သူတို့ ကြောက်လို့ မလာတာလို့ ပြောတယ်”

ဒေါ်လေး မျက်နှာပေါ်မှ အရောင်ပြောင်းသွားသည်။ စောစောတုန်းက သွေး ရောင်လွမ်းနေခဲ့သည်။ ယခုတော့ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားလေသည်။ မျက်လုံးကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်နေသည်။

“သမီးရဲ့အန်ကယ်က စိတ်တိုတတ်တယ်၊ သမီးလဲ မြင်မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့်လဲ သူ့လုပ်ငန်းထဲမှာ ဝင်စွက်တာမခံဘူး”

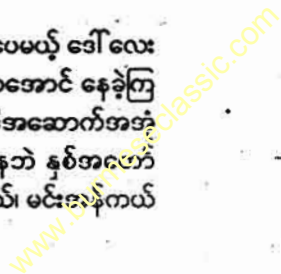
“ဒေါ်လေး.. သူ့ဟာသူ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်နေရင် ကြားလူက ဘာကြောင့် သူ့အလုပ်ထဲကို ဝင်စွက်ဖက်ရမှာလဲ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်တိုတတ် စိတ်တိုတတ် ပိုက်ဆံပေးပြီး လာဝယ်စားတဲ့ လူအနေနဲ့ ဘာကြောင့် ကြောက်ရမှာလဲ၊ ဒီအကြောင်းကြောင့်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဒေါ်လေး ငြိမ်သွားသည်။

ဘာမေးမေး ပြန်မဖြေတော့မည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မေရီက နောက်ထပ် မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မေးပြန်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ဒေါ်လေးရောက်လာတာလဲ၊ မေမေက ဒေါ်လေးကို ဘော်ဒမင်မြို့မှာ ရှိနေတယ်လို့ ထင်နေတာ၊ ဒေါ်လေး လက်ထပ်တုန်းက ရေးလိုက်တဲ့စာက ဘော်ဒမင်မြို့ကနေ ရေးလိုက်တာလေ”

“သမီးအန်ကယ်နဲ့ ဘော်ဒမင်မြို့မှာ ဒေါ်လေးတွေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေး တို့ အဲဒီမှာ လုံးဝမနေခဲ့ဘူး၊ ပက်စတောင်းမြို့ကလေးနားမှာ ခဏကြာအောင် နေခဲ့ကြ သေးတယ်၊ အဲဒီနောက် ဒီကိုပြောင်းလာကြတာပဲ၊ မင်း အန်ကယ်က ဒီအဆောက်အအုံ ကို သူ့ကြီးဘက်ဆက်ဆံက ဝယ်လိုက်တယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူမှမနေဘဲ နှစ်အလောက် ကြာ သူတို့ပစ်ထားကြတယ်၊ သူက ဒီမှာပဲအခြေချဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ မင်းအန်ကယ်



က နေရာတကာကို ရောက်ဖူးတယ်လေ၊ သူ့ရောက်ဖူးတဲ့ နေရာတွေကို ပြောပြတာ မှတ်တောင်မမှတ်မိနိုင်ပါဘူး၊ အမေရိကားကိုလဲ သူ့ရောက်ဖူးတယ်”

“ဒါလောက်တောင် ဒေသန္တရ ဗဟုသုတကြွယ်ဝတဲ့လူက ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ အခြေချဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ တော်တော် ရယ်စရာကောင်းတာပဲ၊ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ နေရာမျိုးကို သူ မရွေးနိုင်တော့ဘူးလား”

ဒေါ်လေးက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီနေရာဟာ သူ့မွေးရာ ဇာတိနဲ့လဲ နီးတယ်၊ ဒီကနေ သိပ်မလှမ်းလှဘူးလေ၊ အဲဒီမှာ သူ့ညီအငယ်ဆုံး ဂျင်နေတယ်၊ တခြားကို ခရီးထွက်မနေဘူးဆိုရင် ဒီကိုလာတတ် ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအန်ကယ်နဲ့က သိပ်ပြီးမျက်နှာကြောတည့်လှတာ မဟုတ်ဘူး”

“မစ္စတာ ဘတ်ဆတ်ရော ဒီကို လာလေ့လာထရှိသလား”

“မရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီအဆောက်အအုံကို သူ့ရောင်းတာဆို”

ဒေါ်လေးမှာ အတော်မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းကိုလည်း လက်ဖြင့် ပြန်ပွတ်နေသည်။

“နားလည်မှု လွဲတာလေး တစ်ခုရှိတယ်၊ မင်း အန်ကယ်က ကြားလူတစ် ယောက်က တစ်ဆင့်ဝယ်တာ၊ မစ္စတာဘတ်ဆတ် မသိလိုက်ဘူး၊ ဒေါ်လေးတို့ ဒီအိမ် ပေါ် ပြောင်းလာကြတဲ့အထိ ဂျော့စ်မာလင်းဆိုတာ ဘယ်သူမှန်း သူ မသိခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ”

“ဘာကြောင့် သူက မကျေမနပ် ဖြစ်ရတာလဲ”

“မင်းအန်ကယ်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ မမြင်ဖူးဘူး၊ နောက်တစ်ကြောင်း ကလဲ မင်းအန်ကယ်တို့ ညီအစ်ကိုတွေဟာ ဆိုးတယ်လို့ နာမည်ကြီးတယ်၊ မင်းအန်ကယ် ကလဲ စိတ်ဆတ်တယ်၊ ရန်လိုတယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတယ်၊ တကယ်တော့ သူ့အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ကံမကောင်းလို့ ဒီလိုနာမည်ပျက်ရတာပါ၊ သူ့ညီ ဂျင်မိဆိုးတာ ကတော့ အမှန်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူက ဒါလောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုနာမည်ပျက်ရှိတဲ့ လူကို သူ့အဆောက်အအုံကြီး ရောင်းလိုက်မိတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မစ္စတာဘတ်ဆတ်က မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာပါ”

ဒေါ်လေးက ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ်သို့ ကိုယ်ကိုပစ်မှီချလိုက်သည်။ အဆက် မပြတ် မေးခွန်းများကြောင့် သူ့ပင်ပန်း နွမ်းနယ်သွားပုံရလေသည်။ သူ့မျက်လုံး အမူအရာ များကလည်း နောက်ထပ် ဆက်လက်မမေးတော့ဖို့ တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသည့် အသွင် ဆောင်နေသည်။

သို့သော်လည်း မေရီမှာ မေးစရာက ကျန်နေပြန်သည်။

“ဒေါ်လေး . . . အခု ကျွန်မမေးမယ့် မေးခွန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ မျက်နှာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး ဖြေစေချင်ပါတယ်၊ ဒီတစ်ခုမေးပြီးရင် နောက်ထပ် ဒေါ်လေးကို ကျွန်မ ဘာမှထပ်မမေးတော့ပါဘူး၊ စင်္ကြံအဆုံးက တံခါးတွေ အလုပ်ပိတ်ထားတဲ့အခန်း ထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲ၊ အထဲကို မမြင်ရအောင် ဘာဖြစ်လို့ သစ်သားတွေနဲ့ အလုပ်ပိတ်

ထားရတာလဲ။ ညသန်းခေါင် အချိန်ကျမှ လာတတ်တယ်ဆိုတဲ့ မြင်းရထားတွေနဲ့ အဲဒီ အခန်း ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ”

ထိုမေးခွန်းများကို မေးပြီးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း မှားသွားပြီဖြစ်ကြောင်း မေရီ ချက်ချင်းသိလိုက်လေသည်။ သို့သော်လည်း မေးပြီးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ပြန် ပြင်၍ မရနိုင်တော့ပါ။ ဒီမေးခွန်းကို မမေးလိုက်မီလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းချိမ့်မည် နည်းဟု တွေးလိုက်မိသည်။ သို့သော်လည်း အများကြီး နောက်ကျသွားပါပြီ။

ဒေါ်လေး၏အမူအရာသည် အပျက်ကြီးပျက်သွားတော့သည်။ သေဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးလိုက်ရသော အမူအရာမျိုးသို့ ချက်ချင်းကူးပြောင်းသွားသည်။ မေရီသည် ထိုင်နေသောကုလားထိုင်ကို နောက်ဘက်သို့တွန်းပစ်လိုက်ကာ ဒေါ်လေးဆီသို့ပြေးသွား ပြီး ဖက်ထားလိုက်သည်။ ဒေါ်လေး၏ဆံပင်များကိုလည်း ကြင်နာစွာ နမ်းရှုပ်မိသည်။

“ဒီမေးခွန်း မေးမိတာ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ ကျွန်မကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်၊ ကျွန်မ ရိုင်းသွားပါတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တာကို ဝင်ပြီးစပ်စုမိ ပါတယ်၊ ကျွန်မမှာ ဒီလိုမေးခွင့်လဲ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မကို . . . ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါ်လေးရယ်၊ ကျွန်မ ပြောခဲ့တာတွေအားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့”

ဒေါ်လေးသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ထားသည်။ အသက်မရှိတော့သူလို တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မေရီက သူ့ပခုံးကို ဆွဲလှုပ်ပြီး လက်နှစ် ဖက်ကို ယူနမ်းလိုက်ရပြန်သည်။ အတော်ကြီးကြာတော့မှ ဒေါ်လေးက သူ့ကို ပြန်ကြည့် သည်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့် အမူအရာများ မရှိတော့။ တည်ငြိမ်သွားပြီ။ မေရီ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

သူ စကားပြောတော့လည်း သူ့အသံက အက်ကွဲနေလေသည်။

“မေရီ . . . သမီး မေးတာတွေကို ဒေါ်လေး မဖြေနိုင်ပါဘူးကွယ်၊ ဒေါ်လေးကိုယ် တိုင်လဲ အဖြေကို မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သမီးဟာ ဒေါ်လေးအစ်မရဲ့သမီး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒေါ်လေးရဲ့စာမအရင်း ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးကိုတော့ ဒေါ်လေး သတိပေးစကား ပြောရတော့မယ်”

သူ့စကားကို သူ့ဖြတ်ပြီး အခန်းပေါက်ဝဆီသို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ကျော့မာလင်း ရောက်လာပြီး အခန်းဝမှာ ရပ်နေမှာ စိုးရိမ်သကဲ့သို့ ရှိချေသည်။

“ဂျပေကာ ပျော်ပွဲစားရုံမှာ ဖြစ်နေတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်လေး အသက် ပြင်းပြင်းတောင် မရှူရဲဘူးမေရီ၊ အင်မတန်ဆိုးတဲ့ အဖြစ်တွေပါကွယ်၊ အင်မတန် မကောင်းတဲ့အဖြစ်တွေပါ၊ သမီးကို ဒေါ်လေး ပြောမပြနိုင်ဘူး၊ ဒေါ်လေးကိုယ်တိုင်လဲ ဂယနဏ မသိဘူး၊ တစ်နေ့ကျရင်တော့ သမီးလဲ အလိုလိုသိလာမှာပဲ၊ မသိချင်လို့ မရ ပါဘူး၊ ရှောင်တိမ်းချင်လို့ မရပါဘူး၊ ဒီမှာနေနေလို့တော့ မလွဲမသွေ သိလာရမှာပဲ”

“မင်း အန်ကယ်ဟာ လူစိမ်းတွေနဲ့ ပေါင်းနေတယ်၊ သူတို့လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်း တွေဟာလဲ ထူးဆန်းတဲ့ လုပ်ငန်းတွေပဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ညဘက်မှာ သူတို့ဆောက် လာကြတယ်၊ သမီးအိပ်ခန်းထဲကနေပြီး သူတို့ခြေသံတွေကို ကြားရလိမ့်မယ်၊ သူတို့ တံခါး ခေါက်သံတွေကို ကြားရလိမ့်မယ်၊ အိမ်ထဲဝင်လာသံတွေ ကြားရလိမ့်မယ်၊ တံခါးပြန်ပိတ်

သံတွေကို ကြားရလိမ့်မယ်၊ ဒေါ်လေး အိပ်ခန်းထဲကနေပြီးတော့လဲ သူတို့စကားပြောသံ တွေကို မသဲမတွဲ ကြားနေရတာပဲ... .

မနက်ကျတော့ အရုဏ်မတက်ခင် သူတို့ပြန်ထွက်သွားကြတယ်၊ နောက်တစ်နေ့မှာ သူတို့ရောက်လာတဲ့ အရိပ်အယောင်ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရဘူး၊ မေရီ တကယ်လို့... သူတို့လာရင် ဒီအကြောင်း မင်းအန်ကယ်ကို မမေးပါနဲ့၊ ဒေါ်လေးကိုလဲ မမေးပါနဲ့၊ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မမေးပါနဲ့၊ ဒါတွေကို စိတ်ဝင်စားနေရင် သမီးငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ခေါင်းဖြူသွားလိမ့်မယ်၊ ဒေါ်လေးအဖြစ်ကိုပဲ ကြည့်တော့... ဒါကြောင့် သူတို့ ဘာတွေ လုပ်နေကြတယ်ဆိုတာကို မသိချင်ပါနဲ့သမီးရယ်၊ သမီးရဲ့လှပတဲ့ လူငယ်ဘဝကလေး ဖျတ်စီးသွားပါလိမ့်မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဒေါ်လေးက ထိုင်ရာမှထသည်။ အခန်းထဲမှ ထွက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ သူ့အိပ်ခန်းတံခါးပိတ်သံ ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

မေရီလီယန်သည် ထိုနေရာမှာပင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေမိသည်။ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်သောအခါ အနောက်ဘက်တောင်စောင်းတွင် နေလုံးကွယ်ပျောက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ညနေဆည်းဆာသည် ဂျမေကာ ဖျော်ပွဲစားရုံပေါ်သို့ တစ်ကြိမ်ကျရောက်လာ ပြန်ပါပေါ့ကလား။



အခန်း (၄)

ကျော့စ်မာလင်းသည် သုံးလေးရက်ကြာအောင် အိမ်မှပျောက်သွားသည်။ ထိုသို့ အိမ်မှာ သူမရှိသည့်အတွက် မေရီလီယန်အတွက် အခွင့်ကောင်းရသည် ဟုဆိုနိုင်ပါသည်။ မေရီသည် အားအားရှိတိုင်း အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်ကြည့် ခဲ့သည်။ သူတို့အနီးတစ်ဝိုက်တွင် လူနေအိမ်ခြေမရှိ။

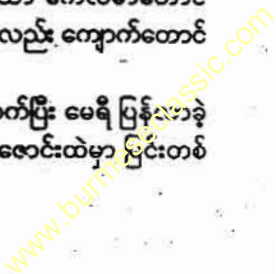
ခပ်လှမ်းလှမ်းကို မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် တောင်ကတုံးများကိုသာတမျှော်တခေါ် မြင်တွေ့နေရသည်။ သစ်ပင်ပေါက်ပြန်သည်ဆိုတော့လည်း ခင်တန်းကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ ချုံပုတ်များသာ မင်းမူနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေသည့် တောင်ထွတ်များကိုလည်း လှမ်းမြင်ရသည်။ အချို့တောင်ထွတ်များသည် လူရုပ်ပုံသဏ္ဍာန်လိုလို ထင်မှတ်ရသည်။ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြနေသလားဟုလည်း ထင်ရလေသည်။ အချို့တောင်ထွတ်များကတော့ စားပွဲတစ်လုံးကို ချခင်းထားသလိုလို။

တောင်ကြားများတွင် မြက်တောထူထူများကိုလည်းကောင်း၊ စီးဆင်းနေသည့် စမ်းချောင်းကလေးများကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရသည်။ သစ်ပင်မပေါက်သောကြောင့် လေကလည်း နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပတ်လုံး ခပ်ကြမ်းကြမ်း တိုက်ခတ်နေတတ်သည်။ မြေပြင်ပေါ်မှ ပက်ကြားအက်များနှင့်တွေ့သောအခါ လေတိုက်သည့်အသံက စူးရှစွာ မြည်ဟည်းနေလေသည်။

ကျော့စ်မာလင်းတို့ ညီအစ်ကို မွေးဖွားရာဟု အဆိုရှိသော ကေလ်မာတောင်ဘက်ကိုလည်း ရောက်ခဲ့သေးသည်။ ကေလ်မာတောင်ဆိုသည်မှာလည်း ကျောက်တောင်ကြီးဖြစ်သည်။ တောင်ထွတ်များက မိုးထိုးနေသည်။

တစ်နေ့တွင် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကိုးကုန်းကိုးကျင်းလျှောက်ပြီး မေရီ ပြန်လာခဲ့သည်။ ခြံထဲသို့ အဝင်လိုက်မှာပင် မြင်းဇောင်းတံခါး ပွင့်နေပြီး ဇောင်းထဲမှာ ညှင်းတစ်ကောင်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။



ကျော်စံမာလင်း အိမ်ပြန်ရောက်နေသည့် သဘောဖြစ်လေသည်။

အိမ်နောက်ဖေတံခါးကို အသံမပြည်အောင် ခပ်ဖြည်းဖြည်းကလေး ဖွင့်သည်။ သို့သော်လည်း မေရီ မအောင်မြင်ပါ။ တံခါးက အောက်မှာကျောက်ပြားနှင့် ပွတ်တိုက်မိပြီး အသံမြည်သွားသည်။

ခဏကြာတော့ ကျော်စံမာလင်း ရောက်လာသည်။ ရက်မတန်းအောက်မှာ ခေါင်းဦး မေရီကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ရှုပ်အကျီလက်ကို တံတောင်ဆစ်ရောက်အောင် ပင့်တင်ထားသည်။ လက်တစ်ဖက်တွင် ဖန်ခွက်တစ်လုံးကိုကိုင်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်တွင် အဝတ်စတစ်ခုကို ကိုင်ထားလေသည်။ မေရီကို မြင်သောအခါ ရွတ်နောက်နောက် အမူအရာဖြင့် လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

“ငါ့ကိုတွေ့တာနဲ့ မျက်နှာကြီး စူပုပ်မသွားစမ်းနဲ့၊ ငါပြန်လာတာ မင်းဝမ်းမသာဘူးလား၊ ငါ ခရီးသွားနေတော့ ငါ့ကို မင်း လွမ်းမနေဘူးလား”

ထိုသို့ သူမေးလိုက်သောအသံကြီးက ကျယ်လောင်လွန်းလှလေသည်။

မေရီက သူ့ကို ကြိုးစားပြုံးပြသည်။ ဒီလိုမှ ပြုံးမပြလျှင်လည်း မမေ့မှန်း နိုင်သော အန္တရာယ်များနှင့် ရင်ဆိုင်ချင် ရင်ဆိုင်နေရပေလိမ့်မည်။

“အန်ကယ် ခရီးသွားရတာ စိတ်ချမ်းသာရဲ့လား” ဟုလည်း ဟန်မပျက်ပြန် မေးရသည်။

“ဘာစိတ်ချမ်းသာရမှာလဲ၊ ပိုက်ဆံရဖို့အတွက် မသွားချင်ဘဲ သွားရတဲ့ခရီး၊ ငါ့ကို နန်းတော်ထဲမှာ ရှင်ဘုရင်နဲ့ အတူတူထိုင်နေတယ်လို့များ မင်းထင်သလား ဟား... ဟား... ဟား...”

သူ့စကားကို သူ့သဘောကျကာ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်ပြန်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အခန်းထဲသို့ ဒေါ်လေး ဝင်လာသည်။ ဒေါ်လေးမျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးရိပ်ကလေး ရှိနေသည်။

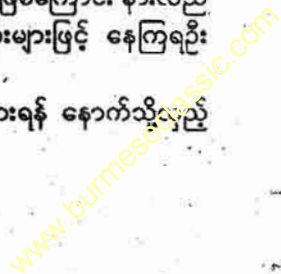
ဒေါ်လေးကို မြင်သည်နှင့် သူ အရယ်ရပ်လိုက်သည်။ ဒေါ်လေးမျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်ကလေးမှာလည်း ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ထိတ်လန့်စိုးရိမ်သည့် အမူအရာများက ထိုအပြုံးရိပ်ကလေးနေရာမှာ အစားထိုးနေရာဝင်ယူလာသည်။

သူ့ယောက်ျားရှိနေသည့် အချိန်များတွင် သူ့မျက်နှာသည် အမြဲတမ်း ညှိုးငယ်နေလေ့ရှိသည်။ ယခုလည်း ထိုအမူအရာကို ပြန်ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျော်စံမာလင်း မရှိသည့်အခိုက်တွင် သူတို့တူဝန်း စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေခဲ့ကြသော အချိန်ကလေး ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း မေရီလီယန်က အလိုလိုသိလိုက်လေသည်။ သူတို့၏ လွတ် လပ်မှုကလေး ပျက်သုဉ်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။ စောစောတုန်းကလိုပင် မျက်နှာသေကလေးများဖြင့် နေကြရဦးတော့မည်။

မေရီက လှေကားအပေါ်ထပ်၍ သူ့အခန်းသို့ ပြန်သွားရန် နောက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျော်စံမာ လှမ်းခေါ်သည်။



ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံ

“ဒီမယ် မေရီ. ဒီနေ့ည ကာလနဂါးလို အိပ်နေမယ်မကြံနဲ့၊ ညဦးပိုင်းကျရင် မင်း အန်ကယ်နဲ့အတူတူ ဘားခန်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရမယ်၊ ဒီနေ့ ဘာနေလဲဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား”

မေရီ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားသည်။ ယနေ့ ဘာနေဖြစ်ကြောင်း အပြေးအလွှား စဉ်းစားသည်။ ဂျပေကာ ပျော်ပွဲစားရုံသို့ သူ ရောက်လာသည်မှာ တနင်္လာနေ့ဖြစ်သည်။ သို့ဆိုလျှင် ယနေ့သည် စနေနေ့ဖြစ်ချေမည်။ ယနေ့ညသည် စနေနေ့ညဖြစ်ချေသည်။

ကျော်မာလင်း ဘာကိုဆိုလိုသည်ကို မေရီ ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားသည်။ စနေနေ့ဖြစ်သောကြောင့် ယနေ့ည ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ ဧည့်သည်များ ရောက်လာ ကြပေတော့မည်။



သူတို့ တစ်ဦးချင်းရောက်လာကြသည်။ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံ ပတ်လည်မှာ ရှိနေသော အရပ်ဒေသများမှ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အချို့က ကုန်းကြောင်းရောက်လာကြသည်။ အချို့က မြင်းများနှင့်ရောက်လာ ကြသည်။ အချို့က ဖန်မီးအိမ်များ ဆွဲလာကြသည်။

မည်သည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် ရောက်လာစေကာမူ ပုံစံကတော့ အတူတူပင်ဖြစ်လေ သည်။ အားလုံး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ သတိ မထားမိအောင် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ဝင်လာကြသည်။

တံခါးကို သာသာခေါက်သည်။ အခန်းထဲသို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဝင်သည်။ မြင်းပါလာသူများကလည်း မြင်းများကို မြင်းဇောင်းမှာ တိတ်တဆိတ် သွားထားကြသည်။ ဘာအတွက် သူတို့ရောက်လာကြသည်ကို မေရီ မခန့်မှန်းတတ်ပါ။

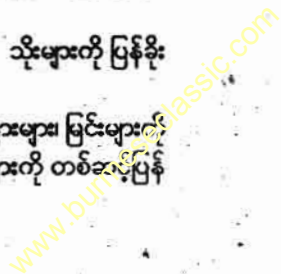
အဝင်တုန်းကတော့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် နိုင်သလောက်၊ ဘားခန်းထဲမှာ လူစုံ သောအခါတွင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်မောကြသည်။ အသံကုန်ဟစ်ပြီး စကားပြော ကြသည်။ ဖယောင်းတိုင်များကို ထိန်ထိန်လင်းအောင် ထွန်းကြသည်။

ရောက်လာသူများအားလုံးမှာ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်တွေ ဖြစ်သည်။ သူတို့ခန္ဓာ ကိုယ်များကလည်း ညစ်ပတ်နံ့ဇော်နေသည်။ အချို့က ဆံပင်ညှဉ်းဆိုးဆိုးဖြစ်သည်။ အချို့က လက်သည်းခြေသည်းများ မြင်မကောင်းအောင် ရှည်နေသည်။

သူတို့သည်ကား ဓားပြများ၊ မြင်းသူခိုးများ၊ နွားသူခိုးများ၊ မှောင်ခိုကုန်ကူးသူ များ၊ အရပ်တကာ နယ်တကာသို့ လှည့်လည်ပြီး ရာဇဝတ်မှုမျိုးစုံ ကူးလွန်နေကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

သိုးကျောင်းသားတစ်ယောက် ပါသည်။ သူ့ကျောင်းရသည့် သိုးများကို ပြန်ခိုး မှုဖြင့် သိုးရှင်က သူ့ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

နွားသူခိုးတစ်ယောက်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ခိုးရသည့်နွားများ၊ မြင်းများကို တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှ တရားဝင်ဝယ်လာခဲ့ဟန်ဖြင့် မသိနားမလည်သူများကို တစ်ဆင့်ပြန် လည် ရောင်းချနေသည်။



လော်ဆက်စတန်မြို့မှ အရက်မူးသမားတစ်ယောက် ပါသည်။ သူလည်း ကြုံလျှင်ကြုံသလို ရာဇဝတ်မှုများကို ကျူးလွန်နေသူဖြစ်သည်။ ဒေဗွန်မြို့မှ လူတစ်ယောက်ပါသည်။ သူက မှောင်ခိုလုပ်ငန်းမျိုးစုံကို လုပ်သူဖြစ်သည်။ ယခင်က မိုင်းတွင်းမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သူ တစ်ယောက်ပါသည်။ ထိုသူလည်း သူတို့မိုင်းလုပ်ငန်း မကောင်းတော့သောကြောင့် လမ်းဘေးဈေးသည်ယောင်ယောင်ဖြင့် ရာဇဝတ်မှုမျိုးစုံကို ကျူးလွန်နေသူဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အများကတော့ သူ့ကို လမ်းဘေးဈေးသည်အဖြစ် သိနားလည်ထားကြသည်။

ရာဇဝတ်ကောင် ပေါင်းစုံတို့မှာ စားကြသောက်ကြ၊ အော်ကြဟစ်ကြ၊ ဆူကြည့်ကြ၊ ဆဲကြဆိုကြဖြင့် အပျော်ကြူချင်တိုင်း ကြူးနေကြသည်။ လောကကြီးတစ်ခုလုံးတို့ ဘာမှ ဂရုမစိုက်ကြတော့သည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

မေရီသည် ဂျမကာပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင် ဂျော့စ်မာလင်း၏တူမဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့နန်းပေးရှင်အတွက် အကူအညီရအောင် ခေါ်ယူထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူတို့အားလုံးက နားလည်ထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် မေရီကိုတော့ သူတို့ ထိကပါး ရိုကပါး မလုပ်ပုံကြ၊ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လိုသည့် အမှုအရာမျိုးကိုလည်း မပြုကြ။ မလွဲသာ မရှောင်သာ သည့် အခါမျိုးမှာသာ ဝတ်ကျေတမ်းကျေ စကားပြောကြလေသည်။

သို့သော်လည်း ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ မေရီ ကြာရှည်ဆက်လက် မနေနိုင်တော့ပါ။ ဘားခန်းထဲသို့ ဒေါ်လေးလည်း ဝင်မလာပါ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ အပြင်တစ်နေရာရာမှနေပြီး မေရီကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်အကဲခတ်တတ်သည်။

မေရီက ဂျော့စ်မာလင်း၏ပခုံးကို သာသာကလေး တို့လိုက်သည်။ ဂျော့စ်က လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အဆီပြန်နေသည်။

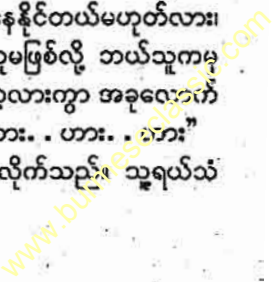
“ကျွန်မ မနေချင်တော့ဘူး၊ သွားအိပ်တော့မယ်၊ အန်ကယ်ဟာ အန်ကယ်ပဲ ကြည့်ပြီး စိစဉ်ပေးလိုက်ပါတော့”

ဂျော့စ်က နဖူးပေါ်တွင် သီးနေသည့် ချွေးများကို လက်ခုံဖြင့် သိမ်းသပ်လိုက်သည်။ မေရီကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

သူ့အမူအရာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ မေရီ အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ တစ်ညနေလုံး သူ အရက်သောက်နေခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း နည်းနည်းကလေးမှ မူးပုံမပေါ်။ အမူအရာက တည်တည်ကြီးကြီးဖြစ်နေသည်။ လူဆိုးဂိုဏ်းကြီးတစ်ခု၏ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အနေဖြင့် မူးအောင်သောက်လို့မဖြစ်ဟု မေရီ နားလည်လိုက်သည်။

“မင်းက မနေချင်တော့ဘူးလား၊ တို့လူသိုက်ကို မင်းက အထင်သေးလို့လား၊ မေရီ၊ ဘားကောင်တာနောက်မှာ မင်း အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလို ဘာကြောင့်နေခွင့်ရှိသလဲ မင်းသိရဲ့လား၊ မင်းဟာ ငါ့တူမဖြစ်လို့ ဘယ်သူကမှ လက်ဖျားနဲ့မတို့တာပေါ့ကွ၊ မင်းဟာ ငါ့တူမ မဟုတ်လို့များတော့လားကွာ အခုလောက်ဆိုရင် အသားတခြား အရိုးတခြားတောင် ဖြစ်နေလော့က်ပြီ ဟား.. ဟား.. ဟား”

ဂျော့စ်မာလင်းက အားပါးတရ အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်သည်။ သူ့ရယ်သံကြောင့် ကျန်လူများက လှည့်ကြည့်သည်။



“ကောင်းပြီ မင်း သွားတော့၊ မင်းကို မလိုချင်တော့ဘူး၊ အခု ညသန်းခေါင် ရောက်တော့မယ်၊ မင်း အိပ်ခန်းတံခါးကို သေသေချာချာပိတ်ပါ၊ ပြတင်းပေါက်က ခန်းဆီး တွေချထားပါ၊ မင်းအဒေါ် အိပ်ခန်းထဲသွားပြီး ခေါင်းမြီးခြုံအိပ်နေတာ တစ်နာရီလောက် တောင်ရှိသွားပြီ”

ကျော်စံမာလင်းက သူ့အသံကို အနည်းငယ်နှိမ်လိုက်သည်။ မေရီ၏ နားနားသို့ လည်း တိုးကပ်လာသည်။ မေရီ၏ လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကာ နောက်ပြန် လိမ်ချိုးသည်။ မေရီ ကျိတ်ခံပါသေး၏။ သို့သော်လည်း မတတ်နိုင်သည့်အဆုံးတွင် တစ်ချက် အော်လိုက်မိလေသည်။

“ကောင်းပြီ . . . ဒါဟာ မင်းကိုပေးမယ့် အပြစ်ဒဏ်ရဲ့ နမူနာပဲ၊ ဒါလောက်ဆိုရင် ဘယ်လိုအပြစ်ဒဏ်မျိုးကို မင်းခံရမယ်ဆိုတာ ရိပ်မိလောက်ရောပေါ့၊ ရေငုံနေပါ၊ တစ်ခုခု ထုတ်ပြောပြဆိုရင် သေဖို့သာပြင်၊ ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံ အကြောင်းတွေကို တောင်စပ်စ၊ မြောက်စပ်စ မလုပ်နဲ့၊ မင်းဟာ မင်းအဒေါ်ထက်တော့ အသိပညာ ရှိပုံရတယ်၊ မင်း အဒေါ် ထက်လဲ သတ္တိပိုရှိပုံရတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါကြိုပြီး ပြောပြလိုက်မယ် မေရီယီလန်၊ မင်းပါးစပ်က တစ်ခုခုများ ထွက်လာမယ်ဆိုရင် မင်းကို စိစိညက်ညက် ခြေပစ်မယ်၊ သွား . . . အပေါ်ထပ်ကို သွားတော့၊ မင်းအသံကို မကြားချင်ဘူး”

ကျော်စံသည် တစ်ဖက်သို့လှည့်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ မှုန်တေတေ ဖြစ်နေသည်။ ဖန်ခွက်တစ်လုံးကို ကောက်တိုင်းသည်။ လက်ထဲမှာ ဆကြည်နေသည်။ ခဏကြာတော့ ဖန်ခွက်ကို နံရံဆီသို့ အားကုန်လွှဲပေါက်လိုက်သည်။ ဖန်ခွက်ကန်ရံနှင့် ထိပြီး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားသည်။

“ဟဲ့ . . . ခွေးသား ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေ ချွတ်စမ်း၊ ပြီးတော့ ဒီကောင်ကို အဲဒီအတိုင်း အိမ်ပြန်လွှတ်လိုက်ဟု”လည်း သူ့လူများဘက်သို့ လှည့်အော်ပြောသည်။

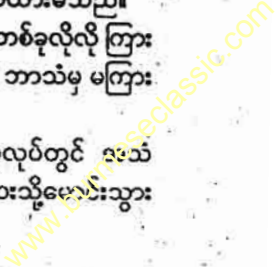
လမ်းဘေးဈေးသည်နှင့် သူ့လူများက ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ကြသည်။

မေရီလီယန်လည်း နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ ဘားခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာခဲ့လေတော့သည်။ အိပ်ခန်းရှိရာသို့ တန်းပြေးလာသည်။ အခန်းတံခါးကို မင်း တုပ်ထိုးပြီးပိတ်သည်။ အဝတ်အစား အမြန်လဲသည်။ ခုတင်ပေါ်တက်ပြီး ခေါင်းမြီးခြုံ အိပ်လိုက်လေတော့သည်။

သို့သော်လည်း သူ့အိပ်မပျော်ပါ။ အောက်ထပ် ဘားခန်းထဲမှာ မြင်တွေ့ခဲ့ရ သည့်မြင်ကွင်းများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေသည်။ အောက်ထပ်မှ အသံဖျိုးစုံကိုလည်း ဗလုံးဗထွေးကြားနေရသည်။ ထို့ကြောင့် နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်ထားမိသည်။

အိပ်ပျော်တော့မလို မှေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခိုက် အသံတစ်ခုလိုလို ကြား လိုက်မိသဖြင့် ပြန်နိုးသွားသည်။ အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်ကြည့်သည်။ ဘာသံမှ မကြား ရပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

အားလုံးတိတ်ဆိတ်နေသောကြောင့် ပြန်အိပ်တော့မည်အလုပ်တွင် ဒူးသံ တစ်ခုကို ကြားရပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် နားစွင့်ရပြန်သည်။ ခပ်ဝေးဝေးသို့ မှေးမှေးသွား



သော မြင်းခွာသံများဖြစ်သည်။ ခုန်းစိုင်းသွားသည့် မြင်းခွာသံဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိသည်။ အမှောင်ထဲမှာပင် နားထောင်ကြည့်နေသည်။ မြင်းခွာသံ ဝေးသွားပြီး သည့်နောက်ပိုင်းတွင် အသံများ တိတ်သွားပြန်သည်။ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသော သူ့ရင်ခုန်သံကိုသာ ပြန်ကြားနေရသည်။

မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ အောက်ထပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို တရွတ်တိုက်ဆွဲနေသည့် အသံကြားရသည်။ အလွန်တရာ လေးပင်သည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ဆွဲယူနေသည့်အသံမျိုး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အိပ်ရာပေါ်မှ ထခဲ့သည်။ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ ခန်းဆီးကို အသာကလေး ဆွဲဖယ်ကြည့်သည်။ ခြံထဲမှာ မြင်းလှည်းငါးစီးရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မြင်းလှည်းတိုင်ကို မြင်းနှစ်ကောင်ဆွဲသည်။ သုံးစီးက မြင်းရထားများဖြစ်ပြီး တံခါးများကို အလုပ်ိတ်ထားသည်။ ကျန်နှစ်စီးက မိုးဖွင့်မြင်းလှည်းဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း အပေါ်မှာတင်ထားသည့်ပစ္စည်းများကိုမူ ဖုံးအုပ်ထားသည်။ မြင်းရထားတစ်စီးသည် မေရီရှိနေသည့် ဆင်ဝင်အောက်တည့်တည့်မှာ ရပ်ထားသည်။ မြင်းနှစ်ကောင်၏ကိုယ်ပေါ်မှာ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လေးပင်သည့်ပစ္စည်းများစာင်ပြီး ခရီးဝေးမှ ရုန်းကန်လာခဲ့ရသည့် သဘောဖြစ်နေသည်။

မြင်းလှည်းများအနားမှာ လူများဝိုင်းအုံနေကြသည်။ လူအချို့မှာ စောစောက ဘားခန်းထဲမှာရှိခဲ့သူများဖြစ်ပြီး၊ အချို့ကိုမူ မေရီ မမြင်ဖူးချေ။ အိမ်မရှိဘဲ လရောင်က လင်းနေသောကြောင့် သူတို့မျက်နှာများကို ကောင်းကောင်းမြင်နေရသည်။

မေရီ ရပ်နေသည့် ဆင်ဝင်အောက်တည့်တည့်တွင် လော့ဆက်စတန်မြို့မှ မြင်းနှင့် နွားပွဲစားရပ်နေသည်။ သူ့အနားမှာလည်း အခြားလူနှစ်ယောက် ရှိနေသည်။ သူတို့ချင်း ခပ်တိုးတိုးစကားပြောနေကြသည်။

တစ်ယောက်က မြင်းလှည်းပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ကျန်တစ်ယောက်က ပခုံးတွန်းပြသည်။ နောက်ထပ်တစ်ယောက်က စိတ်မရွည်နိုင်သကဲ့သို့ လက်ငဲ့ယမ်းပြသည်။ သူ့အမူအရာကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပုံရသည်။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားကြပြန်သည်။ ခဏကြာတော့ လေးပင်သည့်အရာများကို ကြမ်းပေါ်တွင် တရွတ်တိုက်ဆွဲယူသွားသည့်အသံကို ကြားရသည်။ မည်သည့်နေရာဆီသို့ ဆွဲယူသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း အလွယ်တကူပင် ခန့်မှန်းလိုက်နိုင်ပါသည်။ ပြတင်းပေါက်များကိုပါ သစ်သားများဖြင့် အလုပ်ိတ်သော့ခတ်ထားသည့် နောက်ဖေးဘက်မှ အလုံခန်းရှိရာသို့ ဆွဲယူသွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒါလောက်ဆိုလျှင် အဖြစ်အပျက်များကို မေရီလီယန် နားလည်သဘောပေါက်ပါပြီ။ ခြံထဲမှာရပ်ထားသော မြင်းလှည်းများသည် အထုပ်အပိုးများကို သယ်ဆောင်လာကြသည်။ ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ ထိုအထုပ်အပိုးများ လာချကြသည်။ ထိုအထုပ်အပိုးများကို အလုံခန်းထဲသို့ သယ်သွားကြသည်။

သူတို့လာရသည့်ခရီးမှာ နီးနီးကလေးမဖြစ်နိုင်။ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းဆီမှ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မြင်းများအားလုံးကိုယ်ပေါ်မှာ အငွေ့တထောင်းထောင်း

ထွက်နေခြင်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ထင်ရှားနေသည်။ အထုပ်အပိုးများ ချပြီးသောအခါ သူတို့အားလုံး ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားကြပေလိမ့်မည်။ ခြံထဲမှာရှိနေသော လူများသည် အလောတကြီး လုပ်ကိုင်နေကြသည်။ သူတို့တွင် အေးအေးဆေးဆေး လုပ်နေဖို့အချိန် ရှိပုံမရ။

မြင်းရထားတစ်စီးပေါ်တွင်မူ မည်သည့်ပစ္စည်းမျှ ပါဟန်မတူ။ အခြားတစ်စီးပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို ထိုမြင်းရထားပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းတင်ပေးနေကြသည်။ သူတို့ရွှေ့ပြောင်းတင်ပေးနေသည့် အထုပ်များက အရွယ်အမျိုးမျိုးဖြစ်သည်။ အချို့က ကြီးသည်။ အချို့က ငယ်သည်။ စက္ကူများဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားကြသည်။ အချို့က အလိပ်များဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းများ ပြည့်သည်တွင် မြင်းရထားမောင်းသူက အပေါ်တက်ပြီး မောင်းနှင်ထွက်ခွာ သွားတော့သည်။

ကျန်ရစ်ခဲ့သော မြင်းရထားလေးစီးပေါ်မှ ပစ္စည်းများအားလုံးကို ချကြသည်။ ပျော်ပွဲစားရုံတွင်းသို့ သယ်သွားကြသည်။ ပြီးတော့ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်နှင့် ဓားလွယ် ခုတ်ရှိ အလုံခန်းထဲသို့ သယ်ယူသွားကြသည်။ သူတို့အားလုံးလုပ်ကိုင်နေပုံမှာ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ အသံမြည်သွားမည်ကို အားလုံးက သတိထားရှောင်နေ ကြသည်။ မြင်းများသည်ပင်လျှင် သူတို့သခင်များအကြောင်းကိုသိသည့်အလား မလှုပ် မယှက်ရပ်နေကြသည်။

ဆင်ဝင်အောက်သို့ ဂျော့စ်မာလင်း ထွက်လာသည်။ သူ့ဘေးမှာ လမ်းဘေးဈေး သည်ကပ်ပါလာသည်။ အပြင်မှာ လေအေးတိုက်နေသော်လည်း သူတို့ကိုယ်ပေါ်တွင် ကုတ်အင်္ကျီမရှိပါ။ ရှုပ်အင်္ကျီလက်များကိုလည်း တံတောင်ဆစ်ရောက်အောင် လိပ်တင် ထားကြလေသည်။

“ကုန်ပြီလား”

ဂျော့စ်မာလင်းက လှမ်းမေးသည်။ သူ့လေသံကလည်း တိုးတိုးပင်ဖြစ်သည်။ မြင်းလှည်းမောင်းသူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဂျော့စ်က လက်ငွေယမ်းပြလိုက်သည်။ လူအချို့ အထုပ်ကိုယ်စီထမ်းကာ ထိုမြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်သွားကြသည်။ သူတို့က တော့ ခရီးကြွလိုက်သွားကြမည့်လူများ ဖြစ်ပုံရသည်။ ညဦးပိုင်းတုန်းက မြင်းနှင့် ရောက် လာသူများလည်း အထုပ်အပိုးကိုယ်စီသယ်ကာ သူတို့မြင်းများနှင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားကြလေသည်။ မြင်းရထားလေးစီးလည်း ရွှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တန်းစီပြီး ခြံထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ လမ်းမပေါ်သို့ရောက်သောအခါ အချို့က မြောက်ဘက်သို့ သွားကြပြီး အချို့က တောင်ဘက်သို့ မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ခြံထဲမှာ လူသုံးယောက်သာကျန်တော့သည်။ တစ်ယောက်က လမ်းဘေးဈေး သည်ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်က ဂျော့စ်မာလင်းကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။ ကျန်တစ်ယောက် ကိုတော့ မေရီ မမြင်ဖူး။ ညဦးတုန်းက ဘားခန်းထဲမှာ ရှိခဲ့ကြသူများထဲတွင် သူမပါ။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ပျော်ပွဲစားရုံအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာကြသည်။ ခြံထဲမှာ အားလုံး ရှင်းထားသည်။ ဘားခန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားသောခြေသံများနှင့် တံခါးပိတ်လိုက်သည့် အသံများကို ကြားရသည်။

တစ်ခြံလုံး တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ နာရီစက်မြည်နေသံကိုသာ ကြားရသည်။ ထိုအခိုက် သုံးနာရီထိုးသည်။ ပြီးတော့ တစ်ချက်ချက်ဖြင့် နာရီလက်တံများ ဆက်လက်ရွေ့လျားနေလေသည်။

မေရီသည် ပြတင်းပေါက်နားမှခွာပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ပြန်လာထိုင်သည်။ သူ့ပန်းသားများကို လေတိုးထားသောကြောင့် အေးစက်နေသည်။ ခြုံထည်တစ်ခုကို ဆွဲယူပြီး ပန်းများကိုပတ်သည်။ ပြန်အိပ်ဖို့ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ မြင်တွေ့ရသည့်မြင်ကွင်းများကြောင့် မေရီ မျက်လုံးကျယ်သွားလေပြီ။

ဂျော့စ်မာလင်းက သူ့ကို ခြိမ်းခြောက်ထားသည်မှာ မှန်သည်။ အလွန်တရာ ခွန်အားကြီးသည်မှာလည်း မှန်သည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပုံရသည်မှာလည်း မှန်သည်။ သို့သော် မြင်တွေ့လိုက်ရသော အဖြစ်အပျက်များ၏ အကြောင်းရင်းမှန်ကို မေရီမသိဘဲ ဒီအတိုင်း မနေနိုင်တော့။ သူတို့လူသိုက် ဘာတွေလုပ်နေသည်ကို သိချင်လာသည်။ တရားမဝင်သော လုပ်ငန်းတစ်ခုခုကို လုပ်နေကြသည်ကတော့ သေချာသည်။ ဥပဒေက တားမြစ်ထားသော မှောင်ခိုလုပ်ငန်းများကို လုပ်နေကြသည်ကတော့ သေချာသည်။

လူသူမနီးသောအရပ်တွင် ဖျော်ပွဲစားရုံလာရောက်ဖွင့်လှစ်ထားခြင်းမှာ ခိုးသားသောအခြားအကြောင်း မဖြစ်နိုင်တော့။ ယခုလို တရားမဝင်သည့် ရာဇဝတ်မှုများကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျူးလွန်နိုင်အောင် လာရောက်ဖွင့်လှစ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်ဖို့ နေရာအကွက်အကွင်းကလည်း ကောင်းလှသည်။ အရပ်လေးမျက်နှာနှင့် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကောင်းသည်။ တောင်နှင့်မြောက်သို့ ဆက်သွယ်ပေးထားသောလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ရှိနေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးလေးရက်က ဂျော့စ်မာလင်း နေအိမ်မှ ပျောက်သွားခြင်းမှာ ယခုည လုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့အတွက် သွားရောက်စီစဉ်ခြင်းသာ ဖြစ်ရပေမည်။ ဂျော့စ်မာလင်းအကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း မေရီမှာ သူ့အပေါ် ရွံ့မုန်းသည်ထက်ရွံ့မုန်းလာသည်။ ဒေါ်လေးအတွက်လည်း နာကြည်းသည်ထက် နာကြည်းလာသည်။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် ဒီအိမ်ထဲမှ ယခုနေ တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်သွားရမည်လော။ အနီးဆုံး တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေနိုင်သည့် တရားသူကြီးတစ်ယောက်ယောက် ထံသို့ သွားရောက်တိုင်ကြားရလျှင် ကောင်းလေမည်လား။

ဒီအတိုင်းလည်း မဖြစ်နိုင်သေးပါ။ သူထွက်သွားလျှင် အိမ်ထဲမှာ ဒေါ်လေး ကျန်ခဲ့မည်။ ဂျော့စ်မာလင်းတို့လူသိုက် ဘာတွေလုပ်နေကြသည်ကိုလည်း တိတိကျကျ သိရသေးသည်မဟုတ်။ ဂျော့စ်မာလင်းမှာ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကြုံတွေ့လာရသည်ဆိုလျှင် ဒေါ်လေးကလည်း သူ့ယောက်ျားဘက်မှ အသေကာကွယ်ကောင်းကာကွယ်ပေးလိမ့်မည်။

မေရီ ဆက်စဉ်းစားနေမိပြန်သည်။ ယခုလောက် သိထားရုံကလေးမျှနှင့်တော့ ကျေနပ်လောက်စရာမရှိသေး။ ဂျမေကာဖျော်ပွဲစားရုံသည် သူ့ခိုလှုံ့များ ခိုအောင်းရာ ရာဇဝတ်မှုများ ကျူးလွန်ရာ နေရာဖြစ်သည်ကတော့ သေချာသွားလေပြီ။ ထိုလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး၏ ခေါင်းဆောင်မှာ ဂျော့စ်မာလင်းဖြစ်ဖို့ကလည်း သေချာသလောက် ရှိသွားလေပြီ။ မှောင်ခိုလုပ်ငန်းသည် တရားဥပဒေကို ဆန့်ကျင်သည်။ မှောင်ခိုလုပ်ငန်း

ကြောင့် ပြစ်မှုထင်ရှားလျှင် သေဒဏ်ပေးမည်ဟုလည်း အတိအလင်း ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ မေရီလီယန်သည် ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်မည်ဆိုပါက ယခုနေအချိန်မျိုးတွင် အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားမည်။

ကျော့စ်မာလင်းနှင့် တည့်တည့်ကြီးရင်ဆိုင်မည်။ သူတို့ကိုနှိုင်းအောင် တိုက်မည်။ ပြီးတော့မှ ဒေါ်လေးကိုခေါ်ကာ ဟဲလ်ဖီအရပ်သို့ပြန်မည်။ တူဝန်းနှစ်ယောက် အေးအေးချမ်းချမ်းဖြင့် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်မည်။

သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင်က အားခွဲသူမိန်းမသားဖြစ်နေသောကြောင့် စိတ်သာရှိသည်။ ကိုယ်ကမပါနိုင်သည့် ဘဝမျိုးပါလား။ ခုတင်ပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း ထိုင်နေရသည်။ ပခုံးပေါ်မှာ ခြုံထည်ကလေးပတ်ထားသော အသက်(၂၂)နှစ်သာရှိသေးသည့် မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဘာလက်နက်မှလည်းမရှိ။ သူ့အဒေါ်၏ယောက်ျားက သူ့အသက် နှစ်ဆဖြစ်သည်။ သူ့ထက် ရှစ်ဆလောက် ပိုပြီးခွန်အားပလကြီးသည်။

ဒီအတိုင်းထိုင်နေခိုက် အာဏာပိုင်များက ဖမ်းမိသွားမည်ဆိုလျှင်လည်း မိမိတို့ တူဝန်းပါ ကြံရာပါများအဖြစ် ကြီးစင်တင်ခံရမည့် ဘေးအန္တရာယ်ကိုပါ စဉ်းစားမိပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် မေရီမှာ လည်ပင်းယားလာသည်။ သူ့လည်ပင်းကို သူ့ပြန်စမ်းကြည့်မိသည်။ ကမန်းကတန်း အဝတ်အစား ပြန်ဝတ်သည်။ ခြေအိတ်စွပ်သည်။

သို့သော်လည်း ဖိနပ်မစီးတော့။ ဒီအတိုင်း ခုတင်ပေါ်မှဆင်းခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကို အသံမမြည်အောင်ဖွင့်သည်။ အပြင်စကြိုထဲမှာ မှောင်ပိန်းနေသည်။ အသံများကို နားထောင်ကြည့်သည်။ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းပြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဧည့်ခန်းကြီးထဲမှာရှိသည့် နာရီစက်သံကိုသာ ကြားနေရသည်။

လှေကားထိပ်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လှေကားလက်တန်းကို ကိုင်သည်။ အပေါ်မှ တတိယမြောက်လှေကားထစ်နှင့် အောက်ဆုံးမှလှေကားထစ်များမှာ ချောင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် နင်းလိုက်လျှင် အသံမြည်တတ်ကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်သည်။

လှေကားအတိုင်း ခြေသံမကြားအောင် ဆင်းခဲ့သည်။ အသံမြည်တတ်သည့် လှေကားထစ်များသို့ ရောက်သောအခါ မနင်းဘဲ လက်တန်းနှင့်နံရံကို အားပြုခိုကာ ကျော်ဆင်းသည်။ ခန်းမကြီးတံခါးက ပွင့်နေသည်။ အတွင်းမှာ အလင်းရောင်ကလေး ခပ်မိန့်မိန့်ရှိသည်။ ပွင့်နေသောတံခါးမှ ချောင်းကြည့်သည်။ မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှမရှိ။ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ကုလားထိုင်များသာရှိသည်။

ဒီနေရာမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ရပ်နေမိကြောင်း သတိထားမိသည်။ ကြောက်စိတ်က ကြီးမိုးလာပြန်သည်။ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရလျှင် ကောင်းလေမည်လားဟု စဉ်းစားမိသည်။ တစ်ဖက်ရှိ ဘားခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။ မီးရောင်က အပြင်သို့ထိုးထွက်လာသည်။ ဧည့်ခန်းတံခါးကို အသာကလေးဆွဲစေကာ ပုနေလိုက်ရသည်။

ဘားခန်းထဲမှ စကားပြောသံများ ဝလုံးဝထွေးထွက်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်လည်း ထွက်လာသည်။ မည်သူမှန်း မသိ။ ခြေသံက မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ပြန်လာပြီး ဘားခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်။ အခန်းတံခါးကို စေ့အောင် ပြန်ပိတ်မသွား။ စကားပြောသံများကို မသံမကွဲကြားနေရပြန်သည်။

ညွှန်ခန်းထဲမှ အပြင်သို့ပြန်ထွက်သည်။ အပေါ်ထပ်ရှိ ကိုယ့်အိပ်ခန်းသို့ ပြန်သွားဖို့ စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့သော်လည်း အဖြစ်မှန်သိချင်စိတ်ကို မေရီ ချိုးနှိမ် နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။

ဘားခန်းဆီသို့ ခြေဖျားထောက်သွားသည်။

သူနဖူးနှင့် လက်နှစ်ဖက်တွင် ချွေးစေးများဖြင့် ရွှဲနစ်နေသည်။ ရင်ကလည်း တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။

ဟ၊နေသောတံခါးမှ အတွင်းသို့ချောင်းကြည့်သည်။ ကုလားထိုင်တွေ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည်။ ပုလင်းနှင့်ဖန်ခွက်များ ပွစာကျဲနေသည်။ စောစောတုန်းက ဂျော့စ်မာလင်း နံရံနှင့် ပစ်ပေါက်ခဲ့သည့် ဖန်ခွက်ကွဲအစများက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေသည်။

အခန်းထဲမှာ မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ရှိပုံမရ။ ရှိသည်ဆိုလျှင်လည်း အခန်းတစ်ဖက်ထောင့်တွင် ထိုင်နေကြပုံပေါ်သည်။ ထို့ကြောင့် မေရီ မမြင်ရခြင်းဖြစ် သည်။ ထိုအခိုက် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အသံက ပေါ်ထွက်လာသည်။

“တော်ပြီ... နောက်ထပ် ကျုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် အပြတ် ပြောခဲ့မယ်။ နောက်ထပ် ဒီလုပ်ငန်းထဲမှာ ကျုပ်မပါတော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့နဲ့လဲ အပြီးအပိုင် လမ်းခွဲတော့မယ်။ ဒီမှာ မစွတာမာလင်း ခင်ဗျားကြောင့်လဲ ကျုပ်လူသတ်ခဲ့ရပြီ။ ခင်ဗျား ခိုင်းလို့ ကျုပ်သတ်ခဲ့ရပြီ။ အပြစ်ရှိစတမ်းဆိုရင် ခင်ဗျားလဲ ကျုပ်နဲ့အတူတူအပြစ်ရှိတာပဲ”

ထိုမိနစ်ကတည်းက မေရီ မသိပါ။ စောစောတုန်းက ဘားခန်းထဲမှာ ရှိခဲ့ကြသူ များထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်၏အသံ မဟုတ်ပါ။ ဂျော့စ်မာလင်းက တစ်စုံတစ်ရာ ဖြတ်ပြောသည်။ သူ့အသံကို သဲသဲကွဲကွဲ မကြားလိုက်ရပါ။ ပြောရင်းဖြင့်လည်း လှောင် ရယ်ရယ်နေသည်။

သူနှင့်အတူ ရယ်သံတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ထိုရယ်သံကိုတော့ မေရီ ကောင်း ကောင်းမှတ်မိသည်။ လမ်းဘေးဈေးသည်၏ အသံဖြစ်သည်။ ခပ်တိုးတိုးရယ်ပြီး တစ်စုံ တစ်ရာ ပြန်မေးသည်။ သူ့မေးခွန်းကိုလည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မကြားလိုက်ရပါ။

“ကျုပ်က သွေးကြောငွားတာ မဟုတ်ဘူး။ သွေးမကြောင့်လို့လဲ ဒီအလုပ်တွေ ကို ခင်ဗျားတို့နဲ့ အတူတူလုပ်ခဲ့တာပဲ။ ဒီအလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျုပ် လည်ပင်းကို ကြီးကွင်းအစွပ်ခံရမှာလဲ ကျုပ် မကြောက်ဘူး။ ကျုပ် အခုပြောနေတာက အကုသိုလ် အလုပ်ဖြစ်လို့ ကျုပ် မလုပ်ချင်တော့တဲ့အကြောင်းကို ပြောနေတာ။ ဘုရားမကြိုက်တာကို မလုပ်ချင်တော့လို့ ပြောနေတာ။ ကျုပ် လူတွေအများကြီးကိုလဲ သတ်ခဲ့မိပြီ ဂျော့စ်မာ လင်း။ အဲဒီအတွက် ဘုရားသခင်က ဒဏ်ခတ်မယ်ဆိုရင်လဲ ဘုရားသခင်ရဲ့အလိုတော် အတိုင်း ကျုပ် ခံတော့မယ်”

ကုလားထိုင် ရွှေသံကြားရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ထိုင်ရာမှထပ်ရသည်။ ဆက်တိုက်ဆိုသလိုပင် တစ်စုံတစ်ယောက်က စားပွဲကို လက်သီးဖြင့်ခပ်ကြမ်းကြမ်းထု လိုက်သည်။ ဂျော့စ်မာလင်း၏အသံက ခပ်ကျယ်ကျယ် ပေါ်ထွက်လာသည်။

“သိပ်အလျင်မလိုနဲ့ဦးလေ မိတ်ဆွေကြီး၊ သိပ်လဲအလျင်မလိုပါနဲ့ဦး။ ဒီလုပ်ငန်း ထဲမှာ ခင်ဗျားဘဝကြီးတစ်ခုလုံး နစ်မြုပ်နေပြီး ဒီလိုအခြေအနေရောက်မှ လူကောင်း

ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရဲ့

ဘဝကို ပြန်သွားချင်လို့ ဘယ်ရတော့မလဲ၊ သိပ်နောက်ကျနေပြီ၊ ကျုပ်တို့အားလုံးအတွက်
လဲ သိပ်နောက်ကျနေပြီ၊ ခင်ဗျားကို စမြင်ကတည်းက ကျုပ် သိပ်မယ့်ခဲ့ဘူး၊ ခင်ဗျား
နေပုံထိုင်ပုံ ဝတ်ပုံစားပုံတွေကိုကြည့်ပြီး မယ့်ခဲ့ဘူး၊ ဟာရီ . . . တံခါးသွားပိတ်ထားလိုက်၊
မင်းတုပ်ပါချ”

ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်သံများနှင့် အော်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်စုံ
တစ်ယောက် လဲကျသွားသည့်အသံနှင့် စားပွဲနှင့်ကုလားထိုင်များ လဲပြိုသွားသံကိုပါ
ကြားရသည်။

ခြံဘက်သို့ထွက်သည့် တံခါးကို ပိတ်သည်။ လမ်းဘေးဈေးသည်၏ ရယ်သံ
ပေါ်ထွက်လာသည်။ ခပ်သာသာ လေချွန်သံကိုပါ ကြားရသည်။

“သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ အရင်တစ်ယောက်ရှင်းသလို ရှင်းလိုက်ရမလား၊ ဂျော့စ်၊
သူ့လက်မှာ ပတ်ထားတဲ့နာရီကလေးကလဲ ကောင်းပါဗျာ၊ ဒီလိုနာရီမျိုး ကျုပ်ကလဲ ဝယ်
ပတ်နိုင်တာ မဟုတ်တော့ . . .”

လမ်းဘေးဈေးသည်၏အသံ ပေါ်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စကားမဆုံးပါ။
ဂျော့စ်မာလင်းက လှမ်းငေါက်သည်။

“ဟာရီ ပဲခပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ မင်း ငါပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်၊ အဲဒီတံခါးနားက
ရပ်စောင့်၊ အဲဒီအပေါက်ကနေ ထွက်ပြေးဖို့ သူ့ကြိုးစားရင် မင်းလက်ထဲက စားနဲ့ အပြတ်
ရှင်း၊ ဒီမှာ မစ္စတာလော်ယာကလပ် ကျုပ်ကို တည့်တည့်ကြည့်စမ်း၊ ဒီနေ့ည ခင်ဗျား
ထရူရီမြို့မှာရှိနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တို့ ခင်ဗျားအရူးလုပ်လို့ရမယ်၊ ဒါဝေမယ့် ခင်ဗျား
အခု ဒီမှာရောက်နေတယ်၊ ကျုပ်ကို အရူးလုပ်လို့ မရဘူး၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အယုံ
သွင်းပြီး ဒီအိမ်ထဲက ထွက်သွားမယ်၊ အပြင်လဲရောက်ရော မြင်းပေါ် လွှားခနဲခနဲတက်ပြီး
ဘော်ဒ်မင်မြို့ကို တောက်လျှောက်သွားမယ်၊ မနက်လဲမိုးလင်းရော ဒီတစ်နယ်လုံးမှာခွဲတဲ့
တရားသူကြီးတွေအားလုံးနဲ့ စစ်တပ်လဲ ဒီကိုရောက်လာရော၊ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရဲ့နဲ့
ကျုပ်ကို ဝိုင်းပြီးအပြတ်ရှင်းကြရော၊ ခင်ဗျားစိတ်ကူးက ဒါပဲ မဟုတ်လား”

လူစိမ်း၏ ညည်းညူသံကို မေရီ ကြားရသည်။ စောစောက ရုန်းရင်းဆန်ခတ်
တွင် သူ ဒဏ်ရာရသွားဟန်တူသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ မကောင်းမှုကို ခင်ဗျားဆက်လုပ်ပါ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ တားပိုင်ခွင့်လဲ
မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ဘယ်သူ့ကိုမှ မတိုင်
ပါဘူး၊ ကျုပ်လဲ ဒီအမှုတွေကို ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူတူ ကျူးလွန်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်
သွားတိုင်ရင် ကျုပ်ရော ရာဇဝတ်မှုကလွတ်မှာလား၊ ဒါကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မတိုင်
ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ပေါင်းပြီးတော့လဲ ဒီအလုပ်တွေ ဆက်မလုပ်တော့ဘူး၊ ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့
နောက်ဆုံးစကားပဲ”

ခဏကြာအောင် တိတ်သွားကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ဂျော့စ်၏အသံ ပေါ်
လာသည်။

“ဒါမျိုးတွေ ကျုပ်က အံတိုနေပြီဗျာ၊ ကျုပ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို သူ့လူ
တစ်ယောက်က ဒီအတိုင်းပြောတယ်၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေက ယုံလိုက်တယ်၊ ခဏလဲကြာရော

ကျပ် မိတ်ဆွေလည်ပင်းမှာ ကြိုးကွင်းစွပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားတော့တာပဲ”

ခပ်ဟဟကလေးရှိနေသော တံခါးနားတွင်ရပ်နေသည့် မေရီမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးများ ရွဲနေသည်။ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာသည်။ ဒူးနှစ်ဖက်က မခိုင်ချင်တော့။ ဒီနေရာမှာပင် လဲကျသွားတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ဒီနေရာမှာ ဒီအတိုင်း လဲကျသွားလို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အသက်နှင့်ရင်းသည် သဘော ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

“ဟာရီ မင်းသွားတော့၊ ဒီနေ့ည ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ မင်းအလုပ် ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ခြံထဲမှာ လှန်ထားတဲ့ သူ့မြင်းကို မင်းယူသွား။ ဟိုဘက်ရွာကိုရောက်ရင် သူ့မြင်းကို ကြိုးဖြေလွှတ်လိုက်။ ဒီကိစ္စ ငါ့ဟာငါ ကြည့်ရှင်းလိုက်မယ်”

ကျော့စ်၏အသံ ခပ်အုပ်အုပ်ပေါ်လာသည်။ မေရီမှာ ပိုပြီးအားပြတ်လာသည်။ ဧည့်ခန်းဆီသို့ အားယူပြီးပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကို သာသာကလေးဖွင့်သည်။ အထဲသို့ ဝင်သည်။ နံရံနားမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ ဆက်လက်ရပ်နေ နိုင်စွမ်းလည်း မရှိတော့။ မျက်နှာကို ဒူးနှစ်လုံးကြားမှာ ထည့်ထားမိသည်။

သူ သတိလစ်သွားတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ခြံထဲမှထွက်သွား သော မြင်းခွာသံကို ကြားရသည်။ မစွတာလော်ယာကလပ်ဆိုသူ လူစိမ်း၏မြင်းကို လမ်း ဘေးဖျော့သည် ဟာရီ ယူစီးသွားခြင်းသာ ဖြစ်ရပေမည်။ ထိုအသံကြားတော့မှ သူ့ကိုယ်သူ အထိုက်အလျောက် ပြန်ထိန်းဖို့ သတိရသည်။

ဘားခန်းဘက်မှ အသံတိတ်နေပြန်သည်။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို မေရီ စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် အိပ်ပျော်နေသော ဒေါ်လေးရှိသည်။ ဒီကိစ္စ ကြီးတွင် ဒေါ်လေးလည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်။ ဒေါ်လေးကို အကူအညီတောင်း၍ အကျိုး ထူးမည်မဟုတ်။

သို့ဆိုလျှင် ဒီပျော်ပွဲစားရုံကြီးထဲမှ တိတ်တိတ်ကလေးထွက်သွားကာ အနီး ဆုံးအိမ်တစ်အိမ်သို့သွားပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြကာ အကူအညီတောင်းရမည် လော။ ထိုနည်းလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ အနီးဆုံးအိမ်ဆိုသည်မှာ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံနှင့် မိုင်ပေါင်းအတော်လှမ်းသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနည်းကိုလည်း လက်လျှော့ရပေတော့မည်။

ထိုင်နေရာမှ အားယူထသည်။ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်သွားခြင်းသာ အကောင်း ဆုံးဖြစ်မည်။ ဧည့်ခန်းတံခါးကို သာသာကလေးဖွင့်သည်။ စကြိုထဲမှာ မှောင်နေသည်။ ဘားခန်းတံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် မီးရောင်ထွက်မနေတော့။ သူတို့ အခန်းထဲမှာလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

လူစိမ်း သေသွားပြီလော။ သို့တည်းမဟုတ် သူ့အသက်ရှင်နိုင်ရေးအတွက် ကျော့စ်မာလင်းကို ခုခံတိုက်ခိုက်နေပြီလော။ သူတို့အခန်းထဲမှာ လုံးဝတိတ်ဆိတ်ငြိမ်လက် နေသောကြောင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေဟန်မတူ။ ဧည့်ခန်းထဲမှ အသာကလေးထွက် လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်မှ ခြေသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။ ခဏကြာအောင် တိတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကြမ်းပေါ်မှာ နင်းသည့်ခြေသံကို ပြန်ကြား

ရပြန်သည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ ခြေဖွဲ့ပြီး နင်းနေသည့်အသံဖြစ်သည်။ ဒီနေရာသည်
ဒေါ်လေး၏ အိပ်ခန်းမဟုတ်။ ဒေါ်လေး၏အိပ်ခန်းသည် အခြားတစ်ဖက်ခြမ်းတွင်
ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေး မဖြစ်နိုင်။

ဒေါ်လေး မဖြစ်နိုင်လျှင် မည်သူဖြစ်မည်နည်း။

လမ်းဘေးဈေးသည် ဟာရီ ဖြစ်မည်လား။ ဟာရီလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဟာရီသည် လူစိမ်း၏ခြင်းကိုယူပြီး ခြံထဲမှ မောင်းထွက်သွားသည်ကို သူ
အတိုင်းသား ကြားခဲ့ရသည်။ ဂျော့စ်မာလင်းလည်း ဘားခန်းထဲမှာရှိနေသည်။ အပြင်သို့
လုံးဝထွက်မလာသေး။ ဒီလိုဆိုလျှင် မည်သူဖြစ်မည်နည်း။

အပေါ်ထပ်မှ မေရီ ဆင်းလာခဲ့ပြီးသည့်နောက် မည်သူမျှ အပေါ်ထပ်သို့
တက်သွားသံ မကြားရသေး။ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်မှ ခြေသံတိုးတိုးကို ကြားရပြန်သည်။
အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကမန်းကတန်းသုံးသပ်ကြည့်ရင်း မေရီလီယန်မှာ ခေါင်းနားပန်း
ကြီးသွားလေတော့သည်။

ခြေသံခပ်တိုးတိုးကြားနေရသော အခန်းသည် ဧည့်သည်များတည်းခိုဖို့ သီးခြား
ထားသည့် အခန်းဖြစ်သည်။ ထိုမျှမကသေး မေရီ၏အိပ်ခန်းနှင့်လည်း နံရံတစ်ချပ်သာ
ခြားသော အခန်းဖြစ်နေသည်။ ထိုသူသည် ထိုအခန်းထဲမှာ နာရီပေါင်းများစွာကြာအောင်
ပုန်းအောင်းနေခဲ့ပေလိမ့်မည်။

ဘားခန်းထဲမှာ မေရီ ရှိနေသည့် ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန်ကတည်းက ထိုအခန်းထဲ
ဝင်ပြီး ပုန်းအောင်းနေခဲ့ပေလိမ့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် စောစောတုန်းက မြင်းလှည်းများဝင်
လာသံကို သူ ကြားရမည်။ မြင်းလှည်းသမားများပေါ်မှ ပစ္စည်းများသယ်ချခြင်း၊ အခြား
မြင်းလှည်းတစ်စီးပေါ် သို့ ရွှေပြောင်းတင်ပေးခြင်းများကိုလည်း မေရီ ချောင်းမြောင်းကြည့်
ရှုနေသကဲ့သို့ သူလည်း ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေခဲ့လိမ့်မည်။

မေရီ အခန်းထဲမှာ ခုတင်ပေါ်သို့တက်အိပ်သံ၊ အဝတ်အစားလဲသည့်အသံ၊
အခန်းတံခါး ပြန်ဖွင့်သံ၊ အပြင်သို့ထွက်လာသံများကိုလည်း သူ ကြားနေခဲ့ပေလိမ့်မည်။
ထိုသူသည် ဘားခန်းထဲမှာ ရှိခဲ့သူများ၏ ဘက်တော်သား ဖြစ်မည်ဆိုပါက တိတ်တိတ်
ကလေး မေရီ ထွက်လာသည်ကို ဒီအတိုင်းနားထောင်နေမည်မဟုတ်။ မေရီကို ဖမ်းမည်။
စစ်လားဆေးလား လုပ်မည်။

ယခုမူ သူ တိတ်တိတ်ကလေး နေနေသည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် ရာဇဝတ်
ကောင်များနှင့် သူ မည်သို့မျှမပတ်သတ်နိုင်။ ရာဇဝတ်ကောင်များ မမြင်နိုင်အောင်
ဝင်ပုန်းနေခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ထိုသူသည် ဂျော့စ်မာလင်းနှင့်
သူ့လူများ၏ ရန်သူမှတစ်ပါး အခြားမဖြစ်နိုင်ပြီ။

အပေါ်က အသံကို မေရီနားထောင်နေသည်။ ခြေသံတိတ်သွားသည်။ တစ်
အိမ်လုံး ငြိမ်သက်နေသည်။ ဂျော့စ်မာလင်း၏ ရန်သူဖြစ်သည်ဆိုလျှင် မိမိ၏မဟာမိတ်
ဖြစ်နိုင်ကြောင်း မေရီ စဉ်းစားကြည့်ပြန်သည်။ ဘားခန်းထဲမှ လူစိမ်း၏အသံကို ကယ်
တင်နိုင်ဖို့အတွက် မိမိကို ကူညီနိုင်မည့်သူဖြစ်သည်ဟု တစ်ဆင့်တက် စဉ်းစားကြည့်
ပြန်သည်။ သူ့ဆီကပင် အကူအညီ တောင်းရပေတော့မည်။

ဧည့်ခန်းကို ကျောခိုင်းပြီး လှေကားဆီသို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန် မှာမင် စကြိုထဲသို့ မီးရောင်ထိုးကျလာသည်။ ဘားခန်းတံခါးကို ဖွင့်သံပါကြားရသည်။ ဘားခန်းထဲမှ ထွက်လာသူမှာ ကျော့စ်မာလင်း ဖြစ်လေသည်။ မေရီအဖို့ အပေါ်ထပ်သို့ ထုတ်ချိန်မရှိတော့။

ထို့ကြောင့် ကမန်းကတန်း နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင် ထိုင်လိုက်ရပြန်သည်။ တံခါးကို အသာကလေးစေ့ထားသည်။

သူတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ အမှောင်ထဲမှာ အသက်ကိုပင် ရဲရဲမရွံ့ရဲဘဲ ဒီအတိုင်း ငြိမ်စောင့်နေရသည်။

ကျော့စ်က မေရီကပ်နေသည့် တံခါးနားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ လှေကား အတိုင်း အပေါ်တက်သွားသည်။ မေရီရပ်နေသည့် ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်မှ အခန်းဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ အခန်းထဲမှအသံကို သူ နားထောင်နေပုံရသည်။ ခဏကြာတော့ ခပ်သာသာ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။

မေရီ၏ခေါင်းပေါ်မှ ခြေသံကြားရပြန်သည်။ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည့် ခြေသံ ဖြစ်သည်။ တံခါးဖွင့်သည်။ မေရီမှာ စိတ်အပျက်ကြီးပျက်သွားလေတော့သည်။ အပေါ်ထပ်က အခန်းထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေသူသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သူဦးလေး၏ ရန်သူ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

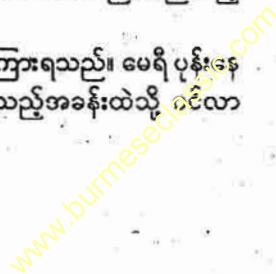
မေရီနှင့် ဒေါ်လေးတို့ ဘားခန်းကို ရှင်းလင်းနေရာချထားနေကြသည့် ညနေ စောစောပိုင်း အချိန်ကတည်းက ထိုသူတို့ ကျော့စ်မာလင်းကိုယ်တိုင် ထိုအခန်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ထည့်သွင်းဝှက်ထားလိုက်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ ရာဇဝတ် ကောင်များ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြသည့် အချိန်အထိ ထိုအခန်းထဲမှာ ပုန်းအောင်း နေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့ဆိုလျှင် သူဦးလေး၏မိတ်ဆွေဖြစ်ရမည်။ သူ့ကို မည်သူမျှ မမြင်တွေ့စေလို သောကြောင့် ထိုသို့ဝှက်ထားခြင်း ဖြစ်ရမည်။ ယုတ်စွာအဆုံး လမ်းဘေးဈေးသည် ဟာရီ ကိုပင် မမြင်တွေ့စေလိုသောကြောင့် ဟာရီကို ပြန်လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ အပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားပြီး တံခါးခေါက်ကာ အကူအညီ မတောင်းလိုက်မိသည့်အတွက် ဘုရားသခင်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပေတော့မည်။

သူတို့သည် မေရီ၏အခန်းကို သွားကြည့်ချင် ကြည့်ကြပေမည်။ သို့ဆိုလျှင် ထော့ မေရီ ပျောက်နေသည်ကို သိတော့မည်။ မေရီအတွက် မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့။ အိမ်ပြင်ထွက်သည့် တံခါးပေါက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သော့ခတ်ထားသည်။ မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ လွတ်လမ်းမရှိတော့ပါ။

လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာကြသည့် ခြေသံများကိုကြားရသည်။ မေရီ ပုန်းနေ သည့်အပေါက်ဝမှာ ခြေသံများ ရပ်သွားသည်။ မိမိပုန်းနေသည့်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ ကြလေမည်လားဟု မေရီ တွေးမိသည်။

သူနှင့်လည်း အလွန်တရာ နီးကပ်နေပြီ။
တံခါးလေးတစ်ချပ်သာ ခြားသည်။



သူတို့နှစ်ယောက်၏ပခုံးကို လက်နှင့်လှမ်းပုတ်၍ ရလောက်အောင် နီးကပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မေရီမှာ အသက်မရှုဘဲ အောင့်ထားရသည်။

ခဏကြာတော့ သူ့ဦးလေး၏ လေသံတိုးတိုးကို ကြားရသည်။

သူ့နားနားသို့ ကပ်ပြောနေသလား ထင်မှတ်ရသည်။

“ခင်ဗျား အမိန့်ပေးပါ။ ခင်ဗျား ကြိုက်ရာဆုံးဖြတ်ပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်တော့အူး။ ခင်ဗျား အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်လုပ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အတူတူလုပ်မယ်။ ခင်ဗျားဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် နာခံပါမယ်”

သူတို့ကြားတွင် တံခါးရွက်ခံနေသောကြောင့် ထိုသူ မည်သူဖြစ်ကြောင်း မေရီ မမြင်နိုင်ပါ။ မည်သို့အမှုအရာ လုပ်ပြကြောင်းကိုလည်း မမြင်နိုင်ပါ။ သူတို့သည် မေရီ ရှိနေသည့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်မလာဘဲ ဘားခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားကြသည်။ ဘားခန်း တံခါးဖွင့်ပြီး ပြန်ပိတ်သံကြားရသည်။ ထို့နောက် အားလုံးတိတ်သွားသည်။

ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားရလျှင် တောင်းမည်လားဟု စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော်လည်း အကြောင်းထူးတော့မည် မဟုတ်ပါ။ ယခုလောက်ဆိုလျှင် ပတ်ပတ်လည်တွင် အစောင့်များကို သူတို့ချထားပြီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

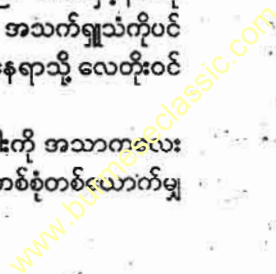
အပေါ်ထပ်မှာ ပုန်းနေသူနှင့် မေရီ၏အခန်းသည် နံရံတစ်ချပ်သာ ခြားသောကြောင့် မေရီ၏လှုပ်ရှားသံများကို ထိုသူကြားကောင်းကြားမည်။ ကြားလျှင် သူ့ဦးလေးကို ပြောပြလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ဘားခန်းထဲမှလူတိစ္စက အရေးကြီးနေသောကြောင့် မေရီ၏ပြဿနာကို နောက်မှဖြေရှင်းရန် သူတို့ဆုံးဖြတ်ကောင်း ဆုံးဖြတ်ကြလိမ့်မည်။

မေရီသည် ဧည့်ခန်းတံခါးနောက်တွင် ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာအောင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ရပ်နေသည်။ တစ်အိမ်လုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိသော နာရီစက်သံကိုသာ မှန်မှန်ကြားနေရသည်။ အော်သံတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရသလိုလို ထင်သည်။ သို့သော်လည်း မသေချာပါ။ စိတ်က ထင်နေသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးကြည့်မိသည်။

ဘာသံမှ မကြားရတော့သည့်အဆုံးတွင် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ စင်္ကြံထဲမှာ မှောင်နေသည်။ ဘားခန်းတံခါးအောက်မှ မီးရောင် ထိုးထွက်နေခြင်းလည်း မရှိ။ ဖယောင်းတိုင်ကို သူတို့ငြိမ်းခဲ့သောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် သူတို့သုံးယောက် မှောင်နှင့်မည်းမည်း အခန်းထဲမှာ ဒီအတိုင်းများ ထိုင်နေကြလေသလား။

ဘားခန်းတံခါးပေါက်သို့ ခြေဖျားထောက်ပြီး လာခဲ့သည်။ တံခါးနှင့်နားကို ကပ်ပြီး နားထောင်သည်။ အတွင်းမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ အသက်ရှူသံကိုပင် မကြားရ။ တံခါး သော့ပေါက်ကလေးမှတစ်ဆင့် မေရီ ရပ်နေသည့်နေရာသို့ လေတိုးဝင်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။

မေရီသည် သူ့စိတ်ကိုသူ မထိန်းနိုင်တော့ပါ။ အခန်းတံခါးကို အသာကလေး ဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်မိလေတော့သည်။ အခန်းထဲမှာ မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။



တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ ထွက်သည့်တံခါးက ပွင့်နေသည်။ ထိုတံခါးမှ လေဝင်လာသောကြောင့် သော့ပေါက်မှ လေတိုးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ခုံတန်းလျားများပေါ်မှာ ရှင်းနေသည်။ စားပွဲတစ်လုံးက ပက်လက်လန်နေသည်။ ခြေထောက်တစ်ချောင်းကျိုးပြီး သုံးချောင်းက မိုးပေါ်ထောင်နေသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကြစဉ်က အသံကြားရသော စားပွဲဖြစ်နိုင်သည်။

သူတို့အားလုံးသည် ဘေးပေါက်မှထွက်ပြီး အိမ်နောက်ဖေးဘက်သို့ လှည့်ကာ ဖုန်းဆိုးတောများဆီသို့ ထွက်ခွာသွားကြပုံရသည်။ လမ်းမဘက်ကို ထွက်မည်ဆိုလျှင် သူတို့အသံကို ကြားရပေလိမ့်မည်။

ပွင့်နေသည့်တံခါးပေါက်မှ လေအေးတစ်ချက် တိုးဝင်လာသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်သွားသည်။ ကြောက်စိတ်ကလည်း ဝင်လာသည်။ အခန်းထဲသို့ လရောင်ထိုးကျနေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လရောင်ကြောင့် အရိပ်ဝိုင်းကလေးတစ်ခုကျနေသည်။

မေရီက ခေါင်းပေါ်သို့မော့ကြည့်သည်။ ခေါင်းပေါ်မှ ရက်မတန်းတွင် ကြိုးတစ်ချောင်း တွဲဖောင်းကျနေသည်။ ထိုကြိုး၏ အောက်ဘက်အဆုံးမှာ ကွင်းကလေးဖြစ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာကျနေသည့် လရောင်အရိပ်ဝိုင်းကလေးမှာ ထိုကြိုးကွင်း၏ အရိပ်ပင် ဖြစ်ချေသည်တကား။



အခန်း (၅)

သူဦးလေးသည် လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း မေရီ သဘောပေါက်နားလည်သွားသည်။ သို့သော်လည်း မည်သို့သော သက်သေအထောက် အထားများကို ပြရမည်နည်း။ ထိုသူ၏အလောင်းကို ဖုန်းဆိုးတောထဲက တစ်နေရာရာမှာ သူတို့ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ကြပေလိမ့်မည်။

မေရီသည် သူ့အိပ်ခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျော့စ်မာလင်းသည် ဖွင့်ထားသော တေးတံခါးမှတစ်ဆင့် အချိန်မရွေးပြန်ဝင်လာနိုင်သည်။ အိပ်ရာပေါ်သို့ရောက်သောအခါ သူ့ အလွန်တရာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေချေပြီ။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းနှင့်ခေါင်းအုံး ထိလိုက် သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း တစ်ချိုးတည်း အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

နေအတော်မြင့်တော့မှ အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဒေါ်လေး အလုပ်လုပ်နေသည့်အသံများကို ကြားရသည်။ အဝတ်အစားလဲပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံကြီးမှာ အားလုံးခြေရာမပျက် လက်ရာမပျက်ရှိနေ သည်ကို တွေ့ရသည်။

ဘားခန်းထဲမှာ တွဲလောင်းကျနေသောကြီး မရှိတော့။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပြန့် ကျနေသည့်ဖန်ခွက်များ၊ ကျီးပုံနေသောစားပွဲ၊ ဗရူပွဲဖြစ်နေသည့်ပုလင်းများ၊ ဖန်ခွက်များ ကို ရှင်းလင်းထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ စားပွဲကုလားထိုင်များအားလုံးကိုလည်း နေသားတကျ ပြန်လည်ချထားပြီး ဖြစ်သည်။

ယုတ်စွအဆုံး ခြံထဲမှာ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မြင်းရထားဘီးရာများနှင့် မြင်း ခြေရာများကိုပင် ဖျောက်ဖျက်ပြီးဖြစ်နေလေသည်။ ဒေါ်လေးက အိမ်အလုပ်များကို ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် လုပ်နေသည်။ ကျော့စ်မာလင်းသည်လည်း မြင်းစောင်းမှာ ပုံမှန်အလုပ် များကို လုပ်နေသည်။ သူတို့အားလုံး အမူအရာ တစ်ချက်ကလေးမပျက်ကြ။ နေ့လယ်စာ စားပွဲတွင် သူတို့သုံးယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြသည်။ မေရီက အတတ်နိုင်ဆုံး ဣန္ဒြေမပျက်အောင် ထိန်းနေရသည်။

ကျော်စာလင်းကလည်း လုံးဝဟန်မပျက်။ မနေညတုန်းက အကြောင်းများနှင့် ပတ်သက်ပြီး လုံးဝစကားမဟာ။

မေရီနေခဲ့သည့် ဟဲလ်ဇီအကြောင်းများကို မေးနေသည်။

မေရီကလည်း ဟန်မပျက်ပင် ပြန်ပြောနေရသည်။

နောက်ထပ် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်လုံးလုံး ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ အခြေအနေ အားလုံး ငြိမ်သက်အေးချမ်းနေသည်။ မြင်းရထားများလည်း ရောက်မလာတော့။ အခြား မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မှလည်း ရောက်မလာတော့။ သူတို့ တူဝဲရီးသုံးယောက်သည် လည်း ပုံမှန်အလုပ်များကိုသာ ဟန်မပျက်လုပ်ကိုင်နေကြသည်။

ကျော်စာလင်းတို့လူသိုက်သည် သူတို့လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို အောင်မြင်စွာလုပ် ကိုင်ပြီးစီးသွားသောကြောင့် ကျေနပ်သွားကြပြီလော။ ထို့ကြောင့် ယခုလို ဟန်မပျက် အေးအေးဆေးဆေး နေနေကြခြင်းလော။

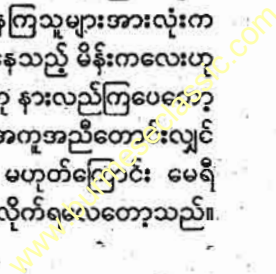
မေရီကမူ အချိန်အားရတိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်များသို့ လှည့်လည်သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားများကို တစ်နေ့တခြား ပိုသိလာသည်။ အိမ်အနီးတစ်ဝိုက် ရှိနယ်မြေကို အထိုက်အလျောက် ပိုမိုကျွမ်းကျင်လာသည်။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကြီးမှ လွတ်မြောက်အောင် မည်နည်းမည်ပုံ ကြံစည်ရမည်ကိုမူ အချိန်ရှိသမျှ တွေးနေမိသည်။

တွေးတိုင်းလည်း အဖြေမရဘဲ စိတ်မောလူမောသာ ဖြစ်နေရလေသည်။ သူ့မှာ အသိအကျွမ်းမရှိ။ မိတ်ဆွေမရှိ။ တိုင်ပင်ရမည့်သူ မရှိ။ အားကိုးရမည့်သူ မရှိ။ တစ်နေ့ တွင် အိမ်ရှေ့လသာဆောင်မှာရပ်ပြီး ငေးမိငေးရာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်မှာ မြင်းရထားများ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်သွားကြသည်။ တောင်ဘက်သို့ မောင်းသွားသည့် မြင်းရထားများရှိသလို မြောက်ဘက်သို့ မောင်းသွား ရသည့် မြင်းရထားများလည်းရှိသည်။ သို့သော်လည်း မည်သည့်မြင်းရထားမျှ သူတို့ ပျော်ပွဲစားရုံရှေ့မှာ မရပ်ကြပါ။ မရပ်မိရုံမျှမက ပျော်ပွဲစားရုံရှေ့သို့ ရောက်သည်တွင် မြင်းများကို ပိုလှိုပင် ဒုန်းစိုင်းသွားကြလေသည်။ ရွာမှ ထွက်လာစဉ် မေရီစီးခဲ့သည့် မြင်းရထားမှ မြင်းရထားမောင်းသူ ပြောသောစကားမှာ မှန်နေချေပြီ။

မေရီ ကြည့်နေခိုက်မှာပင် အလာတုန်းက စီးခဲ့သည့် မြင်းရထားမောင်းသွား သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မောင်းသူကို မေရီ ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို လက်ပြနှုတ်ဆက်သည်။ သို့သော် သူ့က မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မြင်းကို ကြာပွတ်နှင့်အဆက်မပြတ် ခပ်နာနာရိုက်ကာ ဒုန်းစိုင်းသွားလေသည်။

ဒီပတ်ဝန်းကျင်ဆိုးကြီးထဲမှ မိမိကို မည်သူမျှ ကယ်တင်တော့မည် မဟုတ် ကြောင်း မေရီ သဘောပေါက်လာသည်။ ဒီအရပ်မှာ ရှိနေကြသူများအားလုံးက မိမိသည်လည်း ကျော်စာလင်းကဲ့သို့ ရာဇဝတ်မှုများ ကျူးလွန်နေသည့် မိန်းကလေးဟု သတ်မှတ်ကြပေတော့မည်။ တစ်ကိုယ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းဟု နားလည်ကြပေတော့ မည်။ ဘော်ဒမင်မြို့နှင့် လော်ဆက်စတန်မြို့များသို့ သွားပြီး အကူအညီတောင်းလျှင် လည်း မည်သူကမျှ မိမိကို လက်ခံစကားပြောကြတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း မေရီ သဘောပေါက်လာသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ မေရီ စိတ်လျှော့လိုက်ရလေတော့သည်။



အခွင့်အလမ်းမပေါ်မချင်း ဒီအတိုင်း စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် စောင့်ရတော့မည်ဟု စိတ် တုံးတုံးချထားလိုက်လေတော့သည်။

ထိုနေ့က လေထန်ပြီး မိုးသည်းနေသည်။

ထို့ကြောင့် အပြင်သို့ မေရီ လျှောက်မလည်နိုင်တော့။ ဒေါ်လေးက မီးဖိုချောင် ထဲမှာ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေသည်။ ဂျော့စ်မာလင်းက အိမ်နောက်ဖေး ကြက်ခြံများ နှင့်မြင်းဇောင်းမှာ အလုပ်လုပ်နေသည်။

မေရီကလည်း အဝတ်အစားဟောင်းကလေးများလဲပြီး ရေပုံးများဆွဲကာ ပေကျံ ညစ်ပတ်နေသည့် ကြမ်းများကို ဆေးကြောတိုက်ချွတ်တော့သည်။ ကြမ်းများမှာ မတိုက် ချွတ်ဘဲ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ထားခဲ့သည့်အတွက် ရွံ့တွေကစွဲနေသည်။ အတော်အားစိုက် ပြီး တိုက်ချွတ်ဆေးကြောယူရသည်။

ကြမ်းတိုက်နေခိုက် ခြံထဲသို့ဝင်လာသည့် မြင်းခွာသံကို ကြားရသည်။ ခွကကြာ တော့ ဘားခန်းတံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာခေါက်သည်။ ဣမေကာပျော်ပွဲစားရုံသို့ ဧည့်သည်လာသည်မှာ ကြာပြီ။ တိုစနေနေညတုန်းကသာ ဧည့်သည်များ လာဖူးသည်။

မေရီက ဧည့်သည်လာသည့်အကြောင်းကိုပြောရန် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ မီးဖိုထဲမှာ ဒေါ်လေးမရှိ။ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်သောအခါ အိမ်နောက်ဖေးမှာရှိ နေသော ဂျော့စ်ထံသို့ လျှောက်သွားနေသည့် ဒေါ်လေးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ လှမ်းအော် ခေါ်လျှင်လည်း ကြားမည်မဟုတ်။ ခြံထဲသို့ ဧည့်သည်ဝင်လာသံကိုလည်း သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကြားပုံမရ။

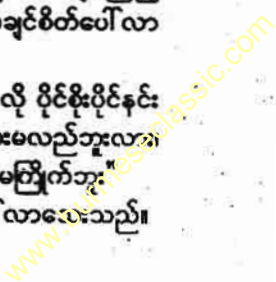
မေရီသည် ပေကျံနေသည့်လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးရှေ့ပိုင်းမှာ ချထားသည့်အဝတ် နှင့်သုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘားခန်းရုံရာသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ ဘားခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ လူတစ်ယောက် အကျအနထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ လက်ထဲမှာလည်း ဘီယာအပြည့်နှင့် ဖန်ခွက်တစ်လုံးကို ကိုင်ထားသည်။ သူ့အမူအရာက ဘာမှမဖြစ်သလို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလူစိမ်းနှင့် မေရီသည် တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေကြသည်။ ထိုသူကို တစ်နေရာရာမှာ သူ မြင်ဖူးခဲ့သည်ဟု မေရီ ထင်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်း၊ သူ့မေးရိုး၊ သူ့နှာခေါင်းနှင့် သူ့မျက်နှာ ပေါက်များကို သေသေချာချာ မြင်ဖူးသည်ဟုထင်သည်။ သို့သော်လည်း မည်သည့်နေရာ တွင် မည်သည့်အချိန်က မြင်ဖူးခဲ့ကြောင်း မမှတ်မိတော့။

ထိုသူက ဘီယာကို ဣန္ဒြေမပျက်သောက်ရင်း မေရီကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျားကြည့် ကာ အကဲခတ်နေသည်။ ထိုအမူအရာကြောင့် မေရီစိတ်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်ပေါ်လာ သည်။ မေရီက သံပြတ်ဖြင့် ခပ်မာမာလှမ်းမေးသည်။

“ရှင်အချိုးက ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီလို ပိုင်မိုးပိုင်နင်း ဝင်လာပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် အရက်ထည့်သောက်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင်ကလဲ လူစိမ်းတွေ ဝင်လာတာ မကြိုက်ဘူး။”

ထိုစကားကို ပြောလိုက်မိရင်း မေရီသည် ရယ်ချင်စိတ်ပေါ်လာလေသည်။



သူ့ဦးလေးအတွက် သူက ဒေါင်းတင်မောင်းတင်နှင့် ရန်တွေနေမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသလို မျက်နှာထားကို အတင်းနိုင်ဆုံးလုပ် ထားလိုက်သည်။

ထိုင်နေသူကတော့ ဟန်မပျက်။ ဖန်ခွက်ထဲမှ ဘီယာကို ကုန်အောင်သောက်ပြီး မေရီထံသို့ ဖန်ခွက်ကမ်းပေးသည်။

“ဗျမေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ ဘယ်တုန်းကများ မိန်းကလေးစားပွဲထိုး ခန့်ထားလိုက် ပါလိမ့်၊ ကိုင်း. . . ဘီယာထပ်ဖြည့်စမ်းပါဦး”

ပြီးတော့ သူ့အိတ်ထဲမှာစမ်းသည်။ ဆေးတံကို ဆွဲထုတ်သည်။ ဆေးထည့်ပြီး မီးညှိသည်။ မေရီ၏မျက်နှာဆီသို့ မီးခိုးများ မှုတ်ထုတ်နေသည်။

ရိုင်းပျသော ထိုအမူအရာကြောင့် မေရီ ဒေါသပေါက်ကွဲသွားသည်။ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်လိုက်ပြီး သူ့ပါးစပ်မှခဲထားသည့် ဆေးတံကိုဖြုတ်ယူကာ နောက်ပြန်လွှင့်ပစ် လိုက်သည်။

ဆေးတံက သမံတလင်းပေါ်သို့ကျပြီး ထက်ပိုင်းကျိုးသွားသည်။ ထိုသူက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။ သံစဉ်မပါသည့် လေချွန်သံတစ်ခု ကိုလည်း ပြုလုပ်နေသည်။

မေရီ၏ ဒေါသမီးတောက်ကို ဓာတ်ဆီလောင်းပေးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိချေသည်။ “ဩ. . . ကိုယ့်ဆိုင်မှာလာပြီး စားသောက်တဲ့လူတွေကို ဒီလိုပဲဆက်ဆံရမယ် လို့ မင်းကို လေ့ကျင့်ပေးထားသလား၊ ဒါဆိုရင်တော့ မင်းတို့ဆိုင်ကို ဘယ်သူမှ လာကြ မှာမဟုတ်ဘူး၊ လော်ဆုက်စတန်မြို့မှာရှိတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါ

ဘူးဗျာ၊ သူတို့မှာလဲ စားပွဲထိုးမိန်းကလေးတွေရှိတယ်၊ မနေ့ကပဲ ငါရောက်ခဲ့သေးတယ်၊ လှလဲလှတယ်၊ ယဉ်လဲယဉ်ကျေးတယ်၊ မင်းရုပ်ကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာ မှာလဲ အဆီတဝင်းဝင်းနဲ့ပြောင်လို့၊ ဆံပင်တွေကလဲ ဖရိုဖရဲနဲ့ ကျီးကန်းသိုက်ကျနေ တာပဲ”

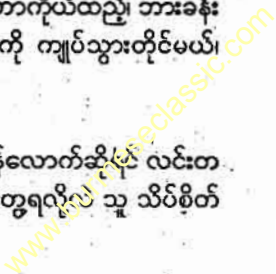
မေရီက နောက်ပြန်လှည့်ပြီး တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ထိုသူက နောက်မှလှမ်းခေါ်သည်။

“ဖန်ခွက်ထဲကို ဘီယာထည့်ပေးဦးလေ၊ ဒီအလုပ်လုပ်ဖို့ မင်း ဒီမှာနေနေတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ မနက်စာ စားပြီးကတည်းက ဆယ့်နှစ်မိုင်ခရီးကို ငါမြင်းစီးလာခဲ့ရတာ၊ ရေအရမ်းငတ်နေပြီ”

“ရှင်ဟာရှင် မိုင်ငါးဆယ်ခရီးက လာရတော့ရော ကျုပ်က ဂရုစိုက်ရမှာလား၊ ဘယ်နေရာမှာ အရက်ထည့်ရမယ်ဆိုတာ ရှင်သိပြီးသားပဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ထည့်၊ ဘားခန်း ထဲမှာ ရှင်လာသောင်းကျန်းနေတဲ့အကြောင်း မစွတာမာလင်းကို ကျုပ်သွားတိုင်မယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ ရှင်နဲ့သူ ကောင်းကောင်းတွေ့ကြရောပေါ့”

မေရီက ဒေါသကြီး ပြန်အော်သည်။

“အို. . . ဂျော့စ်အတွက်များတော့ မပူစမ်းပါနဲ့၊ ဒီအချိန်လောက်ဆိုလျှင် လင်းတ ကြီးလည်လိမ်ချိုးထားသလို ဖြစ်နေရောပေါ့၊ နောက်ပြီး ငါ့ကိုတွေ့ရလို့လဲ သူ သိပ်စိတ်



ပူမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါထက် နေစမ်းပါဦး။ သူမိန်းမက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ မင်းအိပ်ဖို့နေရာ ရအောင် သူမိန်းမကို သူ့အိပ်ခန်းထဲကနေ ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီလား။ ဒါဆိုရင်တော့ ပေးရှင့်တစ်ယောက်တော့ သနားစရာပဲ။ ကျော့စိန်နဲ့များတော့ မင်း ဆယ်နှစ်ပြည့်အောင် အတူနေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“မစ္စက်မာလင်း ပန်းခြံထဲမှာ ရှိနေတယ်။ သူနဲ့တွေ့ချင်သပဆိုရင် ဟောဟို အပေါက်ကထွက်ပြီး ဘယ်ဘက်ကိုတွေ့၊ ပန်းခြံနဲ့ကြက်ခြံကို သွားတဲ့လမ်းတွေလိမ့်မယ်။ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ပန်းခြံထဲမှာ ရှိနေကြတယ်။ ရှင် ပြန်ဝင်လာရင် ဒီအပေါက်က မဝင်နဲ့၊ ကျုပ် ကြမ်းတိုက်ထားတာ၊ နောက်တစ်ခါ ပြန်မတိုက်နိုင်ဘူး။”

“အိုး.. ဒါလောက်မပူပါနဲ့လေ၊ အချိန်တွေ အများကြီးရှိနေတာပဲ”

သူက ထိုသို့ပြန်ဖြေရင်း မေရီကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျားကြည့်ကာ အကဲခတ်နေ ပြန်သည်။ မေရီကလည်း သူ့ကို မျက်တောင်မခတ်ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးသည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော် စဉ်းစားမရတော့။

“ရှင်ဟာရှင် မစ္စတာမာလင်းကို တွေ့ချင်တွေ့ မတွေ့ချင်နေ၊ ရှင်ကို ဖျော်ဖြေဖို့ ကျုပ် ဒီနေရာမှာ အကြာကြီးရပ်ပြမနေနိုင်ဘူး။ သူနဲ့ ရှင်မတွေ့ချင်ဘူးဆိုရင် ပြီးအောင် သောက်ပါ။ သောက်ပြီးရင် ကျသင့်တဲ့ပိုက်ဆံကို ဘားကောင်တာပေါ်မှာ တင်ခဲ့ပါ။”

ထိုသူက ရယ်သည်။ ထိုသို့ရယ်လိုက်သောအခါ သွားဖြူဖြူများ ပေါ်သွားသည်။ ထိုသွားများကိုလည်း မြင်ဖူးသည်ဟု မေရီ စဉ်းစားနေမိသည်။ သို့သော် အစဖော်မရ။

“ကျော့စိန်ကလဲ မင်း ဒီအတိုင်း အမိန့်ပေးသလား၊ သူကလဲ ဒီအတိုင်းသာ မင်း အမိန့်ပေးတယ်ဆိုရင်တော့ သူပြောင်းလဲသွားပြီလို့ ဆိုရမယ်။ သူပင်ကိုစရိုက်တွေနဲ့တော့ တခြားစီဖြစ်သွားပြီပေါ့လေ။ သူ့အလုပ်တွေထဲမှာ မင်းလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ကောင်မ လေးတစ်ယောက် ဝင်အပါခံလိမ့်မယ်လို့ ငါဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့မိဘူး။ ပြောစမ်းပါဦး ကွ . . . သနားစရာကောင်းတဲ့ ခပးရှင်ကို မင်း ဘယ်လိုလုပ်ထားသလဲ၊ ညကျတော့ အဘွားကြီးကို ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်သလား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းတို့သုံးယောက် တန်းစီပြီးအိပ် ကြသလား။”

မေရီ၏မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးများ ရဲသွားသည်။

“ကျော့စိန်မာလင်းဟာ ကျုပ်အဒေါ်ရဲ့ယောက်ျား၊ ပေးရှင်ဟာ ကျုပ်အမေရဲ့ ညီမအရင်း၊ ကျုပ်နာမည်က မေရီလီယန်၊ ရှင် သိချင်တာ ဒါပဲလား၊ ကဲ၊ ဝှစ်မောနင်း ရှင်နောက်ကျောဘက်မှာ တံခါးပေါက်ရှိတယ်”

မေရီသည် သူ့ကို ချာခနဲကျော့ခိုင်းလိုက်ကာ မီးဖိုချောင်ရုံရာသို့ ထွက်လာခဲ့ သည်။ ဘားခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်သည့်အချိန်မှာပင် ဒရောသော်ပီးဝင်လာသော ကျော့စိန် မာလင်းနှင့် ရင်ဆိုင်သွားတိုးတော့သည်။

“ဘားခန်းထဲမှာ နင် ဘယ်သူနဲ့ စကားသွားပြောနေတာလဲ၊ နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ် ထားလို့ ငါပြောထားတာ မမှတ်မိဘူးလား”

ကျော့စိန်က မိုးခြိမ်းသလိုတိန်းလိုက်သည်။ ကျယ်လောင်သောအသံက ဘားခန်း ထဲမှာ ပဲ့တင်ရိုက်သွားသည်။

“မိတ်ဆွေ၊ သူ ဘာမှမပြောပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဆေးတံကို ချိုးပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို အရပ်ထဲသို့ပို့ ငြင်းတယ်။ ဒါတွေဟာ ခင်ဗျား သင်ပေးထားတာတွေပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ငါ့ အခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့စမ်းပါဦး၊ ကောင်မငယ်ငယ်ကလေးတစ်ယောက် ရဲ့ အပြုအမူကလေးကို ခင်ဗျားမှတ်ခွက်ကြီး ဘယ်လိုနေသလိုဆိုတာ ကြည့်ရအောင်”

ဘာအခန်းထဲမှ လူတ လှမ်းအော်ပြောသည်။

ထောင်စာလင်း မျက်မှောင်ကြက်သွားသည်။ မေရီကို ဘေးသို့တွန်းဖယ်ပစ် လိုက်ပြီး ဘာအခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

“ဤ၊ ဖုင်မိကိုးကွ၊ မင်း ဘာကိစ္စလာတာလဲ၊ ငါ့ကို မြင်းရောင်းဖို့လာတယ် ဆိုရင်တော့ ပြန်တော့၊ မင်းဆီက မြင်း ငါမဝယ်နိုင်ဘူး၊ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းတွေ မကောင်း ဘူး ငါ သိပ်ဆင်းရဲနေတယ်”

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ထားခဲ့သည့် ရေပုံးရုံရာသို့ မေရီပြန်လာခဲ့သည်။ မျက်နှာပေါ် မှာ လေထွန်နေသည်များကို ရေပုံးထဲမှရေဖြင့် တိုက်ချွတ်မျက်နှာသစ်ပစ်လိုက်ရသည်။ ဒီလိုဆိုတော့ ဖုင်မိမာလင်းဆိုသူမှာ ထိုသူကိုး၊ ဂျော့စ်မာလင်း၏ညီ ဖြစ်နေကြောင်း ယခုမှ သိရတော့သည်။

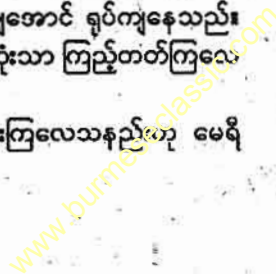
ထိုသို့ သိသောအခါကျမှတော့ ဒီလူကို တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးခဲ့သည်ဟု ဇေဝဇဝါဖြစ်နေသည်မှာ ရှင်းသွားတော့သည်။ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် မျက်နှာပေါက်ချင်း အလွန်တူကြသည်။ သွားများ ဖြူဖွေးပုံချင်းလည်းတူသည်။ ဒီတော့မှ ပင် မိမိအဘယ်မျှညီဖွင်းကြောင်းကို မေရီယီလန်က သူ့ကိုယ်သူ သဘောပြန်ပေါက် မိလေတော့သည်။ မေရီသည် အကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ ကြမ်းများကို ရေနှင့်တိုက်နေ မိသည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုတွေ ရိုင်းရိုင်းပုံခြင်းမှာ တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်နေသည်။ ဂျင်မ်သည် သူ့အစ်ကိုလောက်တော့ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းမဟုတ်။ အရပ်လည်း သူ့အစ်ကိုလောက် မမြင့်လှ။ သူ့အစ်ကိုထက်တော့ ပိုမိုနုပျိုသည်။ သို့သော်လည်း အကျင့်စရိုက်ချင်းတူသလို စိတ်နေသဘောထားခြင်းလည်း တူညီကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ အမေရီတုန်းက “လူအမျိုး ကြက်အမျိုး” ဆိုသောစကားကို အမေဖြောခဲ့ဖူးသည်။

သူတို့မျိုးရိုးမှ ပေါက်ဖွားလာသည့် ဂျော့စ်မာလင်းလို လူစားမျိုးနှင့်မှ ဒေါ်လေး အကြောင်းပါလာသည်မှာ အဖြစ်ဆိုးလွန်းလှချေသည်။ ဟဲလ်ဖီအရပ်မှ တောင်သူလယ် သမား တစ်ယောက်ယောက်နှင့် အကြောင်းပါခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဒီလိုလင်ဆိုးမယား တဖားဖားဘဝ ရောက်ရမည်မဟုတ်။ သားတွေ သမီးတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရချေ မည်။ ယခုတော့ အလွန်ရှုပ်လှသည့် ဒေါ်လေးမှာ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်ပြီး လူရှုပ်ပင် မပေါ်ချင်တော့အောင် ဖြစ်နေသည်။ အသက်အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ရုပ်ကျနေသည်။

မိန်းမများသည် ဘာကြောင့် မျက်တောင်မွှေးတစ်ဆုံးသာ ကြည့်တတ်ကြလေ သနည်း။

ဘာကြောင့် အစဉ်းစားအဆင်ခြင်ဉာဏ် နည်းပါးကြလေသနည်းဟု မေရီ တွေးကြည့်နေမိလေသည်။



အိမ်ရှေ့ခန်းမှကြမ်းများ တိုက်ပြီးသောအခါ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာလည်း ပိုးဖျက်များ၊ ဖုန်များဖြင့် မြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်နေသည်။ ပိုးဖျက်များကို တံမြက်စည်းဖြင့်သိမ်းချလိုက်သောအခါ ဖုန်လုံးများကထောင်းခနဲထသွားသည်။ မျက်နှာကို လာတိုးသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ မလှည်းမကျင်းဘဲ ထားခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားသည်။

ထိုအခိုက် ပြတင်းပေါက်မှ မှန်ကို ကျောက်ခဲတစ်လုံး လာမှန်သည်။ မေရီက မကြားလိုက်။ နောက်ထပ် ခဲလေးငါးလုံး လာမှန်ပြန်သည်။ ဒီတစ်ချိတွင်တော့ ခဲတစ်လုံးက မေရီ၏ခြေထောက်နားသို့ လာကျသည်။

ထို့ကြောင့် အပြင်သို့လှမ်းကြည့်သည်။ ခြံထဲရှိ မြင်းနားမှာ ဂျင်မိမာလင်း ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မေရီက သူ့ကို မှန်တေတေပြန်ကြည့်ပြီး တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ နောက်ထပ် ခဲလုံးများကျလာပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ခဲသေးသေးကလေး မဟုတ်တော့။ ခဲလုံးက အတော်ကြီးသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ မှန်တစ်ချပ်ကွဲသွားသည်။ မှန်ကွဲများနှင့်အတူ ကျောက်ခဲတစ်လုံး မေရီ၏ရှေ့မှာ လာကျသည်။ မေရီက တံခါးဖွင့်ကာ ဆင်ဝင်အောက်သို့ ခြေခံပြင်းပြင်းနင်းပြီး ထွက်သွားသည်။

“ရှင် ဘာလိုချင်ပြန်လို့လဲ”

ထိုသို့မေးရင်း သူ့ဆံပင်များ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေခြင်းနှင့် သူ့ကိုယ်မှ အဝတ်အစားများဟောင်းနွမ်းနေကြောင်းကို သတိထားမိပြီး ခိတ်မကောင်းသလို ဖြစ်သွားမိသေးသည်။ ဂျင်မိက မေရီကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ကြည့်နေပြန်သည်။

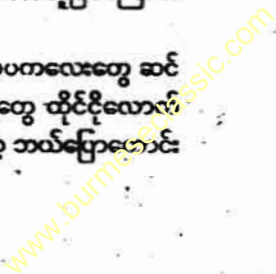
သို့သော်လည်း စောစောကကြည့်ခဲ့သလို မထိလေးစား အမူအရာမျိုးကား မဟုတ်တော့။ စူးစမ်းလေ့လာသည့် အမူအရာမျိုးဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အနည်းငယ် ပြန်ရှက်နေပုံရသည်။

“မင်းကို ငါဆက်ဆံခဲ့တာ ရိုင်းစိုင်းသွားတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါနော် . . . တောင်းပန်ပါတယ်။ မင်းလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံလို နေရာမျိုးမှာ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့မိဘူး။ ဂျော့စ်က မင်းကို တစ်မြို့မြို့မှာတွေ့ခဲ့ပြီး သူ့မိန်းမအတွက် အဖော်ရအောင် ခေါ်လာတယ်ထင်လိုက်မိလို့ပါ”

မေရီလီယန်မှာ မျက်နှာထူပူသွားလောက်အောင် ရှက်သွားပြန်သည်။ အနေရကျပ်သွားသောကြောင့်လည်း နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားလိုက်မိသည်။

“ဒီလိုအဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ ဖိနပ်အဟောင်းကြီးကို စီးထားတာ မြို့သူဖြစ်နိုင်ပါ့မလားရှင်၊ မျက်စိပါတဲ့လူတိုင်း မြင်ရုံနဲ့ ကျွန်မတာ တောသူဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်တယ်”

“အိုး. . . ငါတော့ မထင်ဘူး။ မင်းကို အဝတ်အစားလှလှပပကလေးတွေ ဆင်ပေးပြီး ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကလေးများ စီးခိုင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် မြို့သူတွေ ထိုင်ငိုလောက်တာပေါ့ကွာ။ ဆံပင်ကလေးကိုပါ ပုံစံကျကျ ထုံးလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်ပြောဟောင်းတော့မလဲ၊ မြို့သူတွေအားလုံး ဖွဲ့ဆန်ကွဲဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ”



“ရှင် ကျွန်မကို လာမြှောက်နေပေမယ့်လဲ ဘဝင်မမြင့်ပါဘူး၊ မဟုတ်တာကို ဟုတ်သယောင် မြှောက်ပြောတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာရှိတဲ့ အဝတ်အစားဝတ်ပြီး ကျွန်မ နဂိုရုပ်အတိုင်းပဲ ရှိပါစေတော့”

“ဒါဆိုရင်တော့ အတော်ဆိုးတာပေါ့ကွာ”

မေရီက သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။ သူ့ ရယ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထဲပြန်ဝင်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“နေပါဦးလေ ထွက်ပြေးမသွားနဲ့ဦး၊ ငါပြောပုံဆိုပုံတွေကြောင့် အထင်သေး မယ်ဆိုရင်လဲ သေးစရာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ့အစ်ကိုအကြောင်းကို ငါသိသလို မင်းသိမယ် ဆိုရင် ငါ့ကို အပြစ်တင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံလို နေရာမျိုးမှာ မင်းလိုမိန်းမငယ်ငယ် ခေါ်ထားတယ်ဆိုတာ အတော်မဖြစ်နိုင်တာဘဲ၊ အတော်လဲ ထူးဆန်းတယ်၊ ဘာကြောင့်များ ဒီနေရာကို မင်းရောက်လာတယ်ဆိုတာ အရင်သိစမ်း ပါရဲ့စေ”

မေရီက သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ သူ့ အတည်ပေါက်မေးနေခြင်းဖြစ် ကြောင်း သိသာသည်။

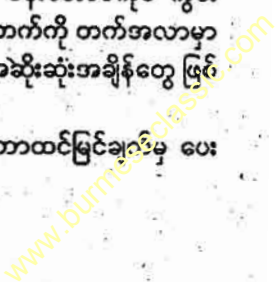
ယခုအခိုက်အတန့်မှာတော့ သူ့အစ်ကို ကျော့စ်မာလင်းလို ပုံစံမျိုးမဟုတ်တော့။ မာလင်းမိသားစုထဲမှာ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာသူ မဟုတ်ပါစေနှင့်တော့ဟုပင် စိတ်ထဲ မှုကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်မိလေသည်။

“ကျွန်မ အဒေါ်ပေးရှင်နဲ့ အတူတူနေဖို့လာတာပါ။ ကျွန်မ အမေဆုံးသွားတာ မကြာသေးဘူး၊ ကျွန်မမှာ တခြားဆွေမျိုးလဲ မရှိဘူး၊ ရှင်ကို တစ်ခုတော့ပြောပါရစေ မစွတာမာလင်း၊ ဒေါ်လေးရဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပုံစံကို မေမေ မြင်မသွားရတဲ့အတွက် ကျွန်မ အများကြီး စိတ်ချမ်းသာသွားပါတယ်”

“ကျော့စ်နဲ့ လက်ထက်လိုက်လို့များတော့ ပန်းခင်းတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်ရ ပြီး ဖဲမွေ့ရာပေါ်မှာ အိပ်ရမယ်လို့ မထင်လေနဲ့၊ သူဟာ အမြဲတမ်း ဒေါသပေါက်ကွဲနေ တဲ့လူ၊ အမြဲတမ်း စိတ်ရှိုင်းဝင်နေတဲ့လူ၊ အရက်သောက်ပြန်တော့လဲ ကြွက်တွင်း၊ ပေးရှင် က ဘာကြောင့်များ သူနဲ့လက်ထပ်တာလဲ၊ သူ့စရိုက်က မွေးကတည်းက ဒီအတိုင်းပဲ၊ ငယ်ငယ်ကလေးထဲက ဒီအတိုင်းပဲ၊ ငါ ကောင်းစောင်း သတိရနေသေးတယ်၊ ငါ ကလေး ဘဝတုန်းကလဲ ငါ့ကို အားအားရှိတိုင်း ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်းနေတာ၊ သူ စိတ်မထင်ရင် အခုတောင် ရိုက်ချင်ရိုက်ဦးမှာ”

“ဒေါ်လေး ပျက်စိများသွားတာ ဖြစ်မှာပါပဲ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒေါ်လေးက သိပ်ချောတာ၊ ကျွန်မတို့ ဟဲလ်ဖို့နယ်မှာဆိုရင် ဒေါ်လေးဟာ ပန်းတောင်ကိုင် ကွမ်း တောင်ကိုင် တစ်ယောက်ပဲလို့ မေမေ ပြောလေ့ရှိတယ်၊ အညာဘက်ကို တက်အလာမှာ ရှင်အစ်ကိုနဲ့ တွေ့သွားတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်လေးဘဝမှာ အဆိုးဆုံးအချိန်တွေ ဖြစ် သွားတာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် ငါ့အစ်ကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းအနေနဲ့ ဘာထင်မြင်ချက်မှ ပေး စရာမရှိတော့ဘူးပေါ့”



“မရှိဘူး၊ သူဟာ ရိုင်းတယ်၊ ခက်ထန်တယ်၊ တခြားဆိုးတာတွေလဲ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်၊ ကျွန်မ အဒေါ်ဟာ အမြဲတမ်း ပြုံးပျော်နေခဲ့တာ၊ အဲဒီဘဝကို ပျက်စီး အောင် သူ့ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တယ်၊ ဒေါ်လေးဟာ အမြဲတမ်း စိတ်ဆင်းရဲနေရတဲ့ဘဝကို ရောက်အောင် သူ့ပုပ်ပလိုက်တယ်၊ ဒီအတွက်တော့ ကျွန်မ အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလ ပတ်လုံး ဘယ်တော့မှမကျေဘူး”

ဂျင်မိက ခပ်သာသာ လေချွန်လိုက်ပြီး သူ့မြင်းဇက်ကို ပွတ်နေသည်။

“တို့ . . မာလင်းမိသားစုဟာ မိန်းမတွေအပေါ်မှာ ကောင်းရိုးထုံးစံ မရှိပါဘူး ကွာ၊ ငါ့အဖေက ငါ့အမေကို မတ်တတ်က ပုံလဲအောင်ရိုက်ပစ်တာ မှတ်မိနေသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အမေဟာ အဖေကိုပစ်မသွားဘူး၊ တစ်သက်လုံး အဖေဘက်က ရပ်ခဲ့တယ်၊ အဖေ ကြီးပေးအသတ်ခံရပြီးတဲ့နောက်မှာ အမေဟာ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောတော့ ဘူး၊ သုံးလအတွင်း ဆံပင်တွေအားလုံး ဖွေးဖွေးလှုပ်ဖြူသွားတယ်၊ အဘွားအကြောင်းတော့ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဘိုးကိုဖမ်းဖို့ အစိုးရဘက်သားတွေ လာတုန်း က အဘွားက လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းကိုက်ပစ်တာ လက်တစ်ချောင်း ထောင်းထောင်း ပြတ်လေရောတဲ့၊ အဘွားက အဘိုးကို ဘာကြောင့် ဒါလောက်ချစ်မှန်းမသိဘူး၊ အဘိုး အဖမ်းခံသွားရတဲ့အခါမှာ အဘွားအတွက် ဘာပစ္စည်းမှ ချန်ထားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ ရှာရသမျှတွေအားလုံးက တခြားရွာက မိန်းမတစ်ယောက် လက်ထဲမှာပဲ ကျန်ခဲ့တော့ တယ်”

မေရီက နှုတ်ဆိတ်နေမိသည်။ သူက ဘာမှမထူးခြားသလို သူ့ပြောနေရာ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်မိသည်။ ထိုအကြောင်းများကို သူ ပြန်ပြောနေသော်လည်း ရုတ်ပုံမရ။ နောင်တရပုံမရ။ သူတို့မျိုးရိုးစရိုက်အတိုင်း အကြင်နာတရား နည်းပါးမှုမှာ မွေးရာပါ အကျင့်ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

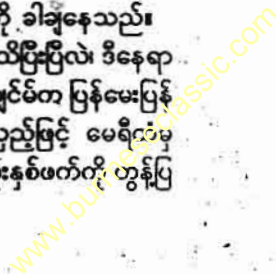
“မင်း . . ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေမှာလဲ၊ မင်းလို မိန်းမပျို ချောချောငယ်ငယ်ကလေးအတွက်တော့ အလကားသက်သက် အချိန်ဖြုန်းနေ တာနဲ့ အတူတူပဲဖြစ်တော့မှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီအရပ်ဒေသမှာ မင်းအတွက် အဖော်သဟဲလဲ မရှိဘူးလေ”

ဂျင်မိက ရုတ်တရက် မေးချလိုက်ပြန်သည်။

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဒေါ်လေး မပါဘဲနဲ့တော့ ကျွန်မ တခြားကိုမသွားနိုင်ဘူး၊ ဒေါ်လေးဘဝ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိမြင်ပြီးမှတော့ သူတစ်ယောက်တည်းထား ပစ်ခဲ့ပြီး ထွက်မသွားနိုင်တော့ဘူး”

ဂျင်မိက သူ့မြင်းခွာများပေါ်တွင် တင်နေသည့် ဖုန်များကို ခါချနေသည်။

“ဒါလောက် အချိန်တိုတိုကလေးအတွင်းမှာ မင်း ဘာတွေသိပြီးပြီလဲ၊ ဒီနေရာ က တိတ်လဲတိတ်ဆိတ်တယ်လေ၊ လူသူလဲ မနီးဘူးမဟုတ်လား” ဟု ဂျင်မိက ပြန်မေးပြန် သည်။ ဒီလောက်တော့ မေရီ မအပါ။ သူ့အစ်ကိုက တစ်ဖက်လှည့်ဖြင့် မေရီထံမှ သတင်းနှိုက်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မေရီ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဟွန်ပြ လိုက်ပြီး စကားလွှဲပစ်လိုက်သည်။



“စနေနေ့တစ်ညတုန်းက အန်ကယ်ကိုကူပြီး ဘားခန်းထဲမှာ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံပေးဖူးတယ်။ သူ့မှာ အပေါင်းအသင်းတွေလဲ များများစားစား ရှိပုံမရပါဘူး။”

“ဟုတ်တယ်။ ဂျပေတာ ပျော်ပွဲစားရုံကို လာတဲ့လူတွေဟာ များသောအားဖြင့် ယဉ်ယဉ်တော့တော့တွေထဲက မဟုတ်ဘူး။ အရိုင်းအစိုင်းတွေချည်းပဲ။ သူတို့အားလုံး ထောင်နဲ့အိမ်ကို ရေအိုးနဲ့ရေမှတ် လုပ်နေကြတာလေ။ မင်းကို သူတို့က ဘယ်လိုများထင် မယ်မသိဘူး။ ငါ အထင်မှားသလို မှားချင်လဲ မှားနေကြမှာ။ အခုလောက်ဆိုရင် မင်း အကြောင်းကို ဒီတစ်နယ်လုံးက သိကုန်လောက်ပြီပေါ့။ နောက်ဆိုရင် ကျော့စ်ကလဲ သူနဲ့ ဇာတ်တူသားချင်း ဖြစ်သွားအောင် မင်းကို ပုံသွင်းယူသွားမှာပါ။”

“သူ့ပုံသွင်းတိုင်း ကျွန်မက ဘယ်ခံပါ့မလဲ။ ဒါထက် ရှင်ကရော ဘာလုပ်သလဲ”

“ငါက မြင်းသူခိုးလေ . . .”

ဇုန်မိမာလင်းက ထိုကားကို မပြောရိုးပြောစဉ်ကဲ့သို့ပင် ပြောသည်။

ပြီးတော့ တစ်ချက်ရယ်သည်။

ထိုသို့ရယ်လိုက်သောအခါကျမှ သူ့အစ်ကို ကျောင်းနှင့် ပိုပြီးတူသွားပြန်သည်။

“ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ ပိုက်ဆံလဲ ဟုတ္တိပတ္တိလဲ မရှိပါဘူး။ ငါ . . . အမြဲတမ်း ဘိုင်ကျ နေတတ်တယ်။ မင်း . . . ဒီအရပ်မှာနေရင် မြင်းစီးဖို့ ကောင်းတယ်။ မင်းနဲ့တော်မယ့် မြင်း တစ်ကောင် ငါ့မှာရှိတယ်။ ငါနဲ့လိုက်ပြီး အဲဒီမြင်းကို ကြည့်ကြည့်ပါလား။”

“သူ့များ မြင်းတွေ လျှောက်ခိုးနေတော့ အဖမ်းခံရမှာ မကြောက်ဘူးလား။”

“မြင်းခိုးပါတယ်လို့ ခွပ်ခွပ်ဖို့က လွယ်တာမဟုတ်ဘူးကွ။ မြင်းကို အရောင်နဲ့ ခွဲခြားပြီး မှတ်သားထားတတ်တယ်။ မြင်းကိုယ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ အစက်အပြောက်တွေကို မှတ် ထားတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့အမွှေးကို တိုဟိုညှပ်ပစ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ။ အမှတ် အသားတွေ အာလုံးပျောက်ကုန်ရော။ မြင်းပိုင်ရှင်က မမှတ်မိတော့ဘူး။ စေ့ထဲမှာ သူ့မြင်း ကို ပြန်မြင်လို့များကတော့ နှစ်ခါပြန်တောင် ကြည့်ပသွားဘူး။”

“ဒါလောက်တောင်လွယ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ရှင် ကိုယ်ပိုင်မြင်းရထားကြီးနဲ့ ဒီကို မလာတာလဲ”

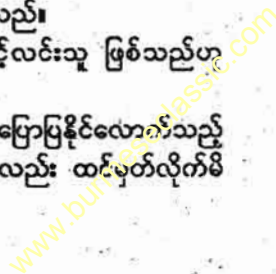
“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ပြောတော့ လွယ်တာပါ။ ပိုက်ဆံတွေက နည်းနည်းမှ အသုံးခံတာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ကြားထဲက ယိုထျနေတဲ့အတိုင်းပဲ။ အရင်လေးငါးရက်က ငါ့လက်ထဲမှာ ငွေဆယ်ပေါင်ရှိတယ်။ ဒီနေ့ကျတော့ တစ်မတ်လောက် ကျန်တော့တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့မြင်းကလေးကို မင်းဝယ်ပါလို့ ပြောနေတာပေါ့။”

မေရိက ရယ်သည်။

သူ့အပြောကို တော်တော်ကလေး သဘောကျသွားသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျင်မ်သည် အလွန်ရိုးသားသူ၊ ပွင့်လင်းသူ ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ချက်ချလိုက်မိသည်။

သူ့မကောင်းကြောင်းများကို ယခုလို မျက်နှာမပျက် ပြောပြနိုင်လောက်သည့် အတွက် သူနှင့်အလိုက်အထိုက်ပေါင်းသင်း၍ ရနိုင်သည်ဟုလည်း ထင်မှတ်လိုက်မိ သည်။



“ကျွန်မ မစားရက် မသောက်ရက် စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေကလေးကို မြင်းဝယ် ပြီး ဖြုန်းမပစ်နိုင်ဘူးရှင်၊ အိုစာမင်းစာ ထားရဦးမယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဂျပေကာပျော်ပွဲ စားရုံက ကျွန်မ ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ငွေလို့ဦးမှာ မဟုတ်လား”

ဂျင်မိမာလင်းက မေရီကိုကျော်ပြီး အဆောက်အအုံကြီးကို လှမ်းကြည့်နေ သည်။ သူ့မျက်နှာကလည်း စောစောကလို မဟုတ်တော့၊ တည်တည်ကြီးဖြစ်သွားသည်။

“ဒီမှာ မင်းကို စကားကောင်းကောင်း ပြောရဦးမယ်၊ စောစောက ငါပြောခဲ့ တာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ၊ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံဟာ မိန်းမသားတွေ နေထိုင်အပ်တဲ့ အရပ်မဟုတ်ဘူး၊ တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ သိပ်တော့ မျက်နှာကြောမတည့်ကြဘူး၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြတာပဲ၊ သူလဲ သူ့ကြိုက်တာလုပ်၊ ငါလဲ ငါ့ကြိုက်ရာလုပ်ပဲ၊ ဒါပေ မယ့် သူ မဟုတ်တာတွေ လုပ်နေတဲ့အထဲမှာ မင်း ရောမပါသင့်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ တခြားကို မင်းထွက်မပြေးတာလဲ၊ ဘော်ဒမင်မြို့ကို မင်းထွက်ပြေးချင်တယ်ဆိုရင် ပြော . . မင်းကို ငါကူညီမယ်”

သူပြောနေသည့် လေသံက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ရှိသည်။ မေရီကို မြှောက်ပေး နေသည့် လေသံမျိုးလည်း “ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့သော်လည်း ကျော်မိမာလင်း၏ ညီအရင်းဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ မေရီ မမေ့ပါ။ ထို့ကြောင့် မေရီအပေါ် သူ သစ္စာဖောက်ချင်ဖောက်နိုင်သည်။ သူ့ကို မယုံကြည်ရဲပါ။ ဘယ်သူ့ဘက်ကို သူ လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း အချိန်ကိုသာ စောင့်ကြည့်ရပေမည်။

“ကျွန်မ ဘယ်သူ့အကူညီမှ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ ခြေထောက်ပေါ်မှာ ကျွန်မ ရပ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလဲ ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါတယ်”

ဂျင်မိသည် မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ တက်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းသဘောနဲ့မင်းပေါ့၊ ငါ့အိမ်က ဟောဟိုတောင်ရဲ့ ဟိုဘက် ခြမ်း စမ်းချောင်းကလေးနားမှာ ရှိတယ်၊ အိမ်မှာ ငါ့အမြဲရှိနေတတ်တယ်၊ မင်းမှာ အကြောင်းရှိလာရင် အချိန်မရွေးလာပြောပါ၊ သွားတော့မယ်နော်”

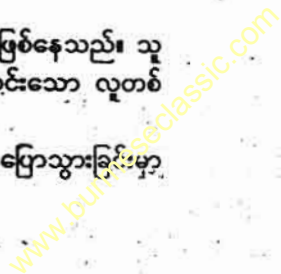
မြင်းစီးပြီး သူထွက်သွားသည်။ မေရီလည်း အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

မေရီအဖို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဖို့ အရေးတကြီးလိုအပ်နေချေပြီ။ သူ့ကြုံတွေ့ နေရသော ပြဿနာများကို သူတစ်ယောက်တည်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြေရှင်းတတ် ချေ။ အခြားတစ်ယောက်၏ အကူအညီရမှ ဖြစ်မည်။

သို့သော်လည်း ဂျင်မိမာလင်းကိုတော့ သူမယုံရဲ၊ အလွန်တရာ ပွင့်လင်းသည် မှာ မှန်သည်။ သူ၏မကောင်းကြောင်းများကို မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်ဘဲ ဖွင့်ဟပြောဆို သွားနိုင်သည်မှာ မှန်သည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ သူသည် ကျော်မိမာလင်း၏ညီအရင်း ဖြစ်နေသည်။ သူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မြင်းသူခိုး ဖြစ်နေသည်။ အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းသော လူတစ် ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ရာဇဝတ်မှုများကို ကျူးလွန်နေသူ ဖြစ်သည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မျက်နှာကြောသိပ်မတည့်ဟု ပြောသွားခြင်းမှာ လည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်နိုင်သည်။



မေရီကို ထောင်ချောက်ဆင်ဖမ်းခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။
 မေရီထံမှ သတင်းရအောင် နှိုက်ယူခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟိုစနေနေ့ညတုန်းက တွေ့ခဲ့ရသည့် လမ်းဘေးဈေးသည် ဟာရီ
 ဆိုသူထက်တော့ သူကသာနိုင်သည်။ ပိုပြီး စိတ်သဘောထားကောင်းနိုင်သည်။
 သို့သော် မေရီ မယုံရဲပါ။
 ယခု ကြုံတွေ့နေရသည့် ပြဿနာကြီးကို တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ရန်သာ
 ဆုံးဖြတ်လိုက်ရလေတော့သည်။
 ပြတင်းပေါက်နားမှာ လာထိုင်ပြီး အပြင်သို့မျှော်ငေးကြည့်နေမိသည်။
 သူ့မွှေးရပ်ဇာတိဖြစ်သော ဟဲလ်ဖို့နယ်ကို ပြန်လွမ်းနေသည်။
 ငယ်စဉ်က သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်များကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေမိသည်။
 ထိုသို့ စဉ်းစားရင်း မျက်ရည်များ တတွေတွေစီးကျလာရှာသည်။



အခန်း (၆)

ထိုညက မြင်းလှည်းများ ရောက်လာကြပြန်သည်။ မြင်းလှည်းများ ဝင်လာသည့်အသံကြောင့် အိပ်ရာမှ မေရီလန့်နိုးသွားသည်။

အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲရှိ နာရီမှ နှစ်နာရီထိုးသံကြားရသည်။ တစ်ဆက်တည်း ဆင်ဝင်အောက်မှာ ခြေသံများကြားရသည်။ ခုတင်ပေါ်မှ မေရီ ဆင်းခဲ့သည်။

ပြတင်းပေါက်သို့သွားပြီး ခြံထဲသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ မြင်းလှည်းက နှစ်စီးတည်းဖြစ်သည်။ လူလည်း များများစားစား မဟုတ်။ လေးငါးခြောက်ယောက်လောက်သာ ရှိသည်။

အမှောင်ထဲမှာ မြင်းလှည်းများနှင့် လူများရပ်နေသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ တစ္ဆေများနှင့်ပင် တူနေသည်ဟု မေရီ ထင်မိသည်။ အမူအရာကတော့ ယခင်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ အားလုံး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်နေကြသည်။

ဟိုတစ်ညတုန်းကလည်း သူတို့ ယခုလိုပင် ရောက်လာကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်ကို ပစ်သတ်လိုက်သည်။ ယခုညလည်း နောက်ထပ် ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုကို သူတို့ ထပ်မံကူးလွန်ကြပေဦးမည်။ ဘားခန်းထဲသို့ ဆင်းသွားကြည့်လျှင် ကြိုးတစ်ချောင်း တွဲလောင်းကြနေသည်ကို မြင်တွေ့ရကောင်း မြင်တွေ့ရပေလိမ့်ဦးမည်။

သူတို့ အရိပ်အကဲကို ပြတင်းပေါက်နားမှာရပ်ပြီး အသာအကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။ ယခုတစ်ကြိမ် ရောက်လာသည့်မြင်းလှည်းများမှာ ဘာပစ္စည်းမှ ပါမလာ။ ဖျော်ပွဲစားရုံထဲမှာ ရှိသောပစ္စည်းများကို သယ်ထုတ်ပြီး ထိုမြင်းလှည်းများပေါ် သို့ တင်ပေးနေကြသည်။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ဂျပေကောဖျော်ပွဲစားရုံကို သူတို့ပစ္စည်းများ သို့လှောင်ရာနေရာအဖြစ် အသုံးပြုပုံရသည်။ အခြားတစ်နေရာမှ ပစ္စည်းများကိုသယ်လာပြီး ဒီမှာ သို့လှောင်ထားမည်။ ပြီးတော့ အရပ်များသို့ တင်ပို့ပေးလိုက်မည်။ သူတို့လုပ်ငန်းမှာ ဒါပဲဖြစ်ရမည်။

နေခင်းတုန်းက ကျော်မာလင်း၏ညီ ဂျင်မာလင်းရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုသို့ ရောက်လာသည့်ညမှာပင် ယခုလို မြင်းလှည်းများရောက်လာပြီး ပစ္စည်းများသယ်သည် မှာ စဉ်းစားစရာတော့ ဖြစ်နေသည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် မျက်နှာကြောတည့်သူများ မဟုတ်သော် လည်း လှုပ်ငန်းချင်း အဆက်အသွယ်တော့ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းရှိနေပုံရသည်။ နေခင်းက ဂျင်မာရောက်လာခြင်းသည် ယခုလို မြင်းလှည်းများ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု သတင်းလာပေးခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ပစ္စည်းများ တင်ပြီးသောအခါ မြင်းလှည်းများ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့ အားလုံး ခြံဝသို့ရောက်လောက်သောအချိန်ကျမှ ကျော်မာလင်းက အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်လာ သည်။ ခြံပြင်လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဘယ်ဘက်သို့ချိုးကျွေးပြီးတောက်လျှောက် မောင်းထွက်သွားကြလေသည်။ သူတို့ဦးတည်ရာအရပ်မှာ လော်ဆက်စတန်မြို့ဘက်သို့ ဖြစ်သည်။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် ဂျင်မာနှင့် ဒီအလုပ် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဆက်စပ် နေဖို့ သေချာသလောက် ဖြစ်သွားသည်။ ဂျင်မာသည် လော်ဆက်စတန်မြို့မှ ပြန်လာ ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောသွားသည်။ ယခု မြင်းလှည်းများက လော်ဆက်စတန် ဘက်သို့ မောင်းသွားကြသည့်အတွက် သူတို့ချင်း အဆက်အသွယ်ရှိဖို့ အတော်သေချာ သွားလေသည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည့် ကျော်မာလင်း၏ခြေသံကို ကြားရသည်။ သူတို့အိပ်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး တံခါးပြန်ပိတ်သံ ကြားရသည်။ မေရီလည်း ခုတင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့လေတော့သည်။



နောက်ရက်အနည်းငယ်အတွင်း တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမှု မဖြစ်ပွားခဲ့။ နောက် ထပ်မြင်းလှည်းများလည်း ထပ်မံရောက်ရှိလာခြင်းမရှိ။ ဧည့်သည်လည်း ရောက်မလာ။ လမ်းမပေါ်တော့ ထုံးစံအတိုင်း လော်ဆက်စတန်ဘက်သို့သွားသော မြင်းရထားများ၊ ဘော်ဒမင်မြို့ဘက်သို့ သွားသော မြင်းရထားများကို တွေ့ရသည်။

ထိုအရာအားလုံးသည်လည်း ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ထူးခြားသည်ဟု ဆိုဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များ ပေါ်ပေါက်မလာ။ မေရီလီယန်က အဝတ် အစားများကို ရေစိမ်ပြီး အိမ်နောက်ဖေးဘက်တွင် လျှော်နေသည်။

ထိုအခိုက် ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ခေါက်သံကြားသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ရာ ဒေါ်လေးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မီးဖိုချောင်ထဲကနေပြီး မေရီကို လှမ်းခေါ်နေသည်။ မေရီက လျှော်လက်စအဝတ်အစားများကို ချထားခဲ့ပြီး မီးဖိုချောင်အတွင်းသို့ ဝင်သွား သည်။ ဒေါ်လေးမှာ မျက်စိမျက်နှာ အပျက်ကြီးပျက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်နေယင် ယင်ဖြစ်နေသည်။ ဗလုံးဗထွေးများလည်း ပြောနေသည်။ သူ ဘာတွေပြောနေသည်ကို မေရီ လုံးဝ နားမလည်။

“ဒေါ်လေး . . . စိတ်အေးအေးထား။ ဒေါ်လေး ပြောနေတာတွေ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး။ ဒီမှာ ခဏထိုင်လိုက်ဦး။ ရေတစ်ခွက်သောက်လိုက်”

မေရီက ကုလားထိုင်တစ်လုံး ထိုးပေးကာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ ရေတစ်ခွက် ခပ်ယူ တိုက်သည်။ ထိုအခါကျတော့မှ ဒေါ်လေးမှာ အနည်းငယ် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပုံရ လေသည်။

“ကဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦး ဒေါ်လေး”

သို့သော်လည်း ဒေါ်လေးမှာ ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောနိုင်သေး။ ကုလားထိုင် ပေါ်မှာထိုင်ရင်း ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေလေသည်။ နောက်ကျော မလုံသလို နောက်ဘက်သို့လည်း မကြာခဏ လှည့်ကြည့်နေသည်။

ခဏကြာတော့ လေသံကလေးနှင့် တိုးတိုးပြောသည်။

“မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းက သူ့ကြီးမစွတာဘတ်ဆက် ဒီဘက်တို မြင်းရထား နဲ့လာနေတာ ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက်က လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။ သူ့အတူတူ လူတစ် ယောက်လဲ ပါလာတယ်။ ဒုက္ခပါပဲ သမီးရယ်။ ဒေါ်လေး ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

ထိုသို့ပြောနေခိုက်မှာပင် အိမ်ရှေ့တံခါးကို ခေါက်သံကြားရလေသည်။ တံခါး ခေါက်သံ ရပ်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ပိုပြီးကျယ်လောင်စွာ ခေါက်ပြန်သည်။ ယေရှင် က ကျယ်လောင်စွာ ညည်းလိုက်သည်။ သူ့ဖျက်နှာ ပိုပြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လာသည်။

“သူ ဘာလုပ်ဖို့များ လာတယ်မသိဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ မလာဘူးဘူး အခြတမ်း ဝေးဝေးက သူ့ရှောင်တယ်။ တစ်ခုခုတော့ သူ့ကြားပြန်တူတယ်။ တုတ်မှာဝါ၊ တစ်ခုခု ကြားလို့ သူ အခုလိုလာတာပါ။ အို . . . မေရီ . . . ဒေါ်လေးတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲဟင် . . . သူ့ကို ဘယ်လိုပြောကြမလဲ”

မေရီ အပြေးအလွှား စဉ်းစားရတော့သည်။ အခြေအနေတော့ အတုပုံ အတည်းဖြစ်သည်။ တရားဥပဒေအရ အရေးယူဖို့ လာသည်ဆိုလျှင် မေရီသည် သူ ဦးလေးကို သစ္စာဖောက်ရတော့မည်။ ယခုအချိန်သည် အကောင်းဆုံးအချိန်ဖြစ်သည်။ အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးဖြစ်သည်။

ညပိုင်း လူခြေတိတ်ချိန်တွင် မြင်းရထားများ ရောက်လာကြသည့်အကြောင်း ပစ္စည်းများချကြောင်း၊ လူသတ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ကြကြောင်း၊ နောက်ထပ်မြင်းလှည်း များရှောက်လာပြီး ပစ္စည်းများပြန်သယ်သွားကြကြောင်း စသည်ဖြင့် သူ့ရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ မြင်တွေ့ခဲ့သမျှများကို ပြန်ပြောပြရတော့မည်။ တစ်ကိုယ်လုံး နတ်တူသလို တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ဒေါ်လေးကို ငုံ့ကြည့်မိပြန်သည်။

“မေရီ . . . ပြောစမ်းပါဦး သမီးရယ်။ သူ့မေးရင် ဒေါ်လေး ဘာတွေပြန်ပြောမလဲ”

ပေးရှင်သည် မေရီ၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူပြီး သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ဖိတင် ထားလိုက်လေသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးခေါက်သံက ပိုကျယ်လာသည်။ စောစောတုန်းကလို ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း မဟုတ်တော့။ မနားတမ်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခေါက်နေသည့်။

“ကျွန်မ ပြောတာကို နားထောင်ဦး ဒေါ်လေး။ သူ့ကို တံခါးဖွင့်မပေးရင် တံခါး ဖျက်ပြီး ဝင်လာကြလိမ့်မယ်။ ဣန္ဒြေရရနေပါ။ ဖျက်နှာမဖျက်ပါစေနဲ့။ ဘာမှထွေထွေ

ထူးထူး ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး၊ အန်ကယ်ကျော့စ် အိမ်မှာမရှိဘူး၊ အပြင်သွားနေတယ်၊ ဒေါ်လေး ဘာမှမသိဘူး ပြောလိုက်ပေါ့၊ လာ. . ကျွန်မပါ လိုက်ခဲ့မယ်”

ပေးရှင်မာလင်းက မေရီလီယန်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် မော့ကြည့်ပြန်သည်။

“မေရီ. . မစွတာဘတ်ဆက်က သမီး ဘာသိသလဲလို့များ မေးရင် ဘာမှမသိဘူးလို့ ပြောပါသမီးရယ်၊ သမီးကို ဒေါ်လေး အားကိုးပါရစေ၊ မြင်းရထားတွေ ရောက်လာတဲ့အကြောင်း ဖွင့်မပြောလိုက်ပါနဲ့၊ ကျော့စ် ဒုက္ခရောက်ပြီဆိုရင် ဒေါ်လေးလဲ သေမှာပဲ”

အငြင်းပွားနေစို့ အချိန်လည်းမရှိပြီ။ ဒေါ်လေး ဒုက္ခရောက်မည့်ဘေးမှ ကယ်တင်ရန်မှတစ်ပါး မေရီအနေနှင့် အခြားဘာမှ လုပ်စရာမရှိတော့ပြီ။ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အခြေအနေများကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည်သာ ဖြစ်ချေသည်။

“လာ. . ကျွန်မနဲ့ အတူလိုက်ခဲ့၊ သူ့ကို အချိန်ဆွဲနေသလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ ဘာမှ မပြောပါဘူး”

အပြင်ညှော်ခန်းဆီသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်နေသည်။ တစ်ယောက်က မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီး တံခါးခေါက်နေသူ ဖြစ်သည်။ ကျန်တစ်ယောက်က မြင်းပေါ်မှာ မဆင်းသေးဘဲရှိနေသည်။ မြင်းရထားပေါ်မှာ ထိုင်နေသူသည် ခန့်ခန့်ငြားငြားဖြစ်သည်။ အဖိုတန် အဝတ်အစားများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အသက်ငါးဆယ် လောက်တော့ ရှိလိမ့်မည်ဟု မေရီက ခန့်မှန်းကြည့်သည်။

“မင်းတို့ သက်သက်အချိန်ဆွဲနေကြတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ အပြင်လူတွေ လာတာကို သိပ်မကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့၊ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင် မရှိဘူးလား”

ပေးရှင်က သူတို့မကို မသိမသာ လက်နှင့်ပုတ်လိုက်သည်။

မေရီက ပြန်ဖြေသည်။

“မစွတာမာလင်း အိမ်မှာမရှိပါဘူးရှင်၊ အရက်သုံးဆောင်ချင်လို့ပါလား၊ ဘားခန်းထဲကို ကြွပါရှင်၊ ကျွန်မ ပြင်ဆင်ပေးပါမယ်”

“ဘာကိုစွ အရက်သောက်ရမှာလဲကွ၊ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံအကြောင်း ငါ ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ မင်းတို့အိမ်ရှင်နဲ့ ငါ စကားပြောချင်တယ်၊ ခင်ဗျား ကျော့စ်မာလင်းရဲ့ မိန်းမ မဟုတ်လား၊ သူ ဘယ်တော့ပြန်ရောက်မလဲ”

ပေးရှင်မာလင်းက သူ့ကို ခါးညွတ်အရိုအသေပေးသည်။ ပြီးတော့ ကလေးငယ်တစ်ယောက် သင်ခန်းစာတစ်ခုကို အလွတ်ကျက်မှတ်ထားပြီး ပြန်အံ့ပြသကဲ့သို့ တောက်လျှောက်ပြောချလိုက်သည်။

“မနက်စာ စားပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်မယောက်ျား အပြင်ကိုထွက်သွားပါတယ် မစွတာဘတ်ဆက်၊ သူ ဘယ်အချိန်ပြန်လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိပါဘူးရှင်”

“ဟင်၊ တော်တော်အသုံးမကျတာဘဲ၊ ကျုပ် သူနဲ့ စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြောချင်တယ်၊ ဒီမှာ မိန်းမကြီး. . ခင်ဗျားယောက်ျားဟာ ကျုပ်ကွယ်ရာမှာ ဒီအိမ်ကြီးကို အချောင်ရအောင် ဝယ်သွားတယ်၊ နောက် ဒါမျိုး ကျုပ်ကိုလုပ်လို့မရဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံဟာ ဒီတစ်နယ်လုံးမှာ နာမည်ပျက်နေတယ်”

“ကျွန်မတော့ နားမလည်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ ဒီမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းနေကြ ပါတယ်ရှင်၊ ဟောဒီက ကျွန်မ တူမကလေးကို မယုံရင် မေးကြည့်ပါရှင်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒီနေရာကို ကျုပ်စောင့်ကြည့်နေ တာကြာပြီ၊ အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့တော့ နာမည်မပျက်ဘူး မစွက်မာလင်း၊ ဂျပေကာပျော် ပွဲစားရုံရဲ့ အပုပ်နဲ့ဟာ ဒီနယ်တစ်နယ်လုံးမှာ တထောင်းထောင်းထွက်နေပြီ၊ နားလည် ရဲ့လား၊ ကျုပ်ကို ဟန်ဆောင်ပြီး ဘာမှဖုံးကွယ်မနေနဲ့၊ ရစ်ချက်. . ငါ့မြင်းလာကိုင်စမ်း”

အောက်သို့ရောက်နေသူက သူ့ဆီသို့ပြေးသွားပြီး မြင်းဇက်ကြီး ထိန်းပေးထား သည်။ မစွတာဘတ်ဆတ်က မြင်းပေါ်မှဆင်းသည်။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာကြည့်မယ်၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ငြင်းမယ်တော့ မကြုံနဲ့၊ ကျုပ်ဟာ တရားသူကြီးအခွင့်အာဏာကို ရထားသူလဲဖြစ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့အိမ် ကို ရှာခွင့်ဝရမ်းလဲပါလာတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မေရီတို့တူဝဇီးနှစ်ယောက်ကို တွန်းဖယ်ပစ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ပေးရှင့်က တားဖို့ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဝင်ပေစေ. . သူ့ကို သွားတားလိုက်ရင် ပိုစိတ်ဆိုးသွားဦးမယ်”ဟု မေရီက သူ့အဒေါ်ကို တိုးတိုးကလေးကပ်ပြောလိုက်ရသည်။

မစွတာဘတ်ဆတ်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟင်း. . တစ်အိမ်လုံး ဖြစ်ချင်တိုင်းကို ဖြစ်နေတော့တာပဲ၊ အိမ်နဲ့တောင် မတူ တော့ဘူး၊ ကျုပ် တယုတယ ပြင်ဆင်ထားခဲ့သမျှတွေ အားလုံးပျက်စီးကုန်ပြီ”

ညှော်ခန်းတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ရှုပ်ပွနေသည်များကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ မစွတာ ဘတ်ဆတ်က မျက်နှာရှုံ့သည်။

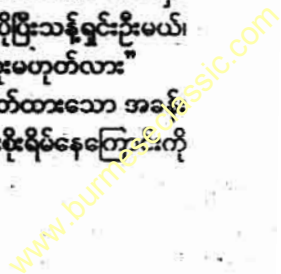
“မစွက်မာလင်း ကျုပ်ကို အပေါ်ထပ်လိုက်ပို့စမ်း”

ပေးရှင့်မှာ အကြီးအကျယ်ကွနွေပျက်နေသည်။ မျက်နှာမှာလည်း သွေးရောင် မရှိတော့ဘဲ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ သူ့တူမကိုလည်း အားကိုးတကြီး လှည့်ကြည့် သည်။

အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ သူ့ကြီးက တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် လျှောက် ကြည့်သည်။ အခန်းများထဲမှာ ပုံထားသည့်စောင်များ၊ ခေါင်းအုံးများ၊ အိပ်ရာခင်းများ၊ စောင်များကို လှန်လှောကြည့်သည်။ အားလုံးရှုပ်ပွပြီး ပိုးမွှင်များဖြင့် မြင်မကောင်း အောင်ဖြစ်နေသည်။

“ဝါမျိုးကို လူတွေတည်းဖို့ တည်းခိုခန်းလို့ ခင်ဗျားတို့ခေါ်သလား၊ ဘယ်မှာ လူတည်းချင်စရာ ကောင်းလို့လဲ၊ ကြွက်သိုက်ကမှ ဒီနေရာထက် ပိုပြီးသန့်ရှင်းဦးမယ်၊ မစွက်မာလင်း ပြောဦးလေဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘူးမဟုတ်လား”

ပေးရှင့်သည် ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါနေသည်။ အလုပ်ဝတ်ထားသော အခန်း ကို ကြည့်လိုပါသည်ဆိုလျှင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့ဟု သူ့အဒေါ် တွေးပြီးဦးရိမ်နေကြောင်းကို မေရီက အတပ်သိလိုက်လေသည်။



“အိမ်ရှင်ကတော်ကတော့ နားပင်းပြီး အသွားပြို ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘူး၊ ဟိုသူငယ်မကလေး ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းရော ဘာပြောစရာရှိသလဲ”

“ကျွန်မက ဒီကိုရောက်လာတာ မကြာသေးပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ အမေဆုံးသွားလို့ ဒေါ်လေးကို စောင့်ရှောက်ရအောင် ပြောင်းလာတာပါ။ ဒေါ်လေးက ကြောက်တတ်ပါတယ်၊ ရှင်လဲ မြင်မှာပေါ့”

“အင်း... ဒီအပေါ်မှာတော့ ကြည့်စရာ မကျန်တော့ပါဘူး။ အောက်ထပ်က အလုပ်ပိတ်ထားတဲ့အခန်းကို လိုက်ပြစမ်း၊ ပြတင်းပေါက်တွေ အားလုံးကိုသာ ယှဉ်ပြားတွေနဲ့ အလုပ်ပိတ်ကာထားတာ ခြုံထဲဝင်လာကတည်းက ကျုပ်မြင်ခဲ့တယ်၊ အထဲမှာ ဘာတွေ ထည့်ထားသလဲဆိုတာ ကျုပ် ကြည့်ချင်တယ်”

ပေးရှင်မာလင်းမှာ ပိုပြီးမျက်နှာပျက်သွားသည်။ မေရီကို အားကိုးတကြီးမော့ ကြည့်သည်။ သူ ဘာမှ ပြောနိုင်ပုံမပေါ်တော့။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ရှင်၊ အဲဒီအခန်းကို သော့ခတ်ထားပါတယ်၊ သော့ကို ကျွန်မ ဦးလေးက အမြဲသိမ်းလေ့ရှိပါတယ်၊ ဘယ်မှာ သိမ်းထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မလဲ မသိပါဘူး” ဟု မေရီတမင် ဝင်ဖြေသည်။

သူကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို မသင်္ကာသလို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး အကဲခတ် နေသည်။

“မစွက်မာလင်း ခင်ဗျားယောက်ျား သော့ ဘယ်မှာထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ရော မသိဘူးလား”

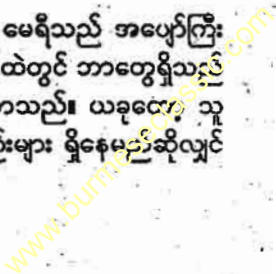
ပေးရှင်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။ သူကြီးက နောက်သို့ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ပြောပြောဆိုဆို အောက်ထပ်သို့ သူက ခေါင်းဆောင်ဆင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ သို့ထွက်ကာ သူ့တပည့်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

မေရီက အဒေါ်လုပ်သူ၏လက်ကိုဆွဲပြီး ကိုယ်လုံးချင်း မသိမသာ ပူးလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ လေသံကလေးဖြင့် ကပ်ပြောသည်။

“ဣန္ဒြေရရ နေစမ်းပါ။ ဒေါ်လေး အမူအရာပျက်နေတာနဲ့ အားလုံးပေါ်ကုန် တော့မယ်၊ ကြိုက်သလိုရှာကြည့် အရေးမကြီးပါဘူးဆိုတဲ့ အမူအရာမျိုး လုပ်ပြထားမှ ပေါ့”

ခဏကြာတော့ မစွတာဘတ်ဆတ်သည် သူ့တပည့်ရစ်ချက်နှင့်အတူ အခန်း ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။ သူ့တပည့်လက်ထဲမှာ သံချောင်း တစ်ချောင်းပါလာသည်။ မြင်းဇောင်းထဲမှ ယူလာခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တံခါးသော့ကို ထိုသံချောင်းနှင့် ရိုက်ချိုးကြပေတော့မည်။

အဒေါ်၏အန္တရာယ်အတွက်သာ စိတ်ပူမနေရလျှင် မေရီသည် အပျော်ကြီး ပျော်သွားပေလိမ့်မည်။ အမြဲတမ်း အလုပ်ပိတ်ထားသော အခန်းထဲတွင် ဘာတွေရှိသလဲ ကို ကြည့်မြင်ခွင့်ရတော့မည့်အတွက် သူ့ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလာသည်။ ယခုငင်မှ သူ မပျော်နိုင်ပါ။ ထိုအခန်းထဲမှာ ရာဇဝတ်မှုနဲ့မကင်းသော ပစ္စည်းများ ရှိနေမည်ဆိုလျှင် သူ့အဒေါ် ဒုက္ခရောက်ရပေတော့မည်။



ဒီအကြောင်းများကို မသိပါဟု ပြောလျှင်လည်း သူ့အဒေါ်ကို ယုံကြည်ကြမည်မဟုတ်။

မစ္စတာဘတ်ဆတ်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်သည် တံခါးကို ရိုက်ချိုးနေကြသည်။ ခဏကြာတော့ တံခါးပွင့်သွားသည်။ မေရီကလည်း ရစ်ချတ်၏ပခုံးပေါ်မှကျော်ပြီး အခန်းထဲသို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ လှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း အထဲမှာ မှောင်ပိန်းနေသည်။ ပြတင်းပေါက်များကိုပါ ပျဉ်ပြားများနှင့် အလုပ်ိတ်ကာထားသောကြောင့် မည်သည့်အလင်းရောင်မျှ မဝင်နိုင်ချေ။

“ငါ့ကို ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်လောက် ပေးကြစမ်း၊ အထဲမှာ မှောင်ပိန်းနေတာပဲ”

ရစ်ချက်က အိတ်ထဲမှာ အသင့်ပါလာသည့် ဖယောင်းတိုင်ကိုထုတ်၊ မီးထွန်းပြီး သူ့ဆရာကို လှမ်းပေးသည်။ သူ့ကြီးက ဖယောင်းတိုင်ကို ခေါင်းပေါ်မြှောက်တိုင်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

အခန်းထဲမှာ သေသေချာချာကြည့်သည်။ ထောင့်များကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ မစ္စတာဘတ်ဆတ်မှာ သူ မြင်တွေ့ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် အတော်မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ဒီတစ်ချိလဲ ငါ တစ်ပတ်ရိုက်ခဲလိုက်ရပြန်ပြီ၊ ဘာမှမရှိဘူး၊ ငါ ထင်ထားတာတွေ တစ်ခုမှမရှိဘူး၊ ကျော့စ်မာလင်းက ငါ့ကို အရေးလုပ်လိုက်ပြန်ပြီပေါ့လေ”

အခန်းထဲမှာ အမှိုက်သရိုက်များနှင့် ပင့်ကူအိမ်များသာ ရှိသည်။ အခြား ဘာမျှမရှိ၊ စားပွဲမရှိ၊ ကုလားတိုင်မရှိ၊ သေတ္တာမရှိ၊ ကြမ်းပြင်ကလည်း ညစ်ပတ်ပေရေနေသည်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

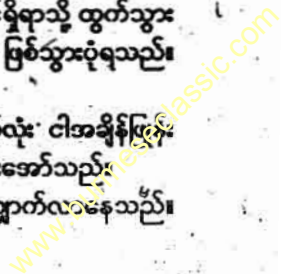
အမှိုက်ပုံတစ်ခုပေါ်တွင်မူ ကြိုးတစ်ချောင်း ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဟိုစနေနေ့ညတုန်းက ဘားခန်းထဲမှာ တွဲလောင်းကျနေခဲ့သော ကြိုးဖြစ်ကြောင်းမေရီက မြင်လျှင်မြင်ချင်း သိလိုက်လေသည်။

သူ့ကြီးက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း မကျေမနပ်မှုကြောင့် ဇောချွေးပြန်နေသည်။

“အင်း... ဒီတစ်ပွဲမှာလဲ ကျော့စ်မာလင်း အနိုင်ရသွားပြန်ပြီပေါ့ကွာ၊ သက်သေခံအထောက်အထား ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရဘူး၊ ငါ ရှုံးသွားပြန်ပြီ”

အိမ်ရှေ့ခန်းမဆီသို့ သူ့လျှောက်သွားရာ မေရီတို့ တူဝန်းကလည်း သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြသည်။ ခန်းမထဲမှာ သူ မထိုင်တော့ဘဲ ဆင်ဝင်အောက်သို့ တောက်လျှောက်ထွက်သွားသည်။ ရစ်ချတ်က မြင်းများယူရန် မြင်းလှန်တိုင်ရှိရာသို့ ထွက်သွားသည်။ မစ္စတာဘတ်ဆတ်သည် တော်တော် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားပုံရသည်။ စကားကိုပင် ချောချောမောမော ဆက်မပြောနိုင်တော့။

“ဟေ့ကောင် ရစ်ချတ် မြန်မြန်လုပ်လေကွာ၊ တစ်မနက်လုံး ငါအချိန်ကြမ်းမနေနိုင်ဘူး၊ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”ဟုလည်း သူ့တပည့်တို့ လှမ်းအော်သည်။ ရစ်ချတ်က မြင်းနှစ်ကောင်ကိုဆွဲပြီး အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာနေသည်။



သူကြီးက မေရီကို ကြာပွတ်ဖြင့် ထိုးပြသည်။

“သူငယ်မ ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်စမ်း၊ မင်းအဒေါ်ကိုတော့ ဘာမှမေးလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကတော့ သွက်သွက်လက်လက် ပြောနိုင်ကောင်းပါရဲ့။ မင်းဦးလေး ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မင်းသိသမျှ ပြောပြစမ်း၊ နေ့ဘက်ဖြစ်ဖြစ် ညဘက်ဖြစ်ဖြစ် ဒီအိမ်ကို လူတွေမလာဘူးလား”

မေရီက သူကြီးမစွတာဘတ်ဆတ်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့်ပြန်ကြည့် သည်။

“တစ်ယောက်မှ လာတာ မမြင်ပါဘူးရှင်”

“အခုန တို့ဖွင့်ကြည့်တဲ့ အလုံခန်းထဲကို အရင်တုန်းက မင်းကြည့်ဖူးသလား”

“တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးပါဘူးရှင်”

“ဒီထဲမှာ ဘာတွေထည့်ပြီး အခုလို အလုံပိတ်ထားတယ်လို့ မင်းထင်သလဲ”

“ကျွန်မ ဘာမှမထင်တတ်ပါဘူး”

“ညဘက်မှာ ဒီခြံထဲကို မြင်းရထားတွေ မောင်းဝင်လာတာ ကြားဖူးသလား”

“ကျွန်မက သိပ်ကို အအိပ်ကြီးပါတယ်ရှင်၊ တော်ရုံတန်ရုံဆူလို့တော့ ကျွန်မ

မနိုးပါဘူး”

“မင်းဦးလေး အပြင်ကိုသွားတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုနေရာမျိုးတွေကို သွားတတ်

သလဲ”

“ကျွန်မ မသိပါဘူး”

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ပျော်ပွဲစားရုံလာဖွင့်ထားပြီး စားသောက်သူတွေ တည်းခို သူတွေကို လက်မခံတာ ထူးဆန်းတယ်လို့ မင်းမထင်ဘူးလား”

“ကျွန်မ ဦးလေးကိုယ်တိုင်က လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ သိပ်ကိုထူးဆန်းတဲ့လူပေါ့။ သူ့အဖေလို သူ့ကို ကြိုးစင်မတင် နိုင်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံးတော့ ဒီနယ်မှာရှိတဲ့လူတွေ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ ဖားကောင်းခြင်း မစားရတဲ့ ဘဝမျိုးကိုရောက်အောင် ထူးဆန်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပေါ့။ ကျုပ်က အဲဒီအတိုင်းပြောသွားတယ်လို့ မင်းဦးလေးကို ပြန်ပြောပြလိုက်ပါ”

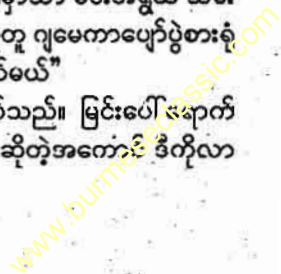
“ကောင်းပါပြီ မစွတာဘတ်ဆတ်”

“လူသူမနီးတဲ့ ဒီလိုအရပ်မျိုးမှာလာပြီး ခပ်ကြောင်ကြောင် မိန်းမကြီးတစ် ယောက်နဲ့ အတူတူနေရတာ မင်း မကြောက်ဘူးလား”

“ကျွန်မတို့မှာ ကိုယ့်အိမ်အလုပ်နဲ့ ကြောက်ဖို့အချိန်လဲ မရှိပါဘူးရှင်”

“မင်းဟာ တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ငါ့မှာသာ မင်းအရွယ် သမီး တစ်ယောက်ရှိမယ်ဆိုရင် ဂျော့စ်မာလင်းလို့ လူစားမျိုးနဲ့အတူတူ ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံ မှာ လာနေခိုင်းမယ့်အစား သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ သွားနေခိုင်းလိုက်မယ်”

မေရီတို့ကို ကျောခိုင်းသွားပြီး သူ့မြင်းပေါ်သို့တက်သည်။ မြင်းပေါ်နောက် တော့မှ ပြန်မေးပြန်သည်။ “မင်းဦးလေးရဲ့ညီ ဂျင်မီမာလင်းဆိုတဲ့အကောင် ဒီကိုလာ တာကိုရော မင်း မြင်ဖူးသလား”



“မမြင်ဖူးပါဘူးရှင်၊ သူ တစ်ခါမှ မလာဖူးပါဘူး”
မေရီက ကျွန်ုပ်ရရပင် ပြန်ဖြေသည်။

“အို... ဒီကောင် တစ်ခါမှ မလာဖူးဘူးလား၊ ကောင်းပြီ ဒီနေ့မနက် ကျုပ်သိ
ချင်တာ ဒါပဲ”

စကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း သူတို့တူဝန်းနှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ကာ
မြင်းစိုင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

ပေးရှင်သည် မေရီလက်ကို ဆွဲပြီး မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ခေါ်လာသည်။
ကုလားထိုင်ပေါ်မှာထိုင်သည်။ သူ အလွန်တရာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား
သောကြောင့် အရုပ်ကြိုးပြတ် ပုံကျနေလေသည်။

“ဒေါ်လေးကလဲ သတ္တုရှိရှိနေစမ်းပါ။ မစွတာဘတ်ဆတ်လဲ မရှိတော့ပါဘူး၊
သူ့ရှာတာလဲ တစ်ခုမှ တွေ့သွားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုအလုံခန်းထဲမှာ ဘာရန်ဒီအရက်တွေ
လှောင်ထားတာ မိသွားတယ်ဆိုရင်တော့ ငိုချင်သလောက်ပေါ့၊ အခုတော့ ဘာမှတွေ
သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒေါ်လေးနဲ့အနံ့ကယ်ကျော်စံကို ဘာအပြစ်နဲ့မှ သူ အရေးယူလို့
မရဘူး”

မေရီက ပေးရှင်ကို ရေတစ်ခွက်ခပ်တိုက်သည်။

ကြုံတွေ့လိုက်ရသော အဖြစ်အပျက်များကို မေရီက ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။
သူ့ဦးလေးအတွက် သူ့ အစွမ်းတုန် ကာကွယ်လိုက်မိပြုဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွား
သည်။

အလုံခန်းထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိသည့်အတွက်လည်း အံ့ဩမိသည်။ ဟိုတစ်
နေ့ညတုန်းက ရောက်လာသည့် လှည်းများက အားလုံးကို သယ်ယူသွားကြဟန်တူသည်။
ယခုလို လိမ်ပြောလိုက်သည်မှာ တကယ်ဆိုတော့ သူ့အဒေါ်ကို ကာကွယ်ခြင်းသာဖြစ်
လေသည်။ ယခုမှ အဒေါ်ကို ကာကွယ်ရင်း သူပါ ကျော့စ်မာလင်းနှင့် ကြံရာပါလိုလို
ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ ရာဝတ်မှုပြစ်မှု တစ်ခုခုကြောင့် ကျော့စ်မာလင်း ကြီးစင်အတင်
ခံရမည်ဆိုလျှင် မေရီလည်း အတူတူ တက်ရပေလိမ့်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိသားစုအတွက် တာဝန်ကျေပွန်စွာဖြင့် သူ အကာအကွယ်ပေး
လိုက်မိလေပြီ။ သို့သော်လည်း ကျင့်မိမာလင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာကြောင့်လိမ်ပြောလိုက်
မိသည်ကို သူ့ဘာသာသူလည်း မသိတော့။ ထိုအကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားမိသည်တွင်
သူ့ကိုယ်သူပင် မကျေမနပ် ဖြစ်မိလေသည်။



ဒေါ်လေးသည် မီးဖိုရှေ့မှာထိုင်ပြီး တစ်ခွံခွံငိုနေသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်မရှည်နိုင်သည့်အတွက် အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ပြီး စောစောက
လျှောက်လက်စ အဝတ်များကို ဆက်လျှောက်နေလိုက်လေတော့သည်။

မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျော့စ်မာလင်း ပြန်ရောက်လာသည်။ သူတို့လင်မယား မီးဖို
ချောင်ထဲမှာ ပြောဆိုနေကြသည်ကို မေရီက မသဲမကွဲ ကြားနေသည်။

သို့သော်လည်း အဝတ်ကိုသာ လျှော်မြဲဆက်လျှော်နေသည်။

ခဏကြာတော့ ဂျော့စ်က မေရီကို လှမ်းခေါ်သည်။

ထို့ကြောင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားရလေတော့သည်။ မီးဖိုနားတွင် ခြေထောက် နှစ်ချောင်းကို ခပ်ကားကားထားပြီး သူ့ရပ်နေသည်။ အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်နေသည့် အမူအရာမျိုးကို မြင်ရသည်။

“လာစမ်း မင်းဘက်က ဘာတွေပြောစရာရှိသလဲ၊ မင်းအံ့ဒေါ်ဆိကတော့ ဘာမှ မကြားရဘူး၊ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘူး၊ ကိုင်း. . ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ ပြောစမ်း”

မေရီက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့်ပင် အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောပြသည်။ စကားလုံးများကို သတိထားရွေးချယ်ပြီးသုံးသည်။ ဂျင်မ်မာလင်း လာမလာ မေးသည့် အကြောင်းတစ်ခုကိုတော့ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ချန်ထားလိုက်သည်။

“သူ့အဖေလို သူ့ကို ကြီးစင်မတင်နိုင်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံးတော့ ဒီနယ်မှာ ရှိနေတဲ့လူတွေ အိပ်ကောင်းခြင်းမအိပ်ရ၊ စားကောင်းခြင်းမစားရတဲ့ ဘဝမျိုးရောက်အောင် ထူးဆန်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပေါ့” ဟူသော စကားလုံးများပါမကျန် ပြန်ပြောပြသည်။

ဂျော့စ်က မေရီပြန်ပြောသမျှကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။

ဆုံးသွားသောအခါကျတော့မှ စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် တစ်ချက်ပြင်းပြင်းထိုးလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးကိုလည်း အခန်းတစ်ဖက်ထောင့်ဆီသို့ ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

“အလကား ခွေးသားကြီး၊ ငါ့အိမ်ထဲကို ဒီလို ပိုင်စိုးပိုင်းနင်းဝင်ဖို့ သူ့မှာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ သူ့မှာ အိမ်ကို ရှာပိုင်ခွင့်ဝရမ်းပါလာတယ်ဆိုတာ အလကား လိမ်ပြောသွားတာ၊ ငါ အိမ်မှာရှိမနေတာ တော်တော်နာတယ်၊ ရှိမှားရှိနေရင်တော့ ခွေးသားကြီးကို ကျောင်းမှန်းကန်မှန်းသိသွားအောင် ဆုံးမလွှတ်လိုက်မိမယ်၊ ဒီနယ်မှာ ဘယ်သူ အာဏာအကြီးဆုံးဆိုတာ ဒီကောင်ကြီးသိသွားအောင် အကြောင်းပြရသေးတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီအခါကျမှတော့မှ ငါ့ရှေ့မှာ သူ ခွေးထောက်နေတာ မြင်ယောင်မိသေးတယ်”

ဂျော့စ်မာလင်းသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် အသံကုန် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည်။ ထိုသို့ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေခြင်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူ့ဘယ်လောက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြောင်း မေရီက ရိပ်မိနေလေသည်။

“ငါ့ကို စားစရာတစ်ခုခု လုပ်ပေးစမ်း၊ ငါ အပြင်ပြန်ထွက်စရာရှိသေးတယ်၊ ပေးရှင့်. . ဘာဖြစ်လို့ငိုနေတာလဲ၊ တိတ်. . မတိတ်ရင် မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ပစ်မယ်၊ မေရီ. . ဒီနေ့တော့ မင်း အကောင်းဆုံးလုပ်လိုက်တာပဲ၊ မင်းကျေးဇူးကို ငါဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး၊ ကြားလား”

မေရီက သူ့နှင့်မျက်လုံးချင်းဆိုင်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ ကျွန်မ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိကယ်မဟုတ်လား အန်ကယ်ဂျော့စ်”

“ဘာကြောင့်ပဲလုပ်လုပ် ဂရုမစိုက်ပါဘူးလေ၊ မင်း ဒီလိုလုပ်လိုက်တဲ့အတွက် ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးသာ အဓိကပါ။ ဘတ်ဆတ်ဆိုတဲ့ အကောင်ကလဲ ငါ့ကို ဘာမှ လုပ်လို့မရပါဘူး။ ကဲ၊ ထိုင်. . ထိုင်. . မင်းတို့ပါ တစ်ခါတည်းစားကြ”

မေရီတို့ တူဝန်းကလည်း ကိုယ့်နေရာကိုယ် ဝင်ထိုင်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်နေကြသည်။ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဂျော့စ်မာလင်းသည် မြင်းစောင်းရှိရာသို့ ထွက်သွားသည်။ သူ မြင်းနှင့် အပြင်သွားတော့မည်ဟု မေရီကထင်သည်။ သို့သော်လည်း မြင်းမပါဘဲ မြင်းစောင်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ အိမ်နောက်ဘက်ရှိ ခြံစည်းရိုးကိုကျော်တက်ကာ တောင်ကုန်းများနှင့် ခင်တန်းများခါသို့ ထွက်ခွာသွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

မေရီသည် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသေးသည်။ ထိုအခိုက် အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းဆီသို့ တက်သွားသော ဒေါ်လေး၏ခြေသံကို ကြားရသည်။ ထိုအခါကျတော့မှ သတိရပြီး နံရံပေါ်မှာ အသင့်ခိုနေသော တဘက်ကလေးကို ဆွဲယူကာ အိမ်နောက်ဖေးသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့မိလေတော့သည်။

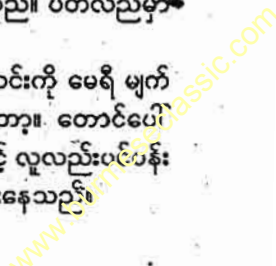
တောင်တန်းများနှင့် ခင်တန်းကလေးဆီသို့ ဦးတည်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားသော ဂျော့စ်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ သူ ပြန်လှည့်ကြည့်လျှင် မမြင်ရအောင် မေရီက ကျောက်တုံးတစ်ခုနောက်ကွယ်မှာ ခဏကြာအောင် ရပ်နေသေးသည်။ စိတ်ချလောက်သောအခါ သူ့သွားသည် လမ်းကြောင်းအတိုင်း နောက်ယောင်ခံလိုက်လာခဲ့လေသည်။ ယခုလို ရုတ်တရက် သူ့ထွက်ခွာသွားသည်မှာ စောရောတ သူ့ကြီးမစွတာ ဘတ်ဆတ်လာသည်အကြောင်းနှင့် မုချသက်ဆိုင်ရမည်ဟု မေရီတွေးသည်။ ဒီလိုဆိုလျှင် သူ ဘယ်အရပ်သို့သွားပြီး ဘာတွေလုပ်သည်ကို သိရအောင် ကြိုးစားရတော့မည်။

ဂျော့စ်က ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် မနားတမ်းလျှောက်နေသည်။ မေရီကလည်း မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ မပြေးရုံတစ်မည် လိုက်နေရသည်။ လမ်းက တောလမ်းဖြစ်သောကြောင့် လျှောက်ရသည်မှာ မလွယ်။ အချို့နေရာတွင် ရွှံ့ဗွက်တွေ ရှိနေသည်။

ပေထောင့်နှစ်ရာလောက်မြင့်သော တောင်ပေါ်သို့ ဂျော့စ်တက်သွားသည်။ မေရီကလည်း ပုန်းကာကွယ်ကာဖြင့် လိုက်တက်သည်။ တောင်ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ တစ်ဖက်သို့ သူ့ဆင်းသည်။ မေရီကလည်း ဆင်းလိုက်သည်။

ဒီလိုဖြင့်ပင် တောင်တစ်လုံးပေါ် တက်လိုက် ဆင်းလိုက်၊ နောက်တောင်တစ်လုံးပေါ် တက်လိုက် ပြန်ဆင်းလိုက်ဖြင့် ခရီးအတော်ပေါက်လာသည်။ မေရီမခရောက်ဖူးသောနယ်မြေဖြစ်သည်။ အိမ်နားတစ်ဝိုက်မှာသာ သူ ကျွမ်းကျင်သည်။ အချိန်က တဖြည်းဖြည်းကုန်ဆုံးလာရာ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ပတ်လည်မှာ မြူတွေဆိုင်းလာသည်။

တောင်တစ်လုံး၏တစ်ဖက်သို့ အဆင်းမှာပင် ဂျော့စ်မာလင်းကို မေရီ မျက်ခြည်ပြတ်သွားလေတော့သည်။ မေရီ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့။ တောင်ပေါ်တက်ရခြင်း၊ တောများကိုတိုးရခြင်း၊ ရွှံ့ဗွက်များကို ရုန်းရခြင်းကြောင့် လူ့လည်းပင်ပန်းလှပြီ။ ဖိနပ်မှာ ရေစိုပြီး ရွှံ့တွေကပ်ပါလာသဖြင့် အလွန်တရာလေးနေသည်။



ရှေ့မှာ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ထိုစမ်းချောင်းကလေး အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ တစ်ဖက်မှာ မြက်တောကြီးရှိနေသည်။

မေရီ လမ်းပျောက်ပြီ။ မိုးလည်းချုပ်တော့မည်။ နေအိမ်နှင့် မိုင်ပေါင်းမည်မျှ ဝေးဝေးအထိ ရောက်လာသည်ကိုလည်း မခန့်မှန်းနိုင်တော့။ နေအိမ် ဘယ်အရပ်တွင် ရှိနေသည်ကိုလည်း မေရီ မဝေခွဲတတ်တော့။

ဝေဝေဖြင့် ဆက်လျှောက်ရင်း လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။ ဘယ်ဘက်သို့ လိုက်ရမည်လော၊ ညာဘက်ကို လိုက်ရမည်လော မေရီ မဝေခွဲတတ်တော့။ ထိုလမ်းဆုံမှာပင် ခဏကြာအောင် ဝေဝေဖြင့် ရပ်နေမိသည်။ ထိုအခိုက် မြင်းခွာသံကို ကြားရသည်။ မေရီ၏ဘယ်ဘက် အမှောင်ထဲမှ မြင်းတစ်ကောင် ထွက်လာသည်။

မေရီက လမ်းဆုံမှာပင်ရပ်နေမိသည်။ မြူတွေကြားထဲမှ မြင်းထွက်လာသည်။ လမ်းဆုံမှာရပ်နေသည့် မေရီကို မြင်လိုက်ရသောအခါ မြင်းကို တုံ့ခနဲရပ်လိုက်သည်။

“ဟိုက ဘယ်သူလဲဟေ့၊ အခက်အခဲ တစ်ခုခုနဲ့များ တွေ့နေသလား”

မြင်းပေါ်မှ လူက လှမ်းမေးသည်။ ပြီးတော့ မေရီကို ငဲ့ကြည့်သည်။

“မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်းပါလား၊ မင်း ဒီနေရာမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

မြင်းက ငြိမ်ငြိမ်မနေ။ ထို့ကြောင့် မေရီက မြင်းပါးချပ်ကြိုးကို ကိုင်ကာ ထိန်းပေးထားသည်။

“ကျွန်မ မျက်စိလည်နေလို့ပါရှင်၊ အိမ်နဲ့လဲ တော်တော်ဝေးလာပြီထင်တယ်၊ ကျွန်မကို လမ်းပြပေးနိုင်မလားရှင်”

“မင်းက ဘယ်ကလာတာလဲ၊ တတ်နိုင်ရင် ကူညီမှာပေါ့ကွယ်”

မြင်းပေါ်မှလူက မြင်းကိုနိုင်အောင် ကြိုးစားထိန်းရင်း ပြန်ပြောသည်။ သူ့အသံက သိမ်မွေ့နူးညံ့သည်။ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းလည်း ရှိပုံရသည်ဟု မေရီ တွေးလိုက်မိလေသည်။

“ကျွန်မ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ နေပါတယ်”

ပါးစပ်မှ လိုစကားလုံးများထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း မေရီမှာ အကြီးအကျယ် နောင်တရသွားလေတော့သည်။

“ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံ” ဟူသောအမည်ကို ကြားလိုက်ရရှိဖြင့်ပင် သူ့နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လည်သွားပေတော့မည်။ မေရီကို ဆက်ပြီး စကားပြောနေတော့မည်မဟုတ်။ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံ နာမည်ပျက်ချင်တိုင်း ပျက်နေသည်ကို မေရီကိုယ်တိုင်လည်း အထိုက်အလျောက် သိပြီးဖြစ်သည်။ ဒီကြားထဲမှ ဒီနာမည်ကိုပင် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုက်မိခြင်းမှာ ဘယ်လောက်တောင် မိုက်မဲလိုက်ပါသနည်း။

မြင်းပေါ်မှ လူမှာ ခဏကြာအောင် တိတ်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောပြောကြားခြင်း မရှိ။ မေရီ ထင်သည်မှာ မမှားနိုင်တော့ပါ။ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံက ဆိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း သူ့ အကူအညီပေးတော့မည်မဟုတ်ပါ။

အတော်ကလေးကြာတော့ သူ စကားပြန်သည်။ ထိုသို့ ပြန်ပြောသောအခါ

တွင်လည်း စောစောတလိုပင် နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် လေသံဖြစ်နေပြန်သည်။

“ဂျပမကာ ပျော်ပွဲစားရုံ. ဒါဆိုရင်တော့ မင်း အဝေးကြီးကို ရောက်လာပြီ။ ဂျပမကာ ပျော်ပွဲစားရုံနဲ့ ဆန့်ကျင်ရာဘက်ကို မင်းပြောင်းပြန်လျှောက်နေတယ်။ ဒီနေရာက ဟင်ဒရာတောင်ရဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်းလေ။ သိတယ်မဟုတ်လား”

“မသိပါဘူးရှင်၊ တောင်နာမည်တွေလဲ ကျွန်မ မသိချင်ပါဘူး။ ဒီနေရာတွေကိုလဲ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါဘူး။ လမ်းမပေါ်ကိုရောက်အောင် ဘယ်လိုပြန်သွားရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မကို ပြပေးပါ။ အိမ်ကိုရောက်အောင် ကျွန်မ အကြာကြီးပြန်လျှောက်နေရဦးမှာမို့ပါ”

သူ ခဏကြာအောင် စဉ်းစားနေပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ မြင်းပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းသည်။

“မင်း. . သိပ်ကို ပင်ပန်းနေပြီ။ နောက်ထပ် လမ်းလျှောက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ လျှောက်ချင်တယ်ဆိုရင်လဲ မင်းကို ကျွပ် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ဒီနေရာက ရွာနဲ့သိပ်မဝေးလှဘူး။ ကဲ၊ မြင်းပေါ်တက်။ ရွာကို အရင်သွားကြမယ်”

မြင်းပေါ်သို့ မေရီ တက်နိုင်အောင် သူက ဖေးမပေးသည်။ မြင်းဇက်ကနိုးကို မေရီ၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးပြီး သူက ဘေးမှထိန်းကိုင်လိုက်လာသည်။

“နေရထိုင်ရတာ သက်သာသွားတယ် မဟုတ်လား။ မင်း တော့လမ်းကြမ်းကြမ်းကြီးတွေမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း လျှောက်လာခဲ့ရတာပဲ။ ဖိနပ်တွေရော၊ အဝတ်အစားတွေပါ ရေတွေစိုနေပြီ။ ကျွပ်နဲ့လိုက်လာပြီး ဒါတွေခြောက်အောင် မီးကင်လိုက်၊ ပြီးတော့ ညစာစား။ ဂျပမကာပျော်ပွဲစားရုံကိုရောက်အောင် ကျွပ် ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

သူက ကြင်နာသောလေသံဖြင့်ပင် အေးအေးဆေးဆေး ဆက်ပြောပြနေသည်။ မေရီက သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကတော့ သေချာသွားပြီ။ သူ့အသက်ကို ခန့်မှန်းကြည့်ပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ခန့်မှန်းရမလွယ်။ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ခြောက်ဆယ်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ မျက်လုံးများက အရောင်တောက်နေသည်။

သူ့ဆံပင်များမှာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အသက်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ကြည့်သောအခါ သူသည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သောကြောင့် ဆံပင်ဖြူခြင်းမဟုတ်။ သူ့ဆံပင်များက အဖြူမျိုးဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသည်။ ထိုသို့ သိလိုက်သည်နှင့် မေရီမှာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“အခုလို မထင်မှတ်ဘဲ ဆိုလိုက်ကြရတော့ ကျွပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းကို ပြောပြပြီး မိတ်ဆက်ရဦးမယ်။ ကျွပ်နာမည်က ဖရန်စစ်ဒါပေးလို့ ခေါ်တယ်။ အော်လ်တာ နန်ရွာက တရားဟောဆရာပါပဲ”

သူက ခေါင်းပေါ်က ဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီး ပြုံးပြုံးကလေး ပြောပြလေသည်။



ခန်း (၅)

အိမ်ကလေးထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ အိမ်ကလေးမှာ အလွန်တရာ ငြိမ်းချမ်းသာယာကြောင်း မေရီ သတိထားမိသည်။

အိမ်ကလေးထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ပြင်ဆင်ထားသည်ကိုတော့ မတွေ့ရ။

သို့သော်လည်း ပုံပြင်ထဲက အိမ်ကလေးလိုဖြစ်နေသည်။ ဂျပေကောယော့ပွဲစားရုံ အဆောက်အအုံကြီးနှင့်တော့ တွာချင်ထိုင်း တွာခြားနေလေသည်။

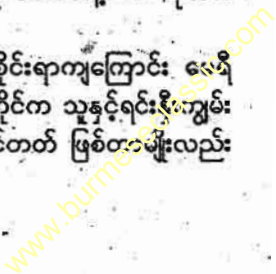
ဖျော်ပွဲစားရုံကြီးထဲမှာက လျှို့ဝှက်မှုတွေ ရှိနေသည်။ ရာဇဝတ်မှုတွေ ရှိနေသည်။ ဒီနေရာမှာတော့ ဘာမှမရှိ။ အားလုံးသန့်ရှင်းနေသည်။ မေရီသည် သူ့အဝတ်အစားများကို မီးဖိုပေါ်မှာ အခြောက်ခံရင်း သူ့အဖြစ်ကို ပြန်တွေးကာ ပြုံးမိသည်။

တရားဟောဆရာ ဖရန်စစ်ဒါပေးက ညစာစားဖို့အတွက် စားပွဲတစ်လုံးပေါ်မှာ ပြင်ဆင်နေသည်။ မေရီက မီးလင်းဖိုရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေသည်။

အခန်းထောင့်မှာ ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ရှိသည်။ ဒေါက်ပေါ်မှာ တင်ထားသည်။ ရေကန်တစ်ကန်၏ မြင်ကွင်းကို ရေးဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။ လေငြိမ်သက်နေသည်။ သို့သော်လည်း မိုးသားတွေ အုံ့ပွိုင်းနေသည်။ ပြာပွိုင်းပွိုင်းအရောင်ကို ခြယ်ထားသည်။ ရေပြင်ကလည်း ငြိမ်သက်နေသည်။

“အဲဒီပန်းချီကားကို ကြည့်မနေပါနဲ့ကွယ်၊ ကမန်းကတန်း ဆွဲထားတာပါ။ မင်းပန်းချီကားတွေကို သဘောကျတယ်ဆိုရင် ပိုကောင်းတဲ့ကားတွေ ပြပါမယ်။ ဒါပေမယ့် အခုလောလောဆယ်တော့ မင်းကို ညှဉ်းကျွေးရဦးမယ်။ ဒီကို မလာပါနဲ့၊ အဲဒီကုလားထိုင်ပေါ်မှာပဲ ထိုင်နေ၊ မင်းဆီကို စားပွဲရွှေယူလာပေးမယ်”

ဒီအတိုင်း ထိုင်နေရသည်မှာ အလွန်တရာ ရိုင်းစိုင်းရာကျကြောင်း မေရီ သိပါသည်။ သို့သော်လည်း မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ မေရီကိုယ်တိုင်က သူနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးသားလို စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရသည်။ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်တာမျိုးလည်း မရှိ။



“ကျုပ် အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ဝိုင်းကူပေးတဲ့ ဟင်နာဆိုတဲ့အမျိုးသမီးက ရွာထဲမှာ နေတယ်။ ညနေလေးနာရီဆိုရင် သူ့ပြန်ရော၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ကျုပ်ဟာကျုပ် တစ်ယောက်တည်းပဲ နေတော့တယ်လေ။ ညစာကိုလဲ ကျုပ်ဟာကျုပ်ပဲ ပြင်ဆင်စားတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနိုင်တာပေါ့။ ကျုပ်အိမ်က ရွာအပြင်ဘက်မှာ ရှိတယ်။ ဟောဟိုဘက်နားမှာက ဘုရားရှိခိုးကျောင်း”

မေရီအတွက် အငွေတထောင်းထောင်းထနေသည့် ကော်ဖီများကို သူ့ခွဲထည့်ပေးသည်။ မေရီကလည်း သူ့လုပ်ကိုင်နေသမျှကို ဒီအတိုင်း ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပင်လည်းပင်ပန်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်သလောက် နှုတ်ပိတ်နေချင်သည်။ စကားပြောရမှာကိုပင် အလွန်တရာ အားကုန်သည့်အလုပ်ဟု ထင်မှတ်နေတော့သည်။

ညစာကို တိတ်ဆိတ်စွာပင် သူတို့နှစ်ယောက်စားကြသည်။ စားသောက်ပြီးသောအခါ တရားဟောဆရာ ဖရန်စစ်ဒါပေးကပင် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို သိမ်းသည်။ မေရီကတော့ မီးလင်းဖိုရှေ့မှာ ထိုင်မြဲထိုင်နေသည်။ အားလုံးသိမ်းပြီးသောအခါ အခန်းထဲသို့ သူ ပြန်ဝင်လာသည်။

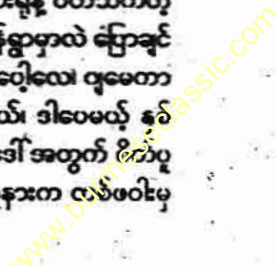
“ခင်တန်းကလေးထဲမှာ မင်းရှိတဲ့နေရာကို ကျုပ်ရောက်လာတာ ဘုရားသခင်မ၊တယ်လို့ပဲ သဘောထားရတော့မှာပဲ။ မင်းအတွက် သိပ်ကံကောင်းသွားတယ်။ ကျုပ်အလုပ်က တစ်ခါတစ်ရံမှာ တခြားရွာတွေကို သွားရတယ်လေ။ ဒီနေ့ညနေ မွေးလူနာတစ်ယောက်ကို သွားမီးဖွားပေးပြီး ပြန်လာတာ”

မေရီကတော့ သူ့ပြောပြနေသည်များကို တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပြောကြားခြင်းမပြုဘဲ ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေသည်။ ဖရန်စစ်ဒါပေးသည် မေရီကို လေးလေးစားစား ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံသို့ ရောက်လာသူများကတော့ မေရီကို အရေးပေးရကောင်းမှန်းမသိကြ။ ယခု သူနှင့်ကျတော့ အရေးတယူရှိခြင်း၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့ခြင်း၊ ကြင်ကြင်နာနာရှိခြင်းများကြောင့် မေရီ အများကြီး စိတ်သက်သာရသွားလေတော့သည်။ သူ့ကိုလည်း အထင်ကြီးလေးစား ယုံကြည်သွားမိလေတော့သည်။

“တောင်ကုန်းတွေပေါ်ကို ဘာဖြစ်လို့ မင်းရောက်လာရတာလဲ”

မေရီက ကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ်ပြင်ထိုင်သည်။ သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့်ကြည့်သည်။ သူ့ကလည်း မေရီကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဒီနောက်မှာတော့ မေရီသည် စကားကို အမျှင်မပြတ်ပြောနေမိတော့သည်။

“ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်ရှင်။ တစ်ခါတလေကျတော့ ကျွန်မအင်္ဂါ လိုပဲ ရူးများသွားတော့မလားလို့တောင် ထင်မိပါတယ်။ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကောလာဟလသတင်းတွေလဲ ရှင်ကြားမှာပေါ့။ ရှင်တို့ အော်လ်တာနန်ရွာမှာလဲ ပြောချင်ပြောနေကြမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ရှင်က နားထောင်ချင်မှ နားထောင်မှာပေါ့လေ။ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံကို ကျွန်မ ရောက်လာတာ တစ်လလောက်ပဲရှိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက် ရှိသွားပြီလို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်။ ကျွန်မ အင်္ဂါ အတွက် ကံပူတယ်။ သူ့ကို ဝေးရာခေါ်သွားချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ယောက်ျားအနားက လမ်းဝေးမှ



ခွာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ညတိုင်လို့ အိပ်ရာပေါ်ကို ရောက်တဲ့အခါတိုင်း မြင်းရထားတွေ ရောက်လာတဲ့အတွက် အိပ်ရာက လန့်နိုးဦးမှာလားလို့ အမြဲတမ်းတွေးနေမိတယ်။ ပထမ တစ်ကြိမ် ရောက်လာကြတဲ့နားက မြင်းရထားခြောက်စီး ခုနစ်စီးလောက်ရှိမယ်။ အထုပ် အပိုးတွေ သယ်လာကြတယ်။ အဲဒါတွေကိုချပြီး အိမ်နောက်ဘက်မှာရှိနေတဲ့ အလုံခန်း ထဲကို သွင်းကြတယ်။ အဲဒီညမှာပဲ လူတစ်ယောက် အသတ်ခံရတယ်။ ဘားခန်းမှာ တွဲ လောင်းကျနေတဲ့ ကြီးကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဖူးသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြာရှည်ဆက်ပြီး မျှီသိပ်မထားနိုင်တော့ ဘူး၊ တကယ်ဆိုတော့လဲ ဒီအကြောင်းကို အခုလို ဖွင့်မပြောသင့်ပါဘူး။ ကျွန်မမှာ အန္တရာယ်တွေ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်”

မေရီက ထိုသို့ပြောပြီး စကားမဆက်ဘဲ ဖြတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဖရန်စစ်ဒါပေးက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ နေသည်။ အတော်ကလေးကြာတော့မှ ပြန်ပြောသည်။ ပြန်ပြောတော့လည်း ဖခင်ဖြစ်သူက သမီးတစ်ယောက်ကို ပြောသည့် လေသံမျိုးဖြင့် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြောခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့ကွယ်၊ မင်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျုပ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိစေရပါဘူး။ မင်း သိပ်ကိုပင်ပန်းနေပြီ၊ မင်းကို ဒီနေရာမှာထိုင်ခိုင်းတာ ကျုပ်အများပဲ။ အကောင်းဆုံးက မင်းကို အိပ်ရာထဲမှာ နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်ခိုင်းလိုက်ရမှာ။ တောင် ကုန်းတွေနဲ့ ခင်တန်းတွေကြားထဲမှာ မင်း နာရီပေါင်းတော်တော်ကြာအောင် နေခဲ့ရတယ် ထင်တယ်။ တောဆိုတဲ့လမ်းတွေက သိပ်ကြမ်းတယ်မဟုတ်လား၊ အခုရာသီဟာ။ အဲဒီ နေရာတွေမှာ ရွှံ့ဗွက်အထူဆုံးပဲ။ မင်းအမောပြေသွားရင် မြင်းလှည်းနဲ့ ပြန်လိုက်ပို့ပေး မယ်။ မင်းဦးလေး မဆူအောင်လဲ ကျုပ် ဝင်တောင်းပန်ပေးပါမယ်”

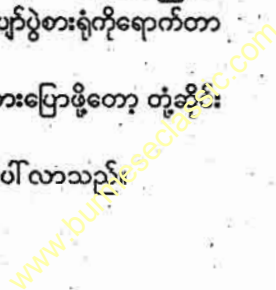
“အို... အဲဒီလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ရှင်၊ ဒီနေ့ ကျွန်မ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ သူ သင်္ကာမကင်းဖြစ်သွားရင် ကျွန်မကို အသေသတ်မှာ၊ ရှင့်ကိုလဲ သတ်ပစ်မှာပဲ။ ကျွန်မ ဦးလေးအကြောင်းကို ရှင်မသိဘူးနော်၊ သိပ်ဒေါသကြီးတာ၊ သိပ်ကြောက်စရာကောင်း တာ၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှ တားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အခက်အခဲရှိနေရင် ပြတင်းပေါက်က ကျွန်မ ကျော်တက်ပါမယ်။ ကျွန်မ ဒီကိုရောက်လာတာရော၊ ရှင်နဲ့တွေ့တာကို ဖုံးထားမှ ဖြစ်မယ်”

“မင်း စိတ်ကူးနဲ့ကြောက်နေတာ ဖြစ်မှာပါကွယ်၊ အခုခေတ်ဟာ ဆယ့်ကိုးရာစု ခေတ်ပါ။ လူတွေဟာ အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသတ်ကြ ပါဘူး။ ဒီလိုဆိုရင်လဲ အိမ်နားရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်လေ၊ မင်းအကြောင်း တွေလဲ ပြောပြပါဦး၊ မင်းနာမည် ဘယ်သူဆိုတာတို့၊ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံကိုရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလို့ပေါ့”

မေရီက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း စကားပြောဖို့တော့ တုံ့ဆိုင်း ဆိုင်းဖြစ်နေသည်။

သူ့ကို ယုံကြည်သင့်သည်ဟုလည်း စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သူက မေရီကို ပြန်ပြောသည်။



“ကဲ... ပြောလေ၊ ကျုပ်တစ်သက်မှာ လူတွေရဲ့ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်တွေကို အများကြီးကြားဖူးပါတယ်။ ဒီအရပ်မှာတင် မဟုတ်ပါဘူး။ အိုင်ယာလန်မှာလဲ ကြားဖူးတယ်။ စပိန်နိုင်ငံမှာလဲ ကြားဖူးတယ်။ မင်းပြောပြမယ့် ဇာတ်လမ်းတွေဟာ ကျုပ်အဖို့ အထူးအဆန်းတွေ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံရဲ့ပြင်ပမှာ ကမ္ဘာက အကျယ်ကြီးပါ”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ မေရီမှာ ပိုလို့ရှုပ်ထွေးသွားတော့သည်။

သူ့ အတည်ပြောနေတာလား၊ မေရီကို နောက်ပြောင်နေတာလား၊ မဝေခွဲတတ်အောင်ဖြစ်နေမိလေသည်။

မေရီက သူ့အကြောင်းများကို အစမှအဆုံး ပြောပြမိသည်။ သူ့အမေ ကွယ်လွန်ပုံ၊ အမေ့ဆန္ဒအရ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံသို့ ရောက်လာပုံ၊ ပထမ စနေနေ့ည အတွေ့အကြုံမှစပြီး ယနေ့ညနေ မျက်စိလည် လမ်းမှားသည်အထိ တစ်ခုမကျန်အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်မိသည်။

တရားဟောဆရာသည် မေရီ၏စကားဆုံးသောအခါ ထိုင်ရာမှထပြီး အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံးခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေလေသည်။ သူ့အမူအရာကို မေရီ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ သို့သော်လည်း မည်သို့မျှ ကောက်ချက်ချ၍ မရပါ။

“မင်း ပြောတာတွေကို ကျုပ်ယုံပါတယ်။ မင်းဟာ လိမ်ပြောတတ်တဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ကြောင်း ကျုပ်သိတယ်။ မင်း အခုပြောပြတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဒါတွေကို တရားဥပဒေအရ အဇရာသူလို့ မရနိုင်ဘူး။ ဒီတိုင်းပြည်မှာ မှောင်ခိုလုပ်ငန်းဟာ သိပ်ကိုကြီးကျယ်နေပြီ။ တချို့အရပ်တွေမှာ တရားသူကြီးတွေ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလုပ်ငန်းကြီးကို နှိမ်လို့မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာပေါ့။ သူကြီး မစွတာဘတ်ဆတ်နဲ့ ကျုပ် နှစ်ဦးခါသုံးခါလောက်တွေ့ဖူးတယ်။ ဒီနေ့ မင်းတို့အိမ်ကို သူဝင်ရှာတယ်ဆိုတာ သူ့အရက်သူခွဲတာပဲ။ သူကိုယ်တိုင် ဝင်ရှာပြီး ဘာမှတွေ့မသွားဘူးဆိုတော့ လူရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မင်းဦးလေးကတော့ နောက်ပိုင်းမှာ နည်းနည်းခြေငြိမ်နေလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် နောက်ထပ် မင်းတို့အိမ်ကို မြင်းလှည်းတွေ တော်တော်နဲ့ရောက်လာကြဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါလောက်ကတော့ သေချာပါတယ်”

သူပြောသည့်စကားများကို နားထောင်ရင်း မေရီမှာ ပိုမိုရှုပ်ထွေးလာလေသည်။ သူပြောသည်များကိုလည်း လက်မခံနိုင်အောင်ဖြစ်မိသည်။ နောက်တစ်ကြောင်းက သူပြောပြသည့်အကြောင်းများကို ကြားရလျှင် တရားဟောဆရာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသည်။ ယခု ဘာမှဖြစ်ပုံမရသောကြောင့် မေရီမှာ မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်မိလေသည်။ မေရီ၏ မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းသွားသည်ကို ဖရန်စစ်ဒါဗေးက အကဲခတ်လိုက်မိပုံရလေသည်။

“မင်းက တွေ့စေချင်တယ်ဆိုရင် မစွတာဘတ်ဆတ်နဲ့ ကျုပ်သွားတွေ့ပေးမယ်လေ။ မင်းပြောတာတွေ ပြန်ပြောပြလိုက်မယ်။ ဒါပေမယ့် ခြံထဲကို သန်းခေါင်ကျော်မှာ မြင်းရထားတွေ ဝင်လာတဲ့အမှုလောက်နဲ့တော့ မင်းဦးလေးကို သူ့ အဇရာယူနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ထောင်ချပစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကို ကျုပ် အထူးအညီမပေးနိုင်တာ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဒီကိစ္စထဲမှာ မင်းအဒေါ်ကို

မပတ်သက်စေချင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အမြင်ကတော့ ရှောင်လို့မရနိုင်ဘူး၊ ဒီအမှုကို အကြောင်းပြုပြီး အရေးယူမယ်ဆိုရင် မင်းအပေါ်လဲ ကြံရာပါအဖြစ်နဲ့ အရေးယူခံရမှာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

မေရီက အားကိုးရာမဲ့သူလို ပြန်မေးသည်။

“တကယ်လို့ မင်းနေရာမှာသာ ကျုပ်ဆိုရင် အချိန်ကိုစောင့်မယ်၊ မင်းဦးလေး ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်နေမယ်၊ ဟိုတစ်ခါတုန်းကလိုပဲ မြင်းရထားတွေ ရောက်လာပြီဆိုရင် ကျုပ်ဆီကိုပြေးလာခဲ့၊ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကြတာပေါ့၊ ကျုပ်အပေါ်မှာ မင်းက ယုံကြည်မှုရှိတယ် ဆိုရင်ပေါ့လေ”

“အဲဒီ စနေနေ့ညတုန်းက ပျောက်သွားတဲ့လူစိမ်းကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သူ အသတ်ခံခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်မ သေသေချာချာ ပြောရဲပါတယ်၊ အဲဒီကိစ္စကိုလဲ ဘာမှမလုပ်ရတော့ဘူးလို့ ရှင်ဆိုလိုတာလား”

“ဒါလဲ တိတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အလောင်းကို မတွေ့ရဘဲနဲ့တော့ ဘာမှ လုပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်တစ်ခုက သူ့အသတ်မခံခဲ့ရတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ မင်းမြင်တာက ကြီးတစ်ချောင်းတွဲလောင်းကျနေတာတို့ပဲ မြင်တာမဟုတ်လား၊ အလောင်းတို့မတွေ့ရဘူး၊ ဒဏ်ရာရနေတာ မတွေ့ရဘူး၊ အဲဒါတွေ တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုရင်တော့ ဇာတ်လမ်းက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်”

“ဦးလေးက ခြိမ်းခြောက်နေတာ ကျွန်မ ကြားခဲ့ရတာပဲ၊ ဒါလောက်နဲ့ မလုံလောက်သေးဘူးလား”

မေရီက ထပ်တွန့်တက်ပြန်သည်။

“ဪ၊ ကလေးရယ် လူ့လောကကြီးမှာ လူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နေတိုင်းခြိမ်းခြောက်နေကြတာပဲ၊ ဒီလိုခြိမ်းခြောက်မှုနဲ့တော့ ဘယ်သူမှ ကြီးပေးမခံကြရသေးပါဘူး၊ ကိုင်း၊ ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်၊ ကျုပ်ဟာ မင်းရဲ့မိတ်ဆွေပဲ၊ ကျုပ်ကို ယုံကြည်ပါ၊ မင်းဆီမှာ စိတ်သောကရောက်လာစရာ ပေါ်လာပြီဆိုရင် ကျုပ်ဆီကို လာခဲ့၊ မင်းတို့ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံနဲ့ အော်လ်တာနန်ဟာ ဘာမှမဝေးဘူး၊ လမ်းမတန်းဘက်က လှည့်လာရင် လေးငါးမိုင်ပဲရှိတယ်၊ တကယ်လို့ ကျုပ်ကို ဒီမှာ မတွေ့ရင် ဟင်နာ ရှိနေလိမ့်မယ်၊ ဟင်နာက မင်းကို ဧည့်ခံလိမ့်မယ်၊ လိုတာတွေလုပ်ပေးလိမ့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျေနပ်ပြီလား”

“သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ကိုင်း.. မင်းအဝတ်အစားတွေ ပြန်ဝတ်တော့၊ ကျုပ် မြင်းလှည်းသွားပြင်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းကို ပြန်ပို့ပေးမယ်”

ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံကြီးသို့ ပြန်ရမည့်အဖြစ်ကြီးကို မေရီ အလွန်တရာ မုန်းတီးစက်ဆုပ်မိပါသည်။

သည်အိမ်ကလေးမှာ အလွန်တရာ ငြိမ်းချမ်းလေသည်။

အန္တရာယ်တွေ ရှုပ်ထွေးသည်။ ရာဇဝတ်မှုတွေ ရောပြွမ်းနေသည့် အိမ်ကြီး ဆီသို့ ပြန်သွားရဦးမည်ဆိုသည်မှာ အလွန်တရာ စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းသော လုပ်ငန်း တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုညက ရာသီဥတုသာယာပါသည်။ ကောင်းကင်မှာ မိုးသားကင်းပြီ။ ကြယ် ကလေးများလည်း လင်းလက်နေကြသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

တရားဟောဆရာ ဖရန်စစ်ဒါဗေးသည် မြင်းလှည်းကို အိမ်ရှေ့သို့မောင်းယူ လာသည်။ လှည်းမှာတပ်ထားသော မြင်းသည် စောစောက သူ့စီးခဲ့သည့် မြင်းမဟုတ်ဘဲ နောက်တစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ မြင်းက ဇောင်းထဲမှာ ကောင်းကောင်း အနားယူထားခဲ့ရသောကြောင့် မြူးကြွနေသည်။

ဖရန်စစ်ဒါဗေးမှာ မေရီ ဝင်ထိုင်သည်။ မြင်းက တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်လာ ခဲ့သည်။ တောင်တက်ခရီးက အနည်းငယ် မတ်စောက်သောကြောင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာ တက်နိုင်သည်။ တောင်ထိပ်ရောက်ပြီး အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ် ရောက်သောအခါ မြင်းက ဒုန်းစိုင်းလေတော့သည်။ ဖရန်စစ်ကလည်း မြင်းကို အော်ဟစ်မောင်းနှင်နေ သည်။

မေရီကတော့ ဖရန်စစ်ကို မသိမသာအက်ခတ်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်က ပြေပြစ်လှသည်။ နှာတံပေါ်သည်။ သူ့အသက်ကိုတော့ အမှန်အတိုင်း ခန့်မှန်းဖို့ခက်ပါသည်။ သို့သော် သူ အလွန်သန်မာပုံရသည်ကတော့ သေချာသည်။

“ဒီအရပ်မှာနေရတာ ကျုပ် အင်မတန်သဘောကျတယ်။ လူနေအိမ်ခြေလဲ ကျဲတယ်။ အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်တယ်”

ဖရန်စစ်က မြင်းကို ဒုန်းမောင်းရင်း ပြန်လှည့်ပြောသည်။

ခဏကြာတော့ ဂျပမကာပျော်ပွဲစားရုံနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာကြပြီး မြင်းလှည်းကို ရပ်သည်။

သူတို့ဆင်းလျှောက်လာကြသည်။ မေရီကမူ အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီဟူသော အသိကြောင့် စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်သွားမိပြန်လေသည်။

“အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြသလိုဘဲ။ တိတ်နေတယ်။ မင်းအတွက် တံခါး ဖွင့်ပေးရမလား”ဟု ဖရန်စစ်က ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။

မေရီကလည်း ခေါင်းခါပြရင်း လေသံဖြင့်ပင် ပြန်ပြောသည်။

“တံခါးတွေကို အတွင်းက မင်းတုပ်ချထားတယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေကိုလဲ ပိတ် ထားတာပဲ။ ဟောဟို ဆင်ဝင်အပေါ်က အခန်းဟာ ကျွန်မအခန်းပဲ။ ကျွန်မတို့ ထမ်းတင် ပေးရင် ရှုပ်ပခုံးကနေတစ်ဆင့် အဲဒီအခန်းကို ကျွန်မတက်လို့ရတယ်။ ကျွန်မအခန်းက ပြတင်းပေါက်ကိုတော့ ကျွန်မ အမြဲတမ်းဖွင့်ထားတယ်”

“အုတ်ကြွပ်ပြားတွေပေါ်မှာ မင်းခြေချော်ကျသွားမှာပေါ့။ အဲဒီလိုတော့ မလုပ် နဲ့လေ။ အိမ်နောက်ဘက်ကို သွားကြည့်ကြရအောင်”

“ဘားခန်းတံခါးရော၊ မီးဖိုချောင်က တံခါးပါ ပိတ်ထားမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ရှင် ကျေနပ်အောင် ကြည့်ချင်ကြည့်ဦးလေ”

'အိမ်ဘေးမှပတ်ပြီး နောက်ဖေးသို့ လျှောက်လာကြသည်။ နောက်နားရောက်သောအခါ မေရီက သူ့ဘက်သို့ ရုတ်တရက်လှည့်လိုက်ပြီး ပါးစပ်နားမှာ လက်ညှိုးကပ်ပြသည်။

"မီးဖိုချောင်ထဲမှာ မီးရောင်တွေရတယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မဦးလေး အဲဒီအထဲမှာ ရှိနေလိမ့်မယ်၊ ဒေါ်လေးကတော့ အမြဲတမ်း စောစောအိပ်ရာဝင်တတ်တယ်၊ မီးဖိုချောင်ပြတင်းပေါက်တွေမှာ ခန်းဆီးတပ်မထားဘူး၊ ဒါကြောင့် အဲဒီနားက ကျွန်မတို့ ဖြတ်လျှောက်သွားရင် ဦးလေးက လှမ်းမြင်ရလိမ့်မယ်"

မေရီက ထိုသို့ပြောရင်း နံရံနားမှာကပ်နေလိုက်သည်။

ဖရန်စစ်က တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပြသည်။

"သူ့ မမြင်အောင် ကျုပ်သွားကြည့်ပေးမယ်"

မေရီက ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဖရန်စစ်က မီးဖိုချောင်ရှိရာသို့ ကိုယ်ကိုကိုင်းပြီး သွားသည်။ အခန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မေရီကို လက်မြှောက်ပြပြီး လှမ်းခေါ်သည်။ သူ့ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးကလေးရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း စောစောကလို တက်ကြွနေပုံမျိုးမဟုတ်။ အနည်းငယ် မျက်နှာဖျက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။

"ဣမေကာပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင်ကြီးနဲ့ မင်း ဘာမှ ပြဿနာမပေါ်နိုင်တော့ဘူး" ဟုလည်း ခဝီတိုးတိုးပြောသည်။

မေရီက သူ့ပြောသည့်အတိုင်း မီးဖိုချောင်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဖယောင်းတိုင်ကလည်း ထွန်းထားသည်။ တံခါးပွင့်နေသောကြောင့် လေတိုးနေရာ ဖယောင်းတိုင်မီးက ယိမ်းထိုးနေသည်။

ဂျော့စ်မာလင်းသည် စားပွဲပေါ်မှာ ဇက်ကျိုးကျနေသည်။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကလည်း ခပ်ကားကားရှိနေသည်။ အရက်ပုလင်းတစ်လုံးက ဇက်မှပြတ်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ တုန်လုံးဖြစ်နေသည်။ ဖရန်စစ်ဒါဇေးက အခန်းတံခါးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

"ဟောဟိုတံခါးပွင့်နေတယ်၊ မင်း အသာဝင်သွားပြီး အိမ်ပေါ်တောက်လျှောက်တက်သွားပေတော့၊ သူ့ အရက်အမူးလွန်ပြီး သတိလစ်နေပြီ၊ ဘာမှ သိတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အပေါ်မတက်ခင် သူ့ဘေးနားက ဖယောင်းတိုင်ကိုဖြိုခွဲသွားဦး၊ စားပွဲကို မီးကူးပြီး အိမ်ကြီးပါလောင်သွားလို့ အားလုံးမီးလောင်တိုက်သွင်းပြီးသား ဖြစ်သွားဦးမယ်၊ မင်းမှာ ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးပဲပေါ်ပေါ် အော်လ်တာနန်ကိုလာပြီး ကျုပ်နဲ့တွေ့ဖို့ မမေ့ပါနဲ့ မေရီလီယန်"

ထိုမျှပြောပြီး သူ နောက်ပြန်လှည့်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။ မေရီက ခြေဖျားထောက်ပြီး ဝင်ခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကို သာသာကလေး ပြန်ပိတ်သည်။ တအားဆောင့်ပိတ်လျှင်လည်း ဂျော့စ်မာလင်းကတော့ နိုးတော့မည်မဟုတ်ချေ။ သူ့ဘေးမှ ဖယောင်းတိုင်ကို မှုတ်လိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့လေတော့သည်။



အခန်း (၁)

ကျော်မာလင်းသည် ငါးရက်လုံးလုံးအရက်များကို အလွန်အတွံ့သောက်ပြီး လူမှန်းမသိ သူမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

မီးဖိုထဲမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အိပ်နေရာ သက်သောင့်သတ်သာ ခွံစေရန် အတွက် မေရီတို့ ဖုတ်ရိုးနှစ်ယောက်က လိုအပ်သည်များကို ပြင်ဆင်ပေးနေရသည်။

သတိပြန်ရလာသည့်အခါတွင် အရက်ထည့်ပေးရန် စူးစူးဝါးဝါး အော်တစ် တောင်းဆိုတတ်သည်။ အရက်ပေးလိုက်သောအခါ ထိုအရက်ကို အငမ်းမရသောက်ပြီး သတိပြန်လစ်သွားပြန်သည်။

သတိလစ်နေချိန်တွင်လည်း ပါးစပ်မှ တွေ့ကရာရှစ်သောင်းများကို ဗလုံးဗထွေး ရေရွတ်လေ့ရှိသည်။ သူ ဘာတွေ့ရေရွတ်နေကြောင်း မည်သူမျှ နားမလည်ကြ။

ကျော်မာလင်း လူမှန်းမသိ သူမှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်တွင် ဒေါ်လေး၏အမူအရာ မှာ ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲလာလေသည်။ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရှိလာသည်။ မေရီနှင့်လည်း အကြောင်းအားလျော်စွာ စကားများကို ဖောင်လောက်အောင် ပြောဆိုနေလေ့ရှိသည်။

သူ့ယောက်ျား လူမှန်းသူမှန်းမသိ ဖြစ်နေသောကြောင့် သူ့အဖို့လွတ်လပ်သွား သည့်သဘော ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ယောက်ျားအတွက် လိုအပ်သည်များကို မညည်းမညှု စိတ်ရှည်လက်ရှည် လုပ်ကိုင်ပေးနေသည်ကို မြင်တွေ့ရပြန်သောကြောင့် မေရီမှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတော့သည်။

တစ်ခုကတော့ သေချာပါသည်။ ဒေါ်လေးသည် သူ့ယောက်ျားအပေါ်တွင် အလွန်သစ္စာရှိသည်။ မယားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်ပင်ဖြစ်ပါ သည်။

ပထမရက်များတုန်းက ရာသီဥတုဆိုးရွားနေသောကြောင့် မေရီမှာ အပြင်သို့ ထွက်ခွင့်မကြုံတော့ပေ။ အိမ်ထဲမှာနေပြီး ဒေါ်လေးကို လိုအပ်သည်များ ဝိုင်းကုလုပ် ပေးနေခဲ့သည်။



သို့သော် ငါးရက်မြောက်နေ့တွင် နေပွင့်လာသည်။ လေလည်း ငြိမ်သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလာပြန်သည်။

နံနက်ကိုးနာရီလောက်တွင် ဂျော့စ်မာလင်း သတိပြန်ရလာပြီး အော်ဟစ်ဆဲဆိုကာ အရက်တောင်းသည်။

ဒေါ်လေးက အရက်ယူပေးသည်။ သူ့ဘေးတွင် ညစ်ပတ်နေသောအန်ဖတ်များ၊ အညစ်အကြေးများကို ဆေးကြောသုတ်သင်ပေးသည်။ အဝတ်အစား လဲပေးသည်။ အရက်သောက်ပြီး သတိပြန်လစ်သွားသည်။

ရာသီဥတုသာယာသောကြောင့် အပြင်ထွက်ရန် မေရီဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ချိန်တော့ သူ မရောက်ဖူးသေးသည့် အရှေ့ဘက်ကိုသွားရမည်။ ကောင်းကင်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသလို ကျောက်ဆောင်ထွတ်ကြီး ထွက်နေသည့် ကေလ်မာတောင်ထွတ် ဆီသို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တောင်ကုန်းများနှင့် ခင်တန်းကလေးများဆီသို့ လျှောက်လာရင်း တရားဟောဆရာ ဖရန်စစ်ဒါပေး၏ အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။

နာတာလျှော့ ဝှဲတော်ရက်ကိုရောက်ဖို့ လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် မျှော်ခဲ့ရသည်။ လက်ခွဲရေတွက်ခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ ထိုခံစားချက်များလည်း ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်ပျောက်ကုန်ကြပြီကို သတိထားမိသည်။

တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် လျှောက်မိသောအခါ တောင်ကုန်းတစ်ခုမှ တစ်ဖက်သို့ ဆင်ခြေလျှောဆင်းသွားသည်။ တောင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ခေါင်းပေါ်မှာတော့ ကေလ်မာတောင်ထွတ်ကြီးက မိုးနေသည်။

စမ်းချောင်းစပ်သို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် မြင်းအုပ်တစ်အုပ် ပြေးဆင်းလာသံကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် အသာကလေး ငြိမ်နေလိုက်သည်။

မြင်းများက စမ်းချောင်းအတွင်းသို့ အလှအယက်ဆင်းကြသည်။ ရေကို အငမ်းမရသောက်ကြသည်။ သူတို့ ဝရုန်းသုန်းကား ဆင်းလာသောကြောင့် စမ်းချောင်းထဲမှာ စောစောက ကြည်လင်နေသောရေများ ချက်ချင်းနောက်သွားလေတော့သည်။

မြင်းများနောက်မှ လူတစ်ယောက်ပါလာသည်ကို တွေ့သည်။ ရေပုံးနှစ်ပုံးကို တစ်ဖက်တစ်ပုံးစီ ကိုင်လာသည်။ ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ထားခြင်းမရှိ။ ဦးထုပ်ဆောင်းထားခြင်းမရှိ။ ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီမှာလည်း ညစ်ပတ်ပေကျနေသည်။

သူကား ဂျင်မ်မာလင်း ဖြစ်လေသည်။
မေရီက တိတ်တိတ်ကလေး နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ နောက်ကျသွားပါပြီ။

ဂျင်မ်က သူ့ကို လှမ်းမြင်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ရေပုံးတစ်ပုံးကို မြှောက်ပြကာ လှမ်းအော်ခေါ်သည်။

“ဟော၊ မင်း ရောက်လာပြီတို့၊ ဒီကို ရောက်လာမယ်ဆိုတာ စောစောကများ သိရမယ်ဆိုရင် မင်းအတွက် စားစရာ သောက်စရာတွေ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရလား

ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံ

ကွာ၊ ငါ . . ရေမချိုးတာ သုံးရက်ရှိသွားပြီ၊ အာလူးစိုက်နေလို့၊ ဧရာ . . ဒီရေပုံး ခဏကိုင်ထားစမ်း”

မေရီ ကန့်ကွက်စကားပြောချိန် မရမိမှာပင် သူက ရေပုံးကို အတင်းထိုးပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စမ်းချောင်းအတွင်းသို့ သူ့မြင်းများနောက်မှ ဆင်းလိုက်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဟိုဘက်သွားစမ်း၊ ရေတွေ နောက်တုန်ပြီ၊ မင်းလက်ထဲက ရေပုံးပေးစမ်း၊ ဟိုဘက်နားက ရေကတော့ ကြည်ပါသေးတယ်”

ဂျင်မိက မြင်းတစ်ကောင်၏တင်ပါးကို သူ့လက်ထဲမှ ရေပုံးဖင်နှင့် ရိုက်လွှတ်လိုက်ပြီး မေရီထံမှ ရေပုံးကိုလှမ်းတောင်းသည်။ မေရီက ရေစပ်သို့ဆင်းသွားပြီး ပေးသည်။ သူက ရေကြည်သည့်နေရာမှ ရေကို ပုံးအပြည့်ခပ်ယူသည်။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။

“တကယ်လို့ ငါ့ကို အိမ်မှာ မတွေ့ဘူးဆိုရင် မင်း ဘာလုပ်မလဲ”

သူက မျက်နှာပေါ်မှ ချွေးများကို အင်္ကျီလက်တစ်ဖက်ဖြင့် သုတ်ပြီး မေရီကို လှမ်းမေးသည်။ မေရီကတော့ မပြုံးနိုင်ရှာပါ။

“ရှင် ဒီမှာနေတတ်တော့ကို ကျွန်မ မသိဘူး၊ ရှင်နဲ့တွေ့ချင်လို့ ဒီဘက်ကို ကျွန်မ လာတာလဲမဟုတ်ဘူး၊ ရှင် ဒီမှာရှိနေတာကို စောစောကသိရင် လှည့်ပြန်သွားတယ်”

“မယုံပါဘူးကွာ၊ မင်း ငါနဲ့တွေ့ချင်လို့ ဒီကိုလာတာပါ၊ ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့၊ ဒီအချိန် မင်းရောက်လာတာ အတော်ပဲ၊ ငါ့မှာ ဆိတ်သားနည်းနည်းရှိတယ်၊ ညစာ စားဖို့ ပြင်ကြမယ်”

မြေလမ်းကလေးအတိုင်း သူ့ကဦးဆောင်ပြီး တစ်ဖက်တမ်းသို့တက်သွားသည်။ မေရီကလည်း နောက်မှလိုက်သွားသည်။

တောင်စောင်းတွင် တည်ရှိသော တိုက်ညိုညိုကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ အိမ်နောက်ဖေးမှာ အာလူးခင်းများကို တွေ့ရသည်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးတန်းမျှင်မျှင်ကလေး ထွက်နေသည်။

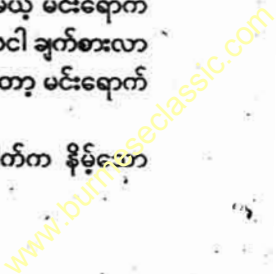
“စောစောက ငါ မီးမွှေးထားခဲ့တာ အရှိန်ရနေပြီ၊ ဒါဆိုရင် ဆိတ်သားချက်ဖို့ အချိန်သိပ်ကြာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ချက်တတ်ပါတယ်နော်”

သူ့စကားကြောင့် မေရီက သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ပြန်ကြည့်သည်။

“ရှင်ဆီ ရောက်လာတဲ့ဧည့်သည်တွေကို ရှင် ဒီအတိုင်း အမြဲတမ်းဆက်ဆံတာပဲလား”

“ငါ့ဆီကို ဧည့်သည်လဲလာလေ့လာထ မရှိပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းရောက်လာတုန်းတော့ ဧည့်သည်လုပ်သွားတာပေါ့၊ အမေဆုံးကတည်းက ငါ့ဟာငါ ချက်စားလာရတာ၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဒီအိမ်ထဲကို ဘယ်မိန်းမမှ မဝင်ဖူးဘူး၊ အခုတော့ မင်းရောက်လာတာ အတော်ပဲ၊ ညစာကို မင်းပဲချက်တော့၊ က . . အထဲဝင်လေ”

မေရီက သူ့နောက်မှ ဝင်လိုက်သွားသည်။ အဝင်တံခါးပေါက်က နိမ့်တော့ကြောင့် ခေါင်းငုံ့ရသေးသည်။



မီးဖိုချောင်က အတော်ကျဉ်းသည်။ ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံ မီးဖိုချောင်၏တစ်ဝက်လောက်သာရှိမည်။ လေးထောင့်စပ်စပ်ဖြစ်သည်။ မီးဖိုထဲမှာ မီးများအရှိန်ရနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကြမ်းပြင်တွေက ညစ်ပတ်ချင်တိုင်းညစ်ပတ်နေသည်။ ဆေးကြောတိုက်ချွတ်ခြင်းမပြုသည်မှာ နှစ်ပေါင်းမရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိပုံမျိုးပင်။ စားကြွင်းစားကျန်များ၊ အာလူးခွဲများ၊ အမှိုက်သရိုက်များမှာ မြင်မကောင်းအောင် ရှုပ်ပွဲနေသည်။ ပြောတွေကလည်း တစ်ခန်းလုံးကို ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ မေရီက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်နေမိသည်။

“ဒီအခန်းကို ရှင် ဘယ်တော့မှ မရှင်းဘူးထင်တယ်၊ ဝက်သိုက်ကျနေတာပဲ၊ ဒါလောက်တောင် ညစ်ပတ်တာတော့ ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ အဲဒီရေပုံး ဒီမှာထားခဲ့၊ တံမြက်စည်းတစ်ချောင်း ရှာပေး၊ ဒါလောက်ညစ်ပတ်တဲ့ အခန်းထဲမှာ ကျွန်မ ညစာမစားဘူး”

မေရီသည် အခန်းကို စတင်ရှင်းလင်းတော့သည်။ ကြမ်းပြင်များကို ရေဆေးချပြီး တိုက်ပစ်သည်။ ပိုးမွှင်များကို ရှင်းသည်။ နာရီဝက်ခန့်အကြာမှာပင် အခန်းကလေးမှာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း တောက်ပြောင်သွားလေတော့သည်။ ဝီရိယတို့တွေရသော စားပွဲခင်းတစ်ထည်ကိုယူပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ကျကျနနခင်းသည်။

မီးဖိုပေါ်မှာ တည်ထားသည့် ဆိတ်သားဟင်းနံ့က တစ်အိမ်လုံးကိုဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ဂျင်မိက အခန်းထဲသို့ဝင်လာပြီး မွေးကြိုင်နေသည့်ဟင်းနံ့ကို ရှုရှိုက်ကာ အနံ့ခံနေသည်။

“အင်း.. ဒီအိမ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ ရှိမှဖြစ်တော့မယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို အခုမှပဲ ငါသဘောပေါက်တော့တယ်၊ မင်းအဒေါ်ကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ငါနဲ့ အတူတူလာမနေနိုင်ဘူးလား”

“ကျွန်မကို ရှင် ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးပေးနေရမှာပေါ့၊ ရှင်မှာ ပိုက်ဆံရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်မ တောင်းသလောက် ရှင်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

စားပွဲမှာ သူဝင်ထိုင်သည်။

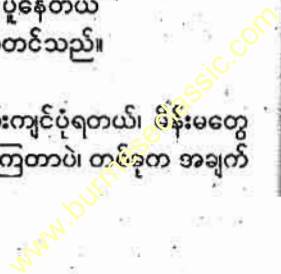
“မိန်းမတွေအကြောင်း တယ်ပြီးအသိရခက်တာပဲ၊ သူတို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို မသုံးဘဲ ဘာများလုပ်နေကြတယ် မသိဘူး၊ ငါ့အမေလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ပိုက်ဆံရသမျှကို အိတ်ထဲမှာထည့်ပြီး သိမ်းထားတော့တာပဲ၊ ကဲ၊ ဆာပြီကွာ စားကြရအောင်”

“နေစမ်းပါဦးလေ၊ ကျွန်မကို ကျေးဇူးတင်စကားကလေးတောင် ရှင်မပြောတော့ဘူးလား၊ မကိုင်နဲ့.. မကိုင်နဲ့.. ဒယ်အိုးလက်ကိုင်က ပူနေတယ်”

မေရီက ဆိတ်သားဟင်းပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်မှာတင်သည်။

ဂျင်မိမှာ သွားရည်တများများ ဖြစ်နေသည်။

“အချက်အပြုတ်လုပ်ငန်းကို မင်းတော်တော်ကျွမ်းကျင်ပုံရတယ်၊ မိန်းမတွေဟာ မွေးကတည်းက ပညာနှစ်ခုကိုတော့ အလိုလိုတတ်လာကြတာပဲ၊ တစ်ခုက အချက်အပြုတ်ပညာလေ၊ ငါ့ကို ရေတစ်ခွက်လောက်ပေးပါ”



မေရီက အဆင်သင့်ခပ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

ထိုရေခွက်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“တို့ညီအစ်ကိုတွေအားလုံး ဒီအိမ်အပေါ်ထပ်မှာပဲ မွေးကြတာပေါ့။ ဂျော့စ်နဲ့ မက်သယူးတို့ နှစ်ယောက်က ငါ့ထက် အသက်အများကြီးကြီးတယ်။ ငါ ကလေးဘဝ တုန်းက သူတို့က လူပျိုကြီးဖားဖားတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ အဖေ့ကိုတော့ တို့သိပ်မြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ အဖေက အိမ်မှာ အနေနည်းတယ်။ တစ်ခါတုန်းက အဖေက အမေ့ကို စားနဲ့လှမ်းပေါက်တယ်။ အမေ့မှက်လုံးအပေါ်နားကို သွားမှန်တယ်။ ငါ ကြောက်အား လန့်အားနဲ့ ထွက်ပြေးပြီး ဟောဟိုမီးဖိုဘေးမှာ သွားပုန်းနေမိတယ်။ အမေကတော့တည် တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ။ ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ သူ့ဒဏ်ရာကို သူဟာသူ ဆေးကြောဆေးထည့်ပြီး အဖေ့ကို ထမင်းခူးကျွေးတယ်။ အမေဟာ သိပ်သတ္တိကောင်းတာ...”

ငါ့ကိုလဲ အမေက တော်တော်ချစ်တယ်။ တော်တော်လဲ အလိုလိုက်တယ်။ ငါက အငယ်ဆုံးမို့လို့ အလိုလိုက်တာဖြစ်မယ်။ ငါ့အစ်ကိုနှစ်ယောက်က အမေလစ်ရင် ငါ့ကို ဝိုင်းနှိပ်စက်ကြရော။ ဂျော့စ်ကတော့ အဆိုးဆုံးပေါ့လေ။ မက်သယူးကိုလဲ နှိပ်စက်တာပဲ။ တစ်ခါတုန်းကများ မက်သယူးကို သူ့ရိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ မက်သယူး ကောင်း ကောင်းတောင် မရပ်နိုင်တော့ဘူး။”

“ရှင်အုမေဆိုးတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ” ဟု မေရီက ဝင်မေးသည်။

“ခုနစ်နှစ်ရှိသွားပြီ။ အဖေက ကြီးပေးခံရတယ်။ မက်သယူးက ရေနစ်သေ တယ်။ ဂျော့စ်က အမေရိကန်နိုင်ငံကို ထွက်သွားတယ်။ ငါကလဲ အရွယ်ရောက်လာပြီး အိမ်သိပ်မကပ်တော့ဘူး။ အဲဒီမှာတင် အမေက ဘုရားတရားဘက်ကို လိုက်စားသွား တယ်။ တစ်နေ့ ငါ ပြန်လာတော့ အမေ့ကို အနိုးပေါ်အရေတင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ အမေ့ကို အစားများများစားဖို့ ငါပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး။ ငါ တခြားအရပ်ကို ထွက်သွားပြန်တယ်။ နာတာလျှော့ပွဲတော်နီးလို့ ပြန်လာတော့ အမေ မရှိတော့ဘူး။ ငါ ပြန်မရောက်ခင် ရက်သတ္တသုံးပတ်လောက်က ဆုံးသွားတယ်လို့ပြောတယ်။ အရပ်ကပဲ သင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်ကြတယ်။ ဟောဟိုကြောင်အိမ်ထဲမှာ ဒီနံခဲတွေရှိသေးတယ်။ ယူစားလေ”

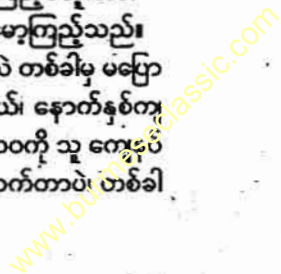
မေရီက ခေါင်းခါပြသည်။

ဂျင်မိက သူ့ဘာသာသူ ထယူစားသည်။

“ဒီနယ်မှာ ရှင်တို့မိသားစု မရှိခဲ့ရင် ကောင်းမှာပဲနော်။ နယ်သူနယ်သားတွေ အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်ကြမယ်။ အခုတော့ ရှင်တို့မိသားစုကြောင့် လူတွေ အများကြီး ဒုက္ခရောက်ကြရတယ်။ ရှင်တို့ညီအစ်ကိုတွေ သားအဖတွေကြောင့် ရှင်တို့ အမေ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရမယ်ဆိုတာ တစ်ခါမှ စဉ်းစားမကြည့်မိဘူးလား။”

ဂျင်မိက စားလက်စတန်းလန်းဖြင့် မေရီကို အံ့ဩတကြီးမော့ကြည့်သည်။

“အမေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ငါတို့အပေါ်မှာ မကျေနပ်ဘူးလို့လဲ တစ်ခါမှ မပြော ဖူးပါဘူး။ အမေ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးမှာ အဖေနဲ့ အကြောင်းပါတယ်။ နောက်နှစ်က တော့ ဂျော့စ်ကို မွေးတယ်။ အဲဒီနောက် မက်သယူးကို မွေးတယ်။ သူ့ဘဝကို သူ ကျေနပ် နေတာပဲ။ အဖေကတော့ အရက်သောက်တယ်။ မိုးမလင်းတမ်း သောက်တာပဲ။ တစ်ခါ



တုန်းက အဖေ ခိုးလို့ရလာတဲ့ နွားမသုံးကောင်ကို လော်ဆက်စတန်မြို့မှာ သွားရောင်းကြတယ်။ ရောင်းသမျှငွေတွေ အဖေ အကုန်အရက်သောက်ပစ်တာပဲ။ အဲဒီလိုသာ မသောက်ခဲ့ရင် တို့ဘဝလဲ ဒါလောက်ဆိုးမှာမဟုတ်ဘူး”

မေရီက စားသောက်ပြီးသွားသောကြောင့် ထိုင်ရာမှထပြီး ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ပြန်သိမ်းနေသည်။ ပြီးတော့ စားပွဲကို ရှင်းသည်။

“မင်းဦးလေးရော ဘယ်လိုနေသလဲ”

ဂျင်မိက မေရီ လုပ်ပုံကိုင်ပုံများကို ထိုင်ကြည့်နေရင်းမှ လှမ်းမေးသည်။

“ရှင်အဖေလိုပဲ မိုးမလင်းတမ်း အရက်သောက်နေတာပေါ့”

မေရီကလည်း ခပ်တိုတိုပြတ်ပြတ်ပင် ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ သူပျက်စီးတော့မှာပဲ။ သူ့မှာ တစ်ခုခု စိတ်ဒုက္ခရောက်ပြီဆိုရင် ဒီလိုပဲ လူ့မှန်းသူ့မှန်းမသိအောင် အရက်သောက်တယ်။ တစ်နေ့တော့ အဲဒီလိုသောက်မှုနဲ့ သူ သေမှာပဲ။ အရက်သောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ”

“ငါးရက်ရှိပြီ”

“အို... ဒါလောက်ဆိုရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုတုန်းက တစ်ခါ သောက်ရင် တစ်ပတ်လောက် ဆယ်ရက်လောက် သောက်တာ၊ ပြီးတော့မှ နွားပေါက်စလေးလို ယိုင်တီးယိုင်တိုင်နဲ့ ထလာရော။ အဲဒီလိုဆိုရင် ကြောက်ရပြီ။ အင်မတန်ရန်ရှာတတ်တယ်။ မင်းလဲ သတိထားနေနော်”

“ကျွန်မကိုတော့ သူ ရန်ရှာမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလဲ ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါတယ်။ သူ့မှာ တခြားသောကရောက်စရာတွေ ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ဟာနဲ့သူ ဗျာများနေတာပါ”

“မင်းပြောပုံက တစ်မျိုးပဲ။ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ တစ်ခုခုများ ဖြစ်ခဲ့သလား”

“တစ်ခုခုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရှင့်အမြင်ပေါ်မှာ တည်ပါတယ်။ ရှင့်အတွက် အရေးမကြီးဘူးထင်ချင်လဲ ထင်မှာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်ထဲတုန်းက မစ္စတာဘတ်ဆတ်ရောက်လာတယ်”

ဂျင်မိက ကုလားထိုင်ကို ကြမ်းပေါ်မှာ ဒရူတ်တိုက်ဆွဲယူပြီး ရှေ့တိုးထိုင်သည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ သူ့ကြီးက ဘာတွေများ ပြောသွားသေးသလဲ”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက အန်ကယ်ဂျော့စ် အိမ်မှာမရှိဘူး။ အပြင်သွားနေတယ်။ မစ္စတာဘတ်ဆတ်က အိမ်ထဲဝင်ရှာတယ်။ အခန်းတွေ အကုန်လုံးကိုရှာတယ်။ အောက်ထပ်မှာ အမြဲတမ်း အလုပ်ဝတ်ထားတဲ့ အခန်းကိုလဲ တံခါးဖျက်ဝင်ပြီး ရှာတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှတွေ့မသွားဘူး။ သူလဲ တော်တော်မကျေမနပ် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒေါသတကြီးနဲ့ မြင်းစီးပြီးပြန်သွားတယ်။ ရှင့်အကြောင်းကိုလဲ မေးသွားသေးတယ်။ ရှင့်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးလို့ ကျွန်မ ပြောလိုက်တယ်”

ဂျင်မိက ခပ်သာသာ လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်သည်။ စောစောက မေရီပြောပြနေသည်များကို သူ နားထောင်နေသော်လည်း စိတ်ဝင်စားပုံမပြ။

နောက်ဆုံး သူ့အကြောင်းပါလာသော အခါကျမှ သူ့လှုပ်ရှားလာသည်။

မျက်လုံးကိုမှေးပြီး မေရီကို ကြည့်နေသည်။ ခဏကြာတော့မှ သူရယ်ချ လိုက်သည်။

“ဟား. . . ဟား. . . ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ မင်းလိမ်လိုက်တာလဲ”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက ရုတ်တရက်မို့ မြန်မြန်ပြီး ပြီးရောဆိုပြီး ပြောလိုက်မိတာ၊ တဖြည်းဖြည်းစဉ်းစားပြီးမှသာ ဖြေရမယ်ဆိုရင် အမှန်အတိုင်းဖြေလိုက်မိမှာပဲ၊ ရှင့်အနေနဲ့ သူတို့မသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားစရာတွေ မရှိဘူးမဟုတ်လား”

“သိပ်များများစားစားတော့ မရှိပါဘူး၊ မင်း စောစောက မြင်ခဲ့တဲ့ မြင်းအနက် ကလေးကတော့ သူ့မြင်းလေး ငါးခိုးလာတာ၊ အဲဒီကိစ္စလောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီမြင်းက မျိုးတော်တော်ကောင်းတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်သားစပ်ပြီး သေသေချာချာမွေးထားတာ၊ အဲဒီ မြင်းကို လော်ဆက်စတန်မြို့မှာ သွားရောင်းလို့ ကံကောင်းရင် ငွေကြေးအဆိုက် အလျောက်တော့ ရမယ်၊ ကဲလား. . . အဲဒီမြင်းကို လိုက်ကြည့်ပါဦး”

သူတို့အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

မေရီက အိမ်ဝမှာရပ်နေသည်။ ဂျင်မိက မြင်းများရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ မြင်းခွာသံကို ကြားရသည်။

ဂျင်မိသည် မြင်းအနက်တစ်ကောင်ကိုစီးပြီး မေရီရပ်နေသည့် အိမ်ပေါက်ဝသို့ ပြန်လာသည်။

“မင်းကို ဝယ်ပေးစေချင်တယ်ဆိုတာ ဒီမြင်းပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းက ပိုက်ဆံကို အထိမခံဘူး၊ ဒီမြင်းဟာ မင်းနဲ့သိပ်လိုက်တယ်၊ သူ့ကြီးက သူ့မိန်းမစီးဖို့ သပ်သပ်မွေးထား တာလေ၊ မင်းစိတ်မပြောင်းတော့ဘူးဆိုတာ သေချာရဲ့လား”

မေရီက ခေါင်းခါပြရင်း ရယ်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို ခိုးထုပ်ခိုးထည်ကြီးနဲ့ မိစေချင်လို့လား၊ ဂျပေကာပျော်ပွဲစား ရုံကို မစွတာဘတ်ဆက် နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်လာလို့ မြင်းဇောင်းထဲမှာ ဒီမြင်းကို တွေ့သွား ရင် မှတ်မိမသွားပေဘူးလား၊ တော်ပါပြီရှင်၊ ဒါလောက် ဒုက္ခပေးဖို့ မကြံစည်ပါနဲ့၊ ရှင်တို့ မိသားစုအတွက် ကျွန်မ တစ်ကြိမ်လိမ်ပြောပြီး ကာကွယ်လိုက်တာ လွန်လှပြီ၊ နောက် ထပ်လဲ ဒါမျိုးမလုပ်တော့ပါဘူး၊ အဲဒီတစ်ကြိမ်နဲ့ပဲ ကျေနပ်ကြပါတော့”

ဂျင်မိက မြင်းပေါ်မှ အောက်သို့ခုန်ဆင်းသည်။

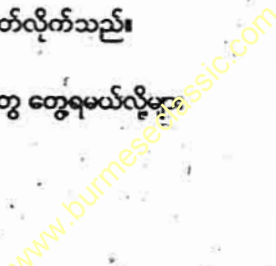
“မင်းကို ရောင်းနေတုန်း ဝယ်ဖြစ်အောင် ဝယ်ထားလိုက်နော်၊ နောက်ထပ် ဒီအခွင့်အရေးမျိုး ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နာတာလှူးပွဲတော်အကြီးနေ့ကျရင် လော်ဆက် စတန်မြို့ကို ငါသွားတော့မှာ၊ ဟိုမှာ ရောင်းပစ်ခဲ့တော့မလို့”

ဂျင်မိက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မြင်း၏တင်ပါးကို ရိုက်လွှတ်လိုက်သည်။

မြင်းက ပြန်ပြေးထွက်သွားသည်။

“သူ့ကြီးဘတ်ဆက်က ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံထဲမှာ ဘာတွေ တွေ့ရမယ်လို့မျှော် ထင်ထားလို့လဲ”

မေရီက သူ့ကို မျက်လုံးချင်းဆိုင်ပြီး ကြည့်သည်။



“ကျွန်မထက် ရှင်က ပိုသိမှာပေါ့”

ဂျင်မိက အနီးမှာရှိသည့် မြက်ပင်တစ်ပင်ကို ဆွဲနှုတ်ပြီး ဝါးနေသည်။

“မင်းကရာ ဘယ်လောက်အထိ သိထားသလဲ”

ဂျင်မိက ဝါးနေသည့် မြက်ပင်ကို လွင့်ပစ်လိုက်ရင်း ရုတ်တရက်ကောက်မေးသည်။

မေရီက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်သည်။

“ရှင်မေးတဲ့မေးခွန်းတွေကို ဖြေဖို့ ကျွန်မ ဒီကိုလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ မစ္စတာ ဘတ်ဆတ်မေးတာတွေ ဖြေခဲ့ရတာနဲ့ စိတ်ကုန်လွန်းလို့”

“ပစ္စည်းတွေအားလုံး တခြားကို ကြိုကြိုတင်တင် ရွှေ့ထားလိုက်မိတာ ဂျော့စ် အဖို့ ကံကောင်းသွားတာပေါ့၊ သူ့အိမ်ကို ဝင်ရှာတော့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်က ငါလာပြီး သတိပေးခဲ့တယ်၊ အချိန်ကလေးပဲ ကပ်လွဲသွားတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ပဲ သူ စိတ်ဓာတ်တွေကျပြီး အရက်တွေ ဖိသောက်နေတာဖြစ်မှာပေါ့”

မေရီ ဘာမျှပြန်မပြော၊ ဂျင်မိသည် ပွင့်လင်းသယောင်ဖြင့် မေရီကို ထောင်ချောက်သွင်းနေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟုလည်း မေရီက စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ သူထင်သလို ဖြစ်မလာသောအခါ အတော်စိတ်ပျက်သွားပုံလည်း ရလေသည်။

“ဆင်ဝင်အပေါ်က မင်းအိပ်ခန်းကနေ ကြည့်ရင် ရှုမျှော်ခင်း တော်တော် ကောင်းတယ်၊ မင်း စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ မင်းအိပ်ရေးပျက်အောင် ရော သူတို့လုပ်တတ်ကြသလား”

“အဲဒီအခန်းဟာ ကျွန်မ အိပ်ခန်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ” ဟု မေရီက ခပ်သွက်သွက်ပြန်မေးသည်။

ဂျင်မိက မေရီကို ပြန်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ အံ့ဩသည့် အရိပ် အယောင်များ ပေါ်သွားသည်ကို မေရီ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့မှ သူကရယ်ပြီး နောက်ထပ် မြက်ပင်တစ်ပင်ကို နုတ်ယူပြန်သည်။

“တစ်မနက် မင်းတို့ခြံထဲကို ငါမြင်းစီးပြီးဝင်လာတုန်းက အဲဒီအခန်းက ပြတင်းပေါက်တံခါးဖွင့်ထားတာကို တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ လေထဲမှာလွင့်နေတဲ့ ခန်းဆီးကိုလဲတွေ့ခဲ့ရတယ်၊ ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ထားတာ ငါတစ်သက်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

သူ ပြောပြသည့်အကြောင်းမှာ ယုံရတော့ခက်သည်။ သို့သော်လည်း ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်းတော့ ရှိပါသည်။

သို့သော်လည်း မေရီကတော့ သူ့ကို မသင်္ကာဖြစ်လာသည်။ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားခဲ့သည့်ညတုန်းက သူ့အိပ်ခန်းဘေးရှိ အခန်းထဲမှာ ပုန်းနေသောသူသည် ဂျင်မိကိုယ်တိုင် များဖြစ်နေလေသလားဟု တွေးကြည့်မိသည်။ ထိုအတွေးပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းတွေ မင်းဖုံးနေရတာလဲ၊ ဂျော့စ်ကို ငါ့ပြန်တိုင်မှာစိုးလို့လား၊ မဖြစ်နိုင်တာဘဲကွာ၊ နောက်တစ်ကြောင်းက ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံနေရာ

မျိုးမှာ တစ်လလောက်နေမိပြီဆိုရင် ကလေးလေးတောင် သူတို့ဘာလုပ်နေကြတယ်ဆိုတာကို သိနိုင်တယ်”

“ကျွန်မဆီက ရှင်ဘာတွေသိချင်လို့ ဒါလောက်တောင် အစ်အောက်မေးနေရတာလဲ၊ ကျွန်မ ဘာတွေ သိထားတယ်ဆိုတာကို ရှင်သိရရင်ကော ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ၊ ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာက အဲဒီနေရာကနေပြီး ကျွန်မအပေါ် လွတ်မြောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုတာပဲရှိတယ်၊ အရင်တစ်ခေါက်ရှင်လာတုန်းကလဲ ကျွန်မ ပြောပြလိုက်ပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ အခု ကျွန်မ ရောက်တာမကြာသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်လေးကို သေသေချာချာ ပြောမပြရသေးဘူး၊ ကျွန်မအနေနဲ့ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး အချိန်ကို စောင့်ရမယ်၊ ရှင်အစ်ကို သေတဲ့အထိ အရက်သောက်နေရင်လဲ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သူ့ဘဝနဲ့သူပဲ၊ သူကြိုက်တာ သူလုပ်ပေါ့”

ဂျင်မိက လေချွန်ပြီး ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ခြေထောက်နှင့်တန်ပစ်လိုက်သည်။

“ငါ့အစ်ကိုက မှောင်ခိုလုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေတာ မင်းမကြောက်ဘူးလား၊ သူတစ်အိမ်လုံးမှာ အရက်တွေလှောင်ထားမယ်ဆိုရင် မင်းမကြောက်ဘူးလား၊ ဒါတွေဟာ သေရေးရှင်ရေး ပြဿနာတွေပဲလေ၊ မှောင်ခိုလုပ်ရုံမက လူသတ်မှုတွေလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

ဂျင်မိက မေရီဘက်သို့ပြန်လှည့်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့်နေသည်။ သူ့အမူအရာမှာ စောစောတူလို ရွတ်နောက်နောက်မဟုတ်တော့ဘဲ တည်တည်ကြီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူ့အမူအရာများကို မေရီက ကြိုးစားအကဲခတ်သည်။

သို့သော် အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ပါ။

“ရှင်ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး”

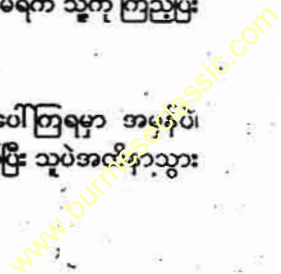
ဂျင်မိက ရုတ်တရက် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မေရီကို အကြာကြီးငေးကြည့်နေသည်။ ပြောသင့်မပြောသင့်၊ မေးသင့်မမေးသင့်ကို ချိန်ဆနေပုံရသည်။

“ထားပါတော့လေ၊ ဒါပေမယ့် မင်း ကြာကြာနေရင် ဘာတွေလုပ်နေကြတယ်ဆိုတာ သိလာမှာပါပဲ၊ မင်းအပေါ် လူရှုပ်မပေါ်အောင်ဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား၊ နောက်တစ်ခါ ရာသီဥတုပြောင်းသွားပြီဆိုရင် မင်းအပေါ်ကို မေးကြည့်စမ်း”

မေရီက ငြိမ်နေသည်။ သူ့က လေချွန်နေသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ နှိုက်ထားသည်။ ဂျင်မိသည် နွားသူခိုး၊ မြင်းသူခိုး ဖြစ်သည်။ ဘာကိုမှ လေးလေးနက်နက် သဘောထားတတ်သူမျိုးလည်း ဟုတ်ပုံမရ။ မေရီက သူ့ကို ကြည့်ပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေမိသည်။

ခဏကြာတော့ သူ့ရယ်ပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်သည်။

“တစ်နေ့ကျရင်တော့ ဧရာဝတီနဲ့ငါ ပြဿနာတစ်ခုခု ပေါ်ကြရမှာ အမှန်ပဲ၊ သူ့နဲ့ငါနဲ့ အပြတ်ရှင်းကြရတော့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ပဲအင်မှာသွားမှာပါ၊ ငါက ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”



မေရီက တဘက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲကာ ပခုံးများကိုဖုံးသည်။

မှောင်ခိုလုပ်ငန်း၏နောက်ကွယ်တွင် ပိုမိုကြီးမားသော ပြဿနာတစ်ခုခု အမှန်တကယ်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း အလိုလိုသိလာသည်။

စနေနေ့ညတုန်းက ဘားခန်းထဲမှာ လူသတ်မှုဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခု ဂျင်မ်ကလည်း လူသတ်မှုအကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနေသည်။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် အော်လ်တာနန်မှ တရားဟောဆရာ ဖရန်စစ်ဒါဗေး တွက်ဆထားသမျှများ အားလုံးလွဲချော်ကုန်နိုင်သည်။ မေရီ တွက်ထားသည်များသာ မှန်နိုင်သည်။

ထိုလူသတ်မှုထဲမှာ သူပါချင်မှလည်း ပါမည်။

ထိုနေ့ညတုန်းက အခန်းထဲမှာ သူ့ပုန်းနေခဲ့ပြီး သူ့အစ်ကို လူသတ်မှုကျူးလွန်နေသည်ကို ချောင်းကြည့်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ထိုအတိုင်းဆိုလျှင် မေရီ တိတ်တိတ်ကလေး ခိုးဆင်းသွားသည်ကိုလည်း သူသိနေပေရော့မည်။ ဒီလိုမှမဟုတ်လျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကြံရာပါဖြစ်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် . . .

“မင်းကရာ ဘယ်လောက်အထိ သိထားသလဲ”ဟု စောစောက သူမေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မေရီသည် ဒီနေရာမှာ ဆက်မနေချင်တော့။ သူနှင့်ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးသွားချင်ပေပြီ။

ထို့ကြောင့် စမ်းချောင်းကလေးရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခြံပေါက်ဝန်းသို့ ရောက်သောအခါ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည့် ခြေသံကို ကြားရသည်။ လှည့်ကြည့်သောအခါ ဂျင်မ်ပြေးလိုက်လာသည်ကို မြင်ရသည်။

“မင်း သွားတော့မလို့လား၊ အစောကြီးရှိသေးတာပဲ၊ ညနေလေးနာရီကျော်မှ မှောင်မှာပါ။ မင်း ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ဂျင်မ်က မေရီကို မီလာသည်။ မေရီကိုလက်ဆွဲပြီး သူ့ဘက်သို့ လှည့်စေသည်။ မေးဖျားမှကိုင်ပြီး မေရီ၏မျက်နှာကလေးကို မော့စေသည်။

“ငါ့ကို မင်းလန့်သွားပြီကိုး၊ ငါ မဟုတ်တာတွေလုပ်နေတာ မင်းကိုပြုပြီး သတ်ပစ်မှာစိုးလို့လား၊ ငါတို့ညီအစ်ကိုတွေဟာ ရာဇဝတ်မှုတွေကိုပဲ လုပ်နေကြတဲ့အတွက် သိပ်ကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့ မင်းထင်သွားတယ် မဟုတ်လား။”

မေရီက ကြိုးစားပြီး ပြန်ပြုံးပြသည်။ တကယ်ကတော့ ပြုံးချင်သောကြောင့် မဟုတ်ပါ။ သူ့ကို မျက်နှာချိုသွေးသည့်သဘောမျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။

“အဲဒီသဘောမျိုးပဲဆိုပါတော့လေ၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်ကိုတော့ ကျွန်မ မကြောက်ဘူး မထင်လိုက်ပါနဲ့၊ ရှင်ဟာ ရှင့်အစ်ကိုရုပ်နဲ့ မတူဘူးဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ညီအစ်ကိုမို့လို့ ရုပ်ချင်းတူနေတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အစ်ကိုထက်တော့ ငါက ပိုချောပါတယ်၊ ဒါတော့ မင်းဝန်ခံရမှာပါ။”

“အိုး . . . ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ အကျင့်စရိုက်ချင်းက အတူတူပဲဟာ၊ ရှင်ဘယ်လောက်ချောချော ကျွန်မအဖို့တော့ ဘာမှအကြောင်းမထူးပါဘူး၊ တခြားမိန်းကလေးတွေ

ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံ

ရဲ့အသည်းကို ရှင်ခွဲချင်သလောက်ခွဲ၊ ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ကဲ၊ ကျွန်မ သွားတော့မယ်၊ အိမ်ပြန်ရောက်အောင် အဝေးကြီးလျှောက်ရဦးမှာ၊ တောင်ပေါ်မှာ အရင်တစ်ခါလို မျက်စိလည်နေမှာစိုးလို့”

“ဘယ်တုန်းက မျက်စိလည်ခဲ့ဖူးလို့လဲ”

မေရီက မျက်မှောင်အနည်းငယ် ကုတ်လိုက်မိသည်။ အမှတ်မထင်ပင် သူ့ စကားမှားသွားမိလေပြီ။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းလိုက်နိုင် သည်။

“ဟိုတစ်လောတုန်းကပါ။ အံ့နောက်ဘက်ကို လျှောက်သွားရင်း မျက်စိလည်နေ လို့ တော်တော်ကြာအောင် လည်နေပြီးမှ လမ်းပြန်တွေ့တယ်”

“မင်းက အဲဒီဘက်ကို သွားတာကိုး၊ အဲဒီဘက်ခြမ်းက လူရှုပ်လူပွေတွေပေါ တယ်၊ ဘာကြောင့်များ မင်းက အဲဒီဘက်ကို လမ်းလျှောက်ရတာလဲ”

“အညောင်းပြေအညာပြေ သဘောမျိုး လမ်းလျှောက်တာပါ။ နေ့တိုင်း အိမ်ထဲ မှာချည်း အောင်းနေရတာ မဟုတ်လား”

“ကောင်းပြီ မေရီလီယန်၊ နောက်တစ်ခါ အညောင်းပြေအညာပြေ လမ်း လျှောက်ချင်သပဆိုရင် ဒီဘက်ကို လျှောက်ခဲ့ပါ။ မင်းအနေနဲ့ မျက်စိမလည်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါထက် နာတုလူးပွဲတော် အကြိုနေ့ကျရင် ငါနဲ့အတူတူ လော်ဆက်စတန်မြို့ကို လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ရှင်က လော်ဆက်စတန်မြို့ကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“မစ္စတာဘတ်ဆတ်ဆီက ခိုးလာတဲ့မြင်းကို သူပြန်ရောင်းဖို့လေ၊ အဲဒီရက် လောက်ကျရင် ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာလဲ မင်းရိုမနေရင် ကောင်းမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ငါ့အစ်ကိုက အဲဒီရက်လောက်မှာ အရက်မသောက်တော့ဘဲ ရပ်ချင်ရပ်လိုက်မှာ၊ အလွန်အကျွံအရက်သောက်ပြီး ရပ်လိုက်ပြီဆိုရင် သူက ပိုသွေးဆိုးတတ်တယ်၊ မင်း အတွက်လဲ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်၊ ညံ့သန်းခေါင်လောက်မှာ တို့ပြန်ရောက်မှာပဲ၊ ကဲ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ငါနဲ့လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

“မစ္စတာဘတ်ဆတ်ဆီက ခိုးလာတဲ့မြင်းနဲ့ လော်ဆက်စတန်မြို့မှာ ရှင်လက် ပူးလက်ကြပ် အဖမ်းခံနေရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ရှင်နဲ့အတူတူပါလာတဲ့အတွက် ကျွန်မ ကိုပါ ထောင်ထဲ ဖမ်းထည့်လိုက်ကြမှာပေါ့”

“ငါ့ကို ဘယ်သူကမှ ဖမ်းမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မိဝရာအကြောင်းလဲ ဘာမှမရှိဘူး၊ စွန့်စားကြည့်တာပေါ့ မေရီ၊ ဒီလိုစွန့်စားရင်း စိတ်လှုပ်ရှားရတာ မင်း သဘောမကျဘူး လား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်းသိပ်ကြောက်တတ်သလား၊ ဒီလိုကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ကြံ့ရ တာမျိုးကို ခံနိုင်ရည်မရှိဘူးလား၊ ဟဲလ်ဖီမှာတုန်းက မင်းကို ရွှေပေါ်မြတင်ထားခဲ့ကြ တာလား”

မေရီသည် ငါးမျှားချိတ်ကို မမြင်ဘဲ ငါးစာကို ဟပ်မိလိုက်လေတော့သည်။

“ကောင်းပြီလေ . . ကျွန်မ ကြောက်တတ်တယ်လို့ မထင်ပါနဲ့၊ သတ္တိနည်းတယ် လို့မထင်ပါနဲ့၊ ဂျင်မီမာလင်း၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံထဲမှာ ကျွန်မ နေနေရ

တာဟာလဲ ထောင်ထဲမှာနေရတာနဲ့ ဘာမှမခြားပါဘူး။ လော်ဆက်စတန်မြို့ကို ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုသွားကြမှာလဲ”

“မြင်းလှည်းနဲ့သွားမယ်လေ၊ မစွတာဘတ်ဆတ်ရဲ့မြင်းကို နောက်မှာ ကြိုးနဲ့ ဆွဲသွားရမယ်၊ မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းကို သွားတဲ့လမ်း၊ မင်းသိသလား”

“မသိဘူး”

“အဝေးပြေးလမ်းမကြီးအတိုင်းသွား၊ တောင်ကုန်းပေါ်ကိုရောက်ရင် လမ်းခွဲ တွေ့လိမ့်မယ်၊ အဲဒီနားက စောင့်နေ၊ ဒါပေမယ့် တို့က တောလမ်းကနေ သွားနေမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီနေ့မှာ လော်ဆက်စတန်မြို့ကို သွားမယ့်လူတွေများတယ်၊ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ လူရှုပ်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ ဘယ်အချိန် အိမ်က ထွက်ခဲ့ရမလဲ”

မေရီက ပြန်မေးလိုက်သည်။

“တခြားလူတွေက နေ့လယ်လောက်မှာ သွားကြလိမ့်မယ်၊ တို့က နှစ်နာရီ လောက် ထွက်ရင်ပိုကောင်းမယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းအိမ်က ဆယ့်တစ်နာရီလောက်ထွက်ခဲ့”

“ကျွန်မ ဘာကတိမှ မပေးဘူးနော်၊ ကျွန်မကို လမ်းမပေါ်မှာမတွေ့ရင် ရှင့်ဟာ ရှင် သွားပေတော့၊ ဒေါ်လေးက ကျွန်မ မရှိရင် ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ အဆင်ပြေသလိုပေါ့”

“ရှင် လိုက်မလာနဲ့တော့လေ၊ စမ်းချောင်းကလေးကို ကျွန်မ ဖြတ်သွားမယ်၊ ဟိုဘက်တောင်ပေါ်ကို တက်လိုက်ရင် လမ်းမကို ရောက်သွားပြီမဟုတ်လား”

“ဂျော့စ်ကို ငါက နှုတ်ဆက်ကြောင်း ပြောချင်ပြောပြလိုက်ပါ၊ အဲဒီနားက ရေနည်းနည်းနက်တယ်နော်၊ မင်းကို ချီပြီး ဟိုဘက်ပို့ပေးရမလား၊ မင်းဂါဝန်တွေရေစို ကုန်လိမ့်မယ်”

“ဂါဝန်ကို အပေါ်မ၊ သွားရင် ရပါတယ်၊ သွားတော့မယ်”

မေရီသည် ဂါဝန်ကို ပေါင်လယ်လောက်ရောက်အောင် မပြီး စမ်းချောင်းတစ် ဖက်ကမ်းသို့ ကူးခဲ့လေသည်။ တစ်ဖက်မှ တောင်ပေါ်ကိုတက်သည်။ တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဂျင်မိမာလင်း၏ ခပ်ကျယ်ကျယ်ရယ်သံကို ကြားရသည်။ သို့သော်လည်း မေရီ နောက်ကြောင်းကို လုံးဝပြန်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တောင်ပေါ်သို့တောက်လျှောက် တက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဂျင်မိမာလင်းအကြောင်းကိုလည်း လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စဉ်းစားလာခဲ့မိသည်။ ဟဲလ်ဗီအရပ်မှာရှိသော ယောက်ျားများနှင့်တော့ အကွာကြီးကွာသည်။ ဟိုမှာရှိနေကြ သည့်ယောက်ျားများက ရိုးရိုးသားသားဖြင့် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စား သောက်ကြသည်။ အေးအေးချမ်းချမ်းနေကြသည်။

ဂျင်မိမာလင်းတို့ ညီအစ်ကိုကတော့ ဒီလိုမဟုတ်၊ နွားခိုးသည်။ မြင်းခိုးသည်။ မှောင်ခိုလုပ်သည်။ လူသတ်သည်။ ရာဇဝတ်မှုနှင့်မကင်းသည့် လုပ်ငန်းများအားလုံးကို လုပ်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို မွေးဖွားသည့်အရပ်သည် ရေခဲမြေမကောင်း သောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

လှိုင်မိမိလင်းကို မေရီ မကြောက်ပါ။ ထို့ကြောင့် နာတာလျှော့ပွဲတော်အကြံ့နေ့တွင် သူနှင့်အတူတူ မြင်းလှည်းစီးပြီး လောဆက်စတန်မြို့သို့ လိုက်ပါသွားရပေတော့မည်။



ခြံထဲသို့ မေရီ ဝင်လာသည့်အချိန်မှာပင် အမှောင်ဖုံးလေပြီ။

အဆောက်အအုံကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ထုံးစံအတိုင်း တိတ်ဆိတ်ခြိမ်သက်နေသည်။ တံခါးအားလုံး၊ ပြတင်းပေါက်အားလုံးကို ပိတ်ထားသည်။

မေရီက နောက်ဖေးဘက်ကို လှည့်သွားသည်။

မီးဖိုချောင်တံခါးကို အသာကလေး ခေါက်လိုက်သည်။

တံခါးလာဖွင့်ပေးသူမှာ သူ့အဒေါ်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေသည်။ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေပုံလည်းရသည်။ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည်။

“မင်းအန်ကယ်က တစ်နေ့လုံး မင်းကို မေးနေတယ်၊ မင်း ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ၊ မနက်ကတည်းက ထွက်သွားလိုက်တာ အခု ငါးနာရီတောင်ထိုးတော့မယ်”

“ကျွန်မ တောင်တန်းတွေပေါ်ကို လမ်းလျှောက်သွားတာပါ။ ဘာမှ အရေးမကြီးဘူးထင်လို့ အန်ကယ်ကျောစိက ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ မေးရတာလဲ”

မေရီမှာသည်း သူ့ကို ကျောစိမာလင်းမေးသည်ဆိုတော့ အနည်းငယ် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားလေသည်။

မီးဖိုချောင်ထဲမှာရှိနေသည့် သူ့အိပ်ရာကို လှမ်းကြည့်သည်။ အိပ်ရာလည်း မရှိတော့။ လူလည်း မရှိတော့။

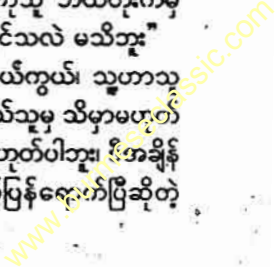
“သူ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ ကောင်းသွားပြီလား”

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ချင်လို့တဲ့၊ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ နေရတာ ငြီးငွေ့လာပြီလို့ ပြောတယ်၊ တစ်ညနေလုံး ပြတင်းပေါက်နားမှာထိုင်ပြီး မင်းပြန်အလာကို မျှော်နေတယ်၊ သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံပါ မေရီရယ်၊ ထော်လော်ကန့်လန့်တော့ သွားမလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ ဒီအချိန်ဟာ အဆိုးဆုံးအချိန်ပဲ၊ အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ပြီး အခုလို ပြန်ရပ်လိုက်ပြီဆိုရင် သူဟာ စိတ်ပိုတိုနေတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူနဲ့စကားပြောရင် အစစဆင်ခြင်ပြီး ပြောပါမေရီ”

ဒေါ်လေးသည် ထိုသို့ပြောနေရင်းဖြင့် နောက်ပိုင်းမလုံသကဲ့သို့ ဧည့်ခန်းဆီသို့ မကြာခဏ လှမ်းကြည့်တတ်သည်။ သူလည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေလေသည်။

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို တွေ့ချင်ရတာလဲ၊ ကျွန်မကိုသူ ဘယ်တုန်းကမှ ထူးထူးထွေထွေ စကားပြောခဲ့ဖူးတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ သူ ဘာများလိုချင်သလဲ မသိဘူး”

“သူ စိတ်အေးချမ်းသာ စကားပြောချင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ကွယ်၊ သူ့ဟာသူတော့ တတွတ်တွတ်ပြောနေတာပဲ၊ ဘာတွေပြောနေမှန်းတော့ ဘယ်သူမှ သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်နဲ့၊ သူ စိတ်ပါလို့ ပြောနေတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအချိန်က သင်္ဘောကောင်းကောင်းရနေသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း အိမ်ပြန်နေတာပြီဆိုတဲ့



အကြောင်း ဒေါ်လေး သွားပြောပြလိုက်ဦးမယ်” ဟုပြောကာ ဒေါ်လေးက ဧည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

မေရီက ရေငတ်လွန်းသဖြင့် ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်သည်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ဖန်ခွက်က ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေလေသည်။ တောင်ကုန်းများပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေရတုန်းက ဘာမှမဖြစ်။ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သူ့စိတ်များသည်လည်း မတည်ငြိမ်ချင်တော့ပေ။

ခဏကြာတော့ ဒေါ်လေးပြန်လာသည်။

“လောလောဆယ်တော့ ဘာမှပြဿနာပေါ်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ သူ အိပ်ပျော်တယ်။ ညဦးပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး သူအိပ်ပျော်နေမှာပဲ။ ဒေါ်လေးတို့ စောစောပဲထမင်းစားလိုက်ကြရအောင်”

မေရီ၏ရင်ထဲမှာ အလိုလိုပြည့်လာသည်။ စားချင်သောက်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပေ။ လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်လောက်သာ သောက်ပြီး ကျန်ပန်းကန်များကို ဘေးသို့ တွန်းဖယ်ထားလိုက်မိသည်။ သူတို့တူဝဲရုံးနှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာပင် စားသောက်နေကြသည်။

ဒေါ်လေးက ဧည့်ခန်းဆီသို့ မကြာခဏ လှမ်းကြည့်နေသည်။ စားသောက်ပြီးသောအခါ စားပွဲကိုသိမ်းသည်။

မေရီက မီးဖိုထဲသို့ ထင်းအနည်းငယ် ထပ်ထည့်ပြီး မီးဖိုနားမှာ သွားထိုင်နေသည်။ ဒေါ်လေးကတော့ အပေါ်တက်သွားသည်။

အိမ်အောက်ထပ် ခန်းမထဲမှာရှိသော နာရီမု ခြောက်နာရီထိုးသံကြားရသည်။ မေရီသည် မီးဖိုနားမှာထိုင်ရင်း သူ့ဘဝအကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။

ယနေ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်များကိုလည်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။

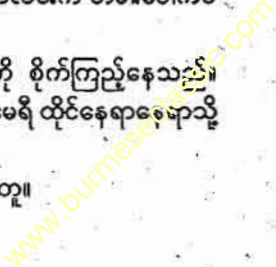
ထိုနေရာမှာပင် သူ အိပ်ပျော်သွားဟန်တူသည်။ တရေးနီးလာသောအခါ ခြေထောက်များ အေးနေသည်။ ရေထဲမှာ ရပ်နေမိသည်ထင်သောကြောင့် ခြေထောက်များကို ပြန်ရုပ်မိသည်။ သို့သော်လည်း ရေထဲသို့ရောက်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။ မီးဖိုခန်းထဲက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပင် သူ အိပ်ပျော်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မီးဖိုထဲမှာ မီးသေနေသည်။ အခန်းထဲမှာ အေးစိမ့်နေသည်။ ဘယ်လိုက ဘယ်လို အိပ်ပျော်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မီးဖိုချောင်တံခါးက နည်းနည်းချင်း ပွင့်သွားသည်။ မေရီက အိပ်ရာမှထထိုင်သည်။ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်နေသော မီးဖိုချောင်တံခါးကို မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ တံခါး လုံးဝပွင့်သွားသည်။ ဂျော့စ်မာလင်းက တံခါးပေါက်ဝမှာရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မေရီကို သူ ကြည့်မနေပါ။ တစ်ဖက်မှ အုတ်နံရံကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုနေရာမှမရွေ့ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကြီးရပ်နေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မေရီ ထိုင်နေရာနေရာသို့ ငုံ့ကြည့်သည်။

သို့သော်လည်း သူ့ကြည့်နေပုံက မေရီကို မြင်ဟန်မတူ။



“ဟိုက ဘယ်သူလဲ၊ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောတာလဲ၊
ဓားမကိုင်နဲ့၊ ချပစ်လိုက်၊ ငါပြောနေတယ်၊ ဓားမကိုင်နဲ့”

သူထံမှ ရုတ်တရက် အသံထွက်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူပြောနေကျ
အသံမျိုးမဟုတ်။ အက်ကွဲကွဲဖြစ်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ ရဲရဲ
နီနေသည်။

မေရီက အနားမှာရှိသော ကုလားထိုင်ခြေထောက်ကို ဖမ်းကိုင်သည်။ ကျောစ်
မာလင်းက အခန်းထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းတိုးဝင်လာသည်။ သူ့လက်ဖျားကို မေရီငေးကြည့်
နေသည်။ အနားသို့ရောက်လာသည်။ သူ အသက်ရှူထုတ်လိုက်သော လေများပင် ပါး
ပြင်ပေါ်သို့ ကျလာသည်။

“အန်ကယ် ဂျော့စ် . . . အန်ကယ်ဂျော့စ် . . .”

မေရီက ခပ်သာသာလှမ်းခေါ်သည်။

ကျောစ်က ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး မေရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဆံပင်နှင့်နှုတ်ခမ်း
ကို ကိုင်ကြည့်သည်။

“မေရီ . . . မင်းလာ၊ ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောတာလဲ၊ သူတို့ ဘယ်ရောက်ကုန်
ကြပြီလဲ၊ သူတို့ကို မင်းမြင်လိုက်ရသလား”

“အန်ကယ်ဂျော့စ် မှားနေပြီ၊ ဒီမှာ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်
တည်းပါ၊ ဒေါ်လေးက အပေါ်ထပ်မှာ၊ အန်ကယ် နေမကောင်းဘူးလား၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်
ပေးရမလဲ”

ကျော့စ်သည် အခန်းထဲမှာ လှည့်ကြည့်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေနေ
သကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။

“သူတို့ ငါ့ကိုလှန်လို့မရဘူး၊ သေသွားတဲ့လူဟာ အသက်ရှင်နေသေးတဲ့လူကို
ဘာမှ ဒုက္ခမပေးနိုင်တော့ဘူး၊ သူတို့အားလုံး အပြင်ရောက်သွားကြပြီ၊ တံခါးတွေပိတ်
ထားတယ် မဟုတ်လား မေရီ” ဟု တိုးတိုးဆက်ပြောပြန်သည်။

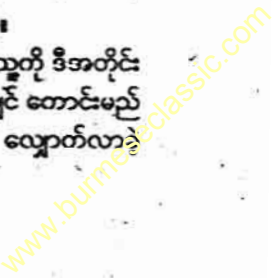
မေရီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ့ကိုလည်း မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ
မိသည်။ ကျော့စ်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ပင်ပန်းတကြီးလည်း အသက်
ရှူနေသည်။

“ငါ အိပ်မက်မက်နေတာ . . . အိပ်မက်မက်နေတာ၊ လူတွေ အများကြီးကို
တွေ့နေရတယ်၊ ငါ လန့်နိုးသွားတယ်၊ ငါ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးတွေခွံနေတယ်၊ ရေအရမ်း
ငတ်နေတယ် မေရီ၊ ဘားခန်းထဲမှာ ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်း သွားယူပေးစမ်း”

အိတ်ထဲမှ သော့တွဲကိုနှိုက်ပြီး ပစ်ပေးသည်။

မေရီက သော့တွဲကိုကောက်ယူပြီး အခန်းပြင်ထွက်လာသည်။

စကြိုထဲမှာရပ်ပြီး ဘယ်သွားရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်နေသည်။ သူ့တို့ ဒီအတိုင်း
ထားပစ်ခဲ့ကာ အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းထဲသို့သွားပြီး တံခါးပိတ် အိပ်နေရလျှင် တောင်းမည်
လားဟု စဉ်းစားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ခန်းမဆီသို့ ခြေဖျားထောက်ပြီး လျှောက်လာခဲ့
မိသည်။



“ဟဲ့၊ ကောင်မလေး နင် ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ဘားခန်းထဲက အရက်ယူခဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ်မဟုတ်လား”

နောက်မှ သူ့အော်သံက မိုးချုန်းသလို ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဘားခန်းဆီသို့ မေရီ ဆက်လာခဲ့သည်။ ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်းယူပြီး မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ပြန်လာသည်။ သူ့ရှေ့မှာ အရက်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်ကို ချပေးလိုက်ရသည်။ ဖန်ခွက်ထဲသို့ သူ့ဟာသူ အရက်ထည့်သည်။ ပြီးတော့ အရက်သောက်ရင်း မေရီကို ကြည့်နေသည်။

“မင်း အင်မတန်လိမ္မာတဲ့မိန်းကလေး၊ မင်းကို ငါသဘောကျတယ် မေရီ၊ မင်းမှာ စဉ်းစားတတ်တဲ့ဉာဏ်ရှိတယ်၊ သတ္တိရှိတယ်၊ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်အတွက် အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ မင်းသာ ယောက်ျားကလေးများဖြစ်ခဲ့မယ် ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”

ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက်ကိုသောက်ပြန်သည်။

ပြီးတော့ အားပါးတရရယ်သည်။

“ငါလုပ်နေတဲ့အလုပ်တွေဟာ မလွယ်ဘူးမေရီ၊ ဒါတွေဟာ မိန်းမတွေနဲ့တော့ မဆိုင်ဘူး၊ ယောက်ျားတွေလုပ်ရမယ့် အလုပ်ပဲ၊ ငါ့လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်မိလှဆဲဆဲ ဖြစ်ခဲ့တာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး၊ အကြိမ်နှစ်ဆယ်လောက်တော့ရှိပြီ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ ငါ့ကို မမိနိုင်ပါဘူး၊ ငါက သူတို့ထက် ပိုတော်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီအလုပ်ကို ငါလုပ်နေတာ ကြာပြီ၊ ဟိုတုန်းကတော့ ငါ့လူလေးငါးယောက်နဲ့ စခဲ့တာပဲ၊ အခုတော့ ငါ့မှာ လူတစ်ရာကျော်လောက်ရှိနေပြီ၊ ဒီတစ်နယ်လုံးကို ငါတို့လွှမ်းထားပြီ၊ ကုန်းပိုင်းသာ မဟုတ်ဘူး၊ ပင်လယ်ပိုင်းအထိ ငါတို့အုပ်စိုးထားပြီ၊ ဒီနယ်မှာ ငါတို့လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ ရနေပြီ”

ဂျော့စ်က စကားကိုဖြတ်ပြီး တံခါးအပေါက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ တံခါးက မင်းတုပ်ထိုးပြီး အသေအချာပိတ်ထားသည်။ ထို့နောက် လေသံကလေးဖြင့် ပြောပြန်သည်။

“ဒီနားတိုးစမ်း မေရီ၊ ဒီနားမှာ လာထိုင်စမ်း”

မေရီကို သူ့ဆွဲခေါ်သည်။ သူ့ကုလားထိုင်ဘေး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။ မေရီက သူ့ခိုင်းသည့်အတိုင်း တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်နာနေရသည်။

“မင်းကို ပြောပြရဦးမယ် မေရီ၊ မင်းက သတ္တိရှိတယ်၊ မင်းအဒေါ်လို မဟုတ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ငါဟာ အလုပ်တစ်ခုခုကို အတူတူတွဲလုပ်လို့ ရနိုင်တယ်၊ ငါ့မျက်စိအောက်မှာ လူပေါင်းများစွာ အသတ်ခံခဲ့ရတာကို ငါမြင်ခဲ့ရဖူးတယ် မေရီ၊ ဒါပေမယ့် တို့လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကိုက လိုအပ်ရင် လူသတ်နေရတဲ့အလုပ်ပဲ၊ ငါ့မှာ ဆိုးနေတာကအရက်သောက်တာပဲ၊ ငါ့စိတ်လှုပ်ရှားလာပြီဆိုရင် အရက်ကို အခုလို ဖိသောက်မိတတ်တယ်၊ မင်းမြင်မှာပါ၊ ဒီလိုသောက်မိတဲ့အခါမှာ ငါ ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တော့တယ်၊ ငါ အရက်မမူးတဲ့အခါမှာ ဘာကိုမှမကြောက်ဘူး၊ ဘယ်သူကမှ ငါ့ကို မခြိမ်းခြောက်နိုင်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်လဲ လူတွေ မြောက်မြားစွာကို သတ်ခဲ့တယ်၊ နည်းမျိုးစုံနဲ့ သတ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါကောင်းနေတဲ့အချိန်မှာ ဒါတွေကိုပြန်မစဉ်းစားမိဘူး၊

ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံ

အရက်မူးပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း အဲဒါတွေကို အိပ်မက်ထဲမှာ ပြန်တွေ့နေရတော့တာပဲ... .

ပင်လယ်ထဲမှာလဲ သတ်ဖူးတယ်၊ သင်္ဘောနဲ့ ပစ္စည်းတွေတင်ပြီး ကမ်းခြေကို ကပ်လာကြတယ်၊ သူတို့ ကမ်းပေါ်တက်ခွင့် မကြုံကြဘူး၊ သင်္ဘောပေါ်မှာတချို့ ရေထဲမှာတချို့ သေကုန်ကြတယ်၊ ပြီးတော့မှ သင်္ဘောပေါ်မှာပါလာတဲ့ သူတို့ပစ္စည်းတွေကို ယူတယ်၊ တခြားနည်းတွေနဲ့လဲ တို့သတ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါကြောင့် တို့လုပ်နေတဲ့အလုပ်တွေဟာ ယောက်ျားရင့်မာကြီးတွေသာ လုပ်ခဲ့ရတဲ့အလုပ်ဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကတော့ သတ္တိရှိတယ် မေရီ၊ အစဉ်းစား အဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ငါ ဒီအလုပ်တွေကို တွဲလုပ်လို့ရနိုင်တယ်၊ မင်းကို ငါ ယုံကြည်တယ်၊ ငါ့အပေါ်မှာ မင်းသစ္စာရှိခဲ့တာလဲ ငါ သိတယ်”

ဂျော့စ်မာလင်းသည် ရှေ့မှ အရက်ပုလင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြန်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စားပွဲပေါ်သို့ သူ ဇက်ကျီးကျသွားလေတော့သည်။

မေရီ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း အေးစက်လာသည်။

ထိုနေရာတွင် သူ့ ကြာရှည်ဆက်လက် နေနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။ ဂျော့စ်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းပွင့်နေပြီး အသက်ပြင်းစွာရှူနေသည်။

မေရီသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှထပြီး အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းရှိရာသို့ တက်ခဲ့လေတော့သည်။



အခန်း (၉)

နာတာလျှော့ပွဲတော် အကြိုနေ့သို့ ရောက်လာသည်။ တစ်မိုးလုံး တိမ်တွေထူထပ်နေသည်။ မိုးရွာတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

ညတုန်းကလည်း မိုးသည်းထန်စွာ ရွာထားသည်။ ခြံထဲမှာ ဗွက်ပေါက်နေသည်။ နွားတွေ သွားထားသောကြောင့် ပိုဆိုးနေသည်။ မေရီ၏ အိပ်ခန်းထဲရှိ နံရံများမှာလည်း အေးစက်နေလေသည်။

မေရီက ပြတင်းပေါက်နားမှ ပြန်လှည့်လာပြီး မှန်ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

သူ့မျက်ကွင်းများ ညှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဂျင်မီမာလင်းသည် လော်ဆက်စတန်မြို့သို့ သွားရန် အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်မှ နေ၍ သူ့ကို စောင့်နေပေတော့မည်။ မှန်ထဲမှာ သူ့မျက်နှာကို သူ့ပြန်ကြည့်ပြန်သည်။ မျက်နှာအတော်ကလေး ချောင်ကျနေသည်။ နဖူးပေါ်တွင် အတွန့်ကလေးများကိုပါ မြင်ရသည်။

ဂျင်မီမာလင်းဆီမှ ပြန်လာကတည်းက လေးရက်လုံးလုံး ကောင်းကောင်းမအိပ်ခဲ့ရ။ မနေ့ညတုန်းကလည်း အိပ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်မပျော်။ ကြက်အိပ်ကြက်နိုး ဖြစ်နေသည်။

အိပ်ပျော်မည်ကြံတိုင်း ဂျော့စ်မာလင်းပြောခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။ သူ သတ်ခဲ့သည်ဆိုသော လူပေါင်းများစွာတို့၏ မမြင်ဖူးသည့်မျက်နှာများကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ သင်္ဘောပေါ်မှာ အသတ်ခံရသူများ၊ ရေထဲမှာနစ်ပြီး ဘဝဆုံးသွားကြသူများအကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။

ဒေါ်လေးသည် ဂျော့စ်မာလင်းနှင့် ဆယ်နှစ်လုံးလုံး ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့သည်။ ဒီအကြောင်းတွေကို ဒေါ်လေး မသိဘဲနေမည်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ဘာမျှမပြောဘဲ သူ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့သည်။ ထိုသို့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့သည့်အတွက် သူ့မှာလည်း

အပြစ်မကင်းချေ။ ကျော့စ်မာလင်း ကြီးစင်တက်ရမည်ဆိုလျှင် ဒေါ်လေးလည်း မလွဲမသေ တက်ရပေလိမ့်မည်။

ဂျင်မ်မာလင်းအကြောင်းကို စဉ်းစားကြည့်ပြန်သည်။ သူ့ကို ချစ်များချစ်နေမိ ပြီလားဟု သူ့စိတ်ကိုသူ ဆန်းစစ်ကြည့်မိသည်။

မေရီ၏ဘဝတွင် ရည်းစားသန်မထားခဲ့ဖူးပါ။ ယောက်ျားကလေးများနှင့်လည်း ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား ထွေးရောယှက်တင် မနေခဲ့ဖူးပါ။

ဟဲလ်ဖို့မှာတုန်းကတော့ ရွာထဲမှ ယောက်ျားကလေးများနှင့်အတူ ပျော်ပွဲစား ထွက်ဖူးသည်။ သို့သော်လည်း မေရီတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ အခြားမိန်းကလေးများ လည်း အတူပါခဲ့သည်။ ပျော်ပွဲစား ထွက်ကြသည်ဆိုသော်လည်း သမီးရည်းစား သဘော မျိုးကား မဟုတ်ခဲ့။

ထိုသို့ ပျော်ပွဲစားထွက်ခိုက် ကောက်ရိုးပုံနောက်နားတွင် ယောက်ျားကလေး တစ်ယောက်က မေရီကို ဖက်နမ်းခဲ့ဖူးသည်။ သူ့နမ်းပုံကြီးကို မေရီ အကြီးအတူလှံခွံမုန်း ခဲ့မိပါသည်။ အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်ခဲ့ပါသည်။

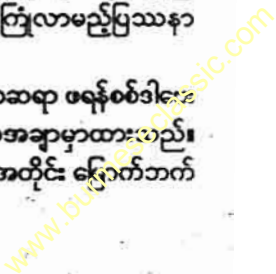
ထိုအချိန်မှစပြီး ယောက်ျားများကို ဝေးဝေးကရှောင်သည်။ ဒီတစ်သက် တာတွင်တော့ ယောက်ျားမယူတော့ဘဲ အပျိုကြီးပဲလုပ်တော့မည်ဟု ဝိုင်မြတ်ခဲ့သည်။ ယခု ဂျင်မ်မာလင်းကိုမြင်တော့ စိတ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလာသည်။ အပျိုကြီးလုပ်တော့မည် ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်လည်း ပျက်ပြယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

ကောင်းကင်သို့ တစ်ချက်မော့ကြည့်မိပြန်သည်။ မိုးသားများက အံ့ဆိုင်းနေဆဲ ပင်ဖြစ်သည်။ လော်ဆက်စတန်သို့ သွားမည်ဆိုပါက ယခုအချိန် အိမ်မှထွက်ခိုတော်ပြီ။ သို့သော်လည်း သူ ပင်ပန်းနေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် လေးရက်လုံးလုံး တောင်းစွာအနား မယူခဲ့ရ။ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ရသည့်တော့ မဟုတ်။ စိတ်ဝင်ဝန်းလွန်းသော ကြောင့် ရာသီဥတုကိုအကြောင်းပြုပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး အခန်းအောင်းနေခဲ့သည်။ ဒေါ်လေးနှင့်လည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ခဲ့သည်။

ကျော့စ်မာလင်းကတော့ လူ့မှန်းသူမှန်းမသိအောင် အရက်သောက်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လေးက ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်များကို ပြုစုပေးနေသည်။ ကျော့စ်မာလင်းကို မေရီ ကြောက်ဖို့မလိုတော့ပါ။ သူ့အပေါင်းအသင်းများကိုလည်းကောင်း သူ့ထိတ်သားများ ကိုလည်းကောင်း ကြောက်ဖို့မလိုတော့ပါ။ သူတို့အားလုံး၏ကြံ့ခွာမှာ မေရီ၏လက်ထဲ မှာရှိနေသည်။ သူတို့ဘဝကို အချိန်မရွေး ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဂျင်မ်မာလင်းနှင့်အတူတူ လော်ဆက်စတန်မြို့သို့ လိုက်သွားရမည် ဆိုလျှင်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုစိုက်စရာမလိုတော့ပါ။ မနက်ဖြန် ကြုံလာမည်ပြုသနာ ကို မနက်ဖြန်ကျမှ ဖြေရှင်းရုံသာရှိတော့သည်။

နောက်တစ်ကြောင်းကလည်း အော်လတန်မှ တရားဟောဆရာ ဖရန်စစ်ဒါဗေး ကလည်း အကူအညီလိုလျှင် အချိန်မရွေး သူ့ထံလာဖို့ အသေအချာမှာထားသည်။ အဝတ်အစားလဲပြီး အိမ်ပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ အထေးပြေးလမ်းမကြီးအတိုင်း ရောက်ဘက် တောင်ကုန်းများရှိရာသို့ မှန်းလျှောက်ခဲ့သည်။



မကြာခဏလည်း ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိသည်။ ကောင်းကင်မှာတော့ တစ်မိုးလုံးပြိုကျတော့မယောင် အံ့မည်းနေလေသည်။

လောကကြီးတွင် ဘာကိုမှလဲ အမှုထားစရာမလိုတော့ပါ။ သူ့ နေနေရသည့် အိမ်သည် ရာဇဝတ်မှုပေါင်းစုံတို့ ရောပြွမ်းနေသည့်အိမ်ဖြစ်သည်။ ယခု သူ့သွားနေသည့် မှာလည်း မြင်းသူခိုးနှင့်တွေ့ဖို့ သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမြင်းသူခိုးနှင့်အတူတူ လော်ဆက် စတန်မြို့ နာတာလျှံပွဲတော်မှာ နွဲ့ပျော်ရန် သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။

တောင်ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ မေရီက ရပ်စောင့်နေသည်။ ဂျင်မီမာလင်း၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်တွေ့ရသောကြောင့် သူကပင် စောနေသလား၊ ဂျင်မီမာလင်းက မစောင့်နိုင်သဖြင့် သွားနှင့်လေပြီလားဟုလည်း တွေးမိသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မြင်းလှည်းတစ်စီး မောင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ နောက်မှ မြင်းနှစ်ကောင်ကို ဆွဲလာသည်။ မြင်းလှည်းမောင်းသူက မေရီကို လက်မြှောက်ပြသည်။ မေရီ၏မျက်နှာပေါ်မှာ ရှက်သွေးဖြန်းသွားသည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်း သူ့စိတ်ကို သူပြန်ထိန်းလိုက်နိုင်ပါသည်။ အနားသို့ မြင်းလှည်းရောက်လာသည်။

ဂျင်မီမာလင်းက မေရီဆီသို့ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ကလည်း ပြုံးနေသည်။

“တက်ပီး ခရစ္စမတ် . . . အဲဒီမှာ မင်းအတွက်လက်ဆောင် ခေါင်းစီးဖို့ ပဝါလေး တစ်ထည်”

စောစောတုန်းကတော့ သူ့နှင့်တွေ့လျှင် ဘာစကားမျှမပြောဘဲ တိတ်တိတ်ပင် နေလိုက်မည်ဟု မေရီ စဉ်းစားထားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ယခု ဂျင်မီ၏အပြုအမူ ကြောင့် သူ့အကြံအစည် ပျက်ပျားသွားလေတော့သည်။

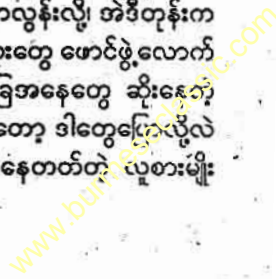
“ဒုက္ခရှာလို့ရှင် . . . အလကားသက်သက် ရှင်ပိုက်ဆံတွေ ဖြုန်းတီးသလို ဖြစ် သွားတော့မှာပေါ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ ဒါမျိုးတွေက ငါ့အဖို့ရိုးနေပါပြီ၊ မင်း ဒီကိုရောက်နေတုာ စောလှချေလား၊ မင်းကိုထားခဲ့ပြီး ငါတစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားမှာစိုးလို့လား”

ဂျင်မီက မေရီကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျားကြည့်ကာ အကဲခတ်ရင်းပြောသည်။

မေရီက မြင်းလှည်းပေါ် သို့တက်သည်။ သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့လက်ထဲ မှ မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲယူသည်။ သူ့စကားကို အရေးထားမနေတော့။

“ကျွန်မ မြင်းလှည်း ပြန်မောင်းကြည့်ချင်တယ်၊ ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းက မေမေ နဲ့အတူတူ ဟဲလ်စတန်မြို့ကို ဈေးနေ့တိုင်း မြင်းလှည်းမောင်းပြီး သွားလေ့ရှိတယ်၊ ကြာ တော့ ကြာပါပြီ၊ ဒီအကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း အသည်းနာလွန်းလို့၊ အဲဒီတုန်းက ဆိုရင် ကျွန်မတို့သားအမိနှစ်ယောက် သိပ်ပျော်ကြတာပေါ့၊ စကားတွေ မောင်ဖွဲ့လောက် အောင်ပြောပြီး အမြဲတမ်းရယ်မောနေကြတာ၊ စီးပွားရေးအခြေအနေတွေ ဆိုးနေတဲ့ အချိန်မှာလဲ ကျွန်မတို့သားအမိနှစ်ယောက် ပျော်တာပဲ၊ ရှင်ကတော့ ဒါတွေကြားဖို့လဲ နားလည်မယ့်လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်ကိုယ်ရှင်ပဲ ဝရူစိုက်နေတတ်တဲ့ ယူစားမျိုး မဟုတ်လား”



ဂျင်မိက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မေရီ မြင်းလှည်းမောင်းသည်ကိုသာ လက်ပိုက်ကြည့်နေသည်။

“ငါ့မြင်းက မျက်စိပိတ်ထားရင်တောင် ဒီလမ်းကို ပြောနေအောင်သွားတတ်တယ်။ သူ့ကို ဇက်ကြိုးထိန်းပေးနေဖို့ မလိုပါဘူး။ ဘာကွ... မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ” မေရီကတော့ ဇက်ကြိုးကို ခပ်ဖွဖွလေးကိုင်ထားသည်။ ရွှေမှာရှိနေသည့်လမ်းကိုသာ မျှော်ကြည့်နေသည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မစိတ်ကူးနဲ့ကျွန်မ ပြောနေတာပါ။ နောက်မှာဆွဲလာတဲ့ မြင်းနှစ်ကောင်ကို ရှင်ပွဲစားမှာ သွားရောင်းမှာပေါ့လေ”

“ဒီနှစ်ကောဇ်ကိုရောင်းလိုက်ရင် နှစ်ဆလောက် မြတ်မယ်။ မေရီလီယန် ငါ့ကို မင်းဝိုင်းကူပေးရင် မင်းအတွက် ဗတ်စုအသစ်တစ်စုံ ဝယ်ပေးမယ်။ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ပြီး ပန်းမတွန့်ပါနဲ့ကွ။ ဒါမျိုး ငါ့မှန်းတယ်။ ဒါထက် မင်းဒီနေ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ မင်းအသားအရေတွေက ပြုဖပ်ဖြူရော်နဲ့၊ မျက်လုံးတွေတလဲ ခါတိုင်းလို အရောင်တောက်မနေဘူး၊ နေမကောင်းလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဝိုက်များနာနေသလား”

“ရှင်နဲ့တွေ့ပြီးကတည်းက ကျွန်မ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ဘူး။ အခန်းထဲမှာပဲ အောင်းနေလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တောင်စဉ်းစား မြောက်စဉ်းစားလုပ်နေမိတယ်။ သူတို့နဲ့လဲ စကားပြောရတာ အဆင်မပြေပါဘူး။ အဲဒီလေးရက်လောက်အတွင်းမှာ ကျွန်မ တော်တော်ကို အိုစာသွားတယ်လို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လဲ ထင်မိတယ်”

“မင်း အခုလို အလှပျက်သွားတာကို စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ။ ငါက မင်းလို မိန်းကလေး ချောချောကလေးနဲ့ မြင်းလှည်းပေါ်မှာ အတူယှဉ်ထိုင်ပြီး ပွဲခင်းထဲလျှောက်ချင်တာ။ တခြားလူတွေက ဘယ်လောက်များ သဘောကျလိမ့်မလဲလို့ အခုတော့ မင်းက လူမမာရုပ်ပေါက်နေတယ်။ ငါ့ကို မလိမ်နဲ့နော် မေရီ၊ မင်းထင်သလို ငါ မအားဘူး... ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ ဘာတွေဖြစ်သလဲ”

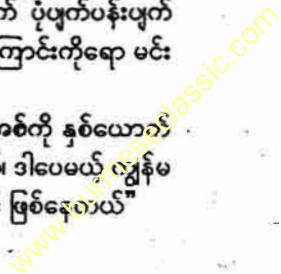
“ဘာမှဖြစ်ပါဘူး။ ဒေါ်လေးက မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေတယ်။ အန်ကယ်က အရက်ပုလင်းထောင်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ဇက်ကျိုးကျနေတယ်။ ကျွန်မ အသွေးအရောင်ပြောင်းသွားတာ အဲဒါတွေကြောင့် ဖြစ်မှာပါပဲ”

“မင်းတို့ဆီကို ဧည့်သည်တွေ လာသေးသလား”

“ကျွန်မ သိသလောက်တော့ မလာဘူး။ ခြံထဲဖြတ်လျှောက်တဲ့လူကောင် မရှိဘူး”

“မင်းဟာ . . . တော်တော်နှုတ်လုံတဲ့မိန်းကလေးပဲ။ မင်းမျက်လုံးအောက်မှာ မျက်ကွင်းတွေညှါနေတယ်။ မင်း သိပ်ကိုပင်ပန်းထားပုံပဲ။ ဒါလောက် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ငါ့အကြောင်းကိုရော မင်းစဉ်းစားမိသေးသလား”

“စဉ်းစားမိတယ် . . . တစ်ခါစဉ်းစားမိတယ်။ ရှင်တို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ဘယ်သူကအရင် ကြိုးပေးသတ်ခံရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် လျှန်မသိထားသလောက်ကလေးနဲ့တော့ သေသေချာချာမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေလယ်”



“ကျွန်ုပ်တို့ ကြိုးပေးအသတ်ခံရမယ်ဆိုရင် သူ့အပြစ်နဲ့သူ့ဖြစ်တာပါ။ ဘယ်သူ့ကြောင့်မှမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘဝ လမ်းဆုံးကို ရောက်ဖို့လဲနီးနေပါပြီ။ သူ့ကို ကြိုးစင်တင်လိုက်တယ်ဆိုရင်လဲ တရားတယ်။ သူ့ခံသင့်ခံထိုက်တဲ့ဖြစ်ရပ်ပဲ။ ကြိုးဒဏ်ကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်နိုင်အောင် သူ့ကို ဘယ်သူကမှလဲ ဘာရန်ဒီအရက် တိုက်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။”

အတော်ကလေးကြာအောင် သူတို့နှစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာကြသည်။ မေရီက ဂျင်မိ၏လက်ချောင်းများကို မသိမသာကြည့်နေမိသည်။ ထိုလက်ချောင်းများသည် သွယ်သွယ်လျလျ ဖြစ်သည်။ သန်မာပုံလည်းရသည်။ မြင်းသူခိုးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ထိုလက်ချောင်းကလေးများကတော့ ချစ်စရာကောင်းပါသည်။

ထိုလက်ချောင်းများသည် ကျော့စ်မာလင်း၏ လက်ချောင်းများနှင့်လည်း တစ်ပုံစံတည်းတူညီလေသည်။ ထို့ကြောင့် သဘောကျသည်စိတ်ကို ချက်ချင်းပင်တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်မိသည်။



ကျော့စ်မာလင်းကို ထိုမျှအထိ သူ့စက်ဆုပ်ရွံရှာမိလေတော့သည်။

ဂျင်မိ၏စကားသံကြောင့် သူ့စိတ်ကူးများ ပျက်သွားရတော့သည်။

“မင်းဘာကို ကြည့်နေတာလဲ”

“ရှင်လက်ချောင်းကလေးတွေကို ကြည့်နေတာပါ။ ရှင်အစ်ကိုရဲ့လက်ချောင်းတွေနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲနော်။ ကျွန်မတို့ အခုလို တောလမ်းအတိုင်း ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ဆက်သွားနေကြရဦးမှာလဲ။ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးနဲ့ သိပ်ဝေးသွားပြီလား။”

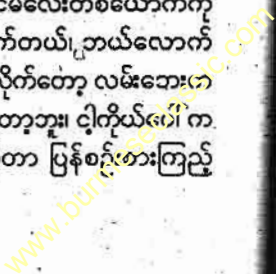
“တို့အနိမ့်ပိုင်းကနေသွားနေတာ၊ လမ်းမနဲ့ဆိုရင် နှစ်မိုင် သုံးမိုင်လောက်ကွာမှာပေါ့။ မင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့လက်ကို သတိထားမိနေတယ် မဟုတ်လား။ မင်းဟာ တောင်ယာလုပ်တဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမဟာ မိန်းမပဲ။ ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်အကျင့်ကို ဖျောက်လို့မရဘူး။ အခန်းအောင်းပြီး လေးရက်လုံးလုံး ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောဘဲနေတယ်ဆိုတာ မယ့်ဘူး။ မိန်းမတွေဟာ လျှို့ဝှက်မှုကို သဘောကျကြတယ်။”

“ဘာမှလျှို့ဝှက်နေစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ အရင်တစ်ခါ ရှင်နဲ့ ကျွန်မတွေ့တုန်းက ဒေါ်လေးဟာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေတယ်လို့ ရှင်ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အခုသိပြီ။”

ဂျင်မိက မေရီကို အကဲခတ် ကြည့်နေပြန်သည်။

ပြီးတော့ ခပ်သာသာ လေချွန်သည်။

“တစ်ခါတုန်းက အမ်စတာဒမ်မြို့မှာ ဆံပင်နီနီနဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးတယ်။ သူ့ကိုဖက်ထားရင်း ငါအရက်တွေ အရမ်းသောက်တယ်။ ဘယ်လောက်သောက်မိမှန်း မသိတော့ဘူး။ နောက်တစ်နေ့ ငါသတိရလို့ ကြည့်လိုက်တော့ လမ်းဘေးက ရေမြောင်းထဲကို ရောက်နေပြီ။ ဆံပင်နီနီနဲ့ ကောင်မလေးလဲ မရှိတော့ဘူး။ ငါ့ကိုယ်ပေါ်က အဖိုးတန်အဝတ်အစားတွေလဲ မရှိတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်။ လုံးလုံးစဉ်းစားလို့ မပေါ်တော့ဘူး။”



“ဒါဆိုရင် ရှင်အများကြီး ကံကောင်းသေးတာပေါ့။ ရှင်အစ်ကိုကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ သူ့အရက်မူးလွန်ပြီဆိုရင် သူလုပ်ခဲ့သမျှတွေ အကုန်လုံးကို ပြန်သတိရတော့ တာပဲ”

မြင်းက နွေးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် မေရီက ဇက်ကြီးကိုလှုပ်ပေးသည်။

မြင်းအရှိန်ရသွားတော့မှ မေရီက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“သူတစ်ယောက်တည်းရှိနေရင်လဲ စကားပြောနေတာပဲ။ ဘယ်သူမှမခွဲဘဲ နံရံ တွေကိုကြည့်ပြီး ပြောနေတာ။ ဒီတစ်ခါတော့ ဂျပမကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ ကျွန်မ ရှိနေတဲ့ အတွက် သူ့စကားပြောဖော် ရသွားတာပေါ့လေ။ သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လူမှန်းမသိ အောင် အရက်မူးနေတုန်း အိပ်မက်တွေ မက်နေတော့တာပေါ့”

“သူ မက်တဲ့အိပ်မက်တွေက တစ်ခုကိုကြားရတာနဲ့ မင်းအခန်းအောင်းနေလိုက် တာမဟုတ်လား။ လေးရက်လုံးလုံး မထွက်ဘဲနေတော့တာ မဟုတ်လား”

“ရှင် ကြားရရင်လဲ ဒီလောက်နီးပါးတော့ ဖြစ်မှာပဲ”

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းဘာလုပ်မလဲ”



“ကျွန်မ ဘာမှမဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး။ ဒေါ်လေးကိစ္စကို ထည့်စဉ်းစားရဦးမယ် လေ။ ရှင်ကို ကျွန်မ ဘာမှပြောပြမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ရှင်ထင်ထားတယ်မဟုတ်လား”

“ဘာကြောင့်ထင်ရမှာလဲ။ ဂျော့စ်နဲ့ငါနဲ့က သိပ်အဆင်ပြေကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ရှင်က သူ့ညီပဲ။ ဒါဆိုရင် ကျွန်မအတွက် လုံလောက်သွားပြီပဲ။ ဇာတ်လမ်းတွေ ကတော့ အများကြီးပေါ့လေ။ အဲဒါတွေထဲမှာ ရှင်လဲပါချင်ပါနေမှာ”

“ငါ့အစ်ကိုအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးရင်း အချိန်ဖြုန်းနေမယ့်အကောင်မျိုးလို့ ငါ့ကို မင်းထင်သလား”

“အချိန်ဖြုန်းသင့်ရင်လဲ ဖြုန်းရမှာပေါ့။ အမြတ်အစွန်းကလေးတွေ ခွဲဝေယူလို့လဲ ရတယ် မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး သူ့ဆီက ရှင်သောက်ချင်တာယူသောက်၊ စားချင်တာ ယူစားလို့ ရတယ်မဟုတ်လား။ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ကုန်စရာမလိုဘူးလေ။ သေသွားတဲ့လူ တွေဟာ ဘာမှ ပြန်ပြောမပြနိုင်ကြတော့ပါဘူး။ ဂျင်မိမာလင်း”

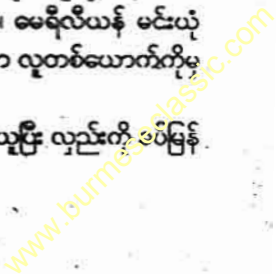
“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် မြုပ်သွားတဲ့သင်္ဘောတွေကတော့ ပြန်ပြောပြနိုင်တယ်။ သူတို့ရဲ့ အကျိုးအပျက်တွေက ကမ်းပေါ်လာတင်ကြမှာပဲ။ မြုပ်နေတဲ့ သင်္ဘောကြီးတလဲ အထင်အရှား ရှိနေမှာပဲလေ”

“ရှင် သူ့နဲ့ ဆက်ပေါင်းနေမှာပဲလား”

“ဘာကိစ္စ ပေါင်းရမှာလဲ။ သူ့နဲ့ငါ ဘာဆိုင်သလဲ။ သူ့အလုပ် သူလုပ်နေတာပဲ။ ငါ့အလုပ် ငါလုပ်နေတာပဲ။ မင်းကို တစ်ခုတော့ ပြောပြရဦးမယ်။ မေရီလီယန် မင်းယုံ ချင်ယုံ မယုံချင်နေပေါ့လေ။ ဒီအသက်အရွယ်အထိ ငါ့တစ်သက်မှာ လူတစ်ယောက်ကိုမှ မသတ်ခဲ့ဖူးသေးဘူး”

ဂျင်မိမာလင်းက မေရီ၏လက်ထဲမှ ဇက်ကြီးကို လှမ်းဆွဲယူပြီး လှည်းကို ပိတ်မြန် မြန်မောင်းနေလေသည်။

မြင်းကလည်း ဒုန်းစိုင်းနေသည်။



“ရှေ့မှာ ခံတပ်တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီကိုလွန်ရင် လော်ဆက်စတန်လမ်းကို ရောက်ပြီ။ မြို့နဲ့လဲ သိပ်နီးသွားပြီ။ ခုနစ်မိုင်ကျောက်ကျော်လောက်ပဲ လိုတော့မယ်။ မင်းသိပ်ပင်ပန်းနေပြီလား။”

မေရီက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ထိုင်ခုံအောက်က တောင်းထဲမှာ ပေါင်မုန့်ပါတယ်။ ဒီနံ့ခဲလဲပါတယ်။ ပန်းသီးနှစ်လုံးလောက်လဲ ပါတယ်ထင်တယ် ယူစား။ ခုနစ်စကား ပြန်ဆက်ရဦးမယ်။ သင်္ဘောတွေကို ငါမြှုပ်ပစ်လိုက်တယ်လို့ မင်းယုံကြည်နေတယ် မဟုတ်လား။ သင်္ဘောတွေနှစ်နေတဲ့ အချိန်၊ သင်္ဘောပေါ်ကသူတွေ ရေနစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ငါကတော့ ကမ်နဖူးကနေပြီး စတိုင်နဲ့ရုပ်ကြည့်နေတယ်လို့ မင်း ထင်တယ်မဟုတ်လား။”

သူ့လေသံက အနည်းငယ်မာလာသည်။ ဒေါသဖြစ်လာပုံလည်း ရသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ သွေးရောင်လွှမ်းလာသည်။

“ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေ ရှင်မလုပ်ခဲ့ပါဘူးလို့ အခုအချိန်အထိ မငြင်းသေးဘူးလေ။”



ဂျင်မိက မေရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သူ့ကြည့်ပုံက အထင်သေးသည့်အကြည့်မျိုး၊ မထိလေးစားအကြည့်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ အားပေးတရ ရယ်ချလိုက်သည်။

မေရီက သူ့ကို သူငယ်နှပ်စားကလေး သဘောထားရပါမည်လားဟု စိတ်တွက်သွားသည်။ အလွန်တရာ မုန်းတီးသွားမိလေသည်။

“အဲဒီလို ရာဇဝတ်မှုမျိုးတွေကို ငါ ကျွန်လွန်ခဲ့တယ်လို့ မင်းယုံကြည်နေရင် ဘာဖြစ်လို့ ငါနဲ့အတူတူ လော်ဆက်စတန်မြို့ကို လိုက်လာတာလဲ။”

“ရှင်မျက်လုံးတွေက အရောင်တောက်နေလို့ လိုက်ခဲ့တာပဲ ဂျင်မိမာလင်း၊ တခြားဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။”

မေရီက သူ့ကို တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းစွာဖြင့် မျက်လုံးချင်းဆိုင်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဂျင်မိက ကိုယ်ကိုယ်မီးထိုးပြီး အားပေးတရ ရယ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဟာသူ လေချွန်ရင်း မြင်းလှည်းကို ဆက်မောင်းနေသည်။

သူ ဘာစကားမှ ဆက်မပြောတော့ပါ။ မေရီ၏ တဲ့တိုးဆန်လှသောစကားကြောင့် သူအရှုံးပေးသွားလေတော့သည်။ မကြာမီမှာပင် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်သို့ သူတို့ တက်လာကြသည်။ ပတ်လည်မှာ တောင်ခေါင်းတုံးများနှင့် ခင်တန်းကလေးများကို ကြိုကြားတွေ့ရသည်။

မေရီက အော်လံတာနန်ရွာကလေးမှ တရားဟောဆရာ ဖရန်စစ်ဒါပေးကို သတိရမိသည်။

ကျော်မာလင်းက သူ ဘာတွေလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်ကို ဖွင့်ပြောပြသည့် အကြောင်း သူ့သိလျှင် မည်သို့နေလေမည်နည်း။ ပိုင်သည့် အခြေအနေသို့ရောက်အောင် စောင့်ကြည့်ပါဦးဟု ပြောဦးမည်လား။

ယခုလို နာတာလျှော့ပွဲတော်ရက်ကြီးမှာ သူထံသွားပြီး ဒီအကြောင်းများ ပြောပြလို့ တော်ပါမည်လား။

တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ မြင်းက ကပ်တတ်တတ်လုပ်နေသောကြောင့် ဂျင်မိက ကြာပွတ်နှင့်ရိုက်ပြီး အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းသည်။

အတွေးလွန်နေသော မေရီမှာ ထိုအခါကျမှ သတိပြန်ရလာသည်။

“ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ မရှိဘူးလားဟင်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလုံး ဝတ်မပြုခဲ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်မ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေတယ်”

သူက မြင်းကို အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းနေဆဲ ရှိသည်။

မေရီကို တော်တော်နှင့် အဖြေပြန်မပေးနိုင်သေး။

“ဘာပြောတယ်ကွ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဟုတ်လား၊ ငါက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ၊ ငါ့တစ်သက်မှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲကို တစ်ခါပဲရောက်ဖူး တယ်၊ ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက အမေက ချီသွားလို့”

“အော်လ်တာနန် ရွာကလေးမှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံကနေ လမ်းလျှောက်သွားရင် မထေးလှဘူးလေ၊ ကျွန်မ မနက်ဖြန်ကျရင် အဲဒီကို သွားမလားလို့”

“ငါနဲ့ ညစာအတူတူ လာစားတာက ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်ကွာ၊ ဝင်းတို့ ကြက် ဆင်သားတော့ ချက်မကျွေးနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မြောက်ဘက်တောင်တန်းက လယ်သမား ကြီးတစ်ယောက် ငန်းတွေ မွေးထားတာရှိတယ်၊ အဘိုးကြီးက မျက်စိတောင်းတောင်း မမြင်ဘူး၊ သွားခိုးရန် လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ရတယ်”

“အော်လ်တာတန်ရွာက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ဘယ်သူနေတယ်ဆိုတာ သိ သလား ဂျင်မိမာလင်း”

“မသိဘူး . . ငါ မသိဘူး၊ ဘုရားတရားကိစ္စတွေနဲ့ ငါနဲ့က အထူးကြီး ငါက မြင်းခိုး နွားခိုးနေတဲ့ အကုသိုလ်ကောင်၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ ကဲ . . အောက်ကတောင်းထဲက စားစရာတွေ ထုတ်စမ်းပါဦး၊ ဗိုက်ဟောင်းလောင်းနဲ့တော့ ခမဲ့ မဆက်နိုင်ဘူး”

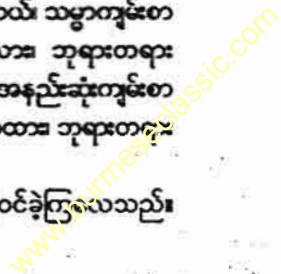
မေရီက ခေါင်းကို ယမ်းခါနေမိသည်။

ပြီးတော့ သက်ပြင်းချသည်။

“ရှင်တစ်သက်မှာ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုအတွက် အလေးအနက် သဘော ထားခဲ့ဖူးတာမျိုး ရှိသလား ဂျင်မိမာလင်း၊ ရှင် ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မလေးစားဘူး ဘယ် အကြောင်းအရာကိုမှလဲ လေးလေးနက်နက် သဘောမထားဘူး မဟုတ်လား”

“ငါ့ကိုယ်ငါပဲ လေးစားတယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါပဲ အလေးအနက်ထားတယ် ကဲ . . ငါ ဆာလှပြီ၊ အောက်ကတောင်းကို ယူလိုက်စမ်း၊ အဲဒီထဲမှာ ပန်းသီးပါတယ်၊ သမ္မာကျမ်းစာ ထဲမှာ ပန်းသီးအကြောင်း ရေးထားတာပါတယ် ပါတယ်မဟုတ်လား၊ ဘုရားတရား အကြောင်းကို မင်း ဒါလောက်စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် ပန်းသီးအစား အနည်းဆုံးကျမ်းစာ ထဲမှာ ရေးထားတဲ့ အသီးတစ်မျိုးကိုတော့ စားလိုက်ရတယ်လို့ သဘောထား၊ ဘုရားတရား အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ ဒါလောက်ပဲသိတယ်”

မွန်းလွဲနှစ်နာရီခွဲတွင် လော်ဆက်စတန်မြို့တွင်းသို့ သူတို့ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။



အရောင်မျိုးစုံ ဝတ်ဆင်ထားသော ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ လူကြီးလူငယ်များ ပျားပန်းခတ်မျှ ၉၃ ဟို သွားလာနေကြသည်။

မေရီမှာ စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံကြီးနှင့် ကင်းဝေးလာရသည်က တစ်ကြောင်း၊ အများတကာ ပျော်ရွှင်နေကြသည့် နာတာလူးပွဲတော်ကြီးမှာ ပါဝင်ဆင်နွှဲရသည်က တစ်ကြောင်း တို့ကြောင့် ငယ်မူငယ်သွေးများ ပြန်ပေါ်လာသည်။ မျက်နှာ ပြန်လည်လန်းဆန်းလာသည်။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ့အပျော်ကြီးပျော်မိလေတော့သည်။

အားပါးတရလည်း သူ့ ရယ်မောနေမိပါသည်။ ရယ်စရာကောင်းသော ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်လာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ့ရယ်အောင် ဂျင်မိက ဖန်တီးပေးနေသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

လမ်းမများပေါ်မှာ စွေးဆိုင်တန်းများမှာ စားသောက်ဆိုင်များမှာ လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည်။ မြင်းရထားမျိုးစုံ၊ မြင်းလှည်းမျိုးစုံ၊ ရိုးရိုးနွားလှည်းမျိုးစုံတို့လည်း ကျပ်ညပ်နေသည်။



ခြေကျင်လာသူတွေ ရှိသည်။ မြင်းရထားများ၊ မြင်းလှည်းများ၊ နွားလှည်းများနှင့် လာကြသူများ ရှိသည်။ မြင်းစီးပြီးလာသူများ ရှိသည်။ ကုန်းကြောင်းလာသူများ ရှိသည်။ ဒီတစ်နယ်မှာ ရှိရှိသမျှလူအားလုံး လော်ဆက်စတန်မြို့ပေါ် သို့ တက်လာလေသည်လား ဟုပင် ထင်မှတ်ရလေသည်။

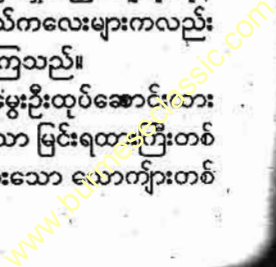
နာတာလူးပွဲတော်လာသူ အချင်းချင်းလည်း သိသည်ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ နောက်ပြောင်ကြသည်။ အနောက်ပြောင်ခံရသူများကလည်း စိတ်မဆိုး။ နောက်ပြောင်နေသည်ကို ကြားရသောအခါ ဘေးမှလူများကလည်း ပိုင်းရယ်ကြသည်။ ပြီးတော့ ရယ်သံကြီးသည် ပွဲခင်းတစ်ခုလုံးသို့ ကူးစက်သွားကာ ပွဲခင်းကြီးတစ်ခုလုံး ရယ်မောနေလေတော့သည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက ဟယ်လစတန်မြို့မှာ အကြိမ်ကြိမ်ဆင်နွှဲခဲ့ဖူးသည့် နာတာလူးပွဲတော်အကြောင်းကို မေရီ ပြန်သတိရနေမိသည်။ သို့သော်လည်း ယခု လော်ဆက်စတန်မြို့ပွဲတော်သည် ဟယ်လစတန်မြို့ ပွဲတော်ထက် အများကြီးပိုစည်သည်။ မြို့ကလည်း ပိုကြီးသည်။ နယ်ကလည်း ပိုကျယ်သည်။

အစိမ်းရောင်ဂါဝန်ကြီး ဝတ်ထားသော ပန်းသီးသည်အမျိုးသမီးကြီးက မေရီကို မော့ကြည့်ပြီး ရယ်ပြသည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်ရှိ ဗန်းထဲမှ ပန်းသီးများသည် သူ့ပါးနစ်ဖက်ကဲ့သို့ပင် နီရဲပြီးတောက်ပြောင်နေလေသည်။

ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုးဈေးသည်များကလည်း အများအပြားရှိသည်။ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံ၊ အစားအသောက်မျိုးစုံကို ရောင်းချသည်။ လူငယ်ကလေးများကလည်း ကောင်းနိုးရာရာမျိုးကို တစ်နိုင်တစ်ပိုင် အော်ဟစ်ရောင်းချနေကြသည်။

အပြာရောင် ကတ္တီပါဂါဝန်ရှည်ကြီးကိုဝတ်ပြီး ငှက်မွေးဦးထုပ်အောင်းထားသော အထက်တန်းအမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်သည် ခမ်းနားသော မြင်းရထားကြီးတစ်စီးပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ သူ့နောက်မှ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော ယောက်ျားတစ်



ယောက်က မျက်မှန်ကိုင်ကို ပင့်တင်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။ ပြီးတော့ ခန်းမဖြူကြီးအတွင်း သို့ဝင်သွားကြသည်ကို မေရီက လှမ်းငေးကြည့်နေမိသည်။

လော်ဆက်စတန်မြို့ကလေးကို တောင်ခြေမှာ တည်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကြီးမားသော ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုလည်း ရှိလေရာ ပုံပြင်များထဲမှ မြို့ကလေးတစ်မြို့နှင့်ပင် တူညီနေသေးတော့သည်ဟု မေရီ တွေးနေမိသည်။

ဂျင်မိပေးသည့် နာတာလူးလက်ဆောင် လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို မေရီက ခေါင်းမှာ ခပ်လျော့လျော့ချည်ထားသည်။

အငှားမြင်းဖောင်းတစ်ခုမှာ သူတို့မြင်းလှည်းကို သွားအပ်သည်။

ပြီးတော့ ဂျင်မိသည် သူ့ခိုးလာသည့် မြင်းနှစ်ကောင်ကို ဆွဲကာ လူအုပ်ထဲသို့ တိုးဝင်ခဲ့သည်။ မေရီကလည်း သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားသည်။

ကြက်ဆင်များ၊ ဘဲငန်းများ ရောင်းသည့်နေရာကို ကျော်လာသည်။ စကျင် ကျောက်များခင်းပြီး ကြီးပတ်လည်ပိုင်းထားသည့်နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေ ရာမှာလည်း လူတွေအများကြီးရှိသည်။ မြင်းတွေ အများကြီးရှိသည်။ မြင်းများ အရောင်း အဝယ်ပြုလုပ်ကြသည့် မြင်းပွဲဖြစ်ပေသည်။

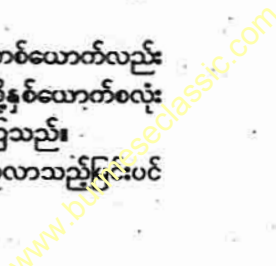
အနားမှာ ရှိနေကြသူများကို မေရီက အကဲခတ်ကြည့်သည်။ အချို့က နွမ်းနွမ်း ပါးပါး ဝတ်စားထားကြသည်။ အချို့ကတော့ ဝတ်ကောင်းစားလှများနှင့်ဖြစ်လေသည်။ သူတို့မျက်နှာများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မြင်းသူခိုးများ၊ မြင်းပွဲစားများ၊ မြင်းဝယ်မည့် သူများ၊ အရပ်တကာ လှည့်လည်သွားလာနေကြသော ဂျစ်ပစ်များဖြစ်ကြောင်း သိသာ ပါသည်။

ဂျင်မိနှင့် မြင်းနှစ်ကောင် ဝင်သွားသောအခါ လူအချို့က လမ်းဖယ်လေးကြ သည်။ လူတစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကို ဂျင်မိက ခေါင်းညိတ်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့အမူ အရာက အလွန်တရာတည်ငြိမ်နေသည်။ သူပိုင်မြင်းများကို တရားဝင်လာရောက်ရောင်း ချသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် အေးအေးလူလူပင် ဖြစ်နေလေသည်။ သူ့မြင်းနှစ်ကောင်ကို အခြား မြင်းများကြားသို့ သွင်းပြီး ချည်တိုင်မှာ ချည်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သားသားနားနားဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်က လူအုပ်ထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ သူ့စကားပြောပုံက အထက်စီးသံပါလွန်းသည်။ အများ တကာထက်လည်း အသံပိုကျယ်သည်။ သူ့ကိုစွသာလျှင် အရေးကြီးသည့်ပုံစံမျိုးဖြစ် သည်။ လူအများကလည်း သူ့ကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံကြသည်။ ထိုအခြင်းအရာ များကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူသည် မြင်းဝယ်မည့် လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ် ကြောင်း သိသာပါသည်။

သူနှင့်အတူတူ အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။ ထိုသူ၏မျက်လုံးများက အလွန်လျင်ပုံရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဂျင်မိမာလင်း၏ ခြင်းနက်ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာကြသည်။

ထိုမြင်းနက်ကား သူ့ကြီးမစွတာဘတ်ဆက်ထံမှ ဂျင်မိခိုးယူလာသည့်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။



မျက်စိလျှင်ပုံရသောသူက မြင်းနတ်၏ခြေထောက်များကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေသည်။ ပြီးတော့ သူနှင့်အတူပါလာသူကို တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောနေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း မေရီမှာ အသည်းတုန်အူတုန် ဖြစ်လာလေသည်။ ကြောက်စိတ်များ ကြီးစိုးလာလေသည်။

အသံကျယ်ကျယ် ပြောတတ်သူက ဂျင်မ်၏ပခုံးကို လှမ်းပုတ်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီမြင်း ဘယ်ကရလာတာလဲ၊ ဒီမြင်းဟာ ဒီနယ်မှာ မွေးတဲ့မြင်းမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ကာလင်တန်မှာ အရင်လေးနှစ်လောက်က မွေးခဲ့တဲ့ မြင်းပေါ့ဗျာ”

ဂျင်မ်မာလင်းက အရေးမစိုက်သလို ပြန်ပြောသည်။ ပါးစောင်တွင် ခဲထားသောဆေးတံကိုလည်း ဟန်မပျက်ဖွာနေသည်။ ပြီးတော့မှ အေးအေးလူလူ ဆက်ပြောသည်။

“အဘိုးကြီး တင်ဘရေဆီက ကျုပ်ဝယ်လာတာ၊ ဝယ်လာတုန်းက တစ်နှစ်သားပဲရှိသေးတယ်၊ တင်ဘရေကို ခင်ဗျားမှတ်မိမှာပေါ့၊ သူ ပိုင်သမျှမြင်းတွေကို ရောင်းပြီး မနှစ်ကပဲ ဒိုးဆက်ကိုဧပြောင်းသွားတယ်၊ ဒီမြင်းဟာ အင်မတန်မျိုးကောင်းတဲ့ မြင်းပေါ့ဗျာ၊ ဒီမြင်းကို ဝယ်ထားလို့များတော့ ဘယ်တော့မှ အရင်းမဆုံးဘူးလို့ တင်ဘရေက ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်သေးတယ်၊ ဒီမြင်းမျိုးတွေက ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဆုတွေ တစ်ထမ်းကြီးရခဲ့ကြတာပေါ့၊ ခင်ဗျား စိတ်ကြိုက်စစ်ဆေးကြည့်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဈေးကတော့ ခပ်ပေါပေါရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကြိုပြောထားလိုက်ပါရဲ့”

ဂျင်မ်က သူ့ဆေးတံကို ဟန်မပျက် ဆက်ဖွာနေသည်။ အသံကျယ်ကျယ်လူနှင့် မျက်စိလျှင်သောလူက မြင်းကို သေသေချာချာ ကြည့်နေသည်။

“အမွေးရောင်ကိုတော့ သိပ်မကြိုက်ဘူးဗျ၊ မြင်းက နည်းနည်းဆိုးချင်တဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ” ဟု မျက်စိလျှင်သောသူက ပြောသည်။

“သေသေချာချာလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး ကိုယ့်ဆရာရယ်၊ ဒီမြင်းလားဗျ ဆိုးမယ့်ပုံ၊ မြင်းတစ်ကောင်ရဲ့ကောင်းခြင်း လက္ခဏာတွေဟာ ဘာတွေလဲဆိုတာ ခင်ဗျားလဲ ကောင်းကောင်းသိမှာပါ၊ ဒီနယ်မှာ ဒီလိုမြင်းမျိုး လုံးဝမရှိဘူး၊ အဘိုးကြီးတင်ဘရေက သေသေချာချာ မျိုးကောင်းတွေနဲ့ စပ်ထားတာ၊ ဒါကြောင့် ဒီမြင်းကို ဆယ့်ရှစ်ဂီနီရမှ ကျုပ်ရောင်းနိုင်မယ်”

ဂျင်မကလည်း မင်သေသေဖြင့်ပင် ပြန်ပြောသည်။

မျက်စိလျှင်သောသူက ခေါင်းကို ယမ်းခါနေလေသည်။ သို့သော်လည်း အသံကျယ်ကျယ်လူက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေသည်။

“ဆယ့်ငါးဂီနီ ထားလိုက်ဗျာ၊ တစ်ခါတည်း ဈေးတည့်သွားအောင်” ဟု အသံကျယ်ကျယ်လူက ပြောသည်။

“မရောင်းနိုင်ဘူးဗျာ၊ ဆယ့်ရှစ်ဂီနီကို မျောက်ပွန်းတောင် မခံနိုင်ဘူး”

မြင်းဝယ်မည့် လူနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြပြန်သည်။

သူတို့ချင်း သဘောထားမတိုက်ဆိုင်ပုံရသည်။

ထိုအခိုက် . . .

“မတရားဈေးတင်ပြီး ဟန်လုပ်နေတာပါကွာ၊ မြင်းကလဲ မျိုးကောင်းထဲက တုတ်ပုံမရပါဘူး” ဟူသောအသံ လူအုပ်ထဲမှ ထွက်လာသည်ကို မေရီကြားလိုက်ရသည်။

ဂျင်မိမာလင်းက မေရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ လူအုပ်ကလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြသည်။ စကားသံများမှာ စောစောကထက် ပိုမို ဆူညံလာသည်။ မျက်စိလျှင်သောလူက မြင်းကို ထပ်မံစစ်ဆေးကြည့်ပြန်သည်။

“ကျုပ်တော့ ဒီမြင်းကို သိပ်သဘောမကျဘူး၊ နောက်ကြောင်း ရှင်းပုံလဲမရဘူး၊ ခင်ဗျားမြင်းမှာ ဘာအမှတ်အသားပါသလဲ”

ဂျင်မိမာတော့ နည်းနည်းကလေးမှ အမူအရာ မပျက်ပေ။

“ခင်ဗျား မျက်စိတော်တော် လျှင်တဲ့လူ၊ သေသေချာချာ ကြည့်ပါလားဗျာ၊ ဟောဒီ နားရွက်မှာလေ၊ ဒီမြင်းကို ကျုပ်ခိုးလာတယ်လို့များ ခင်ဗျားတို့က ထင်လို့လား”

“ဒီလိုတော့လဲ မဆိုလို့ပါဘူးဗျာ၊ တင်ဘရေဒိုးဆက်ကို ပြောင်းသွားတာ ခင်ဗျား အဖို့ ကံကောင်းသွားတာပေါ့၊ ဒီလိုမြင်းမျိုး ဘယ်တိုးကမှ တင်ဘရေဒိုး မပိုင်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ကျုပ်တော့ ဒီမြင်းကို မတို့ရဲဘူး၊ ကိုယ့်လက်ထဲ ရောက်လာ တော့မှ ပြဿနာတွေရှုပ်ပြီး ဟုတ်ပေဖြစ်နေဦးမယ်၊ လာပါဗျာ . . သွားကြပါစို့”

မျက်စိလျှင်သူက ပြောသည်။ အသံကျယ်သူကမူ မြင်းကို လက်လွှတ်လိုက်ရ မည့်အတွက် နှမြောနေပုံရသည်။ သူ့အဖော်က ခပ်တိုးတိုးကပ်ပြောပြန်သည်။ ဒီတော့မှ သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါမျိုးမှာ ခင်ဗျားက ကျွမ်း ကျင်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ကိုယ့်ဆရာ . . ကျုပ်သူငယ်ချင်းကတော့ သဘောမကျဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆယ့်ငါးဂီနီရမယ်ဆိုရင် ကျုပ် ဝယ်မယ်၊ မရရင်မဝယ်ဘူး၊ ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ဒီမြင်းကို ကြာကြာထားရင်တော့ ဒုက္ခရောက်မှာ အမှန်ပဲ”

ထိုသူနှစ်ယောက်သည် ခန်းမဖြူရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ထိုအခါကျမှ ပင် မေရီလည်း သက်ပြင်းချနိုင်ည်။ ဂျင်မိမာလင်းကတော့ လေကလေးတချွန်ချွန်နှင့် အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှိနေသည်။

လူတွေဝင်လာလိုက်၊ ထွက်သွားလိုက်၊ အခြားမြင်းများကို ဈေးဆစ်လိုက် လုပ် နေကြသည်။ သူတို့အနားမှ မြင်းအတော်များများ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ကြသည်။

သို့သော်လည်း သူတို့အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သည့် ဈေးက နှစ်ပေါင်၊ သုံးပေါင် မျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ဂျင်မိမာမြင်းနက်အနားသို့မူ မည်သူမျှ မကပ်ကြ၊ ကပ်လျှင်ပင် သူတို့ပါ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကျရောက်တော့မည်ကဲ့သို့ သဘောထားကြပုံရသည်။

အချိန်လည်း တဖြည်းဖြည်းကုန်လာသည်။ ညနေလေးနာရီထိုးရန် ဆယ့်ငါး မိနစ်လိုသောအခါ ဂျင်မိမာ ကျန်မြင်းတစ်ကောင် ရောင်းရသည်။ ခြောက်ပေါင်ရလိုက် သည်။ ထိုမြင်းကို ဝယ်သွားသည့် လယ်သမားကြီးသည် အဖိုးတန်မြင်းတစ်ကောင်ကို ဝယ်ယူရရှိလိုက်ဘိအလား မျက်နှာတဖြိုးဖြိုးဖြင့် မြင်းကိုတက်စီးကာ ထွက်ခွာသွားလေ သည်။

ထိုမြင်းကို ဂျင်မိက ရောင်းဈေးခုနစ်ပေါင်ဟု ဆိုသည်။ လယ်သမားကြီးက ငါးပေါင်ဆစ်သည်။ အပြင်းအထန် ဆစ်ပြီးသောအခါတွင် ခြောက်ပေါင်နှင့် ဈေးတည့် သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြင်းပွဲမှာ ရပ်နေရသည့်အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ မေရီမှာ ခြေထောက် ညောင်းလာသည်။ ထို့ကြောင့် မြင်းလှည်းရုံရာသို့ ပြန်နေရလျှင် ကောင်းမည်ဟု စိတ်ကူး ပြီးခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် သူ့နောက်ဘက်မှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ခပ်ကျယ်ကျယ် ရယ်သံကို ကြားရသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အပြာရောင်ကတ္တီပါ ဂါဝန်ရှည်ကြီးနှင့် ငှက်မွေး ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော အမျိုးသမီးကြီးကို တွေ့ရသည်။ စောစောတုန်းက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် အမျိုးသမီးကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဂျိမ်းစ်. . . ဟိုမှာကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒါလောက် အရည်အသွေးကောင်းတဲ့မြင်းမျိုး ရှင် မြင်ဖူးသလား။ ခေါင်းမော့ထားပုံကတော့ ကျွန်မတို့ ပျောက်သွားတဲ့မြင်း ဗျူတီ အတိုင်းပဲ။ ပုံသဏ္ဍာန်ကလဲ တော်တော်တူတယ်။ အမွေးရောင်ကလေးပဲ နည်းနည်းကွာ တယ်။ ရော်ဂျာ ဒီမှာမရှိတာ တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သွားခေါ်နေရင်လဲ သူ့ အစည်းအဝေးကို အနှောင့်အယှက်ပေးသလိုဖြစ်နေတော့မယ်။ ရှင် ဘယ်လိုသဘော ရသလဲ ဂျိမ်းစ်”

အမျိုးသမီးကြီးက သူ့ဘေးမှ ယောက်ျားအဖော်ကို လှမ်းပြောနေသည်။ ယောက်ျားဖော်က မျက်မှန်ကို ပင့်တင်ပြီး မြင်းအနက်ကလေးကို သေသေချာချာလှမ်း ကြည့်သည်။

“ကျုပ် မပြောတတ်ဘူး မာရီယာ။ ကျုပ်က မြင်းအကြောင်းကို သိပ်နားလည် တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ခင်ဗျား ပျောက်သွားတဲ့ ဗျူတီဆိုတဲ့မြင်းက အညိုရောင် မဟုတ်လား။ ဒီမြင်းက အနက်ရောင်ပဲ။ ဘာလဲ ခင်ဗျား ဝယ်ချင်လို့လား မာရီယာ”

“ဒီမြင်းကို ဝယ်သွားရင်တော့ ကလေးတွေအတွက် အကောင်းဆုံးခရစ္စမတ် လက်ဆောင်ဖြစ်တော့မှာပဲ။ ဗျူတီပျောက်သွားကတည်းက နောက်ထပ် မြင်းတစ်ကောင် ဝယ်ပေးဖို့ သူတို့အဖေကို မနားတမ်းပူဆာနေကြတာ။ ဈေးမေးကြည့်စမ်းပါဦး ဂျိမ်းစ်”

ထိုသူက ဂျင်မိမာလင်းဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

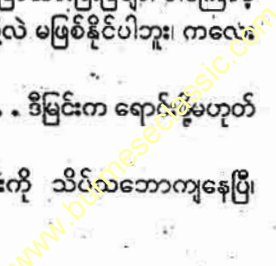
“ဒီမှာကိုယ့်လူ ခင်ဗျား အဲဒီမြင်းနက်ရောင်းမလား”

ဂျင်မိက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ရောင်းဖို့ ကျွန်တော် ပြောထားပြီးပြီဗျာ။ ဒါကြောင့် ကတိမဖျက်ချင်ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ဒီမြင်းကို ခင်ဗျားစီးလို့လဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကလေး တွေစီးတဲ့မြင်းဗျ”

“အို. . . ဟုတ်လား။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မာရီယာ. . . ဒီမြင်းက ရောင်းဖို့မဟုတ် ဘူးလို့ပြောတယ်”

“ဟုတ်လား ဆိုးတာပေါ့နော်။ ကျွန်မက အဲဒီမြင်းကို သိပ်သဘောကျနေပြီ။



သူတောင်းတဲ့ဈေး ပေးပါမယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါလို့မိန်းမ၊ ထပ်မေးကြည့်စမ်းပါဦး။”

ထိုသူက မျက်မှန်ကို ပင့်တင်းရင်း ငျင်မိဆီသို့ တိုးကပ်လာပြန်သည်။

“ဒီမှာကိုယ့်လူ၊ ဟိုအမျိုးသမီးကြီးက ခင်ဗျားမြင်းကို အရမ်းသဘောကျနေပြီ။ သူ မြင်းတစ်ကောင် လူ့ခိုးခံရတာ မကြာသေးဘူး။ ဒါကြောင့် အစားပြန်ဝယ်ချင်လို့ ခင်ဗျားမြင်းကို ရအောင်မဝယ်နိုင်ခဲ့ဖူးဆိုတာ သူ့သားသမီးတွေကသိရင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေဆိုတာကို ထားလိုက်စမ်းပါ။ သူ့ဟာသူ စောင့်ပြီး တခြားမြင်းတစ်ကောင်ကို ရှာဝယ်ပါစေ။ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်နဲ့ရောင်းမှာလဲ။”

“နှစ်ဆယ့်ငါးဂီနီပါ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေနဲ့ ပြောပြီးဆိုပြီးနေပြီ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကလဲ ဖုတ်ပူမီးတိုက်ကြီး ရောင်းချင်တာ မဟုတ်ဘူး။”

အမျိုးသမီးက မြင်းချည်တိုင်နားသို့ တိုးကပ်လာသည်။

“ကျွန်မ ဂီနီသုံးဆယ်ပေးမယ်။ ကျွန်မဟာ မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းက သူကြီး မစ္စတာဘတ်ဆတ်ရဲ့ ဇနီးပဲ။ ကျွန်မကလေးတွေကို ခရစ္စမတ်လက်ဆောင် ပေးချင်လို့ပါ။ ငြင်းမနေပါနဲ့ရှင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကိုပဲ ရောင်းလိုက်ပါတော့။ ဟောဒီမှာ ဆယ့်ငါးဂီနီ၊ ဂျိမ်းစ် ကျန်တဲ့တစ်ဝက်ကို စိုက်ပေးလိုက်စမ်းပါနော်။ မစ္စတာဘတ်ဆတ်ကလဲ အခု လော်ဆက်စတန်မြို့ထဲမှာပဲ ရှိနေတယ်။ ကျွန်မ သားသမီးတွေ အံ့အားသင့်သွားသလို သူလဲ အံ့အားသင့်သွားအောင် ကျွန်မ လုပ်ချင်လို့ အခုချက်ချင်း ကျွန်မ မြင်းထိန်းကို လာယူခိုင်းလိုက်မိမယ်။ မစ္စတာဘတ်ဆတ် ဒီမြို့ကမထွက်ခင် သူ့ကို မြင်းနဲ့အတူတူ အိမ်ကို အရင်ပြန်ခိုင်းရမယ်။ ရော့ . . ပိုက်ဆံယူလိုက်ပါဦး။”

ငျင်မိမာလင်းက ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီး သူကြီးကတော်အား ဦးညွတ် ဇာရီအသေပြုသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မဒမ်၊ သူကြီးမင်း မစ္စတာဘတ်ဆတ်ကလဲ ဈေးအရ ချောင်တယ်လို့ ပြောမှာပါ။ ကလေးတွေစီးဖို့ သေသေချာချာလေ့ကျင့်ပေးထားပြီး အင် မတန်စိတ်ချရတဲ့မြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်။”

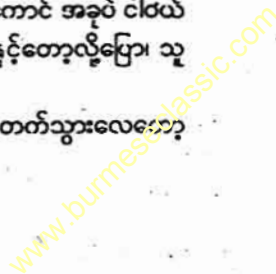
“အိုး . . ကလေးတွေ သိပ်ကို သဘောကျသွားမှာပါ။ ကျွန်မတို့ ပျောက်သွားတဲ့ ဗျူတီလို ကျကျနန မွေးမြူထားတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ဒီမြင်းလဲ လှပါတယ်။ ဗျူတီနဲ့လဲ တော်တော်တူတယ်။ ကဲ . . သွားကြစို့ ဂျိမ်းစ်၊ မှောင်တော့မယ်၊ ကျွန်မလဲ နည်းနည်းချမ်းလာပြီ။”

သူကြီးကတော်က သူ့အဖော်ကိုခေါ်ကာ နောက်ပြန်လှည့်သွားသည်။ သူ့မြင်း ရထားနားသို့ ရောက်သောအခါ ရထားထိန်းက သူ့အတွက် တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“ကလေးတွေကို ခရစ္စမတ်လက်ဆောင် ပေးဖို့ မြင်းတစ်ကောင် အခုပဲ ငါငယ် လိုက်တယ်။ ရစ်ချတ်ကိုလိုက်ရှာစမ်း၊ ဒီမြင်းကိုယူပြီး အိမ်ကို ပြန်နှင့်တော့လို့ပြော၊ သူ ကြီးမင်း အံ့အားသင့်သွားအောင် လုပ်ရမယ်။”

အမျိုးသမီးကြီးက ရထားထိန်းကိုပြောပြီး ရထားပေါ်သို့ တက်သွားလေတော့ သည်။

သူ့အဖော်ကလည်း နောက်မှ လိုက်တက်သွားသည်။



ဂျင်မိက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကိုးကန်းတောင်းမှောက် လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အနားမှာတွေ့ရသည့် သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်၏ပခုံးကို ပုတ်သည်။

“ဒီမှာ ချာတိတ်၊ မင်း ပိုက်ဆံငါးသို့လင်လောက် မလိုချင်ဘူးလား”

သူငယ်ကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟောဒီမြင်းကို ခဏကြည့်ထား၊ ခဏကြာရင် သူ့ကို ရစ်ချတ်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် လာယူလိမ့်မယ်၊ ငါ စောင့်မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ငါ့မိန်းမက ကလေးအမြွှာကလေးမွေးတော့မယ်လို့ အခုပဲ လာအကြောင်းကြားတယ်၊ ပြီးတော့ စိုးလဲစိုးရိမ်ရသတဲ့၊ ဒါကြောင့် အချိန်မရှိတော့လို့ပါကွာ၊ ရော့ . . ပိုက်ဆံ ဟက်ပီးခရစ္စမတ်နော်”

သူငယ်ကလေးလက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံနှင့် မြင်းဇက်ကြီးကို ထည့်ပေးပြီး ထိုနေရာမှ သူ ချက်ချင်း ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ နှိုက်ထားကာ ခပ်ကြွားကြွားကြီး လျှောက်သွားနေသည်။

မေရီက သူ့နှောက်မှလိုက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ဘေးဘီသို့ မကြည့်ဘဲ အောက်ကိုသာ မျက်နှာငှဲထားသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ပန်းနုရောင်ဖျန်းနေသည်။ ရယ်ချင်စိတ်ကိုလည်း မနည်းကြီး မျှိုသိပ်ချိုးနှိမ်နေရသည်။ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံးတွင် ပခုံးပေါ်မှ တဘက်အစွန်းကလေးဖြင့် ပါးစပ်ကို အတင်းဆို့ထားရသည်။

ဈေးတစ်ဖက်ခြမ်းသို့ သူတို့ရောက်လာကြသည်။ သူ့ရေမှသွားနှင့်သော ဂျင်မိမာလင်းက သူ့ကို ရပ်စောင့်သည်။ မေရီက သူ့အနားမှာ သွားရပ်သည်။ ဂျင်မိမိမျက်နှာက တရားသူကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တည်တည်ကြီးဖြစ်နေလေသည်။

“ဂျင်မိမာလင်း ရှင်တော့ ကြိုးစင်အတင်ခံရဖို့ တကယ်ထိုက်တန်နေပြီ၊ ဈေးထဲမှာ ပြောင်ပြောင်ကြီးရပ်ပြီး အခုလို လုပ်လိုက်တာလေ၊ မစွက်ဘတ်ဆတ်ဆိက ခိုးလာတဲ့မြင်းကို သူ့ကိုပဲ ပြန်ရောင်းလိုက်တဲ့ပြစ်မှုလေ၊ အကုသိုလ်လုပ်ငန်းမှာတော့ ရှင်တော်တော် လက်ရဲဇက်ရဲ နိုင်တာပဲ၊ ကျွန်မဖြင့် ရှင်ကို ရင်တမမနဲ့ ကြည့်နေရင်း ဆံပင်တွေများ ချက်ချင်းဖြူကုန်တော့မလားလို့ ထင်ရတယ်”

ဂျင်မိမာလင်းက ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်ချလိုက်သည်။ မေရီလည်း ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းထားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ရှိုလက်ရှိ ရယ်ပစ်လိုက်မိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထိုနေရာမှရပ်ပြီး အတောမသတ်နိုင်အောင် ရယ်နေကြသည်။ သူတို့ရယ်နေပုံကို ဘေးလူများက ကြည့်သည်။ တဖြည်းဖြည်း သူတို့မျက်နှာများ ပြုံးလာသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အနီးတစ်ဝိုက်မှာရှိနေကြသူများ အားလုံးပါ မေရီတို့နှစ်ယောက်နှင့်ရောပြီး ဘုမသိဘမသိ ဝါးလုံးကွဲရယ်ကြလေသည်။ ထိုရယ်မောမှုကြီးသည် ထိုနေရာကလေးမှာပင် ရပ်တံ့မနေပါ။ အနီးတစ်ဝိုက်သို့ပါ ကူးစက်သွားပြီး ပွဲခင်းကြီးတစ်ခုလုံး ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ ဝိုင်းဝန်းရယ်မောကြလေတော့သည်။

ဂျင်မိက လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ပြီးတော့ လက်ချောင်းကလေးများကို တစ်ချောင်းချင်းချိုးပေးနေသည်။

“ငါနဲ့အတူတူ လော်ဆက်စတန်ကို လိုက်လာရတာ မင်း အခုပျော်သွားပြီ မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် ပျော်သွားပြီ”

မေရီကလည်း စိတ်လွတ်လက်လွတ် ပြန်ဖြေသည်။ ဣန္ဒြေတွေ သိက္ခာတွေ ထိန်းနေစရာ မလိုတော့ပါ။ သူ တကယ်ပင် အပျော်ကြီးပျော်နေမိချေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ချင်းချိတ်ကာ ပွဲထွေးတန်းကြီးထဲမှာ ကိုးကုန်းကိုးကျင်း လျှောက်ကြသည်။ လောကကြီးသည် သူတို့နှစ်ယောက်အတွက်တော့ အသာယာဆုံး ဖြစ်နေလေတော့သည်။

မေရီအတွက် ကြက်သွေးရောင်တဘက် အသစ်ကလေးတစ်ထည်နှင့် ရွှေနား ကွင်းတစ်ရန်ကို ဂျင်မိမာလင်းက ဝယ်ပေးသည်။

ရွက်ထည်အစင်းကျားကြီး မိုးထားသော ရွက်ထည်တံတစ်လုံးအောက်သို့ ဝင်ပြီး လိမ္မော်ရည်သောက်ကြသည်။

ထို့နောက် ပါးရေနားရေများ တွန့်နေသော ဂျစ်ပစီအဘွားကြီးတစ်ယောက် ဆီမှာ ဗေဒင်ဝင်မေးကြသည်။

“အသားမည်းတဲ့ မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်ကို သတိထားပေါင်း”ဟု အဘွားကြီး က မေရီကို ဟောသည်။ မေရီက ဂျင်မိမာလင်းကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့အသားက မည်းလွန်းလှသည်။ ဂျစ်ပစီလူမျိုးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ပြောင်နေအောင် မည်းသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အားပါးတရ ရယ်ကြပြန်သည်။

“သူငယ် မင်းလက်ကတော့ လူသတ်ရမယ့်လက်မျိုး၊ တစ်နေ့ကျရင် လူတစ် ယောက်ကို မလွဲမသွေ မင်းသတ်ရလိမ့်မယ်”

တဝါးဝါးရယ်မောရင်း ထိုနေရာမှ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“နေ့ခင်းက တို့ဒီကိုလာကြရင်း ငါ လုံးဝ လူမသတ်ဖူးပါဘူးလို့ မင်းကို ပြော ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ မင်း အခုယုံပြီ မဟုတ်လား”

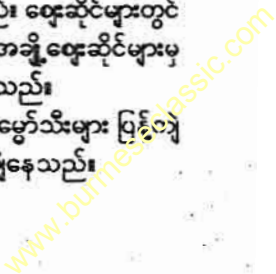
မေရီက သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းပြသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြော ဆိုနေဖို့လည်း အကြောင်းမရှိတော့။

သူတို့မျက်နှာပေါ်သို့ မိုးရေစက်ကလေးများ ကျလာသည်။ လေကလည်း ခပ် ကြမ်းကြမ်းကလေး တိုက်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ခြေဦး တည့်ရာ ဆက်လျှောက်လာကြသည်။

မိုးရေစက်များ ပိုများလာသည်။ လေမုန်တိုင်း ကျလာသည်။ ထွေးဆိုင်များတွင် ခင်းကျင်းရောင်းချနေသော ပစ္စည်းများ လေထဲလွင့်ပါကုန်သည်။ အချို့ထွေးဆိုင်များမှ အမိုးများ လုန်ကုန်သည်။ ဈေးပန်းများ၊ တောင်းများ မှောက်ကုန်သည်။

လမ်းမများပေါ်တွင် သစ်တော်သီးများ၊ ပန်းသီးများ၊ လိမ္မော်သီးများ ပြန့်ကျဲ နေသည်။ ပေါ့ပါးသည့် အခြားပစ္စည်းများလည်း လေထဲမှာ ပလုပ်နေသည်။

မိုးက ပိုသည်းလာသည်။ လူတွေ ပြေးကြလွှားကြသည်။



အော်ကြဟစ်ကြသည်။ စောစောက စည်စည်ကားကားဖြင့် အားလုံးပြုံးပျော်
နေသော ပွဲခင်းကြီးမှာ ချက်ချင်း ကမ္ဘာပျက်သလို ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ဂျင်မိက မေရီ၏ပခုံးကိုဖက်ပြီး အိမ်တစ်လုံး၏ဆင်ဝင်အောက်သို့ အပြေး
အလွှားဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ အမိုးအောက်ရောက်တော့မှ မိုးလွတ်သွားသည်။

ဂျင်မိက မေရီ၏ပခုံးကို သိုင်းဖက်ထားပြီး သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင်
ဆွဲလှည့်သည်။

ပြီးတော့ မေရီကို သူ နမ်းပါလေတော့သည်။

“အသားမည်းတဲ့ မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်ကို သတိထားပေါင်းနော်”

သူက မေရီကို ပြောရင်း ရယ်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ မေရီကို ထပ်နမ်းပြန်သည်။
တစ်မိုးလုံး မှောင်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် မိုးမှောင်ကြီး ကျသွားလေတော့သည်။ လေမုန်
တိုင်းကလည်း ပိုကြမ်းလာသည်။

လမ်းစီးတချို့ ငြိမ်းကုန်သည်။ အိမ်တံခါးများ ပိတ်ကြသည်။ တဲထိုးရောင်း
သည့် ဈေးဆိုင်များ ပျက်သွားသည်။ မပျက်နိုင်သော အခိုင်အခံဈေးဆိုင်ကြီးများကလည်း
တံခါးများကို ပိတ်ကြသည်။ လော်ဆက်စတန်မြို့ကြီးတစ်မြို့လုံး မှောင်အတိ ကျသွား
လေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်နေသည့် အမိုးအောက်သို့ မိုးပက်လာသည်။

ဂျင်မိက မေရီကို မိုးမမိအောင် သူ့ကိုယ်လုံးနှင့် ကွယ်ပေးထားသည်။ မေရီ၏
ခေါင်းပေါ်မှာ ချည်ထားသည့် လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ဂျင်မိက ဖြေပေးသည်။

ဒီနောက်မှာတော့ မေရီ၏ခေါင်းပေါ်သို့ သူ့လက်နှစ်ဖက် ရောက်လာသည်။
မေရီ၏ဆံပင်ထဲမှာ သူ့လက်ချောင်းကလေးများ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေသည်။ ထိုလက်
ချောင်းကလေးများသည် ထိုနေရာမှာပင် ရပ်တန့်နေခြင်းမရှိပါ။ ကုပ်သားများအပေါ်သို့
ဆင်းလာသည်။

လည်ပင်းပေါ်သို့ရောက်လာသည်။

ပခုံးသားများကို ပွတ်သပ် ဆုပ်နယ်လာသည်။

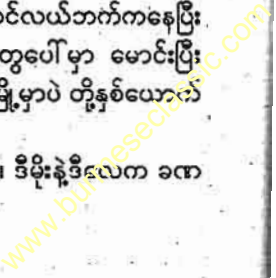
မေရီက ကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည်။

ဂျင်မိ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ရွတ်တရက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မအနေနဲ့ တစ်ညလောက်” အရူးထမိတာပဲ လွန်လှပြီ ဂျင်မိမာလင်း၊
ကျွန်မတို့ ပြန်ဖို့ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မကို ဖက်မထားပါနဲ့ လွှတ်ပါ”

“ဒါလောက် လေထန်ပြီး မိုးသည်းနေတဲ့အထဲမှာ အမိုးမပါတဲ့ မြင်းလှည်း
ကလေးနဲ့ ပြန်လို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် မေရီ၊ မုန်တိုင်းက ပင်လယ်ဘက်ကနေပြီး
တိုက်နေတာ၊ တို့ပြန်ရင် အကာအကွယ်မရှိတဲ့ တောင်ကုန်းတွေပေါ်မှာ မောင်းပြီး
ပြန်ရမှာမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ညတော့ လော်ဆက်စတန်မြို့မှာပဲ တို့နှစ်ယောက်
အတူတူအိပ်မယ်”

“အိပ်ပါလိမ့်မယ်အားကြီး၊ မြင်းလှည်းသွားယူပါ ဂျင်မိ၊ ဒီမိုးနဲ့ဒီလေက ခဏ
လေး တိတ်သွားမှာပဲ၊ ကျွန်မ ဒီနေရာက စောင့်နေမယ်”



“မာနရှင်ကြီး လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ မေရီရယ်၊ ဒီမိုးမျိုးနဲ့သာ ဘော်ဒမင်လမ်းပေါ်မှာ လှည်းမောင်းသွားလို့များတော့ ကြွက်စုတ်ထက်ပိုဆိုးသွားတော့မှာပေါ့၊ ငါ့ကို ချစ်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်စမ်းပါ။ ငါနဲ့အတူတူ ဒီနေ့ည ဒီမှာအိပ်ပါ”

“ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ ဟိုတယ်မယ်လုပ်တဲ့ကောင်မဆိုပြီး အထင်သေးလို့ ကျွန်မကို ဒီစကားမျိုး ရှင်ပြောတာလား၊ ဂျင်မိမာလင်း”

“ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွ၊ ဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါ။ မင်းကို ငါသဘောကျတယ်၊ မင်းမျက်နှာကလေးကို ငါချစ်တယ်၊ မင်းရဲ့အထိအတွေ့မှာ ငါသာယာတယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖို့ အရေးအကြီးဆုံးဟာ ဒါပဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့လဲ ဒါလောက်ဆိုရင် လုံလောက်နေပြီ မဟုတ်လား”

“တခြားယောက်ျားတွေ မိန်းမတွေအတွက်တော့ ဟုတ်ကောင်းဟုတ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ဒီအစားထဲက မဟုတ်ဘူး၊ ဒါမျိုးမရဘူး”

“မင်းက ဟဲလ်ဖို့နယ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်တာနဲ့ပဲ တခြားမိန်းမတွေနဲ့ မတူအောင် ဖြစ်သွားရော့လား မေရီ၊ ဒီည ဒီမှာ ငါနဲ့အတူတူနေပါ။ အဲဒီအခါကျတော့မှ မင်း အကြောင်းသိသွားမယ်၊ ဒီလိုနေမိတာ မှန်ပါသလားဆိုတာ မနက်ကျတော့ မင်းသဘောပေါက်သွားမယ်”

“ကျွန်မလဲ ဒီလိုပဲထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ မိုးအစိုခံပြီး ပြန်တော့မယ်လို့ ပြောနေတာပေါ့”

“မင်းဟာ တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းမပဲ မေရီလီယန်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်တဲ့အခါမှာ ဒီအတွက် မင်းအကြီးအကျယ် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်နော်”

“နောက်မှ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ရတာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းကို ငါ တစ်ခါထပ်နမ်းရင် မင်းစိတ်ပြောင်းသွားနိုင်သလား”

“မပြောင်းဘူး”

“မင်းလိုကောင်မမျိုးတစ်ယောက်နဲ့ တစ်အိမ်တည်းမှာ ငါ့အစ်ကို ဘယ်လိုများ နေသလဲ မသိဘူး၊ သူ့ကို ဘုရားစာတွေများ မင်းရွတ်ပြနေသလား”

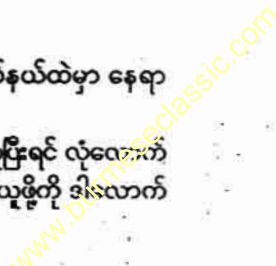
“ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“မင်းကို လက်စွပ်တစ်ကွင်းဝယ်ပေးမယ်ကွာ၊ ဒီလိုဆိုရင်ရော မင်းစိတ်ပြောင်းနိုင်မလား၊ ရွှေနဲ့ငွေနဲ့ဆိုတော့ လူတွေကလဲ မင်းကိုလေးစားကြမှာပေါ့၊ ငါက အမြဲတမ်း တိုင်ကျနေတဲ့အကောင်၊ ဒီစကားမျိုး အမြဲပြောနိုင်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ အခုငွေခွဲနေတုန်း မို့ပြောနိုင်တာ”

“ရှင်မှာ မိန်းမဘယ်နှယောက် ရှိခဲ့ဖူးလဲ”

“ခြောက်ယောက် ခုနစ်ယောက်လောက်ရှိမယ်၊ ကွန်ဝေါလ်နယ်ထဲမှာ နေရာအနှံ့ပဲ၊ တခြားနယ်က မိန်းမတွေကိုတော့ ငါ ထည့်မရဘူး”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်တော့ ဒါလောက် မိန်းမယူပြီးရင် လုံလောက်နေပြီပဲ၊ ကျွန်မသာ ရှင်ဆိုရင် ရှစ်ယောက်မြောက် မိန်းမတစ်ယောက်ယူဖို့ကို ဒါးလောက်



ရေးကြီးသုတ်ပြာ လုပ်နေမိမှာမဟုတ်ဘူး၊ အချိန်ကလေးတော့ နည်းနည်းစောင့်မိဦးမှာပဲ”

“မင်းဟာ တော်တော်နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါးနိုင်တဲ့ ကောင်မပဲ၊ ရုပ်ကလေး ချောသလောက် တော်တော်စွာတယ်၊ ကောင်းပြီ . . ငါ မြင်းလှည်းသွားယူပြီး မင်းကို မင်းအဒေါ် ရိုတဲ့ ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံကို ပြန်ပို့ပေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကြိုက်သည် ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ မင်းကိုတော့ တစ်ခါထပ်ပြီး နမ်းဦးမယ်”

ဂျင်မိက မေရီ၏မျက်နှာကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ကာ မော့ယူလိုက် ပြန်သည်။ ပြီးတော့ မေရီ အနမ်းခံရပြန်သည်။

“တစ်ကြိမ်နမ်းရင် စိတ်ဆင်းရဲရတတ်တယ်၊ နှစ်ကြိမ်နမ်းရင် စိတ်ချမ်းသာရ တယ်၊ ကျန်တာတွေတော့ မင်းဟာမင်း ဆက်ပြီး စဉ်းစားသာကြည့်ပေါ့ကွာ၊ ကံ . . မင်း ဒီမှာစောင့်နေ၊ ငါ ခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဂျင်မိသည် လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းသို့ ကူးသွားလေသည်။

ဈေးဆိုင်တန်းများ နောက်ကွယ်မှာ သူပျောက်သွားသည်ကို မေရီက လှမ်း ကြည့်နေလိုက်သည်။

မေရီက မိုးလွတ်အောင် အတွင်းဘက်သို့ ပို့တိုးလိုက်သည်။ လေရောမိုးပါ ပြင်းထန်နေလေရာ တောင်ပေါ်ကိုဖောက်ထားသည့် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်၌ မည်မျှ ဆိုးရွားမည်ကို ခန့်မှန်းမိနေသည်။ မိုးက အညှာအတာကင်းမဲ့စွာ ပြင်းထန်နေလေရာ ယခု သူရပ်နေသည့် နေရာမှာပင် ကောင်းစွာမလုံခြုံချင်။

သို့သော် ဂျင်မိနှင့်အတူတူ လော်ဆက်စတန်မှာ တစ်ညအတူတူအိပ်ရမည် ဆိုသည်ကတော့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်။ ယခုလောက် သူ့ကို အလိုလိုက်မိရုံ ကလေးနှင့်ပင် အကြိမ်ကြိမ် အနမ်းခံလိုက်ရပြီ၊ ထိုထက်ပိုပြီး လိုက်လျောမိမည်ဆိုလျှင် ဂျင်မိကို သူ ခွာချ၍ ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်။

ဒေါ်လေးသည်လည်း ထိုနည်းဖြင့် ကျော့စ်မာလင်းလက်ထဲမှ ရုန်းမထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုအဖြစ်ကြီးကို ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့နေရပါလျက် ထပ်မိုက်ဦးမည်ဆိုလျှင် လောကကြီးတွင် အမိုက်ဆုံးဖြစ်ပေတော့မည်။

လမ်းမများပေါ်မှာ လူသူကင်းနေသည်။ ဈေးဆိုင်များ၊ အဆောက်အအုံများ အားလုံးလည်း တံခါးများပိတ်ထားကြသည်။ တစ်မြို့လုံး မိုးသံလေသံမှတစ်ပါး အခြား ဘာသံကိုမှ မကြားရတော့။

စောစောတုန်းကတော့ နာတာလူးပွဲတော် ဆင်နွဲနေကြသူများအားလုံး ပျော် တပြုံးပြုံးဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။ ခုအတိုင်းသာ မိုးရောဇလပါ ဆက်ထန်နေမည်ဆိုလျှင် မနက်ဖြန် နာတာလူးပွဲတော်သည်လည်း ပျက်ရပေတော့မည်။

မေရီက စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်နေသည်။ သူတို့ မြင်းလှည်းအပ်ခဲ့သည့်နေရာမှာ ဘာမှမဝေး။ အသွားအပြန် ငါးမိနစ်လောက်သာ ကြာနိုင်သည်။ ယခုတော့ လိုအပ်သည့် ထက်ပိုကြာသွားသည်။ သူ့အလိုဆန္ဒကို ငြင်းပယ်လိုက်သောကြောင့် မိုးရေထဲမှာ ဒီအတိုင်း တစ်ယောက်တည်း စောင့်နေရအောင် ဂျင်မိက ဒဏ်ပေးထားခဲ့ခြင်းများ ဖြစ်လေသလားဟု စဉ်းစားမိသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှစ်နာရီသံချောင်းခေါက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ဂျင်မီမာလင်း ထွက်သွားသည်မှာ နာရီဝက်ကျော်သွားလေပြီ။ ဘာမှမဝေးသော နေရာကလေးရှိ မြင်းလှည်းကို သွားယူရာတွင် ဒါလောက်တော့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မကြာသင့်ဟု သူ သဘောရသည်။ မိုးနှင့်လေကလည်း အညှာအတာကင်းမဲ့စွာ ရက်ရက်စက်စက်ကြီး သည်းနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်လာပြီ။ တစ်ညနေလုံး မထိုင်ရဘဲ မတ်တတ်နှင့်နေခဲ့ရသောကြောင့် ခြေထောက်များလည်း ကိုက်ခဲ့လာပြီ။

သို့သော် ပြန်ချိန်တန်သည့်အချိန်ထက် များစွာကျော်ပြီးသော်လည်း ဂျင်မီ ပြန်မလာသောကြောင့် မေရီ စိတ်ပူလာသည်။ အနားယူလိုစိတ်များလည်း ပျောက်ကွယ် ကုန်တော့သည်။ ဂျင်မီမာလင်းသည် မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်၊ မည်သည့်အရာကိုမျှ အလေး အနက်ထားတတ်သူ မဟုတ်။ အလွန်တရာလည်း တာဝန်မဲ့တတ်သူ ဖြစ်သည်။

ဒီနေရာမှာ မေရီ ဆက်ရပ်မနေနိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် အမိုးအောက်မှာ အပြင် မိုးသည်းသည်းထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်ရောက်တော့ လေရောမိုးပါမျက်နှာ ကို လာတိုးကြသည်။ မိုးရေစက်များ မျက်နှာကိုမှန်နေရာ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်နေသည်။

လမ်းပေါ်မှာ လူရှင်းနေသည်။ မြင်းရထားတွေ၊ မြင်းလှည်းတွေ၊ မြင်းတွေလည်း မရှိတော့။ လမ်းဘေးမှာရှိသည့် အဆောက်အအုံများ၏ အမိုးကလေးများအောက်တွင် ခိုကပ်နေကြသူတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စကိုသာ တွေ့ရသည်။ နာတာလျှော့ပွဲတော်ကြီး ၏အရိပ်အယောင်ကား ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ခဏအကြာမှာပင် သူတို့မြင်းလှည်းအပ်ခဲ့သည့်နေရာသို့ ရောက်လာသည်။ တံခါးများပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မြင်းလှည်းထားခဲ့သည့် ဝိုင်းဒေါင်ကလေးအတွင်း သို့ အပေါက်မှချောင်းကြည့်သည်။

အတွင်းမှာ မြင်းလှည်း မရှိတော့ချေ။

ဂျင်မီသည် မြင်းလှည်းကိုယူပြီး ထွက်ခွာသွားချေပြီ။

တစ်ဖက်က အခန်းတံခါးကို သွားခေါက်သည်။ မေရီမှာ ဆက်လက်သည်းခံ နိုင်စွမ်း မရှိတော့။

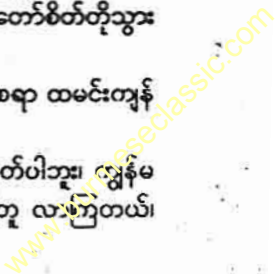
ခဏကြာတော့ အခန်းတံခါးဖွင့်ပေးသည်။ တံခါးဖွင့်ပေးသူမှာ သူတို့ မြင်း လှည်းအပ်တုန်းက လက်ခံယူခဲ့သူပင်ဖြစ်သည်။

ဒါလောက်အေးနေသည့် ရာသီဥတုတွင် မီးဖိုဘေးမှ ထလာခဲ့ရသောကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံလည်း ရလေသည်။ မေရီကိုလည်း သူမှတ်မိပုံမရ။

နောက်ပြီး တဘက်ကလေးတစ်ထည်ကိုခြုံကာ တစ်ကိုယ်လုံး ခွဲနှစ်နေအောင် ရေတွေစိုနေသည့် မေရီကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်လည်း သူ အတော်စိတ်တိုသွား ပုံရလေသည်။

“ခင်ဗျား . . . ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ ကျုပ်တို့ လူစိမ်းတွေကို ဖေးစရာ ထမင်းကျွန် ဟင်းကျွန် မရှိတော့ဘူး”

“ကျွန်မက ထမင်းကျွန် ဟင်းကျွန် လိုချင်လို့ လာတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ အဖော်ကို လာရှာတာပါ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မြင်းကလေးနဲ့အတူတူ လာကြတယ်။



ရှင်မှတ်မိမှာပေါ့။ ရှင်ဆီမှာပဲ မြင်းလှည်းအပ်ထားခဲ့တာလေ။ ဒါပေမယ့် ဝိုဒေါင်ထဲမှာ မြင်းလှည်းမရှိတော့ဘူး။ သူ့ကိုများ ရှင် မြင်လိုက်သလား”

ထိုအခါကျတော့မှ ထိုသူမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

မေရီကိုလည်း တောင်းပန်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့။ ခင်ဗျားမိတ်တွေ မြင်းလှည်းလာယူပြီး ထွက်သွားတာ မိနစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်လောက်တောင် ကြာသွားပြီ။ သူတ်သီးသူတ် ဟုလဲ ဖြစ်နေတယ်။ သူ့နဲ့အတူတူ လူတစ်ယောက်လဲ ပါလာတယ်။ ခန်းမဖြူကြီးက စားပွဲထိုးတစ်ယောက်လို့တော့ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သေတော့မသေချာဘူး။ သူတို့ အဲဒီ ဘက်ကို ထွက်သွားကြတယ်”

ထိုသူက တဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဘာမှ မှာမထားခဲ့ဘူးလားရှင်”

“မမှာခဲ့ပါဘူး။ ခန်းမဖြူမှာများ သူတို့ရှိနေကြမလား မသိဘူး။ ခင်ဗျား နေရာ သိပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . သိပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ အဲဒီကို . . . လိုက်သွားကြည့်လိုက်မယ်။ ဝှတ်နိုင်က”

မေရီ နောက်ပြန်မလှည့်မိမှာပင် တံခါးပိတ်သွားသည်။

မြို့ဘက်သို့ မေရီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဂျင်မ်မာလင်းသည် ခန်းမဖြူမှာ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်နှင့်အတူတူ ဘာလုပ်စရာရှိသနည်း။ ထိုသူပြောလိုက်သည်မှာ မှား ပြောခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ခန်းမဖြူနားသို့ ရောက်လာသည်။ အထဲမှာ မီးထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ လူတွေ လည်း ပြည့်နေသည်။ အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် ဂျင်မ်၏မြင်းလှည်းကို ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့။ မေရီ စိတ်ပူလာပြီ။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ဂျင်မ်သည် သူ့ကို တစ်ယောက်တည်းထားပစ်ခဲ့ပြီး ပြန်သွားခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ရှေ့နားမှာ မေရီ ကြောင်ငေးငေးဖြစ်နေသည်။ ခဏကြာတော့မှ သူ့စိတ်သူ တင်းပြီး အဝနားသို့တိုးကပ်သွားသည်။ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က သူ့ဆီသို့လာပြီး အပြင် ထွက်ရန် မောင်းထုတ်သည်။

“ကျွန်မ မဝွတာဂျင်မ်မာလင်းကို လာရှာတာပါ။ ရှင်တို့ဆီက စားပွဲထိုးတစ် ယောက်နဲ့အတူတူ မြင်းလှည်းနဲ့ ဒီကိုလာပါတယ်။ ရှင်ကို နှောင့်ယှက်ရတာတော့ အားနာပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အထဲမှာ သူ့ရှိမရှိ ကျေးဇူးပြုပြီး ကြည့်ပေးပါရှင်၊ ကျွန်မ သိပ်အရေးကြီးနေလို့ပါ”

စားပွဲထိုးက မျက်နှာမသာမယာနှင့် အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

မေရီက အဝမှာပင် ရပ်စောင့်နေသည်။

မီးလင်းဖိုတစ်ခုအနားမှာ ယောက်ျားတချို့ ဝိုင်းထိုင်ပြီး စားလောက်နေကြ သည်။

သူတို့အထဲတွင် ဂျင်မ်မာလင်းခိုးလာသည့် မြင်းအနက်ကလေးကို ဈေးလာဆစ်သော အသံကျယ်ကျယ်နှင့် လူနှင့် မျက်စိလျင်သော လူတို့လည်း ပါသည်ကို သတိထားမိသည်။ ထို့ကြောင့် မေရီက သူတို့ကို ကျောခိုင်းထားလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ စောစောက သူမေးသည့် စားပွဲထိုးပြန်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ထည့်ထားသော လင်ပန်းတစ်ချပ် ပါလာသည်။ သို့သော်လည်း မေရီဆီသို့မလာ။ မီးလင်းဖိုနားမှာ ထိုင်နေကြသူများထံသို့ သွားပေးသည်။

ထို့နောက် အထဲသို့ပြန်ဝင်သွားပြန်သည်။ မေရီက စောင့်နေသည်။ ထိုသူပင် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မေရီက လှမ်းခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်ရတော့သည်။

“ဒီနေ့ည ဧည့်သည်တွေ သိပ်ကျပြီး ကျွန်တော်တို့အလုပ်များနေတယ်၊ အချိန်ဖြုန်းလို့ မရဘူးဗျ၊ ကျွန်တော် မေးကြည့်တော့ မာလင်းဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့လူမျိုး ဒီကို မလာဘူးတဲ့”

မေရီက အပြင်ပြန်ထွက်ရန် နောက်ကြောင်းသို့ချက်ချင်း ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“တို့ကို မြင်းရောင်းဖို့ကြိုးစားတဲ့ အသားမည်းမည်းနဲ့ ဂျစ်ပစ်လူမျိုးကို မင်းလိုက်ရှာနေတာ ဆိုရင်တော့ သူ့အကြောင်းကို ငါပြောပြနိုင်တယ်”

ထိုသူက မေရီကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ပြောသည်။ တိုးနေသည့် သူ့သွားတစ်ချောင်းပေါ်နေသည်။ မီးလင်းဖိုဘေးမှာ ထိုင်နေကြသော သူ့အပေါင်းအသင်းများထံမှ ဟားတိုက်ရယ်မောသံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည်။

မေရီက သူတို့လူသိုက်ကို တစ်ယောက်ချင်း အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။

“ဘာကိုများ ရှင်ပြောပြနိုင်မလဲ”

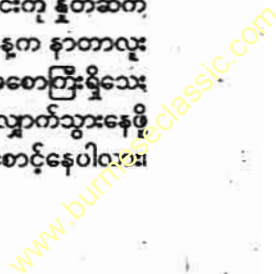
“သူ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ ထွက်သွားတာ ဆယ်မိနစ်လောက်ရှိပြီ၊ အပြင်မှာစောင့်နေတဲ့ မြင်းရထားပေါ်ကို တို့ပဲ ဝိုင်းတင်ပေးလိုက်ကြတယ်၊ သူက အာခဲမလိုလုပ်သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုလာခေါ်တဲ့ လူကြီးလူကောင်းက သူ့ကို မျက်နှာထားနဲ့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အသာတကြည် တက်လိုက်သွားတယ်၊ ဟိုမြင်းအနက်ကလေးကြောင့် သူ ပြဿနာပေါ်တယ်ဆိုတာတော့ မင်းသိမှာပေါ့နော်၊ တို့ကို မတရား ဈေးတင်ရောင်းတာပဲကွ”

ထိုစကားကြောင့် မီးဖိုနားရှိ လူအုပ်ထဲမှ ရယ်မောသံပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

မေရီက မျက်စိလျင်သူ့ကို တည်ငြိမ်စွာဖြင့် အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

“သူ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာများ ရှင်သိသလား” ဟု ပြန်မေးသည်။

“သူ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ မင်းအဖော်က မင်းကို နှုတ်ဆက်စကားလေးတောင် ပြောမသွားတာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဒီနေ့က နာတာလေးပွဲတော် အကြံနေ့မဟုတ်လား၊ ညဉ့်လဲ မနက်သေးဘူးလေ၊ ယခုမှ အစောကြီးခိုသေးတယ်၊ အပြင်မှာလဲ ရာသီဥတုက ဆိုးနေတော့ မင်းအနေနဲ့ လမ်းပေါ်လျှောက်သွားနေဖို့ မတော်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းအဖော်ပြန်လာတဲ့အထိ တို့နဲ့အတူတူ စောင့်နေပါလား၊ ငါနဲ့ငါ့လူတွေက မင်းကို ဒကာခံပါမယ်”



ထိုသူက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မေရီ၏ပခုံးပေါ်မှ တဘက်တလေးကို လှမ်းကိုင် လိုက်လေသည်။

“အသားမည်းမည်းနဲ့ မင်းအကောင်က မင်းကို ပစ်ပြေးပါပြီကွာ၊ လာပါ။ တို့နဲ့ အတူတူလာနေပါ။ မင်းအကောင်ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့”

မေရီက သူ့ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လမ်းမပေါ်သို့ ပြန်ထွက်လာ ခဲ့လေတော့သည်။ အပြင်မှာ မုန်တိုင်းထန်နေသည်။ မိုးမှောင်ကြီးကျကာ မိုးလည်း သဲသဲမဲမဲ ရွာနေသည်။ ဈေးနားတစ်ဝိုက်တွင်လည်း လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိတော့။ အဆိုးဆုံးအခြေအနေများ ဖြစ်ပေါ်လာလေပြီ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဂျင်မ်မာလင်းသည် မြင်းခိုးမှုနှင့် အဖမ်းခံသွားရပြီ ဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မေရီထံသို့ သူပြန်ရောက် မလာခြင်း ဖြစ်သည်။ မြင်းသူခိုးကို လူသတ်သမားကဲ့သို့ပင် ကြိုးပေးကြလေသလား မေရီ မသိပါ။

ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း မေရီမှာ အကြီး အကျယ် စိတ်ဆင်းရဲရလေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှာလည်း အားအင်များ ကုန်ခန်းလာသည်။ အာရုံများလည်း ရှုပ်ထွေးလာသည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။ ဘာမှ မလုပ်တတ်တော့ပါ။

တကယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူမပြု မိမိပူပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဂျင်မ် ပြောသည့်အတိုင်း သူနှင့်အတူတူ လော်ဆက်စတန်မြို့မှာ တစ်ညအိပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်မည်ဆိုလျှင် ယခုလို အတိဒုက္ခရောက်ရမည် မဟုတ်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ညတာတော့ အမိုးအကာအောက်မှာ အေးအေးချမ်း ချမ်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်ကြပေမည်။ မနက်ဖြန်မနက်တွင် မြင်းခိုးမှုဖြင့် သူ့ကို ဖမ်းမိသွားလျှင်လည်း အကြောင်းမဟုတ်တော့။ မြင်မြင်ထင်ထင်နှင့် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်နိုင်သည်။

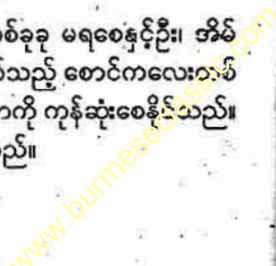
ယခုလို ကြီးမားသောဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရသောအခါကျမှ ဂျင်မ်ကို သူတမ်းတ မိလာသည်။ နောင်တလည်း အကြီးအကျယ်ရသည်။ သူ့ကို ဖက်နမ်းသွားသော ဂျင်မ် ကိုလည်း ချစ်မိသလိုလို ဖြစ်လာလေသည်။

တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုမှာ တစ်ညတာတည်းခိုဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမျှ ပါမလာပါ။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် ဆယ့်နှစ်မိုင်မျှဝေးသော ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံသို့ရောက် အောင် ဇာလွန်တရာဆိုးရွာနေသည့် ရာသီဥတုအတွင်းမှာပင် ညကြီးမင်းကြီး လမ်း လျှောက်ပြန်ရပေတော့မည်။

အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံပါသည်ဆိုလျှင် တည်းခိုခန်းတစ်ခုခု မရစေနှင့်ဦး။ အိမ် တစ်အိမ်၏ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခွင့်တောင်းအိပ်နိုင်သည်။ လိုအပ်သည့် စောင်ကလေးတစ် ထည်နှစ်ထည်လောက် တောင်းနိုင်သည်။ ဖြစ်သလို တစ်ညတာကို ကုန်ဆုံးစေနိုင်သည်။ ပြီးတော့မှ ကျသင့်ငွေ အနည်းအကျဉ်းကို ပေးခဲ့ရုံသာဖြစ်သည်။

ယခုတော့ အားလုံး အစီအစဉ် ပျက်ကုန်ရချေပြီ။



ဂျင်မ်မာလင်း၏အလိုကို မလိုက်မိသောကြောင့် ယခုလို ဒဏ်ခတ်ခြင်းခံရသည်ကိုလည်း မေရီ သဘောပေါက်လာသည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့။ ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုသာ ကိုယ်အားကိုးရပေတော့မည်။

မေရီသည် ဘော်ဒမင်မြို့သို့ သွားရာလမ်းမပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ လမ်းမက တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်းမော့တက်လာသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်လေ မှန်တိုင်းက ပိုပြင်းထန်လေ၊ မိုးပေါက်များက ပိုကြီးမားပြင်းထန်လေ ဖြစ်လာလေသည်။ မျက်နှာကို မိုးပေါက်များလာထိနေသောကြောင့် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဝေဒနာကို ပါခံစားလာရသည်။

မေရီသည် မှန်တိုင်းထန်နေသည့်ကြားမှပင် လမ်းမပေါ်မှာ အားခဲလျှောက်လာသည်။ လေထဲမှာ လွင့်ပါနေသော သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်လို ဖြစ်နေသည်။

အမှောင်ထဲမှာ သူ့နောက်မှ တောင်ပေါ်သို့မောင်းတက်လာသော မြင်းရထားတစ်စီးကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ မေရီ အကြီးအကျယ်ဝမ်းသာသွားသည်။ ထိုမြင်းရထားကို ရပ်စောင့်နေမိသည်။ မြင်းရထားက တဖြည်းဖြည်းနီးလာသည်။ မြင်းရထားက သူ့ကို ကျော်သွားလှအချိန်မှာပင် မြင်းရထားဆီသို့ သူ ပြေးသွားသည်။

မြင်းရထားမောင်းသူက မိုးကာအင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။

“ဘော်ဒမင်မြို့ကို သွားမှာလားရှင်၊ အထဲမှာ ခရီးသည်များ ပါလာသလား” မေရီက အော်မေးသည်။ မြင်းရထားမောင်းသူက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

ဆက်မောင်းသွားရန်လည်း မြင်းကို ကြိမ်တို့လိုက်သည်။

မေရီ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါ။

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းရထားပြတင်းပေါက် ပွင့်သွားပြီး လက်တစ်ဖက်ထွက်လာသည်။ မေရီ၏ပခုံးကို လာကိုင်သည်။

“နာတာလျှော့ပွဲတော် အကြိုနေ့မှာ လော်ဆက်စတန်မြို့ကို ဘာလာလုပ်နေတာလဲ မေရီလိယန်” ဟူသော အသံပါ ပေါ်ထွက်လာသည်။

သူပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်က တင်းတင်းကြီးဖြစ်သည်။ မေးလိုက်သည့်အသံက နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။ ကြင်နာသည့်လေသံများလည်း ပါဝင်နေသည်။ သွေးရောင်နည်းပါးသော မျက်နှာတစ်ခုက ပြတင်းပေါက်ပေါ်မှ ပေါ်လာပြီး မေရီကိုကြည့်နေသည်။ သူကား အော်လီတာနန်ရွာမှ တရားဟောဆရာ ဖရန်စစ်ဒါဗေးဖြစ်လေသည်။



အခန်း (၁၀)

ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်အတွင်းမှာ သူ့ကိုယ်တစောင်းပုံကို မေရီက မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့နှာတံက ပေါ်လွင်လွန်းသည်။ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသော နှုတ်ခမ်းများကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ပြီး လမ်းလျှောက်တုတ် ပေါ်မှာ နေထိုင်ထားသည်။

သူ့မျက်လုံးများကိုတော့ မေရီ မမြင်ရပါ။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးများတွင် မည်သည့်အရိပ်အယောင်များ ရှိနေကြောင်းကို မဖော်ပြတတ်ပါ။

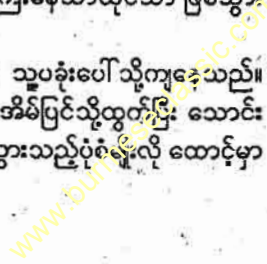
“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မြင်းရထားအတူတူစီးကြရပြန် ပြီပေါ့။ ပထမတစ်ခါတုန်းက လမ်းဘေးမှာ မင်းကိုတွေ့ပြီး ကူညီနိုင်ခဲ့တယ်။ မင်းတစ်ကိုယ် လုံး ရေတွဲချွန်နေပြီ။ အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ထားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ခဏကြာမှ သူက အေးချမ်းသိမ်မွေ့သော လေသံဖြင့်ပြောသည်။ သူ့အသံက တိုးတိတ်ညင်သာပါသည်။ မြီးတော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ပြောနေသည့်လေသံမျိုး နှင့်လည်းတူသည်။ မေရီကိုလည်း စိုက်ကြည့်နေသည်။

“အဲဒီမှာ စောင်တစ်ထည်ရှိတယ်။ ကိုယ်ကို စောင်နဲ့ပတ်ထားလိုက်၊ မြင်းရထား ကလုံပါတယ်။ အထဲကို လေမတိုးနိုင်ဘူး”

မေရီက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများကို ချွတ်ချသည်။ အတွင်းခံအင်္ကျီကိုပါချွတ်ပြီး အောက်မှာပုံထားသည်။ ပြီးတော့မှ သိုးမွေး စောင်ကိုကောက်ယူကာ ကိုယ်မှာပတ်ထားသည်။ အများကြီးနေသာထိုင်သာ ဖြစ်သွား ပါသည်။

ရေစိုနေသောဆံပင်များက အဝတ်မကပ်သော သူ့ပခုံးပေါ်သို့ကျနေသည်။ သို့သော်လည်း မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ မိဘများအလစ်တွင် အိမ်ပြင်သို့ထွက်ပြီး သောင်း ကျန်းသော ကလေးငယ်တစ်ယောက် မိဘများ ပြန်ဖမ်းမိသွားသည့်ပုံစံမျိုးလို ထောင့်မှာ ကုပ်ကုပ်ကလေးထိုင်နေမိလေသည်။



ယခုလို အချိန်မျိုးမှာတော့ ဖရန်စစ်ဒါဗေးပြောသည် စကားများကို နားထောင်ရတော့မည်။ သူ့ခိုင်းသည်များကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာလုပ်ကိုင်ရတော့မည်။

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

သူက ထိုသို့ပြောရင်း မေရီကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်နေသည်။

မေရီ၏ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလာသည်။

မေရီသည် သူ၏အဖြစ်အပျက်များအားလုံးကို တစ်လုံးမကျန် ပြန်လည်ပြောပြမိလျက်သား ဖြစ်နေတော့သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် သူနှင့်တွေ့ခဲ့ရတုန်းကလည်း မေရီသည် ရင်ထဲမှာရှိနေသမျှများကို တစ်လုံးမကျန် ဖွင့်ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ယခုလည်း ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ဂျင်မီမာလင်း၏အမည်ကိုတော့ ထုတ်ဖော်ပြောဖို့ ရှက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံတစ်ဝိုက်ရှိ တောင်ကုန်းများပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း တစ်နေ့တွင် တွေ့ခဲ့ဖူးသူဖြစ်ကြောင်း၊ မြင်းသူခိုးဟုဆိုကြောင်း၊ သူနှင့်အတူတူ လော်ဆက်စတန်မြို့သို့ လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့လက်ဝယ်ရှိသော မြင်းတစ်ကောင်ကြောင့် လော်ဆက်စတန်မြို့မှာ သူ့အခက်အခဲတစ်ခုခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရပုံအကြောင်းများကိုသာ ပြောပြမိလေသည်။

ထိုသို့ပြောရင်းလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ တွေ့ကြုံဖူးသူ မြင်းသူခိုးတစ်ယောက်နှင့်အတူ လော်ဆက်စတန်မြို့သို့ လိုက်ပါမိသည့် မိမိကို ဖရန်စစ်ဒါဗေးက အထင်သေးသွားလေပြီလားဟု စိုးရိမ်စိတ်က ပေါ်လာပြန်သည်။ သို့သော်လည်း မတတ်နိုင်ပြီ။ ဒီလောက်ပြောပြမှ ဖြစ်တော့မည်။

ဖရန်စစ်ဒါဗေးက ရုတ်တရက် ဘာမှပြန်မပြောသေး။ တံတွေးတစ်ချက် နှစ်ချက် မျှချနေသည်။ အတော်ကလေး ကြာတော့မှ သူက ပြောသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုတော့ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဘဝမျိုး ဖြစ်မနေတော့ဘူးပေါ့၊ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံဟာ မင်း ထင်ထားသလိုလူသူအဆက်အသွယ် မရှိတဲ့နေရာမျိုး မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့”

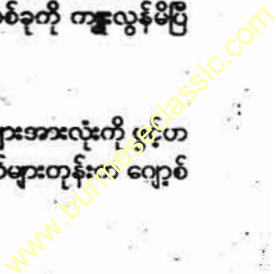
ထိုစကားကြောင့် မေရီရှက်သွားပါသည်။ အမှောင်ထဲမှာပင် ဖြစ်လင့်ကစား သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ သွေးရောင်လွှမ်းသွားကြောင်း မြင်များ မြင်သွားလေမည်လားဟု စိုးရိမ်လိုက်မိပြန်သည်။ ဖရန်စစ်က စိုက်ကြည့်နေကြောင်းကိုလည်း သိနေသည်။

“မင်းအဖော်ရဲ့ နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

သူက အေးအေးဆေးဆေးပင် မေးပြန်သည်။ မေရီမှာ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိအောင် ကြောင်ကန်းကန်းဖြစ်သွားသည်။ ကြီးမားသော အပြစ်တစ်ခုကို ကန္တလွန်မိပြီဟုလည်း စိတ်ထဲမှာ ခံစားလာရလေသည်။

“ကျွန်မ ဦးလေးရဲ့ညီပါ”

ထိုအဖြေကို တိုးတိုးကလေး ပြောမိသည်။ မိမိ၏အပြစ်များအားလုံးကို ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်မိသလိုလည်း စိတ်ထဲမှာ ခံစားသွားရလေသည်။ ထိုရက်များတုန်းက ကျော်မာလင်းကို လူသတ်ကောင်ဟု သူ စွပ်စွဲခဲ့သည်။



ရာဇဝတ်မှုပေါင်းစုံကို ကျွန်ုပ်တို့နေသူအဖြစ် သူ မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။

ယခုတော့ ထိုလူသတ်သမား၏ညီ မြင်းသူခိုးနှင့်အတူတူ သူ လိုက်လာခဲ့မိသည်။ ထိုအချက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မိမိသည် အရပ်ပျက်မကလေး ဖြစ်သည်ဟု ဖရန်စစ်ဒါဗေး မှတ်ယူသွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်နေမိပြန်သည်။

“ကျွန်မ ဒီလိုလုပ်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင်ကတော့ ကျွန်မကို အရမ်းအထင်သေးသွားမှာပဲ။ သူ့အစ်ကိုကို ကျွန်မ မုန်းတယ်၊ ကျွန်မ မုန်းတဲ့လူရဲ့ညီနဲ့ အတူတူ ကျွန်မက လော်ဆက်စတန်မြို့ကို လိုက်လာတယ်။ သူ့အပေါ်မှာလဲ ကျွန်မ ယုံကြည်မိတယ်ဆိုတော့ အထင်သေးစရာဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ သူဟာ မရိုးသားတဲ့လူပါ။ မြင်းသူခိုးနွားသူခိုးလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါတွေကို ကျွန်မ သိပါတယ်။ သူနဲ့ကျွန်မ တွေတွေ့ချင်း သူကလဲ အဲဒါတွေကို မခြွင်းမချန် အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောပြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါထက် ပိုပြီး...”

မေရီမှာ ဘာဆက်ပြောရမုန်း မသိတော့ဘဲ တစ်ပိုင်းတန်းလန်းဖြင့် စကားပြတ်သွားသည်။ ဂျင်မ်ကို မေရီက စွဲချက်တွေတင်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော်လည်း ဂျင်မ်က ပြန်လည်ငြင်းဆိုခြင်း မပြုခဲ့ပါ။

ထိုကြားထဲကပင် မေရီသည် ဂျင်မ်အတွက် အကာအကွယ် ပေးလိုစိတ်တွေ ယခုပေါ်လာသည်။ မိမိကို တစ်ယောက်တည်းပစ်ထားခဲ့သော မြင်းသူခိုးတစ်ယောက်အတွက် ခုခံကာကွယ်လိုစိတ်များ ပေါ်လာသည်။

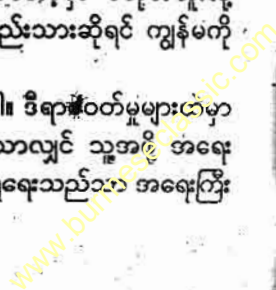
ဘာကြောင့် ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ပေါ်လာရသနည်း။ မိမိကို သူနမ်းသွားသောကြောင့် စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး သူ့ဘက်ကိုယိမ်းယိုင်မိပြီလား။ မေရီသည် အမှောင်ထဲမှာ ထိုင်ရင်း တသိကြီး စဉ်းစားနေမိသည်။

“သူ့အစ်ကို ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သူ့သိတယ်လို့ မင်းဆိုလိုချင်တာလား။ ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံကို ပစ္စည်းတွေ လှည်းနဲ့တိုက်လာတဲ့ လူစုထဲမှာ သူမပါဘူးလား” ဖရန်စစ်ဒါဗေးက သိမ်မွေ့သောလေသံဖြင့်ပင် ပြန်မေးလေသည်။

မေရီ အများကြီးစိတ်လှုပ်ရှားသွားပါသည်။

“ကျွန်မ မသိပါဘူးရှင်၊ ဘာအထောက်အထားမှလဲ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မကိုတော့ သူ ဘာမှဖွင့်မပြောဘူး။ တစ်ခုပဲ ပြောပါတယ်။ သူ တစ်ခါမှ လူမသတ်ဖူးဘူးတဲ့။ သူပြောတာကို ကျွန်မ ယုံပါတယ်။ အခုအထိလဲကျွန်မ ယုံကြည်နေတုန်းပါပဲ။ နောက် သူ့အစ်ကို အကြောင်းကိုလဲ ပြောသေးတယ်။ သူ့အစ်ကိုဟာ မကြာခင် တရားဥပဒေအရအရေးယူခံရတော့မယ်တဲ့။ သူ့ကို ဖမ်းမိတော့မယ်တဲ့။ အချိန်သိပ်ကြာတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ တကယ်လို့ သူလဲပဲ သူ့အစ်ကိုနဲ့ တစ်ဂိုဏ်းတည်းသားဆိုရင် ကျွန်မကို ဒါတွေ ဘယ်ဖွင့်ပြောပါ့မလဲ”

မေရီသည် သူ့ဘေးကလူကိုလည်း သတိမရတော့ပါ။ ဒီရာဇဝတ်မှုများထဲမှာ ဂျင်မ်မာလင်း မပါကြောင်း အများတကာ ယုံကြည်ဖို့သည်သာလျှင် သူ့အဖို့ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်နေလေတော့သည်။ ဂျင်မ်မာလင်း အရေးယူမခံရရေးသည်သာ အရေးကြီးနေလေတော့သည်။



“သူကြီးမစွတာဘတ်ဆတ်နဲ့ ရှင်နဲ့ သိတယ်လို့ အရင်တစ်ခါတုန်းက ကျွန်မကို ရှင်ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် သူကြီးအပေါ်မှာ ရှင်ဩဇာညောင်းချင်လဲ ညောင်းမှာပေါ့နော်၊ တကယ်လို့ ဂျင်မိမာလင်းကိုများ သူတို့အရေးယူမယ်ဆိုရင် သက် သက်ညာညာ စဉ်းစားဖို့ပြောပေးပါလားရှင်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက အသက် အငယ်ကလေး ရှိသေးတယ်၊ သူ့အမှားတွေကိုပြင်ဖို့ အချိန်ရှိပါတယ်၊ ပြင်လဲပြင်နိုင်ပါ တယ်၊ ဒါဆိုရင် ရှင်အနေနဲ့ သူကြီးကို ပြောပြလို့လဲ အကြောင်းပြကောင်းတာပေါ့”

သူက ငြိမ်နေသည်။ ထိုငြိမ်နေခြင်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ် သည်။ ထိုသို့စဉ်းစားနေခြင်းမှာလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက် အနမ်းခံရရုံဖြင့် ထို ယောက်ျားတစ်ယောက်ဘက်က မေရီ ဘာကြောင့် ဒါလောက်တောင် ကာကွယ်နေ သနည်းဆိုသော အကြောင်းကို စဉ်းစားနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟုလည်း မေရီက တွေးကြည့်နေမိပြန်သည်။

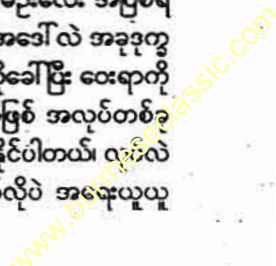
“မစွတာဘတ်ဆတ်နဲ့ ကျုပ်နဲ့က ဒါလောက် မရင်းနှီးပါဘူး၊ တစ်ခါနှစ်ခါ လောက်သာ ဆုံဖူးတာပါ၊ ဘုရားအကြောင်း တရားအကြောင်း နည်းနည်းပါးပါးဆွေးနွေး ဖူးတာပါ၊ ဒါလောက် ရင်းနှီးရုံကလေးနဲ့တော့ ပြောလို့မရနိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ဂျင်မိကိုယ် တိုင်ကလဲ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်ထားတယ်ဆိုရင်ပေါ့ဗျေ၊ နောက်ပြီးတော့ သူဟာ ဂျပေကာ ပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင်ရဲ့ညီဖြစ်ကြောင်း သိသွားရင် ပိုလို့တောင် လွယ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

မေရီက ငြိမ်နေသည်။ သူပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု စဉ်းစားနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီကိစ္စကို ထပ်ထွန်းတက်နေဖွယ်ရာ အကြောင်းမရှိတော့။ ခဏကြာတော့ ဖရန်စစ်ဒါဗေးက ပြောပြန်သည်။ “သူပြောပုံမှာ နောက်ပြောင်ပြောသည့် သဘောလား၊ မှတ်ချက်ချသည့် သဘောလား၊ သဘောပေါက်နားလည်သည့် သဘောလား မေရီ မဝေခွဲတတ်ပါ။

“သူ အဖမ်းမခံရရေးအတွက် မင်းက သိပ်ကိုသောကရောက်နေတာကိုး၊ လူ တစ်ယောက်ဟာ ရာဇဝတ်မှုတွေ ကျူးလွန်ထားတယ်၊ သူ့အစ်ကိုကလဲ လူသတ်ကောင် ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် အဲဒီလူ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် မင်းက ကြိုးပမ်းနေဦးမှာပဲလား မေရီလိယန်”

ထိုသို့မေးရင်း သူ့လက်တစ်ဖက်က မေရီ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ သိုင်းဖက်လာသည်။ သို့သော်လည်း ခံစားချက်တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် သိုင်းဖက်လာသည့် ပုံစံမျိုးကား မဟုတ်ပါ။ မေရီ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ချောက်ချားနေသောကြောင့် အားပေးသည့်သဘောမျိုးဖြင့် ဖြစ် ကောင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ကျွန်မက ဒါအတွက်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မဦးလေး အပြစ်ရ သွားတာမျိုးကိုတော့ ကျွန်မက အကာအကွယ်မပေးလိုပါဘူး၊ ကျွန်မအဒေါ်လဲ အခုဒုက္ခ ရောက်နေရတာ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် တစ်နေ့မှာ ကျွန်မအဒေါ်ကိုခေါ်ပြီး ဝေးရာကို ကျွန်မ ပြေးမယ်၊ တောဇင်ယာလုပ်ငန်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လယ်လုပ်ငန်းပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်တစ်ခု ရှာလုပ်မယ်၊ ကျွန်မ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို အလုပ်ကြမ်းကို လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ လုပ်လဲ လုပ်ဖူးခဲ့တာပဲ၊ ဒါကြောင့် တရားဥပဒေက ကျွန်မဦးလေးကို ဘယ်လိုပဲ အရေးယူယူ



အကာအကွယ် ပေးနေစရာမလိုပါဘူး။ သူ့လွတ်မြောက်ရေးအတွက်လဲ ကျွန်မ ဘာမှ လုပ်ပေးစရာ မလိုဘူး”

မေရီ မောသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ခုံနောက်မှီပေါ်သို့ မှီချလိုက်ရသည်။ ယခုလို စိတ်ထဲရှိသည်များကို ဖွင့်ပြောနေမိသည့်အတွက်လည်း ရှက်မိပါသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ မိမိ မလိမ္မာသောကြောင့် ဒုက္ခပေါင်းစုံကို ကြုံတွေ့လာမှတော့ ရင်ဆိုင် ရုံသာ ရှိတော့သည်ဟုလည်း သဘောထားလိုက်မိလေသည်။

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

သူက ရုတ်တရက် မေးချလိုက်သည်။

“နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်”

အမှောင်ထဲမှာ သူ တံတွေးမျှီချသံကို မေရီ ကြားရသည်။ မေရီ၏ကိုယ်ပေါ်မှ သူ့လက်ကိုလည်း ပြန်ရုပ်သွားသည်။ လက်ကိုင်တုတ်ပေါ်မှာ သူ့လက်ကို ပြန်တင်ထား ပြန်သည်။

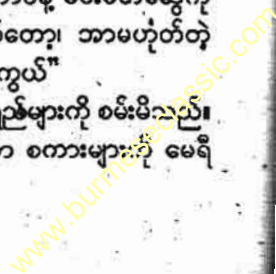
မြင်းရထားက တောင်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ပတ်လည်တွင် သစ်ပင်ကြီး ကြီးမားမား မရှိသောကြောင့် လေပြင်းဒဏ်ကို အလူးအလဲခံနေရသည်။ မိုးကလည်း သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ မြင်းရထားက လုံ့လသောကြောင့် တော်တော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာကြသည်။ မေရီ က ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့မျှော်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း မိုးမှောင်ကြီးကျ နေသောကြောင့် ဘာကိုမှမမြင်ရပါ။ လေတိုက်သံများကိုသာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကြားနေ ရလေသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာကြသော်လည်း ဖရန်စစ်ဒါဗေးက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေကြောင်းကိုတော့ မေရီသိပါသည်။ ခရီးအတော်ကလေး ပေါက်လာသော အခါတုမှ သူ့ထံမှ အသံထွက်လာသည်။ စောစောကအတိုင်း နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လေသံ ပင်ဖြစ်ပါသည်။

“မင်းဟာ သိပ်ငယ်သေးတယ် မေရီလီယန်၊ ဥစ္စာထဲက ထွက်လာခါစ ကြက် ပေါက်စ ကြက်ပေါက်ကလေး တစ်ကောင်လိုကို ငယ်သေးတယ်၊ လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှမသိသေးဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်း ဘာမှမသိသေးဘူး၊ ဒါလောက်အတွေ့အကြုံ နုနယ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အခက်အခဲတွေကို ကြုံရမှာပဲ၊ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်လောက်သာ တွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ဘာမှမျက်ရည်ကျနေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ မင်းကို တစ်ခါလောက် ဖက်နမ်းဖူးသူတစ်ယောက်အတွက် ဝမ်းနည်း ပက်လက်ဖြစ်နေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ခိုးလာတဲ့မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ မင်းမိတ်ဆွေကို မကြာခင် မင်းမေ့သွားမှာပါပဲ၊ ကဲ၊ မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်တော့၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ အချစ်တစ်ခု ဆုံးရှုံးသွားရတာဟာ ငိုစရာ အလုပ်မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

မေရီက သူ့မျက်နှာကို ယောင်ယမ်းစမ်းမိသည်။ မျက်ရည်များကို စမ်းမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကမန်းကတန်း သုတ်ပစ်လိုက်ရသည်။ သူ့ပြောသော စကားများကို မေရီ ကောင်းစွာ နားမလည်ပါ။



သူ ဘာဆိုလိုကြောင်း သဘောမပေါက်ပါ။ သူ့လေသံထဲတွင် မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်များပါနေကြောင်းကိုလည်း အကဲမခတ်တတ်ပါ။

အောက်မှာချထားမိသည့် အဝတ်အစားများကို ကောက်ယူပြီး အမှောင်ထဲမှာ ပြန်ဝတ်နေမိသည်။ အဝတ်အားလုံး ရေစိုနေသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွား ပြန်သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်ခန့်မှန်းထားတာ မှန်နေပြီပေါ့။ မင်းနဲ့ကျုပ် နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့တဲ့ အချိန်ကစပြီး ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ တိတ်ဆိတ်နေတာပေါ့။ လှည်းတွေလဲ မလာဘူး။ လူတွေလဲမလာဘူး မဟုတ်လား။ မင်း ကောင်းကောင်းအိပ်ခဲ့ရတယ် မဟုတ် လား။ မင်းဦးလေးကလဲ အရက်တွေ ဖိသောက်နေတယ် မဟုတ်လား။”

“မင်းဦးလေး.. .” ဟူသော စကားကို ကြားရသည်တွင် မေရီ တုန်လှုပ်ချောက် ချားသွားမိလေသည်။

ကျော့စ်မာလင်း၏ အကြောင်းကို မေ့နေခဲ့သည်မှာ ဆယ်နာရီလောက်တော့ ကြာမြင့်သွားချေပြီ။

ယခုလို သူ့နာမည်ကြားရသောအခါ လွန်ခဲ့သည့်ရက်များအတွင်းက အတွေ့ အကြုံများကို ပြန်စဉ်းစားမိပြီး စိတ်ထိခိုက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“မစ္စတာဒါဗေး သင်္ဘောတွေကို လုယူတဲ့လူတွေအကြောင်း ရှင်ကြားဖူး သလား” ဟု ပြန်မေးသည်။

ဒါဗေးက ငြိမ်နေသည်။ မေရီက ငယ်စဉ်ကအကြောင်းများကို ပြန်စဉ်းစား ကြည့်နေမိသည်။

ပြီးတော့မှ သူကပင် ဆက်ပြောပြသည်။

“ကြာတော့ ကြာပါပြီ။ ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်မတို့အုပ်မှာ သင်္ဘော တစ်စင်းနှစ်တယ်။ လူတွေလဲ ကမ်းဘက်ကို ပြေးသွားကြတယ်။ နောက်တော့ အဲဒီသင်္ဘော ကို ဓားပြတိုက်တယ်လို့ကြားတယ်။ သင်္ဘောပေါ်မှာ ပါတဲ့ပစ္စည်းတွေကို လုယူကြပြီး လူတွေအားလုံးကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်တဲ့။ သင်္ဘောကိုလဲ နှစ်ပစ်လိုက်တယ်လို့ပြော တယ်။ အမေ့ကို မေးကြည့်တော့ လောကကြီးမှာ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေ မရှိပါဘူးလို့ အမေက ပြောတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အမေပြောတာကို ကျွန်မ ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ အမေမှားမှန်း ကျွန်မ သိပြီ။ ကျွန်မဦးလေးဟာ သင်္ဘောတွေကို လုယူနေတဲ့လူပဲ မစ္စတာဒါဗေး။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဖွင့်ပြောတာ”

မေရီ၏စကားကို သူက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မပြု။ ငြိမ်မြဲ ငြိမ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မေရီကပင် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“သူတို့ ဒီအလုပ်ကို လုပ်နေကြတာ ကျွန်မ ဦးလေးတစ်ယောက်တည်း မဟုတ် ဘူး။ သူတို့လူတွေအားလုံး လုပ်နေကြတာ။ သင်္ဘောတွေ ကမ်းခြေကိုတပ်လာပြီဆိုရင် အဲဒီသင်္ဘောကို သူတို့အပိုင်စီးကြတယ်။ သင်္ဘောပေါ်မှာ ပါလာတဲ့အရက်တို့၊ ဆေးဘဲ သောက်ဆေးတို့ တခြားအဖွဲ့တန်ပစ္စည်းတို့ကို လုယူတယ်။ ပြီးတော့ ပါသမျှ လူတွေအား လုံးကို သတ်ပစ်တယ်။ မိန်းမတွေရော ကလေးတွေတို့ပါ သတ်ပစ်တယ်.. .”

သူတို့လူယူလို့ ရတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဂျပမကာပျော်ပွဲစားရုံကို သယ်လာကြတယ်။ အဲဒီကနေတစ်ဆင့် ပြန်ပြီး ဖြန့်ဖြူးပေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဂျပမကာပျော်ပွဲစားရုံရဲ့တံခါးတွေအားလုံးကို အမြဲတမ်းပိတ်ထားတာ၊ တခြားလူစိမ်းတွေကို အဝင်မခံတာ၊ ခရီးသွားမြင်းလှည်းတွေလဲ ပျော်ပွဲစားရုံရှေ့မို့လို့ ရောက်ပြီဆိုရင် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းကြတာ၊ ဒါတွေကြောင့်ပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေကို မကြာခင် အားလုံးသိကုန်ကြတော့မယ်။ ဂျပမကာပျော်ပွဲစားရုံကြီးရဲ့ အဖြစ်မှန်တွေကတော့ အဲဒါတွေပဲ မစွတာဒါပေး။”

မနားတမ်း စကားပြောလိုက်ရသောကြောင့် မေရီ မောသွားပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုင်ခုံနောက်သို့ မှီချလိုက်မိပြန်သည်။

ထိုအကြောင်းများကို ပြောရင်းဖြင့်လည်း သူ့ချစ်လိုက်မိဖူးသော ဂျင်မ်မာလင်း၏မျက်နှာကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာပြန်သည်။ ယခုတော့ ဘာကိုမှလဲ ဂရုစိုက်မနေချင်တော့ပါ။ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ရာဇဝတ်မှုများကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ကျူးလွန်နေကြသူများသာ ဖြစ်လေသည်။

“ပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင်က အရက်မူးလွန်ပြီး မင်းကို အဲဒါတွေ ပြောပြလိုက်တာပေါ့လေ”

“ဖရန်စစ်ဒါဗေးထံမှ ထိုမှတ်ချက်ကလေးကိုသာ ပြန်ကြားရသည်။ ယခုတစ်ကြိမ် သူပြောသည့်အသံသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံတော့ ထူးခြားနေသည်ဟု မေရီ ထင်သည်။ စောစောကလို မနူးညံ့တော့ဘဲ အနည်းငယ် မာကျောလာသည်ဟု ထင်ရသည်။

မေရီ မောကြည့်လိုက်သောအခါ မေရီကို သူ့စိုက်ကြည့်နေကြောင်းတွေရသည်။ သူ့မျက်လုံးများက အေးတိအေးစက်အရောင်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မကို သူ့ကိုယ်တိုင် အဲဒီအတိုင်း ပြောပြတယ်။ သူငါးရက်လုံးလုံး မနားတမ်း အရက်တွေသောက်နေတယ်။ အရက်မူးပြေတော့ အရက်ထပ်တောင်းပြန်တယ်။ ပြီးတော့ လူမှန်းသူမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ အမူးပြေလာပြန်တော့လဲ အရက်ထပ်သောက်ပြန်တယ်။ အဲဒီလို အရက်မူးပြေပြီး သတိရလာတဲ့အချိန်ကလေးမှာ ကျွန်မကို ပြောပြတာ၊ ကျွန်မတော့ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ကြောက်သွားပြီ။ ဘာကိုမှလဲ မယုံကြည်ချင်တော့ဘူး။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလဲ မယုံကြည်ချင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် လော်ဆက်စတန်မှာ ရူးရှူးမိုက်မိုက် အလုပ်တွေကို ကျွန်မ ဒီနေ့လျှောက်လုပ်ခဲ့မိတာပဲ”

မုန်ထွင်းက ပိုထန်လာသည်။ သူတို့မြင်းရထားမှာ တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ရောက်ပြီး အကာအကွယ်မဲ့ဖြစ်နေသည်။ မြင်းက ကြိုးစားရုန်းပါသော်လည်း မြင်းလှည်းမှာ နေရာမှ မရွေ့တော့သလို ထင်မှတ်ရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မိုးက သွန်ချလိုက်ပြန်သည်။ ပြတင်းပေါက်ကို မိုးရေစက်များ လာထိသည်။ ကျောက်ခဲများနှင့် ဆုပ်၍ ပက်လိုက်သလားဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။ မုန်တိုင်းက ပင်လယ်ဘက်မှ တိုက်ခိုက်လာခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ပိုပြီးကြမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျုပ်တို့ လမ်းငါးခွဆုံကို ရောက်တော့မယ်။ ဒီလှည်းက ဘော်ဒမင်းကို ဆက်သွားမယ်။ ဒါကြောင့် လမ်းငါးခွဆုံကျရင် ကျုပ်ဆင်းနေခဲ့မယ်။ အော်လ်ကာနန်ကို လွှမ်း

ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံ

လျှောက်သွားမယ်၊ မင်းကတော့ ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံကိုရောက်အောင် ဆက်လိုက်သွား၊ ဒါထက် စောစောကအကြောင်းတွေကို မင်း ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောပြတဲ့သူဟာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ရှိသလား၊ ပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင်ရဲ့ ညီကိုရော မင်းပြောဖူးသလား”

ထိုစကားမှာလည်း ခိုးခိုးသားသား ခပြာခြင်းလား၊ နောက်ပြောင်ပြောင်ခြင်းလား မေရီ မခွဲခြားတတ်ပါ။

“ဂျင်မီမလင်းနဲ့ ကျွန်မ သေသေချာချာ စကားပြောခဲ့ရတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ သိသင့်တာတွေလဲ သိထားတယ်ထင်တယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ သူ့အစ်ကိုနဲ့သူက သိပ်တော့ မျက်နှာကြောမတည့်လှဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ အခုအချိန်မှာတော့ ဒါတွေဟာ ဘာမှ အရေးမကြီးတော့ပါဘူး၊ သူလဲ သူ့ပြစ်ချက်နဲ့သူ ထောင်ထဲရောက်နေလောက်ပြီ မဟုတ်လား”

“သူ အပြစ်ဒဏ်သက်သာအောင် သူ့အစ်ကိုအကြောင်းတွေ သူက ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်ဆိုရင်ကော၊ သူက ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းအနေနဲ့ စိတ်ချမ်းသာစရာပဲ မဟုတ်ဘူးလား မေရီလီယန်”

မေရီ ခေါင်းထောင်လာသည်။ ထိုအချက်မှာလည်း ဖြစ်နိုင်သောအချက်ပင် ဖြစ်သည်။ မေရီက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ သူ ပြုံးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“တကယ်လို့ မင်းဦးလေးအကြောင်းတွေကို သူက ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးအဖို့ စိတ်ချမ်းသာစရာတော့ ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွယ်၊ မင်းဦးလေးရဲ့ လုပ်ငန်းတွေထဲမှာ သူမပါဘူးဆိုရင် ဖွင့်ပြောချင်လဲ ပြောနိုင်တာပဲ”

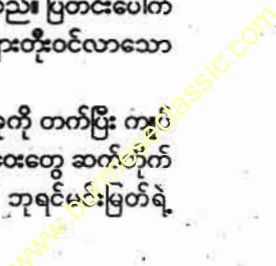
မေရီ ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ပါ။ အမှောင်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေမိသည်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အားလုံးရှုပ်ထွေးကုန်သည်။ ဖရန်စစ်ဒါပေးက မေရီ၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဆတ်ပြောပြန်သည်။ ဒီတစ်ချို့တွင်လည်း သူ့လေသံသည် စောစောတုန်းကလိုပင် နူးညံ့သိမ်မွေ့နေပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ အလင်းရောင်ကို အမှောင်ထဲကနေ စောင့်နေကြရသလိုပါပဲ၊ နောက်တစ်ပတ်ကြာရင် နှစ်သစ်ကိုရောက်တော့မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ တို့အတွက် အလင်းရောင်ရောက်လာပြီလို့ ဆိုရမယ်၊ နှစ်သစ်ရောက်လို့ အလင်းရောင်ရောက်လာလျှင် အခုလို ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်နေတဲ့လူတွေ လုံးဝရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရှင် ပြောတာ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ နှစ်သစ်ကို ရောက်လာတာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေက ပျောက်သွားမှာလဲ၊ နှစ်သစ်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

ဖရန်စစ်က မေရီ၏ဦးပေါ်မှ သူ့လက်ကိုပြန်ရုပ်သည်။ သူ့ဆင်းရဲတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ကုတ်အင်္ကျီနှင့် မိုးကာအင်္ကျီများကို အသင့်ပြင်သည်။ ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ပြီး မြင်းရထားမောင်းသူကို ရပ်ခိုင်းသည်။ အပြင်မှ လေအေးများတိုးဝင်လာသောကြောင့် မေရီ၏တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။

“လော်ဆက်စတန်မြို့မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ အစည်းအဝေးတစ်ခုကို တက်ပြီး ကျုပ်ပြန်လာတာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်အတွင်းမှာလဲ အဲဒီလိုအစည်းအဝေးတွေ ဆက်တိုက်လုပ်ခဲ့ကြတယ်၊ လုံခြုံရေး အစီအစဉ်တွေကို ဆွေးနွေးကြတာပဲ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့



အစိုးရက ကမ်းရိုးတန်းဒေသတွေမှာ ကင်းတွေ မပြတ်မလပ်ချထားတော့မယ်။ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တတ်တဲ့ နယ်မြေတွေမှာလဲ အစောင့်တွေ အမြဲထားတော့မယ်။ အဲဒီအစီအစဉ် တွေအားလုံး နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့က စမှာပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းဦးလေးလို လူဆိုးမျိုးတွေ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်နိုင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အလင်းရောင်ကို ကျုပ်တို့ တွေ့ကြရတော့မယ်လို့ ပြောတာပါ။”

မြင်းရထား ရပ်သွားသည်။ ဖရန်စစ်ဒါပေးက တံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းသွားသည်။ အောက်ရောက်သောအခါ မေရီကို ပြုံးပြသည်။ လက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးပြီး မေရီ၏ လက်ကို အကြာကြီးဆွဲထားသည်။

“ဒါလောက်ဆိုရင် မင်းသဘောပေါက်ပြီ မဟုတ်လား မေရီလီယန်၊ မင်းအနေနဲ့ ဘာမှတွေးပူစရာ မလိုတော့ဘူး။ မင်းဒုက္ခတွေလဲ ချုပ်ငြိမ်းတော့မှာပါ။ အဲဒီအခါကျတော့မှ တောင်ဘက်ကိုသွားပြီး အချစ်သစ်ရှာချင်လဲ ရှာပေါ့ကွယ်။ မနက်ဖြန်ဟာ နာတာလျှော့ပွဲ တော်နေပဲ။ အော်လ်တာနန်မှာရှိတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ပွဲတော်နေ့အတွက် ခေါင်းလောင်းတွေ ထိုးနေလိမ့်မယ်။ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ အမှတ်အသားဆိုပါတော့။ မင်းကိုလဲ ကျုပ် သတိရနေမှာပါပဲ။”

ရထားမောင်းသူကို သူက လက်ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ ပြီးတော့ မိုးသည်းသည်း ရွာနေသည့် အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားသည်။ မေရီက သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းပြောဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။ သို့သော်လည်း မြင်းရထားကပါ တစ်ရှိန်ထိုးမောင်းထွက်လာသည့် အတွက် ပြောချိန်မရလိုက်တော့ပါ။

မြင်းရထားသည် ဘော်ဒမင်မြို့ကို ဦးတည်ပြီး အဝေးပြေးလမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်လက်မောင်းနှင်လာသည်။ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံသို့ရောက်ဖို့ သုံးမိုင်လောက်လို သေးသည်။ ထိုသုံးမိုင်ခရီးကလည်း ဒီလမ်းမကြီးပေါ်တွင် လမ်းအဆိုးဆုံးနေရာဖြစ်လေ သည်။

ဖရန်စစ်ဒါပေးနှင့် အတူတူလိုက်သွားရလျှင် ကောင်းလေမည်လားဟု မေရီ စိတ်ကူးမိသည်။ အော်လ်တာနန်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်းလှသည်။ ဒီမှာလို မုန်တိုင်း တွေ ထန်နေမည်မဟုတ်။ မိုးသည်းသည်းရွာနေမည် မဟုတ်။

သူ ပြောသွားသည့်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့မှစပြီး တိုင်းပြည်ကြီး အေးချမ်းပေတော့မည်။ လူယက်တိုက်ခိုက်မှုများမှ ကင်းဝေးရပေတော့မည်။ အပြစ်မဲ့သူများ အသတ်အဖြတ်ခံရခြင်းမှ ကင်းဝေးရပေတော့မည်။ ကောင်းရောင်း ကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်သူများလည်း အေးအေးချမ်းချမ်း လုပ်ကိုင်စား သောက်နိုင်ကြပေတော့မည်။

ထိုအခါတွင် ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံကိုလည်း ခရီးသည်များအတွက် ပြန်လည် ဖွင့်လှစ်ကာ ရိုးရိုးသားသား ရောင်းချနိုင်တော့မည်။ တည်းခိုလိုသူများအတွက် အခန်း တံခါးများကို ဖွင့်ပေးနိုင်တော့မည်။

တရားမဝင်သော လုပ်ငန်းများအားလုံးကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ကြတော့မည်။ ရာဇဝတ်မှုများနှင့် ကင်းဝေးကြရတော့မည်။ အသစ်ကြုံတွေ့ရတော့မည် ဖြစ်သော

ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံ

ဘဝသစ်ကို စိတ်ကူးဖြင့်မျှော်မှန်းရင်း မေရီသည် ထောင့်မှာ ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေးထိုင်နေမိသည်။

ထိုအခိုက် မလှမ်းမကမ်းမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။ သေနတ်သံနှင့် တစ်ဆက်တည်း အော်သံဟစ်သံ၊ ဆဲဆိုသံများကိုပါ ဆက်တိုက်ကြားရသည်။

ထိုအသံများအားလုံး အမှောင်ထဲမှ ပေါ်ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ပြေးလာသည့် ခြေသံများကို ကြားရသည်။

မေရီက ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ကဲကြည့်သည်။ အပြင်မှာ တိုက်နေသော လေက မျက်နှာကို ဒေါသတကြီးလာတိုးသည်။ မိုးရေစက်များကလည်း လာမှန်သည်။ မြင်းရထားမောင်းသူက လန့်သွားသည့်မြင်းကို ကြီးစားထိန်းနေသည်။ သူမည်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေပုံရသည်။ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။ အိမ်ပြန်ရောက်လုနီးနေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလေသည်။

သူတို့ မြင်းလှည်းဆီသို့ လူတစ်အုပ်ပြေးလာသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ခေါင်းဆောင်လာသူ၏လက်ထဲမှာ မှန်မီးအိမ်တစ်လုံး ပါလာသည်။ သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာသူများကလည်း အော်ဟစ်ဆဲဆိုလာကြလေသည်။

သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ မေရီ၏မြင်းရထားမောင်းသူသည် သူ့ထိုင်ခုံပေါ်မှ အောက်သို့ကျွမ်းပြန်ကျသွားသည်။

မြင်းက အထိန်းမရှိတော့သဖြင့် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ဆွဲချင်ရာ ဆွဲပြေးသည်။ မှည့်ညာသော လမ်းပေါ်တွင် မြင်းရထားမှောက်တော့မလို ဖြစ်နေသည်။ ခဏကြာတော့မှ လမ်းဘေးက ကမူတစ်ခုမှာ မေးသွားတင်ပြီး ရပ်သွားတော့သည်။ မြင်းကလည်း ဆက်မရုန်းနိုင်တော့။

အော်ဟစ်ဆဲဆိုသံများ၊ ရယ်မောသံများ၊ အချင်းချင်းကျယ်လောင်စွာ စကားပြောသံများ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ မေရီ၏ပြတင်းပေါက်နားသို့ လူတစ်ယောက်ကပ်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများက နီရဲနေသည်။ သူ့လက်ချောင်းများက ခပ်သွယ်သွယ်ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာပြုံးနေသောကြောင့် ဖြူဖွေးသည့်သွားများ ပေါ်နေသည်။ လက်တစ်ဖက်က မီးအိမ်ကို မြှောက်ကိုင်ထားသည်။ ကျန်လက်တစ်ဖက်က ခြောက်လုံးပြုနေသော သေနတ်ကို ကိုင်ထားသည်။ သေနတ်ပြောင်းဝမှ ယမ်းငွေများ ထွက်နေဆဲရှိသည်။

သူက မေရီ၏ဦးလေး ကျော့စ်မာလင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ့မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။ သေနတ်ကို ပြတင်းပေါက်ထဲသို့ သွင်းသည်။ မေရီ၏လည်ပင်းကို ပြောင်းဝဖြင့်ထောက်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းလျှိုဝင်လာကာ မေရီမျက်နှာကို ကပ်ကြည့်သည်။

အားပါးတရ ရယ်ချလိုက်သည်။ လက်ထဲမှ သေနတ်ကို ပခုံးပေါ်မှကျော်ပြီး နောက်ဘက်သို့ ပြန်ပစ်ပေးလိုက်သည်။ မြင်းရထားတံခါးကို ဖွင့်သည်။ မေရီကို အောက်သို့ဆွဲချသည်။

မီးအိမ်ကို ခေါင်းပေါ်မှာ မြှောက်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေကြသော လူအားလုံးက မေရီကို မြင်ကြရသည်။

မေရီကလည်း သူတို့အားလုံးကို မီးရောင်အောက်မှာ မြင်ရပါသည်။ စုစုပေါင်း ဆယ်နှစ်ယောက်လောက်ရှိမည်။ သူတို့အားလုံးသည် သူတို့ခေါင်းဆောင် ဂျော့စ်မာလင်း ကဲ့သို့ အလွန်အကျွံ အရက်မူးနေကြသည်။ သူတို့အထဲတွင် လမ်းဘေးဈေးသည် ဟာရီ ကိုတော့ ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ ဂျော့စ်မာလင်းက မေရီ၏မျက်နှာကို ဆွဲမော့ သည်။ မီးအိမ်ဖြင့် ထိုးပြသည်။ သူ့လူများအားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

လမ်းဘေးဈေးသည် ဟာရီက လက်ခေါက်တစ်ချက် မှုတ်လိုက်သည်။

ဂျော့စ်က သူ့ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ပြီး မေရီဆံပင်များကို ကြိုးတစ်ချောင်းလို စုစည်းကိုင်သည်။

“လက်စသတ်တော့ မင်းကိုး၊ နောက်ဆုံးကျတော့ အမြီးကုပ်ပြီး ပြန်ရောက်လာ တာပဲ မဟုတ်လား”

မေရီက ဘာမျှပြန်မမြှော့ပါ။ သူ့လူများကိုသာ တစ်ယောက်ချင်း လှည့်လည် ကြည့်ကာ အကဲခတ်နေမိသည်။ သူတို့အားလုံးကလည်း မေရီကိုကြည့်ရင်း ဝိုင်းဝန်း လှောင်ပြောင်နေကြသည်။ အချို့က ရေစိုနေသည့် မေရီ၏အဝတ်အစားများကို ကိုင် ကြည့်နေကြသည်။

“နည်းနည်းမှ အသုံးမကျတဲ့ကောင်မ”

ဂျော့စ်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မေရီ၏မျက်နှာကို လက်ပြန် ဖြတ်ရိုက်လိုက် သည်။ မေရီက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောဆိုရင်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကွယ်ထားသည်။ ထိုကွယ်ထားသည့်လက်ကို ဂျော့စ်က ဆွဲလိမ်သည်။

“လွတ်. . . လွတ်. . . ရှင် ကျွန်မအသားကို မထိနဲ့၊ ရှင်ဟာ လူသတ်သမား သူခိုး၊ ရှင့်အကြောင်းတွေ တစ်နယ်လုံးသိကုန်ကြပြီ၊ လူတိုင်း သိကုန်ကြပြီ၊ ကျွန်မ လော်ဆက်စတန်မြို့ကို သွားပြီး ရှင့်အကြောင်းတွေ တိုင်ခဲ့ပြီ”

ထိုစကားများကို ကြားရသောအခါ အားလုံးက သူ့ထက်ငါဦး ရှေ့သို့အတင်း တိုးလာကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးကြသည်။ အားလုံး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ကုန် ကြပုံရလေသည်။

“အကြောက်တွေ နောက်ဆုတ်စမ်း၊ ဒီကောင်မ လိမ်ပြောနေတာ မင်းတို့မမြင် ဘူးလား၊ ဒါလောက်မှ အကဲခတ်တတ်ဘူးလား၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူးကွ၊ လမ်းဘေးက အကောင်တစ်ကောင်နဲ့ အလေ့လျှောက်လိုက်တာ၊ ဟိုကောင်က အားရတော့ သူ့ကို မြည်းလှည်းငှားပြီး တင်ပေးလိုက်တာပဲ”

ဂျော့စ်က မေရီကို မတ်မတ်ရပ်နိုင်အောင် ဟန်ပေးသည်။ လက်တစ်ဖက်နှင့် လည်း ချုပ်ထားသည်။ ပြီးတော့ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟိုပေါ်ကို ကြည့်ကြစမ်း၊ နည်းနည်းလင်းလာပြီ၊ အရုဏ်မတက်ခင် ပင်လယ် ကမ်းစပ်ကိုရောက်အောင် သွားရမယ်၊ အချိန်ဖြုန်းနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဟာရီ. . . အဲဒီလူညည်းနဲ့ မြင်းကို လမ်းပေါ်ရောက်အောင်ဆွဲတင်စမ်း၊ ဒီလည်းပေါ်မှာ ခြောက်ယောက်လောက် စီးလို့ရမယ်၊ ငါ့အိမ်က မြင်းနဲ့လည်းကို တစ်ယောက်သွားယူချေ၊ မြန်မြန်လုပ်ကြဟေ့၊ မင်းတို့အတွက် ရွှေမိုးငွေမိုးတွေ ရွာတော့မယ်ကွ”

အားလုံးဝမ်းသာအားရ အော်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြသည်။ အချို့က သေနတ်ကိုင်ထားသည်။ အချို့က စားများကိုင်ထားသည်။

လမ်းဘေးရောက်နေသော မြင်းနှင့်လှည်းကို ဟာရီက ဆွဲယူလာသည်။

ဂျော့စ်က မေရီကို လှည်းပေါ်သို့တွန်းတင်သည်။ သူက နောက်မှလိုက်တက်သည်။ အခြားနှစ်ယောက်လည်း အတွင်းသို့ဝင်လာသည်။

တစ်ယောက်က အမိုးပေါ်တက်ပြီး ဇက်ကြိုးကိုင်သည်။ မြင်းလှည်းမောင်းထွက်လာသည်တွင် ဘေးမှတွယ်ကပ်လိုက်ပါလာသူလည်း ရှိနေသေးသည်ကို မြင်ရသည်။

လမ်းက တောင်တက်လမ်းဖြစ်သည်။ လှည်းပေါ်မှာ လူပေါင်းခြောက်ယောက်လောက် အနည်းဆုံးရှိပေမည်။ လှည်းမောင်းနေသူက မြင်းကို မညှာမတာရိုက်သည်။ မြင်းက ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် မနိုင်ဝန်ကိုရုန်းရင်း တောင်ပေါ်သို့တက်လာသည်။

ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံရှိရာသို့ မေရီက တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံး မီးတွေထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ သို့သော်လည်း လမ်းကွေ့သွားသောကြောင့် ခဏမှာပင် အဆောက်အအုံကြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဂျော့စ်က မေရီကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ချုပ်တိုင်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှုပ်သည်။

“ငါ့အကြောင်းတွေကို မင်းက သွားတိုင်ပြောလိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ငါကြိုးစင်တက်ရအောင် လုပ်လိုက်တယ်ပေါ့လေ၊ ကောင်းပြီ နင်ပါ ငါနဲ့အတူတူ ကြိုးစင်တက်ရအောင်လုပ်ပြမယ်၊ နင့်ကို ဒီနည်းနဲ့တော့ လွယ်လွယ်တူတူ မသတ်သေးဘူး၊ ငါနဲ့အတူတူ ကြိုးစင်တက်ရစေမယ်၊ အခု နင့်ကို ဘယ်ခေါ်သွားနေတယ်ထင်သလဲ”

မေရီက သူ့ကို ကြောက်လန့်တကြားမော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဖို့ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း ဂျော့စ်က ဘာမှမပြောရန် လက်ကာပြလိုက်လေတော့သည်။

“ငါ့ကို နင် မကြောက်ဘူးလို့ ထင်နေတယ်မဟုတ်လား၊ အေး . . . ကြည့်နေ၊ ငါဟာ အခုအရက်မူးနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ ဘာကောင်လဲဆိုတာ နင်မြင်စေရမယ်၊ လောကကြီးမှာ ငါ ဂရုစိုက်စရာ ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာကို နင်မြင်ရစေမယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး သူ့လူများဘက်သို့လှည့်ကာ အော်ဟစ်နေလေတော့သည်။



အခန်း (၁၁)

ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ရောက်အောင် နှစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် လာရလိမ့်မည်ထင်သည်။ မေရီ မမှတ်မိတော့ပါ။ ခရီးလမ်းက အဆိုးဆုံးလမ်းဖြစ်သည်။ ခရီးသွားဖော်များကလည်း အရိုင်းအစိုင်း အကြမ်းကြုတ်ဆုံးဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်လည်း ကြမ်းတမ်းရိုင်းပျော့ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြသည်။ သူတို့အမူအရာများကလည်း ရိုင်းပျလွန်းလှပါသည်။

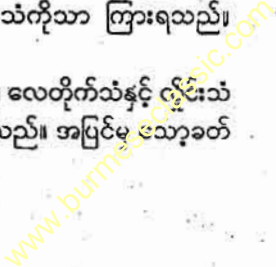
ထိုပတ်ဝန်းကျင်ကြီးကို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကြုံတွေ့နေရသည်က တစ်ကြောင်း၊ အလွန်တရာ မောပန်းနေပြီကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် မေရီအိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ ဘယ်လိုကဘယ်လို အိပ်ပျော်သွားသည်ကိုလည်း သတိမရတော့ပါ။

ပြန်နိုးလာသည်တွင် လေပြင်းတိုက်ခတ်သံများနှင့် အခြားကျယ်လောင်သည့် အသံတစ်မျိုးကို ကြားနေရသည်။ သေသေချာချာနားထောင်ကြည့်သောအခါ ပင်လယ်လှိုင်းပုတ်သံများဖြစ်နေကြောင်းသိရသည်။

သူ့ဘေးတွင် မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ပါ။ မေရီသည် မြင်းရထားထဲမှာပင် ရှိနေသေးသည်။ မြင်းရထားကမူ ကမ်းပါးယံတစ်ခုမှာ ခေါင်းဆိုက်နေသည်။ သူတို့အားလုံး သွားကုန်ပြီထင်သည်။ မီးအိမ်ကိုလည်း သူတို့နှင့်အတူယူ ဆောင်သွားပုံရလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မှောင်မည်းနေသည်။

မေရီက ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်နေသည်။ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အခြေအနေများကို ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က အသံများကို နားထောင်ကြည့်သည်။ မိုးလည်းစသွားပြီ။ ပင်လယ်ပြင်ကို တိုက်လာသည့် လေတိုးသံကိုသာ ကြားရသည်။ သို့သော် လေတိုက်နှုန်းက သိပ်မပြင်းလှချေ။

အပြင်က အခြေအနေများကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ လေတိုက်သံနှင့် လှိုင်းသံမှတစ်ပါး အခြားဘာသံမျှ မကြားရ။ မြင်းရထားတံခါးကို ဖွင့်သည်။ အပြင်မှ သော့ခတ်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။



ပြတင်းပေါက်ကို စမ်းကြည့်သည်။ ပြတင်းပေါက်က သူ့ကိုယ်နှင့်စာလျှင် ကျဉ်းလွန်းနေသည်။

ပြတင်းပေါက်ထဲမှ ခေါင်းပြုထွက်ကြည့်သည်။ အပြင်သို့ ခေါင်းရောက်သွားသည်။ ခေါင်းဝင်လျှင် ကိုယ်ဆုံရမည်ဟူသော အဆိုအတိုင်း တဖြည်းဖြည်းထွက်ကြည့်သည်။ ကိုယ်တစ်ပိုင်း အပြင်ရောက်သွားသည်။ ထပ်ကြိုးစားကြည့်သည်။ တင်ပါးက တစ်ခံနေသည်။

ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ မတတ်နိုင်ပြီ။ ဇွတ်ပင်ထွက်ရပေတော့မည်။ ပြတင်းပေါက်ပေါင်နှင့် တစ်နေသောတင်ပါးကို တအားဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

အပြင်သို့ကား ရောက်လာပါ၏။ သို့သော် အောက်သို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားသည်။ ဘေးနှင့်တင်ပါးနှစ်ဖက်မှာလည်း ပြတင်းပေါက်ပေါင်နှင့် ခြစ်လိုက်မိသော ကြောင့် စစ်ခနဲနာကျင်သွားသည်။ အရေခွံစုတ်သွားကြောင်း သိလိုက်သည်။

အရေခွံစုတ်သည်က အရေးမကြီး၊ မြေကြီးပေါ်သို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားခြင်းက အရေးကြီးသည်။

သို့သော် ဘာမှမဖြစ်ပါ။ လဲနေရာမှ မတ်တတ်ရပ်ကြည့်သည်။ ကောင်းစွာ ရပ်နိုင်သည်။ ခြေထောက်များ နာကျင်သွားခြင်း မရှိ။ အခြားမည်သည့်နေရာတွင်မျှ နာကျင်သွားခြင်းမရှိ။

ထို့ကြောင့် ဘေးမှာတွေ့ရသော ကမူပေါ်သို့ ကြိုးစားရုန်းကန်တက်ခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မှောင်နေသည်။ ဒီနေရာကိုလည်း သူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးပါ။ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေသည်ကိုပင် မသိ။ ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်နေရာသို့ ရောက်နေသည်ဆိုခြင်းလောက်ကိုသာ သိလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်ရှင်ရေးအတွက်တော့ အားရှိသမျှ ရုန်းကန်ရပေတော့မည်။ ခြေဦးတည့်ရာသို့ ပြေးခဲ့သည်။ ခြေဦးတည့်ရာဆိုသော်လည်း ပင်လယ်လှိုင်းပုတ်သံများနှင့် ဆန့်ကျင်ရာသို့ ပြေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ကိုယ်လုံးချင်း ဝင်ဆောင့်မိသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ချိုင့်တစ်ခုအတွင်းသို့ လုံးထွေးကျသွားသည်။ မည်သူက စအော်လိုက်မိသည်ကို မသိ။ နှစ်ယောက်စလုံး ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် သံပြိုင်အော်မိသည်။

သူတို့ကိမိသူက လဲနေရာမှ မတ်တတ်ရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရင်း သူ့ကို ပြန်လည်ခုံခံနေသည်။ လက်သီးများ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဝင်လာသည်။ သို့သော်လည်း ထိထိမိမိ မရှိ။ မေရီကလည်း ရှိသမျှခွန်အားဖြင့် ပြန်လည်ခုံခံသည်။

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားကြသည်။ ထိုအခါကျတော့မှပင် သူတို့ကိမိသောသူမှာ လမ်းဘေးဈေးသည် ဟာရီဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။

ဒီတော့မှပင် သူ မည်မျှမိုက်မဲကြောင်းကို သဘောပေါက်တော့သည်။ ဒီလို ရာဇဝတ်မျိုးကို ကျူးလွန်နေသူများအနေဖြင့် အစောင့်မချထားဘဲ နေမည်မဟုတ်။ သူတို့ထံသို့ ရောက်လာမည်ရန်သူကို စောင့်ကြည့်ရန် မသွေမချ အစောင့်ချထားရပေလိမ့်မည်။

ဟာရီက သူ့ကို အပေါ်စီးမှဖိထားသည်။ မေရီက ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ဟာရီက သူ့ကို သေသေချာချာငုံကြည့်သည်။ ချုပ်မြဲချုပ်ထားသည်။ ရုန်းခြင်း မရှိ။ ကန်ခြင်းမရှိ။ အော်ခြင်းမရှိဘဲ ငြိမ်နေသည်ကို တွေ့သောအခါတွင် သူ့မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာသည်။ ချုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်ကိုလည်း အနည်းငယ်ဖြေလျှော့ပေးသည်။

“မင်း ငါ့ကို မမြင်ဘူးလား။ ငါလဲ မင်းဦးလေးနဲ့ အတူတူ ကမ်းခြေကို ဆင်းလိုက် သွားမယ်ထင်လို့လား။ အခုလို ငါနဲ့လာတွေ့တာ မင်း ကံကောင်းသွားတာပေါ့ကွာ။ သူတို့ ကမ်းခြေမှာ တော်တော်ကြာကြာဦးမှာ။ မင်းက ဦးလေးနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သွားပြီကိုး။ ဒီနေ့ည မင်းတို့ပြောနေတာ ငါကြားတယ်လေ။ ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံထဲမှာ မင်းကို ကြက် ကလေး ငှက်ကလေးလို လှောင်ထားခွင့် သူ့မှာမရှိဘူး။ ဒီလို လှောင်ထားတာလဲ မမှန်ဘူး။ မင်းလို အင်မတန်ချောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လှလှပပလဲ မဆင်ဘူး။ ဒါတော့ လွန်လွန်းတာပေါ့ကွာ။ ဒီလိုလုပ်ထားတာ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မနေဘူးလား။ ကဲ၊ ငါနဲ့တွေ့ပြီ ဘာမှမပူနဲ့။ မင်းကို အဝတ်အစားလှလှကလေးတွေ ဝယ်ပေးမယ်။ မင်း ဘယ်လောက်လှတယ်ဆိုတာ ကြည့်ရအောင်။ မှန်း . . . ပြစမ်း။”

မေရီက လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး သူ့မျက်နှာကို ထိုးလိုက်သည်။ ဖေးဖူးပေါ်သို့ တည့်တည့်ကျသွားသည်။ နောက်သို့လန်သွားသည်။ မေရီက ဆက်တိုက် ထိုးသည်။ မျက်နှာကိုလည်း လက်သည်းများဖြင့် အားပေးတရကုတ်ခြစ်သည်။ သို့သော် လည်း နောက်ထပ် သူထိုးသည့်လက်သီးများက ထိရောက်မှုမရှိတော့ပေ။

ဟာရီက မေရီကို ချုပ်မိသွားပြန်သည်။ မြေကြီးပေါ်သို့ နောက်ပြန်လှည့်ချသည်။ အပေါ်မှ ခွစီးထားသည်။ မေရီက ဒူးနှစ်ဖက်ကို စနစ်တကျ အသုံးချလိုက်သည်။ တစ်ချက်အော်ပြီးနောက် ဟာရီ လန်ထွက်သွားသည်။ မျက်လုံးကိုလည်း လက်သည်းဖြင့် ကုတ်လိုက်သည်။ ဟာရီ လဲကျနေစဉ်မှာပင် မေရီက ကျောက်တုံးရှာသည်။ ကျောက်တုံး မတွေ့။ သူ့လက်ထဲမှာ ရွှံ့နှင့်သဲများချည်း ပါလာသည်။ မတတ်နိုင်ပြီ။ ထိုသဲများ ရွှံ့များ နှင့်ပင် ဟာရီ၏မျက်လုံးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ခဏကြာအောင်တော့ သူ့ဘာမျှ မမြင်ဘဲ ရှိပေလိမ့်မည်။

နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်ကြည့်မနေတော့ဘဲ ခြေဦးတည့်ရာသို့ အားသွန်ပြေးခဲ့သည်။ ယခုတစ်ချိန် ခြေဦးတည့်ရာပြေးခြင်းသည် တကယ့်ကို ခြေဦးတည့်ရာပြေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အောက်မှာ မြေကြီးအစား သဲများကိုနင်းမိလာသည်။ ခရုခွံများကို နင်းမိလာသည်။ ပင်လယ်လှိုင်းပုတ်သဲများကို ပတ်လည်မှ ကြားလာရသည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်သို့ ပြေးလာမိကြောင်း သတိထားမိသည်။ သို့သော်လည်း မတတ်နိုင်ပြီ။

ရေစပ်တွင် လူရိပ်များကို မြင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နေရာသို့ ဝပ်ချလျှောက်ရသည်။

သူဝပ်ချသည့် နေရာမှာ ကျောက်ဆောင်တစ်ခု၏ အကွယ်ဖြစ်သောကြောင့် ကံကောင်းသွားသည်။ ရုတ်တရက်တော့ သူ့ကိုမြင်နိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်။

ထိုနေရာတွင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးဝပ်နေရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိမသာအကဲခတ်ကြည့်မိသည်။

စောစောက လူရိပ်များသည် သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေသည်။ သူတို့ဘာပြောနေကြသည်ကိုမူ သဲကွဲစွာမကြားရ။ သူတို့အထဲမှာ ကျော့စ်မာလင်းပါသည်ကို တွေ့ရသည်။

အချို့က ပင်လယ်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဘာမျှမမြင်ရ။ ကမ်းဘက်သို့လှမ်းကြည့်သည်။ ကြယ်တစ်လုံးခပ်နိမ့်နိမ့်လင်းနေသည်ကို မြင်ရသည်။

ဒီလောက်တောင် မိုးမှောင်ကျနေသည့် အချိန်တွင် ကြယ်မလင်းနိုင်ဟု တွေးမိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုကြယ်ကို သေသေချာချာကြည့်သည်။

ထိုအရာကား ကြယ်မဟုတ်ပါချေ။ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်မှနေပြီး မီးအိမ်ကိုမြှောက်ကာ ဝှေ့ယမ်းပြနေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားသည်။

ခဏကြာသောအခါ ပင်လယ်ပြင်ဘက်မှ မီးပြန်ပြသည်ကို မြင်ရသည်။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ မီးပြနေသူက အောက်သို့ဆင်းလာသည်။ မေရီနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာစုနေသော လူများဆီသို့ အပြေးအလွှားရောက်သည်။ သူတို့တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောကြရင်း ပင်လယ်ပြင်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်ကြပြန်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ပင်လယ်ထဲမှာ သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်လာသည်။ ကမ်းဘက်သို့ ရွက်တိုက်လာနေသည်။ ကမ်းခြေနှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီ။

မေရီအနားမှ လူများကလည်း လက်နက်ကိုယ်စီ ပြင်ဆင်လိုက်ကြပြီ။

မေရီ သဘောပေါက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် အသံကုန်အော်ဟစ်ယင်း ကမ်းစပ်ဆီသို့ ပြေးဆင်းသွားမိသည်။ ကမ်းဘက်သို့ကပ်လာသော သင်္ဘောကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ အော်ဟစ်သတိပေးသည်။ သူ့အသံသည် လှိုင်းသံများကြားမှာ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့အားမလျှော့ပါ။ သင်္ဘောပေါ်မှာ ပါလာသူများ၏ အသက်အန္တရာယ်ကို သူ့ကာကွယ်ပေးရပေမည်။ ကျော့စ်မာလင်းတို့ လူသိုက်၏လက်တွင်းမှ လွတ်ကင်းသွားအောင် ကယ်တင်ရပေမည်။

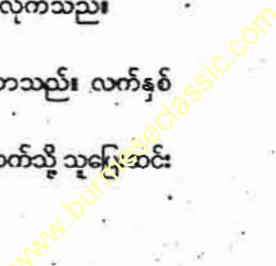
ကမ်းခြေပေါ်မှာ ကမ္ဘာပျက်သွားသည်။ အော်သံဟစ်သံများ ဆူညံသွားသည်။ ဆဲသံဆိုသံများက ဘဝဂံညံသွားသည်။ အမိန့်ပေးသံများ ပေါက်ကွဲထွက်လာသည်။ ပင်လယ်ရေပြင်ထဲသို့ ဆင်းပြေးသူများက ပြေးကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တစ်စုံတစ်ယောက်က မေရီကို ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။

ဖမ်းချုပ်သူက ကျော့စ်မာလင်း ကိုယ်တိုင်ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ဆောင်ဘက်သို့ မေရီကို ဒရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်လာသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်သည်။

ပြီးတော့ပါးစပ်ထဲသို့ အဝတ်စတစ်ခုထိုးထည့်ကာ ရေပြင်ဘက်သို့ သူ့ပြေးဆင်းသွားလေသည်။



မေရီဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။ သူ၏အော်ဟစ်သံသည်လည်း အပြင်သို့ ထွက်မလာနိုင်တော့ပါ။ အရက်စက် အယုတ်မာဆုံး ပွဲကြီးတစ်ခုကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေရလေတော့သည်။

သင်္ဘောပေါ်မှလူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရေထဲထိုးကျသွားသည်ကို မြင်နေရသည်။ ပစ္စည်းများကို ကမ်းပေါ်သို့ သယ်သူတွေက သယ်နေကြသည်။ တိုက်ပွဲဝင်သူတွေက ဝင်နေကြသည်။

ဒီမြင်ကွင်းကို မေရီ မကြည့်ရက်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်မိလေသည်။ အချိန်မည်မျှ ကြာမြင့်သွားသည်ကို မသိ။ အနားတစ်ဝိုက်မှ လူသံများကို ကြားရစေကာမူ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ့အနားမှာ လူတွေစုနေပြန်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့ဦးလေးဂျော့စ်မာလင်းက ကောင်းကင်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြနေသည်။

“မရတော့၊ လူစုခွဲတော့၊ ဒီနေရာက မြန်မြန်ထွက်ကြတော့၊ အရှက်တက်လာပြီ၊ အလင်းရောင်ပေါ်လာတော့မယ်၊ အချိန်မရှိဘူး၊ မြန်မြန်လုပ်ကြ” ဟုလည်း ဂျော့စ်က အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည်။

ပြီးတော့ မေရီဆီသို့ သူ့ရောက်လာသည်။ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားသည်ကို ဖြေပေးသည်။ ပါးစပ်ထဲမှာ အဝတ်စကို ဆွဲထုတ်သည်။ လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲပြီး ကမ်းဘက်သို့အတင်းပြေးသည်။

သို့သော်လည်း သူ ထင်သလို မေရီက အလိုက်သင့်ပါမလာပါ။ မေရီမှာ အားအင်တုန်ခန်းနေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်တန်းတူ ပြေးမလိုက်နိုင်ပါ။ ပြေးနိုင်ဖို့နေနေသာသာ ကောင်းစွာပင် မရပ်နိုင်သည့် အခြေအနေဖြစ်နေသည်။

ဂျော့စ်မာလင်းသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မေရီကို ပခုံးပေါ်သို့ မှီအိတ်တစ်လုံးလို့ ထမ်းတင်လိုက်လေသည်။

ပြီးတော့ ကမ်းဘက်သို့ ခြေကုန်သုတ်တော့သည်။ သူတို့သည် အလင်းရောင်ကို ကြောက်သူများဖြစ်ကြောင်း၊ အမှောင်တွင်းမှာသာ ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်ကြသူများဖြစ်ကြောင်း မေရီ သဘောပေါက်နားလည်သွားသည်။

ကမ်းပေါ်သို့ သူတို့ရောက်လာကြသည်။ လော်ဆက်စတန်မြို့မှ စီးလာသည့် မြင်းရထားနားမှာ မေရီကို ချပေးသည်။ ဂျော့စ်မာလင်း၏အိမ်မှ ယူလာသော မြင်းလှည်းမှာ မြောင်းထဲသို့ကျပြီး မှောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုမြင်းလှည်းကို အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ရန် သူတို့ကြိုးစားကြသေးသည်။ သို့သော်လည်း အချည်းနီးပင်။

ထို့ကြောင့် လော်ဆက်စတန်မြို့မှ ပါလာသည့် မြင်းလှည်းနားသို့ ဝိုင်းအုံလာကြသည်။ ဒီပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့် ဝေးရာသို့ သူတို့အားလုံး အမြန်ဆုံးထွက်ခွာသွားနိုင်ရေးမှာ အလွန်တရာအရေးကြီးနေပြီ။ ထို့ကြောင့် တစ်စီးတည်းသော မြင်းလှည်းတို့ လှကြရတော့မည်ဖြစ်သည်။ မေရီ နားလည်သည်။ သူတို့အရိပ်အကဲများကို အသားကြည့်နေလိုက်သည်။

ဟာရီ ရောက်လာသည်။ သင်္ဘောမှ ရုတ်တံသမျှသော အထုပ်အပိုးများကို မြင်းလှည်းပေါ်ပစ်တင်သည်။ ထိုပစ္စည်းများမှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။ ရသမျှများကို ဆွဲယူလာခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဟိုချောက်ထဲ ကျနေတဲ့ မြင်းလှည်းကို မီးရှို့ပစ်လိုက်၊ ခြေရာလက်ရာတွေ ဖျောက်၊ အလင်းရောင်ပေါ်လာရင် ဒီကမ်းခြေမှာ အလောင်းတွေ ပြန်ကျပြီးဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာကို မြင်ကြလိမ့်မယ်၊ ဟိုက ငါ့မြင်းလှည်းကိုပါ မြင်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။”

ဟာရီက ချောက်ထဲကျနေသည့် မြင်းလှည်းဆီသို့ ပြေးသွားကာ မီးရှို့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထိန်လင်းသွားသည်။ ဂျော့စ်မာလင်းက မြင်းရထားနားမှာ မခွာဘဲနေ သည်။ ကျန်လူနှစ်ယောက်က သူ့အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရပ်ကြည့်နေသည့် လူတစ်ယောက်၏လက်ထဲမှ သေနတ် ပြောင်းဝမှ မီးပွင့်သွားသည်။ ဂျော့စ်၏နားထင်ကို ရှုပ်မှန်သွားသည်။ သွေးများစီးကျလာ သည်။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလိုပင် ဂျော့စ်၏သေနတ်ပြောင်းဝမှာလည်း မီးပွင့်သွားပြန် သည်။ သူ့ကို ပစ်သူ ခွေကျသွားသည်။

နောက်ထပ် သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားရပြန်သည်။ ဟာရီပစ်လိုက်သော သေနတ်သံဖြစ်သည်။ ကျန်တစ်ယောက် လဲကျသွားသည်။

“အဲဒီကောင်နှစ်ကောင်ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဟိုမီးပုံထဲကို သွား ထည့်လိုက်” ဟု ဂျော့စ်က အမိန့်ပေးသည်။ ဟာရီက အလောင်းနှစ်ခုကို ဆွဲယူသွားပြီး မီးလောင်နေသော မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ပစ်တင်သည်။

မေရီတို့ ရပ်နေရာသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ ဂျော့စ်က မေရီကို ရထားပေါ်သို့ တက်စေသည်။ သူလည်း အံ့တွင်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဟာရီက မောင်းသူနေရာသို့သွားပြီး တရကြမ်းမောင်းနှင့် ထွက်ခွာလာလေတော့သည်။

သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ အလင်းရောင်များ ကြီးစိုးနေလေပြီ။

ယနေ့သည် နာတာလူးပွဲတော်နေ့ ဖြစ်ကြောင်းကိုသာ မေရီ အမှတ်ရလိုက် လေတော့သည်။



အခန်း (၁၂)

လေးထောင့်စပ်စပ် ပြတင်းပေါက်မှန်ချပ်ကလေးကို မြင်သည်နှင့်ပင် မေရီ မှတ်မိနေသည်။ သူ မရမက တိုးထွက်လာခဲ့သော မြင်းရထားမှ ပြတင်းပေါက်ကလေးပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း မြင်းရထားက ပြတင်းပေါက်ထက်တော့ ပိုကျယ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

နောက်ပြီးတော့ ယခု မှန်မှာကွဲကြောင်းကလေး ရှိနေသည်။ ထိုမှန်ချပ် ကလေးကို မေရီ စိုက်ကြည့်နေသည်။ လေတိုးခြင်းမရှိ။ မိုးရေစက်များ ကျလာခြင်းမရှိ။ ထိုမျှမကသေး မြင်းရထားကလည်း ငြိမ်နေသည်။ စာစ်နေရာရာမှာ ရပ်ထားဟန်တူ သည်။ ခရီးကြမ်းကြီးမှာ ဒုန်းစိုင်းနေသည်ဆိုလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ယခုလို ငြိမ်သက် နေဖို့ အကြောင်းမရှိ။

ဒီပြတင်းပေါက်ကလေးမှ တိုးထွက်ပြီး ခုန်ချည်ဆိုလျှင် စောစောကလိုပင် အသားတွေပဲ့ပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျရပေဦးမည်။

သို့သော်လည်း မေရီမှာ အားအင်မရှိတော့ပါ။ နေရာမှ လှုပ်နိုင်သည့်အားအင် ပင်မရှိတော့ပါ။ သူ့ကို ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်မည့်သူများနှင့် တွေ့မည်ဆိုလျှင်လည်း မည်သို့မျှ ခုခံနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

မိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့စောင်းလိုက်သည်။ ဆေးရောင် ပြယ်နေသော နံရံကိုသွားတွေ့သည်။ သံချေးတက်နေသော သံချောင်းကလေး တစ် ချောင်း ရိုက်ထားသည်ကိုပါ တွေ့ရသည်။

ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံ အပေါ်ထပ်မှာရှိသော သူ့အခန်းကလေးထဲမှာ သူ့အိမ် နေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ထိုအခါကျမှပင် သတိထားမိလေတော့သည်။ ဒီအခန်းထဲမြင် ကွင်းကို သူ အလွန်တရာ မုန်းတီးစက်ဆုပ်ပါသည်။ ဒီအခန်းထဲကို ယခုလို ပြန်ရောက် နေရသည်ကိုလည်း စက်ဆုပ်မိပါသည်။

သို့သော် မြင်းရထားဖြင့် ခရီးကြမ်းကြီးကို အပြေးအလွှား သွားနေရသည်ထက် တော့ ဒီနေရာက ပိုမိုလိုခြံစိတ်ချရသည်။ အများကြီး သက်သောင့်သက်သာနေနိုင် သည်။

ဒီနေရာသို့ မည်နည်းမည်ပုံ ပြန်ရောက်လာကြောင်းကို မေရီ စဉ်းစားကြည့် သည်။ ဘာတစ်ခုမျှ ပေါ်မလာပါ။ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် လမ်းဘေးဈေးသည် ဟာရီနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည့်အကြောင်းများ၊ သူ့ဦးလေးကျောစိမ့်မာလင်းက သူ့ကိုချုပ်ထားခဲ့သည့် အကြောင်းများ၊ ပဲခူးပေါ်သို့ ထမ်းယူလာသည့်အကြောင်းများကိုသာ ပြန်လည်မြင်ယောင် လာသည်။

ဒီလောက် ကြမ်းတမ်းခက်ထရော်လှသည့် ဘဝတွင်လည်း အသက်ရှင်လိုစိတ် မရှိတော့။ ထိုသို့စဉ်းစားရင်း မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်လာလေသည်။ သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေသည့် မျက်နှာတစ်ခုကို ဝိုးတဝါးတွေလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်သို့ တွန့်သွားမိသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ဆန့်တန်းပြီးတော့လည်း သူ့ကိုယ်ကိုကာကွယ် မိသည်။ သူ့မျက်စိထဲမှာတော့ ဟာရီကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။ ယခုလည်း ဟာရီ ရောက်လာပြန်ပြီ။

သူ့ကို လာကိုင်သည့်လက်များက နူးညံ့နေသည်။ ကိုင်ပုံကိုင်နည်းကလည်း ကြင်နာသည့် ကိုင်တွယ်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးများထဲမှာ လည်း မျက်ရည်စိမ့်များကို မြင်တွေ့နေရသည်။ ပြီးတော့ အပြာရောင်။

သူကား ဒေါ်လေးပေးရှင် ဖြစ်လေသည်။

သူ့ကိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားမိကြသည်။ နှစ်ယောက်သား အားပါးတရင့်ကြသည်။ ခဏကြာတော့မှ မေရီ သည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းနိုင်လာသည်။ အဖြစ်မှန်များကို စဉ်းစားနိုင်လာသည်။ သတ္တိ များလည်း ပြန်လည်ပြည့်ဖြိုးလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေး၏ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက် လိုက်သည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဒေါ်လေးသိသလား”

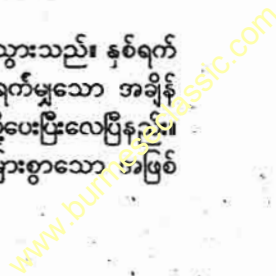
မေရီက ပြန်မေးသည်။ ဒေါ်လေးက သူ့လက်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထား သောကြောင့် လက်ကိုတော့ ပြန်ရုန်း၍မရ။ ဒေါ်လေးက သူ့ကိုတောင်းပန်သည့်မျက်လုံး များဖြင့် သနားစဖွယ် ကြည့်နေသည်။ အပြစ်တစ်ခုခုကို ကျူးလွန်ထားမိသူကဲ့သို့ ရှိလေ သည်။

“ကျွန်မ ဒီအိပ်ရာပေါ်ကို ရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ”

မေရီသည် ရုတ်တရက် ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ နှစ်ရက် ဆိုသည်မှာ အလွန်ကြာညောင်းသည့်အချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနှစ်ရက်မျှသော အချိန် အတွင်း မည်သူ့တွေက မည်သည့်သတင်းများကို မည်သူများထံသို့ ပို့ပေးပြီးလေပြီနည်း။

ဒီမျှကြာညောင်းသည့် အချိန်ကာလအတွင်း၌ မြောက်မြားစွာသော အဖြစ် အပျက်များ ဖြစ်ပွားသွားနိုင်သည်။



သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ အိပ်ရာပေါ်တွင် လက်တို့ ငါးရိုးမြက်ဘဝဖြင့် နေခဲ့ရသည်။

“ကျွန်မကို အိပ်ရာကနိုးရောပေါ့ ဒေါ်လေးရယ်၊ ကျွန်မ ကိုယ်ပေါ်မှာ ရထား တဲ့ဒဏ်ရာက ဒါလောက်အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကလေးတစ်ယောက်လို ပြုစုနေရမယ့် အရွယ်လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မမှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဒါတွေကို ဒေါ်လေး မသိဘူး”

ဒေါ်လေးက မေရီကို ယုယံစွာပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ သူလည်း ကိုးကွယ်ရာမဲ့ သူလို ဖြစ်နေသည်။

“သမီး မလုပ်နိုင်ဘူးလေ၊ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ခြစ်ရာရှုရာတွေ ပွနေတယ်၊ သွေး တွေလဲ ထွက်နေတယ်၊ မကျိုးမကန်းတာ ကံကောင်း၊ သမီးဒဏ်ရာတွေကို ဒေါ်လေးပဲ ဆေးကြောပြီး ဆေးထည့်ပေးရတယ်၊ ကြာကြာအိပ်ပြီး အနားယူလိုက်ရင် နေကောင်း သွားမယ်ဆိုပြီး ဒေါ်လေး မနိုးဘဲ ထားခဲ့တာပါကွယ်”

“ဒီဒဏ်ရာတွေ ဘယ်သူ့ကြောင့် ရတယ်ဆိုတာ ဒေါ်လေးသိသလား၊ ကျွန်မကို သူတို့ ဘယ်ခေါ်သွားတယ်ဆိုတာရော ဒေါ်လေးသိသလား”

ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း မေရီ စိတ်အနာကြီးနာလာသည်။

ထို့ကြောင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ဖြစ်ခဲ့သည့်အကြောင်းများ အားလုံးကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုသို့ပြန်ပြောပြရင်းဖြင့်လည်း သူ့စိတ်ကို သူ မထိန်းနိုင်အောင်ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှထပြီး အဝတ်အစားလဲသည်။

“သမီး ဘာလုပ်မှာလဲ”

ဒေါ်လေးမှာလည်း တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ မေရီက ခေါင်း ခါပြသည်။ ဒေါ်လေးနှင့်လွတ်အောင် ဘေးသို့ရှောင်သည်။

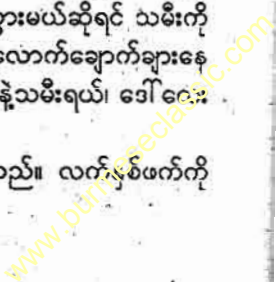
“ကျွန်မမှာ လုပ်စရာတွေ ရှိနေတယ်”ဟုလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြန်ပြောသည်။

“မင်းအန်ကယ် အောက်ထပ်မှာ ရှိနေတယ်၊ သမီးကို ဒီအိမ်ထဲက သူ ထွက် ခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူ့ကို ကြောက်စရာမလိုပါဘူး”

“မေရီ ဒေါ်လေးတို့ တူဝရိုးနှစ်ယောက်ရဲ့ အသက်အန္တရာယ်အတွက် သတိ ထားပါကွယ်၊ သူ စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ အခုပဲ သမီးဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက် ခဲ့ရပြီဆိုတာ သိပြီမဟုတ်လား၊ အိမ်ပြန်ရောက်လာကတည်းက သူ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတယ်၊ သေနတ်ကိုလဲ လက်ကမချဘူး၊ တစ်အိမ်လုံးမှာရှိတဲ့ တံခါးတွေအားလုံးကို ပိတ်ထားတယ်၊ အခုအချိန်မျိုးမှာ အောက်ထပ်ကို သမီးဆင်းသွားမယ်ဆိုရင် သမီးကို သူ ဒုက္ခပေးမှာ အမှန်ပဲ၊ သတ်တောင်ပစ်ကောင်းပစ်မယ်၊ သူ ဒီလောက်ချောက်ချားနေ တာမျိုး ဒေါ်လေး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ အောက်ကို မဆင်းပါနဲ့သမီးရယ်၊ ဒေါ်လေး တောင်းပန်ပါတယ်”

ပေးရှင်က သူ့တူမကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်နေသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ယူပြီးတော့လည်း နမ်းသည်။



“ဒေါ်လေး... ဒေါ်လေး အပေါ်မှာ... ကျွန်မ သစ္စာစောင့်ထိန်းခဲ့တယ်။ ဒါလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပြီ။ ကျွန်မ ဒီထက်ပိုပြီး သစ္စာမစောင့်ထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ တစ်ချိန်တုန်းက အန်ကယ်ဂျော့စ်ဟာ ဒေါ်လေးအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ကောင်းခဲ့တယ် ပဲပြောပြော။ အခုအချိန်မှာတော့ သူ လူမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒေါ်လေး ဘယ်လောက်ပဲ မျက်ရည်ခံထိုးနေနေ သူ့ကိုအပြစ်ချမ်းသာရာရအောင် မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ သူနဲ့ သူ့ လူတွေ မူးမူးရွှားရွှားနဲ့ ဘယ်လောက်တောင် တရားလက်လွတ် လုပ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ဒေါ်လေးမသိဘူး။ လူပေါင်းမြောက်မြားစွာကို ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ သူတို့ သတ်ပစ် ကြတယ်။ တချို့ကို ရေထဲနှစ်သက်ကြတယ်။ ဒီအဖြစ်ဆိုးကြီးကို ကျွန်မ တစ်သက် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မေ့နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

ပြောရင်းပြောရင်းဖြင့် မေရီ၏အသံမှာ ကျယ်လာသည်။ သူ့လည်း ထိန်းသိမ်း ရကောင်းမှန်း မသိတော့။ အရူးတစ်ပိုင်းလို ဖြစ်လာသည်။ ပေးရှင့်က တိုးတိုးပြောဖို့ သတိပေးရန် ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ နောက်ကျသွားပါသည်။

အခန်းတံခါးပွင့်သွားသည်။ တံခါးပေါက်မှာ ဂျော့စ်မာလင်း ရပ်နေသည်။

သူ့အရပ်က ရှည်လွန်းသောကြောင့် တံခါးပေါင်နှင့် ကောင်းကောင်းမလွတ် လေရာ ခါးကိုကိုင်ထားရသည်။ သူ့နားထင်မှာ သေနတ်ရှုပ်မှန်ထားသည့် ဒဏ်ရာက နီရဲနေဆဲရှိသည်။ သူ့လည်း အလွန်တရာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး လည်း ညစ်ပတ်ပေရေနေသည်။ ရေချိုးပုံမရ။

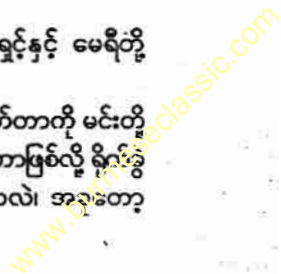
“ခြံထဲက အသံတွေ ကြားလိုက်ရတယ်ထင်လို့ လူသံတွေပဲ။ ဧည့်ခန်းပြတင်း ပေါက်ကနေ ချောင်းကြည့်တော့လဲ ဘာမှမတွေ့ဘူး။ မင်းတို့ ဒီအခန်းထဲကရော ကြား လိုက်သလား။”

မေရီက ငြိမ်နေသည်။ ဒေါ်လေးက ခေါင်းခါပြသည်။ ဂျော့စ်က မေရီ၏ခုတင် ပေါ်မှာ လာထိုင်သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံက ကနဲကနဲတောင်းမှောက် ဖြစ်နေသည်။ အခန်း ထဲသို့ အထိတ်တလန့် လှည့်ကြည့်သည်။

“သူ လာတော့မယ်။ သူ လာကိုလာရမယ်။ ငါ့လည်ပင်းကို ငါဖြတ်ပစ်လိုက် တာကမှ ကောင်းလိမ့်ဦးမယ်။ သူ့အာဇာကို ငါ ဖိဆန်ခဲ့မိတယ်။ ငါ့ကို သတိပေးတယ်။ မလုပ်ဖို့ အတန်တန်တားတယ်။ ငါ နားမထောင်ဘူး။ သူ့ပြောတာကို ရယ်စရာလုပ်ပစ်ခဲ့ တယ်။ အခု အလုပ်ကို ငါ့ဟာငါ စီစဉ်ပြီး လုပ်ကြည့်ချင်တယ်။ သူ့အစီအမံတွေကို မခံဘဲ ငါ့ဟာငါ ခေါင်းဆောင်ပြီး လုပ်ကြည့်ချင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ငါ လုပ်လိုက်မိ တာပဲ။ အခုတော့ သူ့ရောက်လာတော့မယ်။ တို့သုံးယောက်စလုံး အသတ်ခံရတော့မယ်။ ပေးရှင့်ရယ်၊ မေရီရယ်၊ ငါရယ်ကို သူ လာသတ်တော့မယ်။”

ဂျော့စ်က တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် ပြောနေသည်။ ပေးရှင့်နှင့် မေရီတို့ နှစ်ယောက်က နားမလည်သလို ငေးကြည့်နေကြသည်။

“အခုတော့ ငါတို့ဘဝ လမ်းဆုံးကိုရောက်ပြီ။ ငါ အရက်သောက်တာကို မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ မတားတာလဲ။ တစ်အိမ်လုံးမှာရှိနေတဲ့ အရက်ပုလင်းတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်ခွဲ မပစ်တာလဲ။ ငါ့ကို အခန်းတစ်ခုထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ လှောင်ထားခဲ့တာလဲ။ အခုတော့



အားလုံးသွားပြီ၊ မင်းတို့ အဲဒီလိုမလုပ်လို့ ငါ အရက်တွေသောက်မိတယ်၊ အရက်မူးတော့ ထင်ရာတွေကို မဆင်မခြင် လျှောက်လုပ်မိတယ်၊ အခုတော့ သွားပြီ၊ ငါတို့သုံးယောက် စလုံးကို သူ လာသတ်တော့မယ်၊ အမှားတွေကို ပြန်ပြင်ဖို့ အချိန် သိပ်နောက်ကျသွားပြီ၊ မကြာခင် သူ ရောက်လာတော့မယ်”

ဂျော့စ်က ထိုသို့ပြောရင်း မေရီတို့နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာလည်း ရဲရဲနီနေသည်။ မေရီတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ဘာမှ နားမလည် သဖြင့် သူ့ကိုသာ အကြောင်သားငေးနေကြသည်။

“အန်ကယ် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို အန်ကယ်ကြောက်နေတာလဲ၊ မလုပ်ဖို့ အန်ကယ်ကို ဘယ်သူက သတိပေးတာလဲ”ဟု မေရီက ပြန်မေးသည်။

သူက ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်းနေသည်။ ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်အောင် လည်း ဖြစ်နေလေသည်။

“မဖြစ်ဘူး မေရီလီယန် မဖြစ်ဘူး၊ အခုအချိန်မှာ ငါ အရက်မူးမနေဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေ မင်းကို ဖွင့်မပြောပြနိုင်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ ပြောမယ်၊ အခု အမှုကြီးထဲမှာ မင်းလဲပါနေပြီ၊ မင်းကိုယ်တိုင် ငါတို့နဲ့အတူတူ ပင်လယ်ကမ်းခြေကို လိုက်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းအနေနဲ့လဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ပေးရှင်လဲ အတူတူပဲ၊ တို့မှာ ရန်သူတွေ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်ဖြစ်နေပြီ၊ တစ်ဖက်မှာက တရားဥပဒေ ရှိတယ်၊ ကျန်တစ်ဖက်မှာက . . .”

သူ ပြောတော့မည်လုပ်ပြီးမှ သူ့စိတ်ကို သူပြန်ထိန်းသွားသည်။

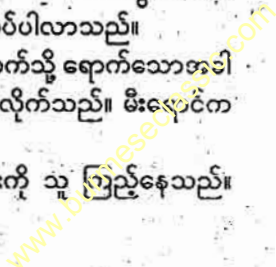
မေရီကိုလည်း ကွက်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“မင်းကလဲ ငါ့ကို သစ္စာဖောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ငါ ကြိုးစင်တက်သွားတာကို မင်းမြင်ချင်ခဲ့တယ်၊ ဒါတွေအတွက် မင်းကို အပြစ်မတင်တော့ပါဘူး၊ အထိုက်အလျောက် လဲ မင်းကို ငါ ဆုံးမပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ဘယ်သူကမှ လက်ဖျားနဲ့မတို့ ခဲ့ကြပါဘူး မဟုတ်လား၊ ငါကလွဲပြီး ဘယ်သူကမှ ရန်မရှာရဲဘူးမဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့မျက်နှာလှလှကလေး ပုံပန်းပျက်သွားအောင်တော့ ငါ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒီမှာ မေရီ လီယန် . . မင်းလဲ မိန်းမပဲ၊ ဘာမှမထူးဘူး၊ မင်း ဂျမေကာပျော်ပွဲစားကို ရောက်လာတဲ့ နေ့ကစပြီး ငါ လိုချင်သပဆိုရင် မင်းကို အချိန်မရွေးရနိုင်ကြောင်း ငါသိခဲ့တယ်၊ မင်းကလဲ တခြားမိန်းမတွေနဲ့ အတူတူပဲ၊ ဘာမှကြီးကျယ်မနေနဲ့၊ အခု ငါ့ခြေထောက်အောက် မှာ မင်းဒူးထောက်နေရပြီ မဟုတ်လား၊ အလကား အသုံးမကျတဲ့ကောင်မ၊ လာ . . အောက်ကို သွားမယ်”

ဂျော့စ်က ပြောပြောဆိုဆို မေရီ၏လက်ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆွဲခေါ်ကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ပေးရှင်က သူတို့နှောက်မှု ကပ်ပါလာသည်။

နံရံတွင် ကပ်ထားသော ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ဂျော့စ်က မေရီကို အုတ်နံရံနှင့် ကျောက်သွားအောင် တွန်းလိုက်သည်။ မီးပျောက်က မေရီ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည်။

မေရီ၏မျက်နှာပေါ်မှ ပွန်းရာပဲ့ရာများ၊ ခြစ်ရာများကို သူ ကြည့်နေသည်။



ပြီးတော့ လက်ဖြင့် အသာအယာကိုင်ကြည့်နေသည်။ သူ ကိုင်တွယ်ပုံမှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ နေပြန်သည်။ ကြင်နာယုယနေပြန်သည်။

မေးဖျားမှဆွဲပြီး မျက်နှာကို အပေါ်သို့ မော့လိုက်သည်။ မေရီက သူ့ကို မျက်တောင်မခတ် ပြန်ကြည့်နေသည်။

ကြည့်နေရင်း ရွံရှာမုန်းထီးစိတ်များက တလိပ်လိပ်တက်လာသည်။

ကျော့စ်သည် အနားမှာ ပေးရှင့်ရုံနေသော်လည်း ဂရုမစိုက်တော့ပါ။

မေရီကို သူ နမ်းလိုက်လေသည်။ မေရီ၏တစ်ကိုယ်လုံး ဓာတ်လိုက်သလို တုန်ခါသွားသည်။ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် မျက်လုံးများ မှိတ်လိုက်မိသည်။

သူ စိတ်ကြိုက်နမ်းပြီးသောအခါကျမှ နံရံပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်မီးကို မှတ်လိုက် သည်။ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာကြသည်။ မည်သူမျှ စကားမပြောကြပါ။ လူသူကင်းမဲ့ နေသော အိမ်ကြီးထဲမှာ သူတို့ခြေသံများကိုသာ ကြားနေရသည်။

မီးဖိုချောင်ထဲသို့ သူက ဦးဆောင်ပြီးဝင်သွားသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဖယောင်း တိုင်နှစ်တိုင် ထွန်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြတင်းပေါက်များ အပါအဝင် တံခါးများ အားလုံးကို အခိုင်အမာချက်ထိုးပြီး ပိတ်ထားသည်။ သူက ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာဝင် ထိုင်ရင်း မေရီတို့ တူဝရိုးကို လှည့်ကြည့်သည်။

အိတ်ထဲမှာ ဆေးတံရှာသည်။ ဆေးထည့် မီးညှိသည်။

“တို့ အစီအစဉ်တစ်ခုခုအော့ လုပ်ရတော့မယ်၊ ဒီအိမ်ထဲမှာ နှစ်ရက်လုံးလုံး ထိုင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေတာ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ အသက်ခံဖို့ကို စောင့်နေရတဲ့ ထောင် ချောက်ထဲက ကြွက်နဲ့အတူတူပဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကို ငါ့အနေနဲ့ ဒါလောက်လုပ်ရ ရင်တော်ပြီ၊ အခုကတော့ အသက်နဲ့ ရင်းရမယ့်အလုပ်မျိုးကို ငါလုပ်လိုက်မိတာပဲ”

စကားဖြတ်ပြီး အပေါ်သို့တက်သွားသည့် ဆေးတံမီးခိုးများကို သူလိုက်ကြည့် နေသည်။

“ဟာရီ... ငါ့အပေါ်မှာ သစ္စာရှိတာမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလုပ်ငန်းကြီးမှာ ငါသိပ်ကို အမြတ်အစွန်းရနေပြီလို့ ထင်ရင် ဒီကောင်လဲ ငါ့ကို သစ္စာပြန်ဖောက်မှာပဲ၊ ကျွန်တုလူတွေအားလုံးလဲ တတူတပြားစီ ထွက်ပြေးနေကြတာ၊ နေရာအနှံ့ကို ရောက် ကုန်ကြပြီ၊ ဒီကောင်တွေကလဲ အချိန်မရွေး ငါ့အပေါ်ကို သစ္စာဖောက်နိုင်တာပဲ”

ဒေါ်လေးက သူ့ကို စကားလှမ်းပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။

“မင်း ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ကျော့စ်က မာရေကျောရေ ပြန်မေးသည်။

“အချိန် သိပ်နောက်မကျသေးခင် ကျွန်မတို့ အခုထွက်သွားကြရင် မကောင်း ဘူးလား၊ မြင်းဇောင်းထဲမှာ လှည်းရှိနေတာပဲ၊ လော်ဆက်စတန်ကိုဖြတ်ပြီး ဒေဗွန်ကို အခုညထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ အရွှေဘက်ခြမ်းမှာ သွား ရှောင်နေလိုက်တာပေါ့”

“ဦးနှောက်မရှိတဲ့ ကောင်မ၊ တို့ကိုဖမ်းဖို့ နေရာတကာမှာ လူတွေစောင့်နေကြ တာ နင် နားမလည်ဘူးလား၊ အခုထွက်သွားရင် ချက်ချင်းဖမ်းမိသွားမှာပေါ့၊ ဒီအိမ်ထဲ

မှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာအောင် အသာကလေး ငြိမ်နေရင် သူတို့ အစဉ်းစားရကျပ်သွားမယ်၊ ဒီအမှုကို ငါကူးလွန်တာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်သွားမယ်၊ သူတို့မှာ သက်သေပြစရာ တွေရွာရတော့မယ်၊ တို့တို့ ဒီအတိုင်း ဖမ်းလို့မရတော့ဘူး၊ တို့ထဲက တစ်ကောင်ကောင် သစ္စာဖောက်ပြီး ဖော်ကောင်လုပ်မှ ဖမ်းလို့ရမှာ”

မေရီတို့နှစ်ယောက်က သူ့ကို အက်ခတ်ကြည့်သည်။

သူကလည်း မေရီတို့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ ပြန့်ကျဲကျန်နေရစ်ခဲ့တာတွေလဲ အခုလောက်ဆိုရင် ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ နီးရာလူတွေက ယူပြေးကြရောပေါ့၊ အဲဒါတွေကလဲ သက်သေခံ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ နှစ်ယောက်ကလဲ မြင်းလှည်းနဲ့အတူတူ မီးလောင်သွားပြီ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူတို့ အထောက်အထားပြနိုင်တော့ မှာမဟုတ်ဘူး”

“အန်ကယ် တစ်ခုတော့ မေ့နေပြီထင်တယ်”ဟု မေရီက ဖြတ်ပြောသည်။

“မထင်ပါနဲ့ကွာ၊ မမေ့ပါဘူး၊ မင်းစီးလာတဲ့ မြင်းရထားက ရထားမောင်းတဲ့ လူအလောင်းကို ရပြာမလို့ မဟုတ်လား၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေကို တို့သယ်သွားပြီး ဟိုမှာ အလောင်းဖျောက်ပစ်ခဲ့တယ်၊ သူ့မြင်းရထားနဲ့ မြင်းကိုလဲ ဖျောက်ပြီးပြီ၊ အင်း. . . အခုမှ သတိရတယ် မေရီ၊ အဲဒီနေ့က မင်း ဘယ်ကိုသွားနေသလဲ ပြောစမ်း”

မေရီက ဒေါ်လေးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဒေါ်လေးကတော့ မျက်နှာအပျက် ကြီးပျက်နေသည်။ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ မေရီမှာ ဘာပြန်ပြောရမည်ကို အပြေးအလွှားစဉ်းစားရလေတော့သည်။ အမှန်အတိုင်းပြော၍ မဖြစ်နိုင်။ အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးချရတော့မည်။

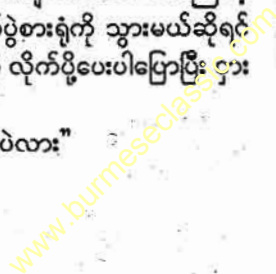
သူတို့တူဝန်းနှစ်ယောက် အသက်ရှင်လျက် လွတ်မြောက်သွားရေးသာ အဓိက ဖြစ်သည်။

ထိုသို့သော လွတ်လမ်းရှိနေသည်။ ဒီအိမ်ထဲမှ ထွက်သွားနိုင်မည်ဆိုလျှင် လွတ်နိုင်သည်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့ကို ကူညီမည့်သူလည်း ရှိနေသည်။ ဂျမေကာပျော် ပွဲစားရုံနှင့် ငါးမိုင်လောက်ကွာဝေးသည့် အော်လ်တာနန်ရွာမှ တရားဟောဆရာ ဖရန်စစ်ဒါဗေး ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“အဲဒီနေ့က ကျွန်မ ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြမယ်၊ အန်ကယ် ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ၊ ကျွန်မအနေနဲ့တော့ ဘာကိုမှဝရမစိုက်ဘူး၊ အဲဒီနေ့က နာတာလူး အကြံနေ ပွဲတော်ကျင်းပနေတဲ့ လော်ဆက်စတန်မြို့ကို ကျွန်မ လမ်းလျှောက်သွားတယ်၊ ဟိုရောက်လို့ ညရှစ်နာရီလောက်ရှိတော့ မိုးသက်လေပြင်းကျလာတယ်၊ ဒါကြောင့် မြင်းလှည်းတစ်စီးငှားပြီး ကျွန်မ ပြန်ခဲ့တယ်၊ ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံကို သွားမယ်ဆိုရင် မြင်းလှည်းသမားတွေက လိုက်မပို့မှာစိုးလို့ အော်ဒါမင်မြို့ကို လိုက်ပို့ပေးပါပြောပြီး ငှားလာခဲ့တယ်၊ ဒါပဲ ကျွန်မမှာ ပြောစရာရှိတယ်”

“လော်ဆက်စတန်မြို့မှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”



“ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောခဲ့ရဘူးလား”

“မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရောင်းနေတဲ့ ဈေးဆိုင်က လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် ဝယ်ခဲ့တယ်”

ကျော့စ်မာလင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တံတွေးထွေးချသည်။

“ဒီအချိန်မှာတော့ မင်းပြောသမျှ ယုံရတော့မှာပေါ့။ မင်းလို ချောချောလှလှ အပျိုလေးတစ်ယောက်က လော်ဆက်စတန်မှာ ဘယ်သူနဲ့မှမတွေ့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း အချိန်ဖြုန်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ အေးလေ.. ထားလိုက်ပါတော့၊ နောက်ပိုင်းကျမှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ဟား.. ဟား”

ကျော့စ်မာလင်းက ကိုယ်ကို ရှေ့နောက်ယိမ်းထိုးကာ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ချ လိုက်လေသည်။ ချက်ချင်း သူ အရယ်ရပ်သွားသည်။ ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့ တွန်း ပစ်လိုက်ကာ ထိုင်ရာမှထသည်။ ရုတ်တရက်မို့ သူ့ကိုယ်လုံး တစ်ဖက်သို့ယိုင်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာလည်း ချက်ချင်းပင် သွေးဆုတ်သွားတော့သည်။

“နားထောင်စမ်း... နားထောင်စမ်း...”

အသံကွဲကြီးဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ တိုးတိုးပြောသည်။

သူ ကြည့်နေသည့်ဘက်သို့ မေရီက လိုက်ကြည့်သည်။ မီးဖိုချောင်ပြတင်းပေါက် ကို သူ့ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာမှ ကုတ်ခြစ်နေသည့်အသံကို ကြားရသည်။ အသံက တိုးတိုးကလေးဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး အသက်မရှူနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။ ပြတင်းပေါက် ပေါ်မှအသံကလည်း ဆက်မြည်နေသည်။ ကျော့စ်သည် သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်သည်။ ခြေဖျားထောက်ပြီး ပြတင်းပေါက်နားသို့ တိုးသွားသည်။

ပြတင်းပေါက်ကို ဝုန်းခနဲဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ရပ်နေသူ၏ ရင်ဝသို့ သူ့သေနတ်ပြောမ်းဝက ထောက်ထားပြီးသားဖြစ်နေသည်။

ပြတင်းပေါက်နားမှာ ရပ်နေသူကား လမ်းဘေးဈေးသည် ဟာရီဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့သော အဖြစ်အပျက်နှင့် ရုတ်တရက် ကြုံတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဟာရီက အံ့အားသင့်သွားပြီး ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းပွင့်နေသည်။ ကျိုးနေသော သူ့သွား များပေါ်နေသည်။

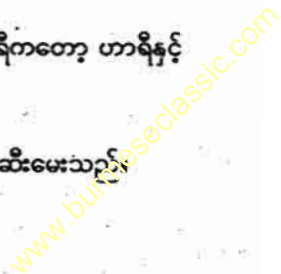
“ခွေးမသား ဘာလုပ်တာလဲ၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် မလုပ်နဲ့၊ မင်းသေသွားနိုင်တယ် နားလည်လား၊ အခန်းထဲကို ဟိုဘက်ကလှည့်ပြီးဝင်ခဲ့၊ မေရီ တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်စမ်း”

ကျော့စ်က တစ်ဆက်တည်း မေရီကိုပါ လှမ်းပြောသည်။ သူ့အသံမှာ အတော် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြောင်း သိသာနေသည်။

မေရီက တံခါးသွားဖွင့်သည်။ ဟာရီ ဝင်လာသည်။ မေရီကတော့ ဟာရီနှင့် မျက်လုံးချင်း မဆိုင်မိအောင် လွှဲထားသည်။

“ကဲ.. ပြောစမ်း၊ မင်း ဘာတွေကြားခဲ့သလဲ”

အခန်းထဲသို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျော့စ်က ဆီးမေးသည်။ ဟာရီက နှုတ်ခမ်းကို ရွံ့သည်။



“တစ်နယ်လုံး ပွက်လောရိုက်နေပြီ၊ ကျွန်တော် မြို့တော်တော်များများကို ရောက်ခဲ့တယ်၊ ညတုန်းက ကင်မယ်လ်ဖို့မှာ အိပ်တယ်၊ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူဖို့ လူတွေအားလုံးက ဒေါသကြီး တောင်းဆိုနေကြတယ်၊ သူတို့ ဒေါသဖြစ်နေပုံဟာ မှန်တိုင်းကျနေတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီမှန်တိုင်းကို ငြိမ်အောင်လုပ်နိုင်တာကတော့ တစ်နည်းပဲ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား”

ဟာရီက ထိုသို့ပြောရင်း သူ့လည်ပင်းကို ဓားနှင့်လှီးဟန် လုပ်ပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ လွတ်လမ်းတစ်လမ်းပဲရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ တောလမ်းက ဖြတ်ပြီး ဒေဗွန်နယ်ကို အရောက်သွားဖို့ပဲ၊ တစ်ခုခုလောက် ကျွေးကြပါဗျာ၊ မနေ့ကတည်း က ဘာမှမစားခဲ့ရသေးဘူး”

ဟာရီက ပြောပြောဆိုဆို မေရီနှင့် ဒေါ်လေးကို လှမ်းကြည့်သည်။ မေရီက ငြိမ်နေသည်။ ဒေါ်လေးက ကြောင်အိမ်ဖွင့်ပြီး စားစရာများထုတ်သည်။

“သူပြောတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား ကျော့စ်၊ ကျွန်မတို့ ဒီမှာဆက်နေရင် အရှူး သာဖြစ်မှာပေါ့၊ အချိန်နောက်မကျခင် အခုပဲ ကျွန်မတို့ ထွက်သွားကြရင် ကောင်းမယ်၊ လူထုက ရှင်ကိုဖမ်းမိရင် ရုံးတင်စစ်ဆေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအတိုင်း ဝိုင်းသတ်ပစ် လိုက်ကြမှာ၊ ကျွန်မအတွက် အရေးမကြီးပါဘူး၊ ရှင်အတွက်ပြော . . .”

ဒေါ်လေး၏စကား ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။

“နှင့်အပေါက် ပိတ်ထားစမ်း၊ နှင့်ဆီက အကြံဉာဏ်တောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လို အခက်အခဲကိုမဆို ငါတစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနိုင်တယ်၊ နားလည် တယ် မဟုတ်လား၊ ဟာရီ . . မင်းကလဲ သိပ်ကြောက်သွားပြီ မဟုတ်လား”

ကျော့စ်က ပေးရှင်ကို မိုးချွန်းသလို ပြန်အော်ရင်း ဟာရီကို လှည့်သရော်သည်။

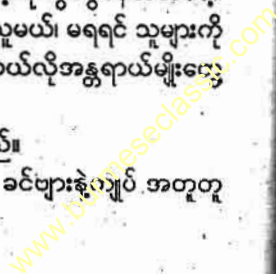
“ကျုပ်က ဘာကိုစွဲ ကြောက်ရမှာလဲ၊ ဖြစ်လာမှတော့ ရင်ဆိုင်ရုံပေါ့၊ အခုလို ဖြစ်ရတာဟာ ခင်ဗျားကြောင့်ပဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဘယ်တုံးက ဆန့်ကျင်ခဲ့ဖူးသလဲ၊ အခု ကိစ္စမှာလဲ မဆန့်ကျင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ဆင်ခြင်ဖို့ကောင်းတယ်၊ အခုတော့ မဆင်မခြင် လုပ်တဲ့အတွက် အခုလိုတွေ ဖြစ်ကုန်ရတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ အရက်မူးနေကြတယ်၊ အရက်မူးနေတုန်း ဘာမှမလုပ်သင့်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီအမှုကြီးကို ကျူးလွန်ဖို့ ခင်ဗျား အတင်းအကျပ် တိုက်တွန်းခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားကြောင့် အခုလို ဖြစ်ကုန်ရတာ”

ဟာရီက ပြောရင်း စိတ်တိုလာသဖြင့် စားပွဲကို လက်သီးနှင့်ထုလိုက်သည်။ ကျော့စ်မာလင်းက သူ့ကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။

“ဪ . . မင်းက ငါ့ကို အပြစ်တင်နေတယ်ပေါ့၊ ငါ့ကို စွပ်စွဲနေတယ်ပေါ့၊ မင်းလဲ အလကားကောင်၊ သာယာစီး၊ လူလို့ယက်လို့ရရင် မင်းယူမယ်၊ မရရင် သူများကို အပြစ်တင်မယ်ဆိုတဲ့ အကောင်စား၊ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးတွေ တွေ့ ငါ့ဟာငါ တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်မယ်”

ဟာရီက တစ်ချက်ရယ်ပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်သည်။

“ကျုပ် ပြောနေတာ ဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အတူတူ လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ၊ ဖြစ်လဲ အတူတူပဲ၊ ရလဲ အတူတူပဲ”



ကျော့စ်က အေးစက်မာကျောသော အမူအရာဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ ဆေးတံကိုလည်း ဟန်မယျက် ဖွာနေသည်။

“မင်း ဘာကိုလိုချင်တာလဲ ဟာရီ”

“ရိုးရိုးပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ကောင်းတူဆိုးဖက်ပဲ၊ အခုအခြေအနေအရဆိုရင် ခင်ဗျားလဲ ဝရမ်းပြေးအဖြစ်နဲ့ တစ်ရပ်တစ်ကျေးကို ပြေးရတော့မယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ပြေးရတော့မယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘဝတူပဲ၊ ကျွန်တို့လူတွေတော့ ခြေဦးတည်ရာ ပြေးကုန်ကြပြီ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားဆီမှာရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ ဝေခွဲယူရုံပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ဟာရီက ထိုစကားကို အချို့သာဆုံးသော လေသံဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြောသည်။ ကျော့စ်မာလင်းက ပြုံးသည်။ ဆေးတံကို တစ်ချက်ဖွာလိုက်ပြီး မီးခိုးများကို ဟာရီ၏မျက်နှာဘက်သို့ မှုတ်ထုတ်သည်။

“အင်း.. မင်းကငါ့ကို ချစ်လွန်းလို့ ဂျပေကာ ပျော်ပွဲစားရုံကို ပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဝေခွဲခွဲချင်လို့ ပြန်လာတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟာရီကပြုံးသည်။

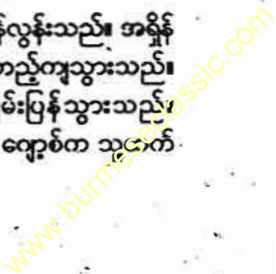
“ဝေခွဲဆိုတဲ့ သဘောမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သေဖော်သေဖက်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါကြောင့် ခံရလဲအတူတူ စံရလဲအတူတူပေါ့၊ ခင်ဗျားမှာရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ဝက်ကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဝိုင်းသယ်လိုက်ရင် ရပါတယ်ဗျာ”

“မင်းကလဲ အလာကြီးပဲ၊ ငါ့ဆီမှာ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိတော့ဘူးဆိုရင်ကောကွာ၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေ တခြားကို ငါရွှေ့ထားလိုက်ပြီဆိုရင်ကောကွာ၊ ငါအိမ်ကို ပြန်ရောက်နေတာနှစ်ရက်ရှိသွားပြီ ဟာရီ၊ အဲဒီနှစ်ရက်အတွင်းမှာ လှည်းတွေနဲ့ ငါတင်ပို့လိုက်ပြီ၊ ဒီတော့ မင်း ဘယ်လို ဆက်လုပ်ချင်သလဲ”

“ဒီစကားကတော့ ရယ်စရာကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ပေါင်းလာတာ ကြာပြီပဲ၊ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံကို လှည်းတွေလာမယ်ဆိုရင် ကျုပ်သိရမှာပေါ့၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီနှစ်ရက်အတွင်းမှာလဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားလုပ်နေတာတွေ ကျုပ် ကောင်းကောင်းနားမလည်ခဲ့တာ အများကြီးရှိတယ်၊ ခင်ဗျားလုပ်ပုံကိုပုံတွေ မသင်္ကာစရာဘဲ၊ ဒီမှာ ဈေးရောင်းမာလင်း ဒီလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားကို ကြီးဆွဲနေတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်များ ရှိနေသေးသလား၊ ခင်ဗျားကြောက်ရတဲ့ ခင်ဗျားအထက်က ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ယောက်များ ရှိနေသေးသလား”

ကျော့စ်က ချက်ချင်းလှုပ်ရှားလိုက်သည်။ လှုပ်ပြက်သလို မြန်လွန်းသည်။ အချိန်ပြင်းသော သူ၏လက်သီးတစ်လုံးက ဟာရီ၏မေးဖျားပေါ်သို့ တည်တည်တူသွားသည်။

ဟာရီမှာ လူရောကုလားထိုင်ပါ နောက်ဘက်သို့ ကျွမ်းပြန်သွားသည်။ ကြမ်းပေါ်သို့လဲကျနေသော ဟာရီ ချက်ချင်းပြန်စာသည်။ သို့သော် ကျော့စ်က သူ့ဘက် ပိုမြန်သည်။



သူဒူးထောက်လျက် ရှိချိန်မှာပင် ဂျော့စ်က သူ့အပေါ်မှ ကားယားခွပြီး မတ်တတ်ရပ်လျက် ဖြစ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ကလည်း ဟာရီ၏လည်ပင်းမှာ ထောက်လျက်ဖြစ်နေသည်။

“လှုပ်တာနဲ့ သေပြီမှတ်”

ထိုစကားကိုတော့ ခပ်အေးအေးပြောသည်။

ဟာရီက မော့ကြည့်သည်။

သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သည့် အမူအရာများပေါ်နေသည်။ မေရီက သူတို့နှစ်ယောက် ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည့် အကြောင်းများကို ပြန်စဉ်းစားမိသည်။

“ကိုင်း.. မင်းနဲ့ငါ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့ကွာ”

ဂျော့စ်က စားပွဲအနားမှ ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်သည်။ လက်ထဲက သေနတ် ပြောင်းကတော့ ဟာရီကို ချိန်လျက်ပင်ရှိလေသည်။ ဟာရီမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခူးထောက်နေတုန်း ဖြစ်သည်။

“ငါဟာ ဒီဂိုဏ်ကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပဲ။ စကတည်းက ငါခေါင်းဆောင်ခဲ့တယ်။ ငါက ဘယ်သူ့ကို ခေါင်းဆောင်တင်ရမှာလဲ၊ ဘယ်သူ့အမိန့်ပေးတာကို နာခံရမှာလဲ၊ ငါလုပ်ခဲ့သမျှတွေအားလုံး အဆင်ပြေချောမောခဲ့တာချည်းပဲ မဟုတ်လား၊ အခုတစ်ချိပ် ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်တာကို မင်းက အခွင့်ကောင်းယူဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ ငါတော့ တစ်နေရာကို လက်လွတ်ထွက်ပြေးသွားပြီလို့ မင်းထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်း ဒီည ဒီကိုလာတာ . . .

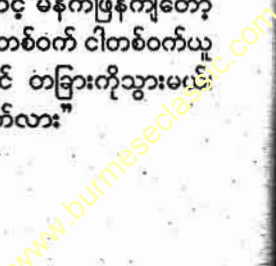
ဒီမှာ ပေးရင်နဲ့ မေရီ နှစ်ယောက်တည်းရှိနေမယ်လို့ မင်းတွက်ထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး မှန်ခွဲပြီးဝင်ဖို့ မင်း ကြိုးစားနေတာ၊ ပေးရင်နဲ့ မေရီနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းရှိရင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို သတ်ပြီး ဒီမှာရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မင်း မောင်ပိုင်စီးပေးမယ်ပေါ့လေ၊ မင်းထင်ထားသလိုမဟုတ်ဘဲ ငါ့ကိုလဲ မြင်လိုက်ရရော မင်းသိပ်ကို အံ့ဩသွားတယ်၊ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်တုန်းက မင်းမျက်နှာမှာ ဘယ်လို အမူအရာတွေ ပေါ်လာတယ်ဆိုတာ ငါမြင်လိုက်ရတယ်”

ဟာရီက နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်လျက်လိုက်သည်။ မေရီကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်သည်။ မေရီက မီးဖိုနားမှာ ရပ်နေသည်။

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ မင်းပေးတဲ့အကြံကို လက်ခံဖို့ ငါစိတ်ပြောင်းလိုက်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ ဒီကထွက်သွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ပစ္စည်းတွေကလဲ မင်းပြောသလိုပဲ ငါတစ်ယောက်တည်း မနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန်ကျတော့ မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက် မြင်းလှည်းပေါ်ကို ဝိုင်းတင်ကြတာပေါ့၊ မင်းတစ်ဝက် ငါတစ်ဝက်ယူကြတာပေါ့၊ ငါ ရသင့်တဲ့တစ်ဝက်ကို မြင်းလှည်းပေါ်တင်ပြီးရင် တခြားကိုသွားမလဲ၊ မင်းလဲ ကြိုက်ရာကို သွားနိုင်ပြီ၊ ကဲ.. မင်း သဘောကျပြီမဟုတ်လား”

ဟာရီက ဂျော့စ်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ချီတုံချတုံလည်း စဉ်းစားနေဟန်တူသည်။



ကျောစက်က လက်ထဲမှ သေနတ်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ထိုင်ရာမှထပြီး ဟာရီ ဆီကို လျှောက်သွားသည်။ ဟာရီကို ဆွဲထူသည်။

“ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန် ဒီအိမ်က ငါထွက်သွားတဲ့အချိန်အထိ ဒီအိမ်ထဲမှာ မင်းနေရမယ်၊ မင်းနဲ့လဲ တစ်ညလုံး ငါထိုင်စကားပြောမနေနိုင်ဘူး၊ ထ . . မီးဖိုချောင်တံခါး ကိုဖွင့်၊ ဘယ်ဘက်ကိုသွား၊ ငါရပ်ခိုင်းတော့မှ ရပ်၊ မင်းဘယ်အပေါက်ကမှ ထွက်ပြေးလို့ မလွတ်နိုင်ဘူး၊ တံခါးတွေအားလုံးကို အခိုင်အခံပိတ်ထားတယ်၊ ငါဖွင့်ပေးမှ မင်းထွက်လို့ ရမယ်၊ တော်ပြီ . . အဲဒီမှာရပ်တော့၊ ဘေးက အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီးအထဲဝင်”

ကျောစက်က နောက်မှ သေနတ်ဖြင့် ချိန်လိုက်သွားရင်း အမိန့်ပေးနေသည်။

ဟာရီမှာ သူခိုင်းသည့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာနေရလေတော့သည်။ ထိုအခန်းထဲသို့ ဟာရီဝင်သွားပြီးသောအခါ ကျောစက်က တံခါးကို အပြင်မှပိတ်ပြီး မင်းတုပ် ချထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် မေရီတို့ရှိနေသည့် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ပြန်လာသည်။ စားပွဲမှာဝင် ထိုင်ပြီး စောစောက ဒေါ်လေး ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည့် ညစာကို စတင်စားတော့ သည်။

“ဟာရီ သစ္စာဖောက်တော့မယ်ဆိုတာ ငါ သိနေတာကြာပြီ၊ ဒီကောင် သိပ်ကို မူပျက်နေတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ သူ့ကို အလစ်မပေးဘဲ စောင့်ကြည့်နေတာ၊ အခုတော့ ငါထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်တော့တာပဲ၊ ကိုင်း . . ငါ့ကို ဝိုင်းကြည့်မနေကြနဲ့၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် စလုံး ညစာစားပြီး သွားတက်အိပ်ကြတော့၊ မနက်ဖြန်ကျခင် ခရီးကြမ်းကြီး နှင့်ကြ ရဦးမှာ”

မေရီက သူ့ကိုကြည့်ရင်း အကြံယူနေသည်။

မနက်ဖြန် ညနေပိုင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် အဆင်ပြေသည့် တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ အော်လ်တာနန်သို့ အရောက်သွားရမည်။ ဖရန်စစ်ဒါဗေးနှင့် တွေ့ရမည်။ အော်လ်တာ နန်သို့ရောက်ပြီး ဖရန်စစ်ဒါဗေးနှင့်တွေ့ပြီးလျှင် အားလုံးပြီးသွားပြီ။ ကျန်သည့်လုပ်ငန်း များကို အခြားသူများက ဆက်လက်အကောင်အထည်ဖော်ကြပေလိမ့်မည်။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ကျောစက်မာလင်းသည် လှည်းပေါ်သို့ တူဝဲရိုးနှင့် ပစ္စည်းများကို တင်မည်။ လမ်းမပေါ်သို့ မောင်းတက်မည်။ ဒေဗွန်သို့ သွားရန် ခရီးစမည်။ အန္တရာယ် အားလုံးမှ သူ့လွတ်မြောက်ပြီဟု ထင်လိမ့်မည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လက်နက်ကိုင် ဘုရင့်တပ်မတော်သားများက သူ့ကို လေးဘက် လေးတန်မှ ဝိုင်းထားကြပေလိမ့်မည်။ သူတို့ တူဝဲရိုးနှစ်ယောက်ကတော့ ပြစ်မှုအားလုံးမှ လွတ်မြောက်ကြမည်။ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်သည့် အစီအစဉ်ပါနည်း။

“ကျွန်မ မဆာတော့ဘူး၊ သွားအိပ်နှင့်တော့မယ်”ဟု မေရီက ပြောသည်။

ဒေါ်လေးက မေရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အမူအရာက ရုတ်ခြည်းစိတ် မကောင်း ဖြစ်သွားပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ထိုအမူအရာကို ကျောစက်က သတိထားလိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေး၏ ခြေထောက်ကို လှမ်းကန်သည်။

“သူဟာသူ မစားချင်တာနေပေစေပေါ့၊ မင်းနဲ့ ဝမ်းချင်းဆက်သလား၊ မေရီ နေဦး.. မင်းတံခါးကို အပြင်က ငါသော့ခတ်ထားမယ်၊ ဒါမှ မင်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ် ပျော်မှာ”

မေရီကို ထိုသို့ပြောရင်း စောစောက ဟာရီကို ဖွင့်ကြည့်သည့် ပြတင်းပေါက် ပွင့်နေသည်ကို တွေ့သွားသည်။

“ပေးရှင့် ပြတင်းပေါက်တံခါး မြန်မြန်ပိတ်လိုက်စမ်း၊ မင်းတုပ်ကိုကျအောင် သေသေချာချာထိုး၊ မင်းလဲ ညစာစားပြီးရင် သွားအိပ်တော့၊ ငါ တစ်ညလုံး ဒီမီးဖိုထဲမှာပဲ နေမယ်”

ဒေါ်လေးက ပြတင်းပေါက်တံခါး သွားပိတ်သည်။

မေရီက ဂျော့စ်ကို စောင့်နေသည်။

ဒေါ်လေး ပြတင်းပေါက်ပိတ်ပြီးသည့် အချိန်ကျမှ ဂျော့စ်က ထိုင်ရာမှထပြီး မေရီနှင့်အတူတူ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လိုက်လာသည်။

ဟာရီကို ချုပ်ထားသည့် အခန်းထဲမှ ဘာသံမျှ မကြားရချေ။ အမှောင်ထဲမှာ လဲလျောင်းရင်း လွတ်လမ်းကို ကြံဆနေလိမ့်မည်ဟု မေရီ တွေးမိလေသည်။

သူ့ကိုလည်း အခန်းထဲမှာ လှောင်ပိတ်ထားဖို့ သူဦးလေးက ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်မိသေးတော့သည်။

ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကျက်သရေမရှိတော့။ မင်္ဂလာမရှိတော့။ အားလုံး ဘေး အန္တရာယ်များနှင့် ရောပြွမ်းနေလေပြီ။ ထိုသို့သော အိမ်ကြီးမျိုးတွင် အခန်းတစ်ခုထဲမှာ လုံလုံခြုံခြုံအိပ်နေရသည်က ပိုကောင်းပေဦးတော့မည်။

သူ့အခန်းဝသို့ ရောက်လာသည်။

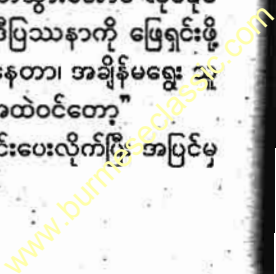
“သော့ . . . ငါ့တို့ပေး၊ မင်းရဲ့အားနည်းချက်ကို ငါသိတယ် မေရီ၊ မင်းဟာ အတော် အညှာလွယ်တဲ့မိန်းကလေး၊ ငါ အသက်များငယ်ရင် မင်းကို လူပျိုလှည့်တယ်၊ အလွယ်နဲ့ရမယ်ဆိုတာလဲ ငါသိတယ်၊ ဒါတွေ နောက်မှပေါ့လေ၊ အခုလောလော ဆယ်တော့ ငါ့မှာ ရှင်းစရာတွေ ရှိနေသေးတယ်”

မေရီက ဘာစကားမှ ပြန်မပြောပါ။ သူ့ကိုသာ မုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာဖြင့် ပြန် လည်ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဂျော့စ်က မေရီ၏လက်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်နှင့် သော့ကိုယူပြီး ခပ်တိုးတိုး ဆက်ပြောပြန်သည်။

“အခု ငါကြုံနေရတဲ့ ဥပဒေအကြောင်းအန္တရာယ်ကို ငါမကြောက်ဘူး၊ ရှောင် နိုင်တိမ်းနိုင်တယ်၊ ဥပဒေလက်ထဲကနေပြီး အသာကလေး လွတ်သွားအောင် လုပ်နိုင် တယ်၊ ဒါပေမယ့် တခြားပြဿနာတစ်ခု ငါ့မှာရှိနေတယ်၊ အဲဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ ကတော့ မလွယ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို အလစ်မပေးဘဲ စောင့်နေတာ၊ အချိန်မရွေး သူ ရောက်လာနိုင်တယ်၊ ရောက်လာမှာလဲ သေချာတယ်၊ ကံ . . . အထဲဝင်တော့”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မေရီကို အခန်းထဲသို့ သွင်းပေးလိုက်ပြီး အပြင်မှ တံခါးသော့ခတ်သွားလေတော့သည်။



ဗုဒ္ဓကောပျော်ပွဲစားရုံ

၁၅၁

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည့်ခြေသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ခုတင်ပေါ်မှာ မေရီဝင်ထိုင်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ထားသည်။

ရက်ပိုင်း၊ နာရီပိုင်းကလေးအတွင်း သူ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်များကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ နောက်ထပ် ဆက်လက်ကြုံတွေ့ရဦးမည့် အန္တရာယ်များကိုလည်း မှန်းဆကြည့်မိသည်။

ဘာကိုမှ ဝိပြင်အောင် မစဉ်းစားနိုင်တော့ပါ။ ဘာကို တွေးရမည်မှန်းလည်း မသိတော့ပါ။

ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ မျက်ရည်တွေ ပိုများလာသည်။ ပြီးတော့ ကျိတ်ပြီး အားပါးတရရှိက်ကာ ငိုချလိုက်မိလေတော့သည်။



အခန်း (၁၃)

ကိုယ်ပေါ်မှအဝတ်အစားများကိုပင် မချွတ်မိတော့ဘဲ မေရီ အိပ်ပျော်သွား
လေသည်။ မည်သည့်အချိန်က အိပ်ပျော်သွားမှန်းပင် မသိတော့။

သူ ပထမဦးဆုံး သတိထားမိလိုက်သည်မှာ မှန်တိုင်းကျလာပြန်ပြီ ဆိုသည့်
အသိပင် ဖြစ်လေသည်။ အပြင်မှာ မိုးသည်းသည်းရွာပြီး သူ့ပြတင်းပေါက်ကို လာစဉ်
နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။

လေတိုက်နေသည်ကို မတွေ့ရပါ။ မိုးရွာနေသည်ကိုလည်း မတွေ့ရပါ။

သို့သော်လည်း ပြတင်းပေါက်မှန်ချပ်ပေါ်သို့မူ မိုးရေစက်များ စဉ်သည့်အသံမျိုး
ကိုကြားနေရသည်။ ငြိမ်ပြီးအာရုံစိုက်နားထောင်သည်။ မှန်ပါသည်။ ပြတင်းပေါက်မှန်ကို
တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ပစ်ပေါက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့်တော့ ကြုံတွေ့ရချေပြီ။

ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ခြေဖျားထောက်ကာ လျှောက်လာ
ခဲ့သည်။ ဂရုစိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်နားသို့ ကပ်သည်။ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကျရောက်တော့
မည့်အကြောင်း တစ်ယောက်ယောက်က လာရောက်သတိပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုလျှင်
ထိုသူသည် ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံ၏ အနေအထားများကို မကျွမ်းကျင်သူသာဖြစ်ရမည်။
ဒီအခန်းသည် ဂျော့စ်မာလင်း၏အိပ်ခန်းမဟုတ်ကြောင်းကိုပင် မသိသောသူ ဖြစ်ရမည်။

ပြတင်းပေါက်မှန်ပေါ်သို့ သဲနှင့်မြေကြီးများ လာရောက်ထိမှန်ပြန်သည်။
မေရီက အနားသို့တိုးကပ်သွားသည်။ အပြင်သို့လှမ်းကြည့်သည်။ အပြင်မှာ အလင်း
ရောင်အားနည်းနေသည်။ ခြံထဲမှာ မြင်းလှည်းများကို မတွေ့ရ။ ပြတင်းပေါက်အောက်
တည့်တည့်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ ထင်ထားသည့်အတိုင်း လူရိပ်တစ်ခုကိုတွေ့
ရသည်။

ထိုသူ ဘာဆက်လုပ်မည်နည်းဟု စောင့်ကြည့်နေသည်။

ထိုသူက မြေပြင်ပေါ်မှာ သဲနှင့်မြေကြီးများကို ကုန်းကောက်နေသည်။

ထို့နောက် မေရီရပ်နေသည့် ပြတင်းပေါက်ကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူကား ဂျင်မိမာလင်း ဖြစ်လေသည်။

မေရီက ပြတင်းပေါက်ကို ကမန်းကတန်းဖွင့်သည်။ အပြင်သို့လည်း ခေါင်းဖြူလိုက်သည်။ သူ့ကို လှမ်းခေါ်ဖို့ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော် ဂျင်မိမာ မေရီကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပြသည်။ တံစက်မြိတ်အစပ်နားသို့ ကပ်လာသည်။ ပါးစပ်ကို လက်နှင့်အုပ်ပြီး မေရီ ကြားလောက်အောင်ပြောသည်။

“အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့က တံခါးဖွင့်ပေးစမ်း။”

မေရီက ခေါင်းခါပြသည်။ ပြီးတော့ ခပ်တိုးတိုးပြန်ပြောသည်။

“အောက်ကိုဆင်းလို့မရဘူး။ ကျွန်မအခန်းကို အပြင်က သော့ခတ်ထားတယ်။”

ဂျင်မိမာ မေရီကို ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ကြီးဆီသို့ ကဲကြည့်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာလုပ်ဖို့ သူ စဉ်းစားနေသည်။ ခဏအကြာမှာပင် တံစက်မြိတ်မှာရှိနေသည့် အုပ်ကြွပ်တန်းကို စမ်းကြည့်သည်။ ထိုအပေါ်သို့ သူတက်ဖို့ ကြံစည်ပုံရသည်။ သို့သော် အောက်မှာခံထားသည့်တန်းက ခိုင်ပုံမရပေ။

“စောင်တစ်ထည် ချပေးစမ်း။”

သူက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ မေရီ ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် စောင်တစ်ထည်ကို ခပ်သုတ်သုတ်ယူကာ အိမ်ထဲက အစကို ခုတ်တိုင်မှာ မြဲမြံချည်သည်။ ကျန်တစ်စကို ပြတင်းပေါက်မှကျော်ပြီး အောက်သို့ပစ်ချပေးလိုက်သည်။

ဂျင်မိမာသည် ထိုစောင်ကို အားပြုပြီး ဆင်ဝင်ဆောင်အမိုးပေါ်သို့ တက်လာသည်။ အုပ်ကြွပ်များက ရေညှိများဖြင့် ချောနေပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်ကို မလဲအောင်ထိန်းပြီး ပြတင်းပေါက်နားသို့ ကပ်လာသည်။ မှန်ပြတင်းပေါက်ကို တစ်ပေလောက်သာဟု၍ရသည်။ ထိုအပေါက်ကလေးမှ အတွင်းသို့ သူ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဝင်နိုင်ပါ။ မှန်ကို ခွဲပစ်မှသာ အတွင်းသို့ ရောက်နိုင်ပေမည်။

“မင်းကို ပြောစရာရှိလို့လာတာ၊ ဒီနားတိုးခဲ့စမ်း။”

မေရီက ပြတင်းပေါက်နားမှ ခူးထောက်ထိုင်ချသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငေးကြည့်နေကြသည်။ မည်သူမျှ ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်။ ဂျင်မိမာ မျက်လုံးများမှာ မျက်တွင်းဟောက်ပက်ဖြစ်နေသည်။ သူ အလွန်တရာ အိမ်ထောင်ပျက်ပြီး ပင်ပန်းနေဟန်တူသည်။

“မင်းကို ငါ တောင်းပန်စရာရှိနေတယ်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း လော်ဆက်စတန်မှာ ထားခဲ့မိတယ်၊ ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် ငါ့ကို မင်းခွင့်လွှတ်ချင်မှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ တောင်းလဲ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့် မင်းတစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့ရတယ်ဆိုတာကိုတော့ ငါမပြောပြပါရစေနဲ့တော့။”

ယခု သူဖြစ်နေသည့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်၊ သူပြောနေသည့်လေသံ၊ သူပြောနေသည့် စကားများနှင့်သူပင်ကိုစရိုက်သည် မကိုက်ညီသလိုဖြစ်နေသည်ဟု မေရီစဉ်းစားမိသည်။

“ရှင် အဖမ်းခံရတော့မှာပဲဆိုပြီး ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ပူခဲ့ရတယ်။ ခန်းမဖြူကိုလဲ လိုက်ခဲ့သေးတယ်။ ရှင်မြင်းဝယ်တာမှာ ဈေးမတည့်တဲ့ လူတွေကို အဲဒီမှာတွေ့တယ်။ ရှင် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်နဲ့အတူ မြင်းရထားတစ်စီးနဲ့ပါသွားတယ်လို့ ပြောတယ်။ ရှင်ခိုးလာတဲ့မြင်းနဲ့အတူတူ ရှင် လက်ပူးလက်ကြပ်အဖမ်းခံရသွားပြီလို့ ကျွန်မ ထင်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်မ စိတ်သိပ်ပူသွားတယ်။ ရှင့်ကိုတော့ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ရှင့်အလုပ်ကို ရှင်လုပ်တာပဲ။ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှဆိုင်တာမှ မဟုတ်တာ”

ထိုသို့ပြောရင်း သူ့ကို မေရီစိတ်နာလာပြန်သည်။ ပြတင်းပေါက်အောက်မှ လှမ်းမြင်လိုက်ရတုန်းကတော့ မိမိချစ်သူအဖြစ် ပိုင်းဖြတ်လိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ချက်ချင်းတံခါးဖွင့်ပေးခြင်း၊ စောင်ပစ်ချပေးခြင်းများကို မဆိုင်းမတွပြုလုပ်ခဲ့မိသည်။

ယခုလို တွေ့ရပြန်သောအခါ အလွန်တရာ တာဝန်မဲ့သည့် လူစားဖြစ်နေကြောင်း ထပ်မံသိရှိရပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့နှုတ်ဝေးရာ သွားရန် အခန်းထဲသို့အနည်းငယ်ပြန်ဆုတ်လိုက်မိသည်။

ထိုနေ့ညက ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံသို့ရောက်အောင် မေရီ မည်နည်းမည်ပုံပြန်လာခဲ့ရကြောင်းကို သူ လုံးဝမမေး။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့အခန်းထဲမှာ သော့ခတ်ပြီး လှောင်ပိတ်ထားရတာလဲ”

မေရီ ပခုံးတွန့်ပြသည်။ သူ ပြန်ဖြေသောအခါတွင်လည်း သူ့အသံကခပ်ပြတ်ပြတ်နှင့် မှန်းတန်းဖြစ်နေသည်။

“အိမ်ထဲမှာ ကျွန်မ ဟိုဟိုဒီဒီတွေကို လျှောက်သွားနေမှာစိုးလို့ အန်ကယ်က ပိတ်ထားတာ။ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီည ဒီကိုရောက်လာရတာလဲ”

“အို... ဒါတွေ ထားပါတော့လေ။ ငါ့ကို မင်းစိတ်နာနေမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ငါ့အခြေအနေကလဲ တစ်ချက်ကလေး လွဲချော်သွားရင် မြေကြီးထဲရောက်ရုံပဲရှိတော့တယ်။ ဒါထက် ငါ့အစ်ကို အခုဘယ်မှာရှိနေသလဲ”

“ဒီနေ့ည မီးဖိုချောင်ထဲမှာပဲ သူနေမယ်လို့ ပြောတယ်။ သူတစ်ယောက်ယောက်ကို ကြောက်နေပုံရတယ်။ တံခါးတွေ အားလုံးပိတ်ထားတယ်။ သေနတ်ကိုလဲ လက်ထဲက မချဘူး”

ဂျင်မိက ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်သည်။

“သူ ကြောက်နေတယ်ဆိုတာ ငါယုံပါတယ်။ နောက်မကြာခင်မှာ ဒီထက်တောင် ကြောက်ရဦးမယ်။ သူနဲ့တွေ့ဖို့ ငါလာတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သေနတ်ကိုင်ပြီး စောင့်နေတယ်ဆိုရင်တော့ ဒီနေ့ညတွေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ မနက်ဖြန်အထိ စောင့်ရတော့မှာပဲ”

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် သိပ်ကိုနောက်ကျသွားပြီ”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“မနက်ဖြန် မိုးချုပ်တာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း သူ ဒီကထွက်သွားတော့မယ်”

“မင်း အမှန်တွေပြောနေတာလား”

“ရှင့်ကို ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ လိမ်နေရမှာလဲ”

ဂျင်မိက ငြိမ်သွားသည်။

ယခုလို ပေါ်ပေါက်လာသည့် အခြေအနေသစ် တစ်ရပ်ကြောင့်လည်း သူ့ အံ့အားသင့်သွားပုံရလေသည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကိုလည်း အပြေးအလွှားတွက်ဆနေဟန်ကူသည်။ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားနေပုံလည်း ရသည်။

မေရီက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ သူ့အမူအရာ ထူးခြားနေသည်။ ဂျော့စ်မာလင်း ကြောက်နေသော သူသည် ဂျင်မ်ဖြစ်နိုင်သည်။ ဂျော့စ်ကို ကြီးစင်တင်ပေးနိုင်သူမှာ ဂျင်မ်ဖြစ်နိုင်သည်။

“ခင်ဗျားကြောက်ရတဲ့ ခင်ဗျားအထက်က ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်များ ရှိနေသေးသလား” ဟု မီးဖိုချောင်ထဲမှာတုန်းက လမ်းဘေးဈေးသည် ဟာရီက ဂျော့စ်မာလင်းကို မေးခဲ့သည်။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် ဂျော့စ်အထက်က ခေါင်းဆောင်ဆိုသူသည် ဂျင်မ်များဖြစ်နေသလား။ ဂျော့စ် ကြောက်နေရသူသည် ဂျင်မ်များ ဖြစ်နေသလား။

ဂျော့စ်ကို အပြတ်ရှင်းမည့်သူသည် ဂျင်မ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်ဆိုလျှင်လည်း မေရီအနေနှင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ဖို့ အကြောင်းမရှိပါ။ သို့သော်လည်း ဂျင်မ်က ရိုးရိုးသားသား သူ့အစ်ကိုကို သတိပေးဖို့ လာသည်ဆိုလျှင်တော့ ယခုလို အခြေအနေမျိုးတွင် ဂျင်မ်မှာလည်း အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျင်မ်သည် မေရီ ချစ်ခဲ့ရဖူးသူ ဖြစ်လေသည်။ အချစ်အကြောင်း သူ စဉ်းစားမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း မေရီမှာ အားအင်ကုန်ခန်း နှမ်းနယ်သွားတော့သည်။ စိတ်အားပါ ငယ်သွားတော့သည်။ ကိုယ့်ချစ်သူကို သတိပေးရမည့်တာဝန်လည်း ရှိပါကလားဟု စဉ်းစားလိုက်မိလေသည်။

“ရှင်အစ်ကိုနဲ့ သွားတွေ့ မယ်ဆိုရင်တော့ ရှင် သတိထားမဖြစ်မယ်။ သူ့အခြေအနေက သိပ်ကိုဆိုးနေတယ်။ သူ့အစီအစဉ်ကို ဝင်ဖျက်မယ့်သူဆိုရင် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် သတ်ပစ်လိမ့်မယ်။ ရှင်အသက်အန္တရာယ်အတွက် ဒီစကားကို ကျွန်မ ပြောတာပါ”

မေရီက တည့်တိုးပင်သတိပေးမိလျက်သား ဖြစ်နေလေတော့သည်။

“ဂျော့စ်ကို ငါမကြောက်ပါဘူး။ ဘယ်တုံးကမှလဲ မကြောက်ခဲ့ဘူး”

“ရှင်က မကြောက်တာတော့ မှန်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူက ရှင့်ကို ကြောက်နေတယ်ဆိုရင်ရော”

ဂျင်မ်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောကြားခြင်းမရှိ။ ကိုယ်ကို ရွှေ့ကိုင်ပြီး မေရီ၏မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆွဲယူသည်။ မျက်နှာပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကို အသာအယာ ကိုင်တွယ်ကြည့်နေသည်။

“ဒါတွေ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ”

သူက ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်သည်။ မေရီက ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေမိ။ ကြောင်ကန်းကန်း ဖြစ်သွားသည်။ ခဏကြာတော့မှပြန်ဖြေနိုင်သည်။

“နာတာလူးပွဲတော် အကြိုနေ့တုန်းက ရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာတွေ”

ဂျင်မ်၏မျက်လုံးအစုံမှာ အရောင်တောက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့ညက အဖြစ်အပျက်များကို သူ့သိထားလိမ့်မည်။

ထိုသို့ သိသောကြောင့်လည်း ယခုလို ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“မင်း သူတို့နဲ့အတူတူ ပင်လယ်ကမ်းခြေကို ပါသွားသလား”

မေရီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ့မျက်နှာကိုလည်း အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။

ဂျင်မိသည် စောစောက လေသံကလေးနှင့် ပြောနေရာမှ ကျယ်လောင်စွာ ဆဲရေးတိုင်းထွာကာ ပြတင်းပေါက်မှန်ကို လက်ဖြင့် ရိုက်ခွဲလိုက်လေသည်။ သူ့လက်ကို မှန်ကွဲရှသဖြင့် သွေးများယိုစီးကျလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုဒဏ်ရာကို သူ ဂရုစိုက်မနေတော့။ မှန်ကွဲသွားသောကြောင့် သူ့ကိုယ်ဝင်သာသွားသည့် အပေါက်မှနေ၍ အခန်းထဲသို့ သူ ဝင်လာသည်။

မေရီကို စွေခနဲ ကောက်ပွေ့ယူသည်။ ခုတင်ဆီသို့ သယ်သွားသည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ အလိုက်သင့်ချပေးသည်။ ခုတင်ဘေးမှာ ဖယောင်းတိုင်စမ်းသည်။ ဖယောင်းတိုင်တွေသောအခါ ထွန်းသည်။ ခုတင်ဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး မေရီ၏မျက်နှာနှင့် ကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကို ကိုင်ကြည့်သောအခါ နာသဖြင့် မေရီက တွန့်သွားသည်။

ဖယောင်းတိုင်ကို ငြိမ်းပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခုတင်စောင်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ မေရီ၏လက်ကို ဆွဲယူကာ တင်းတင်းကြီးဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ဖြစ်ရလေတယ်ကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့နဲ့ မင်းလိုက်သွားရတာလဲ” ဟုလည်း နာကြည်းသည့်လေသံဖြင့် မေးသည်။

“သူတို့ အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ပြီး မူးမူးရွှေးရွှေးတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ သူတို့ဟာသူတို့ ဘာတွေလုပ်နေကြတယ်ဆိုတာကိုလဲ သိကြပုံမပေါ်ဘူး။ ကျွန်မလဲ သူတို့ကို ဘယ်လိုမှ ပြန်မခုခံနိုင်တော့ဘူး။ သူတို့အားလုံး လူပေါင်းတစ်ဒါဇင်လောက်ရှိမယ်၊ ပိုချင်လဲပိုမယ်။ ရှင့်အစ်ကိုက ခေါင်းဆောင်၊ ဟာရီဆိုတဲ့လူလဲ သူနဲ့အတူတူပါတယ်။ ဒါတွေကို ရှင်သိထားနေပြီပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို လာမေးနေတာလဲ၊ ကျွန်မ ပြန်မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး။ မေ့ပစ်လိုက်ချင်ပြီ”

“မင်းကို တော်တော် ဆိုးဆိုးရွားရွား နှိပ်စက်ကြသလား”

“ခြစ်ရုံရှုရုံပါပဲ။ ရှင့်ဘာသာ ကြည့်ပါလား။ မြင်လဲ မြင်ပြီးပြီမဟုတ်လား။ ကျွန်မ ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားသေးတယ်၊ ပြန်ဖမ်းမိသွားတယ်။ ကျွန်မကို လက်ပြန်ကြီးတုပ်ပြီး ပါးစပ်ထဲအဝတ်ဆို့ထားတယ်။ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ချထားခဲ့တယ်။ မြူတွေဆိုင်းနေတဲ့ကြားထဲမှာ သင်္ဘောဝင်လာတာကို မြင်ရတယ်။ ကျွန်မ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီအတိုင်းကြည့်နေလိုက်ရတော့တယ်”

မေရီက တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်မိသည်။ ကိုယ်ကိုလည်း ဘေးတစောင်းပြင်အိပ်သည်။ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားမိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်ယင်လာသည်။ ဂျင်မိက မေရီနှင့် ခပ်ဝေးဝေးသို့ တိုးထိုင်သည်။

တစ်လောကလုံးတွင် မိမိတစ်ယောက်တည်း ရှိပါတော့ကလားဟု မေးချီ စိတ်ထဲမှာ ထင်မှတ်လာလေသည်။

“မင်းကို ဒဏ်ရာအများဆုံး ရအောင်လုပ်တာ ငါ့အစ်ကိုပဲလား”

မေရီသည် ပင်ပန်းကြီးစွာ သက်ပြင်းရှိုက်မိလေသည်။

အားလုံးဖြစ်ပြီးသွားလေပြီ။ အရာရာတို့ အားလုံးနောက်ကျသွားလေပြီ။ ယခု မှတော့ ဘာမှလဲ အကြောင်းထူးတော့မည် မဟုတ်ပါ။

“သူ သိပ်ကို အရက်မူးနေတယ်လို့ ကျွန်မ ပြောပြီးပါရောလား၊ သူ အရက် မူးရင် ဘာတွေဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ ရှင်က ကျွန်မထက် ပိုသိပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ငါသိတယ်”

ဂျင်မိက မေရီ၏လက်ကိုဆွဲယူကာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီအတွက် သူ့ကိုသတ်ပစ်ရမယ်” ဟုလည်း ပြောသည်။

“သူသေသွားလို့လဲ သူ သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့လူတွေ ပြန်ရှင်လာနိုင်မှာမှ မဟုတ်တော့ တာဘဲ”

“ကျွန်မအတွက် စဉ်းစားနေတယ်ဆိုရင်တော့ အလုပ်ရှုပ်ခံ မနေပါတော့နဲ့၊ ကျွန်မနည်းနဲ့ကျွန်မ ကလဲ့စားပြန်ချေနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ခြေထောက်ပေါ်မှာ ကျွန်မ ဘယ်လိုရပ်ရမယ်ဆိုတာလောက်တော့ ကျွန်မ နားလည်ထားပါပြီ”

“မိန်းမတွေဟာ အားနည်းကြပါတယ် မေရီ၊ သူတို့သတ္တိဟာလဲ ဘာမှမပြော ပလောက်ပါဘူး၊ ဒီကိစ္စကို မင်းဘာမှ ဆက်မလုပ်နဲ့တော့၊ ကျန်တာတွေအားလုံး ငါဆက် လုပ်သွားမယ်”

မေရီက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မပြုဘဲနေသည်။ မိမိ၏အစီ အစဉ်နှင့် မိမိ လုပ်တော့မည်။ သူ ဘာမှဝင်စွက်ဖက်စရာ အကြောင်းမရှိဟု ဆုံးဖြတ် ထားလိုက်တော့သည်။

“မင်း ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ” ဟု ဂျင်မိက မေးသည်။

“ဘာမှ မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး”

“မနက်ဖြန်ည သူထွက်သွားတော့မယ်ဆိုရင် မင်းတစ်ခုခုဆုံးဖြတ်ဖို့ အချိန်နည်း နည်းပဲ ကျန်တော့တာပဲ”

“သူနဲ့အတူတူ ကျွန်မရော ဒေါ်လေးပါ လိုက်ခဲ့ရမယ်တဲ့”

“မင်းက လိုက်သွားမှာလား”

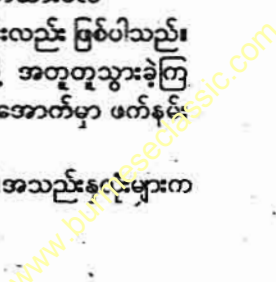
“မနက်ဖြန် အခြေအနေတွေပေါ်မှာ မှတည်တယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ညီအစ်ကိုအရင်းဖြစ်နေသောကြောင့် ယခုလို သေနေ ရှင်ရေးနှင့် ပတ်သက်လာသည်တွင် မေရီကလည်း သူ့ကိုပိုပြီး မယုံကြည်ရဲပါ။ နောက် တစ်ကြောင်းကလည်း ဂျင်မိကိုပါ မေရီက သစ္စာဖောက်တန် ဖောက်ရပေလိမ့်မည်။

“တစ်ခုခု လုပ်ပေးပါလို့ ရှင့်ကိုပြောရင် ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ”

ဂျင်မိက တစ်ချက်ပြုံးသည်။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပြုံးခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအပြုံးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ လော်ဆက်စတန်မြို့သို့ အတူတူသွားခဲ့ကြ သည့်အကြောင်းများ ပြန်ပေါ်လာသည်။ သူ့ကို ထွေးနားက အမိုးအောက်မှာ ဖက်နင်း ခဲ့သည့်အကြောင်းများ ပြန်ပေါ်လာသည်။

ထိုအတွေးများ ပေါ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း မေရီ၏အသည်းနှလုံးများက သူ့ဘက်သို့ ပြန်ရောက်သွားပြန်တော့သည်။



“ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြောတတ်မှာလဲ”

“ရှင် ဒီကနေပြီး လွတ်ရာကို ထွက်သွားစေချင်တယ်”

“ငါ အခုပဲ သွားတော့မှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအိမ်က ထွက်သွားဖို့တင် ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီနယ်ကနေပြီး ဝေးရာကို ထွက်သွားဖို့ပြောတာ၊ ရှင် ဒီနယ်ကို ပြန်မလာတော့ပါဘူးလို့လဲ ကတိပေးပါ၊ ရှင်အစ်ကို ပြဿနာကို ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ရှင်းနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကို သူ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အန္တရာယ်မပေးနိုင်တော့ပါဘူး၊ မနက်ဖြန်မှာလဲ ဒီကို ရှင်ပြန်မလာစေချင်ဘူး၊ တခြားနယ်ကို သွားပါတော့မယ်လို့ ကျွန်မကို ကျေးဇူးပြုပြီး ကတိပေးပါနော်”

“မင်း ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလို့လဲ”

“တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမယ်၊ ရှင်နဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ကိုလဲ အန္တရာယ်ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ကျွန်မ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မကို ယုံကြည်စေချင်ပါတယ်”

“မင်းကို ယုံရမယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ၊ အေးလေ မင်းကို ငါယုံပါတယ်၊ မင်းကတော့ ငါ့ကိုမယုံဘူး၊ ငါက မင်းကိုယုံရမယ်၊ တော်တော်တော့ ကြောင်တဲ့အလုပ်ပဲ”
သူက ခပ်တိုးတိုးလေးရယ်သည်။

ပြီးတော့ မေရီကိုပွေထားသည်။ ပွေထားရာမှ သူနမ်းပြန်ပါသည်။ သို့သော်လည်း လော်ဆံကစတန်မြို့မှာတုန်းက နမ်းသလို ညင်ညင်သာသာမဟုတ်။ အကြမ်းပတမ်း နိုင်လွန်းလှသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းအစီအစဉ်အတိုင်း မင်းလုပ်၊ ငါ့အစီအစဉ်အတိုင်း ငါလုပ်မယ်၊ မင်းဟာ ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေရင်တော့ ငါ့ မတားပါဘူး၊ အခုတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ ပြောနေရတာ၊ ပြောမရရင်လဲ သဘောပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းမျက်နှာကိုတော့ ဒဏ်ရာမရအောင် ဂရုစိုက်ပါ၊ ဒီမျက်နှာကို ငါနမ်းခဲ့တယ်၊ နောက်ထပ်လဲ နမ်းချင်နမ်းနေရဦးမှာ၊ မင်းကိုယ်မင်းသေတွင်းထဲ ပစ်ချနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ခဏကြာရင် မိုးလင်းတော့မယ်၊ ငါသွားရတော့မှာပဲ၊ တို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အစီအစဉ်တွေ လွဲချော်ကုန်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါနဲ့ထပ်မတွေ့ရတော့ဘူးဆိုရင် မင်းစိတ်ထိခိုက်သွားမလား၊ အေးလေး ငါနဲ့ ပြန်မတွေ့ရတော့လို့လဲ မင်းစိတ်ထိခိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မ ဒီလိုမပြောပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မကို ရှင်လွယ်လွယ်နဲ့ နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မိန်းမတွေဟာ တစ်မျိုးပဲ၊ သူတို့ အတွေးအခေါ်တွေက ယောက်ျားတွေနဲ့ နည်းနည်းကလေးမှ တူတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းအနေနဲ့ အဲဒီအထဲမှာ ဝင်မပါစေချင်ဘူး၊ မင်းနဲ့ဆိုင်တဲ့ဘဝမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး သွားနေစေချင်တယ်၊ တစ်ချိန်တုန်းက ယာထဲမှာ မင်းအလုပ် လုပ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီဘဝမျိုးကို မင်းပြန်သွားစေချင်တယ်၊ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားပါ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က လေးစားအောင်နေပါ၊ တစ်ခါတုန်းက ငါလို မြင်းသူခိုးတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ

ဖွင့်မပြောနဲ့၊ မင်းကို ဘယ်သူကမှ တံခါးဖွင့်ပေးကြတော့မှ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ... သွားတော့ မယ်နော်”

ခုတင်ပေါ်မှ သူထသွားသည်။ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အပြင် သို့ထွက်သည်။ အုပ်ကြွပ်မိုးများပေါ်မှ ကိုယ်ကိုထိန်းလျှောက်ပြီး စောင်ကိုကိုင်ကာအောက် သို့ဆင်းသွားသည်။ သူ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လေဦးမလား အထင်ဖြင့် မေရီက မျက်စိတစ် ဆုံးငေးကြည့်နေသည်။ သို့သော် အမှောင်ထဲမှာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ လုံးဝပြန် လှည့်မကြည့်တော့ပေ။

မကြာခင် မိုးလင်းတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ပြန်အိပ်လို့ဖြစ်တော့မည်မဟုတ်။ မေရီက ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း ယနေ့လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်များကို အကွက်ချနေမိသည်။

အချိန်က တစ်နေ့ကုန်ဖြစ်လေရာ ကြာညောင်းလွန်းလှသည်။ ထိုမျှရှည်လျား သည့်အချိန်အတွင်း သူ့ကို မယုံသင်္ကာမဖြစ်အောင် နေတတ်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ ဟန် မပျက်နေရမည်။ ခရီးသွားဖို့အတွက် လိုအပ်သည်များကို ဟန်မပျက်ပြင်ဆင်ရမည်။ ပြီးတော့မှ ပင်ပန်းသည်ဟု အကြောင်းပြကာ အခန်းထဲပြန်ဝင်ရမည်။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ဘာမှ အဆင်မပြေနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ မိုးထိန် ထိန်လင်းသောအခါ ဂျော့စ်မာလင်းက အခန်းတံခါးကို လာဖွင့်ပေးသည်။ အောက်ထပ် သို့ဆင်းခဲ့သည်။ ဟာရီကို ချုပ်ထားသည့်အခန်းထဲမှာ ဘာသံမှ မကြားရ။ တိတ်ဆိတ် မြဲတိတ်ဆိတ်နေသည်။

နံနက်စာကို ဒေါ်လေးနှင့်အတူ ပြင်ဆင်သည်။ ဟန်မပျက်စားသည်။

ဒေါ်လေးက သူနှင့်အတူ ယူသွားမည့် ပစ္စည်းများကို ထုပ်ပိုးသည်။ သေတ္တာ များထဲသို့ ထည့်တန်တာထည့်သည်။ အပေါ်ထပ်မှပစ္စည်းများကို အောက်သို့ချသည်။ တစ်နေရာမှာ ပစ္စည်းများကို စုပုံသည်။

မေရီကလည်း ဒေါ်လေးကို ဟန်မပျက်ကူလုပ်ပေးနေသည်။ သူ လိုသည့် ပစ္စည်းများကိုလည်း ပြင်ဆင်သည်။ လမ်းမှာစားသောက်ဖို့ အစားအသောက်များကို ဂျီင့်များ၊ အိုးများမှာ ထည့်သည်။ ဖယောင်းတိုင် ယူသည်။

နေ့လယ်စာကို ပြင်ဆင်ပြီး အတူစားကြပြန်သည်။ မေရီက ဂျော့စ်ကို မသိ မသာအက်ခတ်နေသည်။ ဂျော့စ်မှာ အလွန်တရာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရသည်။ ညက လည်း တစ်ညလုံး သူ အိပ်ရပုံမပေါ်။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ စားပွဲမှာ တည်တည်ကြီးထိုင်နေသည်။ ယခုလို အချိန် မျိုးသည် အလွန်တရာ အန္တရာယ်ကြီးကြောင်း မေရီ သိသည်။ ထို့ကြောင့် ဣန္ဒြေမပျက် မေးရလေတော့သည်။

“အန်ကယ် ဘယ်အချိန်လောက် ထွက်မယ်လို့ စိတ်ကူးသလဲ”

“ငါ အသင့်ဖြစ်ရင်ထွက်မယ်”

ဂျော့စ်က တိုတိုပင် ပြန်ဖြေသည်။

မေရီက စားပြီးသောက်ပြီးသော ပန်းကန်များကို ဆေးကြောသိမ်းလည်း နေသည်။

ဗီရိနှင့်ကြောင်အိမ်များထဲမှာရှိသော ပစ္စည်းတချို့ကိုလည်း သူတို့ခရီးသွားရာ တွင် ယူသွားမည့်ဟန်မျိုးဖြင့် တောင်းထဲသို့ထည့်သည်။

“ကျွန်မတို့ ညမောင်မှ ခရီးထွက်မယ်ဆိုရင် ဒေါ်လေးနဲ့ ကျွန်မ နည်းနည်း လောက်နားလိုက်ချင်တယ်။ တစ်ညလုံး ခရီးကြမ်းသွားရမှာ မဟုတ်လား။ နောက်ပြီးတော့ ဒီနေ့မနက် မိုးလင်းကတည်းက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး မနားတမ်းပြင်ဆင်ထုပ်ပိုး နေကြရတာ။ အခုတောင် တော်တော်ကလေး ပင်ပန်းနေပြီ။ ခရီးသွားရင်လဲ အိပ်လို့ရကြ မှာမဟုတ်ဘူးလေ”

မေရီက အတတ်နိုင်ဆုံး သူ့အသံကို ပုံမှန်အသံမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြော သည်။ ဂျော့စ်က ရုတ်တရက် စကားပြန်မပြောသောကြောင့် ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေမိသည်။ အတော်ကလေးကြာတော့မှ သူ့ထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“မင်းတို့နားချင်ရင် နားကြ၊ နောက်ပိုင်း မင်းတို့နှစ်ယောက် လုပ်စရာအလုပ် ရှိသေးတယ်။ မင်းပြောတာ မှန်တယ်။ ဒီနေ့ည မင်းတို့အိပ်ကြရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ . . သွားကြ . . သွားကြ”

ပထမအဆင့်တော့ အောင်မြင်သွားချေပြီ။

မေရီသည် မီးဖိုချောင်ထဲမှ ချက်ချင်းထွက်မသွားသေးဘဲ ဟိုဟာလုပ်သလိုလို၊ ဒီဟာလုပ်သလိုလိုဖြင့် အလုပ်များဟန်ဆောင်နေရသေးသည်။ ချက်ချင်းထွက်သွားလျှင် မယုံသင်္ကာဖြစ်သွားမှာ စိုးရသေးသည်။

ခဏကြာတော့မှ မီးဖိုချောင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်သို့တက်ပြီး အိပ် ခန်းထဲဝင်ကာ အခန်းတံခါးကို အတွင်းမှသော့ခတ်လိုက်သည်။ သူ့ရင်ဖိစွာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။ သွေးတိုးလည်း မြန်နေသည်။

အောက်တာနန်နှင့် ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံသည် လေးမိုင်ခန့်ကွာဝေးသည်။ ဒီခရီးကို ခပ်ပြင်းပြင်း လျှောက်မည်ဆိုပါက တစ်နာရီလောက်နှင့် ရောက်သွားနိုင်သည်။ အလင်းရောင်အားနည်းစ ညနေလေးနာရီလောက်တွင် ဒီကထွက်မည်။ ခြောက် နာရီကျော်လောက်တွင် ပြန်ရောက်မည်။ ဂျော့စ်က ခုနစ်နာရီလောက်တွင် လာနှိုးမည်။ ဒီထက်တော့ စောပြီးလာနှိုးမည်မဟုတ်။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် သူ့မှာ အချိန်သုံးနာရီလောက် ရနေသည်။ အိပ်ခန်းထဲမှ မည်နည်းမည်ပုံ ထွက်ရမည်ကိုလည်း စဉ်းစားထားပြီးဖြစ်သည်။ မနက်လင်းအားကြီးက ဂျင်မ် ဝင်လာပြီး ပြန်ထွက်သွားသလိုပင် ပြတင်းပေါက်ကိုသာ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက် လုပ်ရပေတော့မည်။ အောက်ကို ခုန်ချဖို့ဆိုသည်မှာလည်း မခက်ခဲပါ။

ခပ်ထူထူ အနွေးထည်များကို ရွေးဝတ်သည်။ တဘက်အဟောင်းကလေး တစ်ထည်ကို ယူသည်။ သူ့လက်များ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

ပြတင်းပေါက်နားမှာ သွားထိုင်ပြီး အပြင်ကိုကြည့်နေသည်။ အချိန်နည်းနည်း စောနေသေးသည်။ လမ်းသွား လမ်းလာများ ရှိ၊ မရှိ ကြည့်သည်။ လင်းပေါ်မှာ ရှင်းနေသည်။

အောက်ထပ်ခန်းမထဲမှ လေးနာရီထိုးသံ ကြားလိုက်ရသည်။

မေရီ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။ အိပ်ခန်း တံခါးကို သွားဖွင့်သည်။ အောက်ထပ်မှ အသံများကို နားထောင်သည်။

ခြေသံလိုလို၊ တီးတိုးစကားပြောသံလိုလို ကြားရသည်။ သေသေချာချာ နားထောင်ကြည့်တော့မှ ဘာသံမှမဟုတ်ဘဲ စိတ်ချောက်ချားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ပြတင်းပေါက်ကိုကျော်ပြီး ဆင်ဝင်အမိုးပေါ်သို့ ဆင်းသည်။ အုပ်ကြွပ်မိုးများက ချောနေသည်။ အတော်ကြီး သတိထားရသည်။ အမိုးအစပ်သို့ ရောက်လာသည်။ အောက်သို့ငုံ့ကြည့်သောအခါ အမြင့်ကြီးဟု ထင်မိသည်။ စိတ်ထဲမှာ ချီတုချီတုဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ မျက်စိမှိတ်ပြီး ခုန်ချလိုက်သည်။ မြေကြီးပေါ်သို့ ချက်ချင်း ရောက်သွားသည်။ အပေါ်မှ ကြည့်သလို အမြင့်ကြီးမဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက် သွားသည်။

ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံကြီးကို တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။ မှောင်စ ဖျိုးလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်ကြီးမှာမည်းနေသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသောကြောင့်လည်း ကြောက်သလိုလို ဖြစ်လာမိသေးသည်။

နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ ခြံပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ရာသီဥတုက သာယာနေသည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ မိမိရောက်လို သည့်နေရာသို့ ခန့်မှန်းထားသည့်အချိန်အတိုင်း ရောက်မည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ ဘယ် ညာကို ကြည့်မနေထော့ပါ။ အော်လ်တုာနန်ရွာရှိရာဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး ခြေလှမ်းကျဲကျဲ ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ခန့်မှန်းထားသည့် အချိန်အတိုင်း ရွာထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ကလေးကို အော်ခေါ်နေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားရသည်။ ကလေးငိုသံက ဆက်တိုက်ထွက်လာသည်။

နွားမောင်းသွင်းနေသံများကို ကြားရသည်။ ကြက်တွန်သံ၊ ကြက်ခြံများထဲမှာ အိပ်တန်းတက်ကြတော့မည့် ကြက်မများ၏အသံများကို ကြားရသည်။

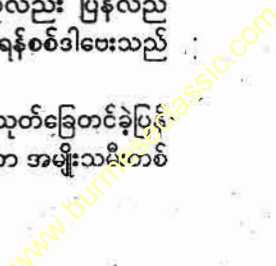
ကျေးရွာခလေ့၏အနံ့အသက်များနှင့် အသံများဖြစ်သည်။ ထိုအသံများကို ကြားရတော့ ဟဲလ်ဖို့နယ်မှ ရွာကို လွမ်းမိသည်။

ဖရန်စစ်ဒါပေး၏အိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ်လာခဲ့သည်။

တံခါးခေါင်းလောင်းကို ခေါက်လိုက်သည်။ အတွင်းမှာ မြည်သွားသော ခေါင်းလောင်းသံက ပဲ့တင်ရိုက်လာသည်။ သို့သော် လူသံကို မကြားရ။ ဆက်ခေါက်ပြန်သည်။ လူသံ တိတ်မြုတ်တိတ်နေသည်။

ဒီတော့မှ မေရီ သဘောပေါက်သည်။ သူ၏မိုက်မဲမှုကိုလည်း ပြန်လည် ကျိန်ဆဲမိသည်။ ယနေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖရန်စစ်ဒါပေးသည် မည်သည့်နည်းနှင့် အိမ်မှာရှိနေနိုင်မည်နည်း။

မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆီသို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့ပြန် သည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှ ပန်းစည်းများကို ကိုင်ပြီးထွက်လာသော အမျိုးသမီးတစ် ယောက်နှင့် အဝမှာဆုံသည်။



ထိုအမျိုးသမီးက မေရီကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျားကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ သူ့တို့ ရွာမှမဟုတ်ဘဲ လူစိမ်းဖြစ်ကြောင်း သိသာသောကြောင့် အကဲခတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ အစ်မကြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲက ထွက်လာတာတွေလို ပါ၊ အထဲမှာ မစွတာဒါဗေးများ ရှိနေပါသလားရှင်”

“မရှိဘူး၊ မင်းက သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လား”

“သိပ်ကို အရေးတကြီး တွေ့ချင်လို့ပါရှင်၊ သူ့အိမ်ကိုလဲ ကျွန်မ ရောက်ပြီးပါပြီ၊ ဘယ်သူမှ ပြန်မထူးဘူး၊ ကျွန်မကို ကူညီနိုင်မလားရှင်”

အမျိုးသမီးက မေရီကို စိတ်ဝင်စားသလို ကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့မှ ခေါင်းခါပြသည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ တရားဟောဆရာ ခရီးသွားနေပါတယ်၊ ဒီနေ့ည တော့ အော်လံတာနန်ကို သူ ပြန်ရောက်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”



အခန်း (၁၄)

မေရီသည် ထိုအမျိုးသမီးကို မယုံကြည်နိုင်သလို ငေးကြည့်နေမိသည်။
အတော်ကလေးကြာမှ သူက ထပ်မေးသည်။

“ခရီးသွားနေသလား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ အစ်မကြီး မှားနေပြီနဲ့တူပါတယ်”

သူ ချထားခဲ့သည့် အစီအစဉ်များ လွဲချော်ကုန်ပြီဆိုလျှင် အသက်ဆုံးရှုံးဖို့သာ ရှိတော့သည်။ ထိုအသိ ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဖရန်စစ်ဒါဗေး ခရီးထွက်နေ သည်ဆိုခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင်ပါဟု သူ့ဘာသာ ကောက်ချက်ချလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ရွာခံအမျိုးသမီးကလည်း သူ့ကို နားမလည်သလို ကြည့်နေသည်။ တစ်ရပ်တစ် ကျေးမှလာသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ရွာခံပြောသည့်စကားများကို ဘာကြောင့် များ မယုံကြည်ပါလိမ့်ဟု နားမလည်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဖရန်စစ်ဒါဗေးက မနေ့က နေ့ခင်းကတည်းက ဒီရွာက ထွက်သွားတာ၊ ထမင်းစားပြီး ထွက်သွားတာပဲ၊ ကျွန်မ သိတာပေါ့၊ ကျွန်မက သူ့အိမ်ဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်ပေးနေတာပဲ”

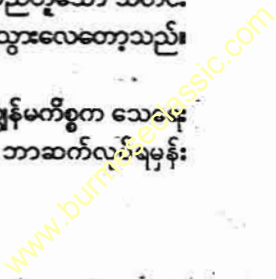
မေရီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အမူအရာ အကြီးအကျယ် ပျက်သွားသည်ကို သူ မြင်လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် မေရီကို သူ သနားသွားသည်။

“မှာစရာရှိရင် မှာခဲ့လေ၊ သူ ပြန်လာတော့ ကျွန်မ ပြောပြလိုက်ပါမယ်”

မျှော်လင့်ချက်များ အားလုံးကုန်ဆုံးသွားသူ တစ်ယောက်လို မေရီ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ယမ်းလေတော့သည်။ ဖရန်စစ်ဒါဗေးက ခရီးထွက်သွားသည်ဟူသော သတင်း ကြောင့် မေရီမှာ ရှိရှိခဲ့သမျှသော သတ္တိများအားလုံး အရည်ပျော်ကျသွားလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်ပြောမိသည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ သိပ်ကိုနောက်ကျသွားတော့မှာပါရှင်၊ ကျွန်မကိစ္စက သေပျောက် ရှင်ရေးကိစ္စပါ။ မစွတာဒါဗေး ခရီးသွားနေတယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး၊ ဘယ်ကိုသွားရမှန်းလဲ မသိတော့ဘူး”



ရွာခံ အမျိုးသမီးက ပိုမိုစိတ်ဝင်စားလာသည်။

“လူနာတစ်ယောက်ယောက်များ ရှိနေလို့လား၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဆရာဝန်ရှိတဲ့ နေရာကို ကျွန်မ ညွှန်လိုက်မယ်လေ၊ ရှင် ဘယ်ကလာတာလဲ”

မေရီက ဘာမှပြန်မဖြေပါ။ အခြေအနေများကိုသာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ သုံးသပ်နေမိသည်။

အော်လံတာနန်သို့လာပြီးတော့မှ ဖရန်စစ်ဒါပေးနှင့် မတွေ့ရတဲ့ ဂျမေကာ ပျော်ပွဲစားရုံသို့ ပြန်သွား၍ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ဒီရွာက ရွာသူရွာသားများကိုလည်း မယုံကြည်ဝံ့။

သူ ပြောပြသည့်ဇာတ်လမ်းများကိုလည်း ယုံကြည်ကြမည် မဟုတ်။

ကျော့စ်မာလင်းနှင့် ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံအကြောင်းကို အထိုက်အလျောက် သိရှိထားသည့် အာဏာပိုင်တစ်ယောက်ယောက်ကိုသာ တွေ့အောင်ရှာရပေတော့မည်။ ယုံကြည်စိတ်ချရသူတစ်ယောက်၏ အကူအညီကို အချိန်မီမရဘဲနှင့်တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ နောက်ကြောင်းသို့ မပြန်နိုင်တော့ပေ။

“ဒီရွာနဲ့ အနီးဆုံးတရားသူကြီးက ဘယ်သူများ ဖြစ်ပါသလဲရှင်” ဟု နောက်ဆုံးတွင်မှ မေရီက မေးသည်။

အမျိုးသမီးက ခဏကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။

“အော်လံတာနန်ရွာထဲမှာတော့ တရားသူကြီးမရှိဘူး၊ နေဦး အနီးဆုံးဆိုရင်တော့ မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းမှာ မစွတာဘတ်ဆတ်ရှိတယ်။ ဒီကနေဆိုရင် လေးမိုင်လောက်ဝေးမယ်၊ ပိုမလား၊ နည်းမလားတော့ မသိဘူး၊ ကျွန်မလဲ တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင်အနေနဲ့ အဲဒီကို ဒီနေ့ည လမ်းလျှောက်သွားလို့တော့ မတော်ဘူးထင်တယ်”

“ကျွန်မ မသွားရင်မဖြစ်ဘူး၊ တခြားလုပ်စရာ အလုပ်လဲ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ဘာမှလဲ မလုပ်တတ်တော့ဘူး၊ အချိန်လဲ ဖြုန်းမနေနိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်မပြောနိုင်တာကို စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သိပ်ကို အကြီးအကျယ်ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကို ကယ်နိုင်တာဆိုလို့ ဖရန်စစ်ဒါပေးနဲ့ တရားသူကြီးတစ်ယောက်ယောက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်၊ မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းကို ဘယ်လိုသွားရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မကိုများ ပြောပြနိုင်မလားရှင်၊ လမ်းရှာဖို့များ ခက်မလား”

“မခက်ပါဘူး၊ လွယ်လွယ်ကလေးပါ။ လမ်းမကြီးအတိုင်း လော်ဆက်စတန်မြို့ဘက်ကို နှစ်မိုင်လောက်သွား၊ အဲဒီမှာ ညာဘက်ကို ကွေ့တဲ့လမ်းချိုးတစ်ခု တွေ့လိုမိမယ်၊ အဲဒီအတိုင်း လိုက်သွား၊ တွေ့မှာမလွဲဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုမောင်နေတဲ့အချိန်မျိုးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဒီခရီးကို သွားဖို့မတော်ဘူး၊ ဒီလမ်းမှာက လူဆိုးတွေ သောင်းကျန်းနေတယ်၊ ဓားပြလဲရှိတယ်၊ ကျွန်မတို့တော့ ဒီလမ်းကို ညပိုင်းမှာ မသွားရဲကြဘူး”

“ကျွန်မအပေါ်မှာ အခုလို စေတနာထားတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်နဲ့ တွေ့ရတာ ကျွန်မ အများကြီး စိတ်ချမ်းသာသွားပါတယ်၊ ကျွန်မ တစ်သက်လုံး တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့တာများပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီလမ်းကို သွားရဲပါတယ်”

ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံ

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ သဘောအတိုင်းပဲလေ၊ ကျွန်မကတော့ ဖရန်စစ်ဒါပေး ပြန်လာ တဲ့အထိ ဒီရွာကနေပြီးတော့ပဲ စောင့်စေချင်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့ပါရှင်၊ သူ ပြန်လာလို့ရှိရင် တစ်ခုပြောပြပေးပါနော်၊ ဟိုဒင်း လေ... နေပါဦး၊ ခဲတံနဲ့ စာရွက်ကလေး တစ်ရွက်လောက်များ မရနိုင်ဘူးလား၊ ကျွန်မ စာကလေးတစ်စောင်လောက် ရေးပြီး ရှင်းပြခဲ့ပါရစေ၊ အဲဒါက ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့၊ ကြိုက်သလို ရေးပေးခဲ့၊ ရှင်ထွက်သွားပြီ ဆိုရင် သူ့အိမ်မှာ ကျွန်မ သွားထားလိုက်မယ်၊ သူ ပြန်လာလာချင်း မြင်နိုင်တဲ့နေရာမှာ ထားပေးပါမယ်”

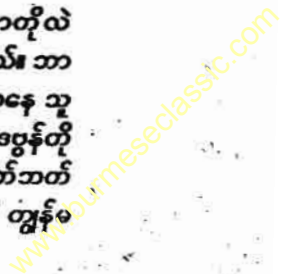
သူ့အိမ်သို့ မေရီ လိုက်သွားခဲ့သည်။ ခဲတံနှင့်စာရွက် ရှာနေသည်ကို အတော် သည်းခံအောင်အည်းနေရသည်။ အမျိုးသမီးက မီးဖိုချောင်ထဲမှ တော်တော်နှင့် ပြန်ထွက် မလာ။ အချိန်တွေက အကုန်မြန်လွန်းလှသည်။ အတိအကျ တိုင်းပြီး စီစဉ်ထားသော ကြောင့် နည်းနည်းကလေးမှ အလွဲအချော်မခံနိုင်။ ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် မြောက်ဘက် တောင်ကုန်းသို့ လမ်းလျှောက်သွားရဦးမည်။ မူလ စီစဉ်ထားသည့် အထဲတွင် ထိုခရီးမပါ။

မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းမှာ သူကြီးမစွတာဘတ်ဆတ်နှင့် တွေ့ရလျှင်လည်း ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံသို့ ချက်ချင်းလှည့်ပြန်သွား၍ မဖြစ်။ သူ သဘောပေါက်နားလည် အောင် ရှင်းပြနေရဦးမည်။ ထိုသို့ ကြန့်ကြာနေသည့်အချိန်များအတွင်းမှာပင် ဂျော့စ် မာလင်းသည် ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံမှ ခရီးထွက်သွားနိုင်သည်။ ထိုသို့သာ ထွက်သွားမည် ဆိုပါက ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်ရပေတော့မည်။

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက ကလောင်တံနှင့် စာရွက်ယူလာပေးသည်။ မေရီက ရေး ကြီးသုတ်ပျာ ရေးချသည်။ စကားလုံးများကို ရွေးချယ်မနေနိုင်။ စဉ်းစားမနေနိုင်။

ကျွန်မ အကူအညီ တောင်းဖို့ လာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင် ခရီး သွားနေတာနဲ့ကြုံပြီး လွဲသွားပါတယ်။ အခုလောက်ဆိုရင် နာတာ လှပွဲတော် အကြီးနေ့ညတုန်းက ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ ဘာတွေဖြစ် ခဲ့တယ်ဆိုတာ တစ်နယ်လုံးသိပြီးကုန်ကြပြီမို့ ရှင်လဲ သိပြီးလောက် ပြီလို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ အဲဒါတွေအားလုံးကို ဂျပေကာပျော်ပွဲ စားရုံမှာရှိတဲ့ ကျွန်မ ဦးလေးနဲ့ သူ့ဂိုဏ်းသားတွေ လုပ်လိုက်ကြတာ ပါပဲ။ ဒီအကြောင်းကိုလဲ သိပြီးလောက်ပြီလို့ ကျွန်မ ယုံကြည် ပါတယ်။

သူ့အပေါ်မှာ မသင်္ကာဖြစ်လာကြတော့မယ် ဆိုတာကိုယ် စောစောကတည်းက သူ ကြိုတင်တွက်ဆထားခဲ့ပုံရပါတယ်။ ဘာ ကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီနေ့ညပဲ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံတနေ့ သူ ထွက်ပြေးဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။ တောလမ်းကိုဖြတ်ပြီး ဒေဗွန်တို ပြေးမှာဖြစ်ပါတယ်။ ရှင်ကို မတွေ့တဲ့အတွက် မြောက်ဘက် တောင်ကုန်းမှာရှိနေတဲ့ သူကြီးမစွတာဘတ်ဆတ်ဆိုတဲ့ ကျွန်မ



အရေးတကြီး ထွက်သွားပါပြီ။ သူကြီးတို့ အားလုံးပြောပြဖို့နဲ့ သူ့ကိုမိအောင်ဖမ်းဖို့ အကြောင်းကြားရအောင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစာကို ရှင်အိမ်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စကို တာဝန်ယူပေးနေတဲ့ အစ်မကြီး လတ်မှာ ဖေးထားခဲ့ပါတယ်။ ရှင်ပြန်လာရင် ချင်ချင်းမြင်နိုင်တဲ့ နေရာမှာ သူ ထားပေးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိတော့ပါဘူးရှင်။

မေရီလီယန်

စာရွက်လေးကိုခေါက်ပြီး အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကို လှမ်းပေးသည်။ ကျေးဇူးတင် ကြောင်းနှင့် လမ်းမှာတွေ့ကြုံနိုင်သည့် အန္တရာယ်များအတွက် စိတ်မပူရန်ပြောပြီး အိမ်ထဲ မှ ကတိုက်ကရိုက် ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့သည်။

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာသည်။ မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းသို့ရောက် အောင် လေးမိုင်မျှ လျှောက်ရပေဦးမည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း မှောင်နေပြီ။ မေရီမှာ ခင်တန်းကလေးများထဲမှဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်နေရသောကြောင့် အားငယ်စိတ်ကလေး ဝင်လာသည်။

ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ ဘာတွေများဖြစ်နေလေမည်နည်းဟု စဉ်းစားကြည့်မိ သည်။ ကျော့စ်သည် သူ့အခန်းကို လာရောက်ဖွင့်ခိုင်းကောင်း ဖွင့်ခိုင်းပေမည်။ အတွင်းမှ ဖွင့်မပေးသောအခါ တံခါးကို အတင်းရိုက်ခိုးမည်။ အခန်းထဲမှာ သူမရှိတဲ့ ပြတင်းပေါက် မှန်ကွဲနေသည်ကို မြင်သောအခါ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိပေလိမ့်မည်။

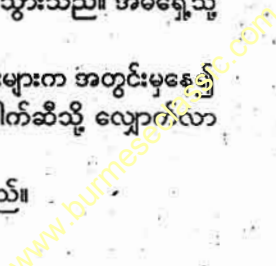
ထိုအခါတွင် သူ ဘာဆက်လုပ်မည်ကို မေရီ မစဉ်းစားတော့ပါ။ ဒီအခြေ အနေရောက်မှတော့ စဉ်းစားနေစရာလည်း အကြောင်းမရှိတော့ပါ။ သို့သော်လည်း ဒေါ်လေးအတွက် မည်သို့လုပ်ရမည်နည်း။ ဒေါ်လေးကို အန္တရာယ်မှ မည်သို့ဆွဲထုတ် ရမည်နည်း။ မေရီသည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ ကျောက်ခင်းလမ်း အတိုင်း အပြေးလာခဲ့မိတော့သည်။

လမ်းချိုးကလေးကို ကွေ့သည်။ အော်လ်တာနန်မှ အမျိုးသမီးပြောလိုက်သည့် အတိုင်း ညာဘက်သို့ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ မနားတမ်းဆက်လျှောက်လာသည်။ တောင် ကုန်းများကို မတွေ့တော့ပါ။ မြေက ညီနေသည်။ သစ်ပင်တန်းများကို တွေ့ရသည်။ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့သည်။

လကလည်း အတော်ကလေးသာလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလင်းလင်းရှင်းရှင်း မြင်လာရသည်။ ခန့်ညားတည်ဝါသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့သည်။ ဘာကိုမှ မေရီ စဉ်းစားမနေတော့ပါ။ ဖွင့်ထားသည့် ခြံပေါက်ဝအတိုင်း စွတ်ဝင်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်သည်။

ပထမဆုံးတုံ့ပြန်သည့်အသံမှာ ခွေးများဖြစ်သည်။ ခွေးများက အတွင်းမှနေ၍ သူ့ကိုဝိုင်းဟောင်သည်။ မေရီက ရပ်စောင့်နေသည်။ တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်လာ သော ခြေသံကို ကြားရသည်။

ယောက်ျားအိမ်ဖော်တစ်ယောက်က တံခါးဖွင့်ပေးသည်။



အတောမသတ် ဟောင်နေသည့်ခွေးများကို မောင်းပစ်သည်။ ခွေးများက မေရီ၏ခြေထောက်ကို လာနမ်းကြသည်။

ယောက်ျားအိမ်ဖော်က မေရီပြောမည့်စကားကို စောင့်နေသည်။ မေရီမှာ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဝတ်အစား နွမ်းနွမ်းများကြောင့် သိမ်ငယ်စိတ်ကလေး တစ်ခုဝင်လာသည်။ ထိုစိတ်ကိုထိန်းပြီး အားတင်းပြောရတော့သည်။

“သိပ်ကို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုအတွက် မစွတာဘတ်ဆတ်နဲ့တွေ့ရအောင် ကျွန်မ လာခဲ့တာပါရှင်၊ ကျွန်မနာမည်ကို သူ သိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခဏလောက် သူ့ကို ရှင်းပြခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မကို သူ လက်ခံစကားပြောမှာပါ။ ပြဿနာက သေရေးရှင်ရေး ပြဿနာဖြစ်ပါတယ်။ တော်ရုံပြဿနာဆိုရင် ဒီလိုအချိန်မတော်ကြီးမှာ သူ့ကို ကျွန်မ လာပြီး မနှောင့်ယှက်ပါဘူး။”

“မစွတာဘတ်ဆတ် ဒီနေ့မနက်ပဲ လော်ဆက်စတန်မြို့ကို ခရီးထွက်သွားပါတယ်။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် သွားတာပါ။ အခုအချိန်အထိ ပြန်ရောက်မလာသေးပါဘူး။”ဟု အိမ်ဖော်က ပြန်ပြောသည်။

မေရီ မည်သို့မျှ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။ သူ စကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ဆောက်တည်ရာမရသလို ချိုးပွဲချပြီး ငိုပစ်လိုက်မိလေတော့သည်။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကိုလည်း အပြေးအလွှားစဉ်းစားမိသည်။ သို့သော်လည်း ကိုးကွယ်ရာမရှိတော့ပြီ။ ဖရန်စစ်ဒါပေးနှင့် လွဲခဲ့ရသည်။ ယခုနောက်ဆုံး အားထားရာဖြစ်သော မစွတာဘတ်ဆတ်နှင့်လည်း လွဲပြန်လေသည်။

“ကျွန်မ အဝေးကြီးက လာခဲ့ရတာပါရှင်၊ တစ်နာရီအတွင်းလောက်မှာ မစွတာဘတ်ဆတ်ကို တွေ့ခွင့်မရဘူးဆိုရင် သိပ်ကိုဆိုးရွားတဲ့ပြဿနာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါတော့မယ်။ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်ကြီးတစ်ယောက် လွတ်ပြေးပါတော့မယ်။ ကျွန်မ ပြောနေတာကို ရှင် ယုံချင်မှယုံမယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အမှန်တွေကို ပြောနေတာပါ။ ကျွန်မ အကူအညီတောင်းနိုင်တဲ့ တစ်ယောက်ယောက်များ ရှိမယ်ဆိုရင်...”

မေရီ စကားမဆုံးမီမှာပင် ထိုအမျိုးသားက စိတ်ဝင်တစား ဖြတ်ပြောသည်။

“မစွတ်ဘတ်ဆတ်ကတော့ အိမ်မှာရှိနေပါတယ်။ ခင်ဗျားပြောသလိုပဲ ကိစ္စက သိပ်ကိုအရေးကြီးနေတယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ကြီးကတော်က ခင်ဗျားကိုများ လက်ခံစကားပြောမလား မသိဘူး။ မကြောက်ပါနဲ့။”

မေရီက သူ့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ အစီအစဉ်တွေအားလုံး ပျက်စီးတုန်ပြီဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်ရင်း အားကိုးရာမဲ့သူလို ခံစားနေရတော့သည်။

စာကြည့်ခန်းက အကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။ မီးများက ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် ညအမှောင်ကြီးထဲမှ လာရသော မေရီမှာ မျက်လုံးများတိုင်းစပ်သွားလေသည်။

စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသည့် ခွဲခွဲညားညား အမျိုးသမီးကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ချက်ချင်း မေရီ မှတ်မိသွားသည်။ လော်ဆက်စတန်မြို့မှာ အပြာရောင် ကတ္တီပါဂါဝန်ကြီး ဝတ်ထားသည်ကို တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ စာတစ်အုပ်လှန်ပြီး ကလေးနှစ်ယောက်ကို အကျယ်ကြီးဖတ်ပြနေသည်။



အခန်းထဲသို့ မေရီ ဝင်သွားသောအခါ အံ့ဩတကြီး မော့ကြည့်သည်။

အမျိုးသားက စိတ်လှုပ်ရှားသော အသံဖြင့်ရှင်းပြသည်။

“ဒီမိန်းကလေးက အရေးကြီးတဲ့သတင်းတစ်ခု သူ့ကြီးမင်းကို ပြောချင်လို့ပါတဲ့ မဒမ်၊ ဒါကြောင့် မဒမ်နဲ့ တိုက်ရိုက်တွေ့ဆုံခိုင်းလိုက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်ထင်ပြီး ကျွန်တော် ခေါ်လာတာပါ”

မစ္စတာဘတ်ဆတ်က ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထသည်။ ပေါင်ပေါ်မှာတင်ထားသော စာအုပ်က ကြမ်းပေါ်သို့ ကျသွားသည်။

“မြင်းတစ်ကောင်ကောင်များ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ၊ ဆော်လမွန်ဆိုတဲ့မြင်း ချောင်း ဆိုးနေတယ်လို့ ရစ်ချတ်ကပြောတယ်၊ ဒိုင်းမွန်းကလဲ အစာကောင်းကောင်း မစားဘူးတဲ့၊ ဒီမြင်းထိန်းနဲ့သူ့ ထားရင်တော့ ဖြစ်ချင်ရာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ”

မေရီက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ကျွန်မ လာတာ ဒီအိမ်ကကိစ္စနဲ့မဆိုင်ပါဘူးရှင်၊ တခြားသတင်းတစ်ခုကို ပြောဖို့ ကျွန်မ လာတာပါ၊ အန်တီနဲ့နှစ်ယောက်တည်း ပြောခွင့်ရမယ်ဆိုရင်...”

သူ့မြင်းတွေ ဘာမှမဖြစ်ကြောင်း သိရသောကြောင့် မစ္စတာဘတ်ဆတ်မှာ စိတ် သက်သာပုံရသွားလေသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခိုင်းလိုက် သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်က ယောက်ျားအိမ်ဖော်နှင့်အတူ အခန်းအပြင်သို့ ပြေးထွက် သွားကြသည်။ ဒီတော့မှ သူ့ကြီးကတော်က မေရီကို လှိုက်လဲယူငှာစွာ လှမ်းပြောသည်။

“မင်းအတွက် အန်တီ ဘာကူညီရမလဲ၊ မင်းမျက်နှာ မြူဖပ်ပြုရော်ဖြစ်ပြီး သိပ်ကို ကြောက်လန့်နေပုံရတယ်၊ အဲဒီမှာ ထိုင်လေ... ထိုင်ပါ”

မေရီက ခေါင်းယမ်းပြန်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ မစ္စတာဘတ်ဆတ် ဘယ်တော့ပြန်လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါရစေ”

“အဲဒါတော့ အန်တီလဲ မပြောတတ်ဘူးကွယ့်၊ ဒီနေ့ပဲ ရုတ်တရက်ပေါ်လာတဲ့ အရေးတကြီးကိစ္စနဲ့ သူထွက်သွားတာပဲ၊ မင်းကို အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင် အန်တီ လဲ သူ့အတွက် စိတ်ပူနေတယ်၊ တကယ်လို့ ပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင်ကများ ခုခံနေမယ်ဆိုရင် မစ္စတာဘတ်ဆတ် ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်မှာ အန်တီ စိတ်ပူနေတယ်၊ သူနဲ့အတူတူ စစ်တပ်ပါသွားတာကတော့ မှန်တာပေါ့လေ”

“အန်တီ ဘာကိုဆိုလိုတာပါလဲရှင်”

မေရီက ခပ်မြန်မြန် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“သူ့ကြီးမင်းက ဘေးတွေ့နိုင်တဲ့ တာဝန်တစ်ခုကို ထမ်းဆောင်ဖို့ထွက်သွားတယ် လေ၊ မင်းကို အန်တီ မမြင်ဖူးပါဘူး၊ ဒီအရပ်က မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ ဘော်ဒါမင်လမ်းကြီးပေါ်မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ခုအကြောင်း မင်း မကြားမိဘူးလား၊ ပိုင်ရှင်ဘာ ရာဇဝတ်မှုတွေကို ကျူးလွန်နေတယ်လို့ သူ မသင်္ကာဖြစ်နေတာကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဘာ အထောက်အထားမှ မရခဲ့ဘူး၊ ဒီနေ့ မနက်ကျတော့မှပဲ လုံလောက်တဲ့ အထောက်အထား တွေ ရလာတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် စစ်တပ်ကို စစ်ကူတောင်းရအောင် ငယ်ဆက်စတန်

မြို့ကို သူ ချက်ချင်းထွက်သွားတယ်။ သူတို့ ဒီနေ့ညပဲ အဲဒီပျော်ပွဲစားရုံကို စစ်တပ်နဲ့ ဝိုင်းပြီး အထဲကလူတွေကို ဖမ်းကြလိမ့်မယ်။ သူတို့မှာ လူအင်အားလဲ တောင့်တင်းပါတယ်။ လက်နက်လဲ အပြည့်အစုံပါပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ကွယ် အန်တီကတော့ သူပြန်မလာမချင်း ရတက်အေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

မေရီမိုမုက်နာ အကြီးအကျယ် ပျက်ကောင်းပျက်သွားလိမ့်မည်။ စောစောကထက် ပိုပြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ ထိုအမူအရာများက သူကြီးကတော်ကြီးကို သတိပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်ထင်သည်။ သူကြီးကတော်ကြီးက လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြီးကို လှမ်းကိုင်လိုက်လေသည်။

“လူတွေ ပြောနေကြတဲ့ မိန်းကလေးဟာ မင်းပဲထင်တယ်။ ပျော်ပွဲစားရုံက မိန်းကလေးမဟုတ်လား၊ ပိုင်ရှင်ရဲ့တူမဆိုတာ မင်းပဲမဟုတ်လား၊ မင်း အဲဒီနေရာမှာ ရပ်နေပါ။ မလှုပ်ပါနဲ့၊ လှုပ်လိုက်ရင် ငါ့အခိုင်းအစေတွေကိုခေါ်ပြီး မင်းကိုဖမ်းခိုင်းလိုက်မယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ မင်းဟာ ပျော်ပွဲစားရုံက မိန်းကလေးပဲ။ သူတို့ပြောပြနေတဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် မင်းနဲ့အတူတူပဲ။ မင်း ဘာလိုချင်လို့လဲပြော။”

မေရီက လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ချလိုက်မိလေသည်။ သူ့ကိုယ်မှာလည်း သွေးတစ်စက်မှ မကျန်တော့အောင် ဆုတ်သွားပြီဟု ထင်မိသည်။

“အန်တီကို ကျွန်မ ရန်မရွာပါဘူးရှင်၊ အခိုင်းအစေတွေကို မခေါ်လိုက်ပါနဲ့၊ ကျွန်မကို ရှင်းပြခွင့်ကလေးပေးပါ။ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံက မိန်းကလေးပါပဲ။”

မစွတာဘတ်ဆတ်က သူ့ကို ယုံကြည်ပုံမပေါ်ပေ။ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြီးပေါ် လက်ကိုလည်း ပြန်မရုပ်။

“ငါ့မှာ ပိုက်ဆံလဲမရှိဘူး၊ မင်းအတွက် ငါ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘူး၊ မင်းဦးလေးကို ပြစ်ဒဏ်က လျော့ပေါ့ပေးဖို့ မစွတာဘတ်ဆတ်ကို ပြောရအောင် လာတယ်ဆိုရင် မင်းသိပ်ကို နောက်ကျသွားပြီ။”

“ကျွန်မကို အန်တီ အထင်မှားနေပါပြီ။”

မေရီက ထိုစကားကို အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။

ခဏကြာအောင် သူကြီးကတော်ကို အကဲခတ်နေပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံ ပိုင်ရှင်ဟာ ကျွန်မအဒေါ်နဲ့စပ်မှ ဦးလေးတော်ရတာပါ။ ကျွန်မ သူတို့နဲ့ဘာကြောင့် အတူတူလာနေရလဲဆိုတာ ဒီအချိန်မှာ ပြောနေရင်လဲ အပိုပါပဲ။ ဇာတ်လမ်းရှည်ပြီး အချိန်ကြာရုံပဲဖြစ်မှာပါ။ သူ့ကို အန်တီတို့မှန်းတာ၊ နယ်သူနယ်သားတွေ မှန်းတာထက် ကျွန်မက ပိုပြီးမှန်းပါတယ်။ စက်ဆုပ်ပါတယ်။ ဒီလို မှန်းတီးစက်ဆုပ်ရတာမှာလဲ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းရှိပါတယ်။ ဂျော့စ်မာလင်းဟာ ဒီနေ့ညပဲ ထွက်ပြေးဖို့စီစဉ်ပြီးနေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း မစွတာဘတ်ဆတ်ကို သတင်းပေးဖို့ ကျွန်မ လာခဲ့တာပါ။ သူ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ရာဇဝတ်မှုတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခိုင်လုံတဲ့သက်သေခံ အထောက်အထားတွေ ကျွန်မမှာ ရှိနေပါတယ်။ မစွတာဘတ်ဆတ်မှာတောင် ဒါလောက်ခိုင်လုံတဲ့

အထောက်အထားတွေ မရှိနိုင်ဘူးလို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံကို မစွတာဘတ်ဆတ် သွားနေပြီလို့ အန်တီ ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ အခုအချိန်လောက်မှာ သူတို့ ဟိုကို ရောက်နေကြလောက်ပြီ။ ဒါဆိုရင် ဒီကို ကျွန်မ လိုက်လာတာ အလကားသက်သက် အချိန်ဖြုန်းသလို ဖြစ်သွားပြီ။”

မေရီက အရုပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ထားသည်။ မီးလင်းဖိုထဲမှာရှိနေသော မီးများကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ယခုတော့ တစ်ညနေလုံး ပင်ပန်းတကြီး ကြီးစားခဲ့သမျှများ သံထဲရေသွန် ဖြစ်ကုန်ရချေပြီ။

မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို မစွတာဘတ်ဆတ်သည် ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံသို့ မသွေမချ လာမည်ဖြစ်သည်။

မေရီ ယခုလို ထွက်လာခဲ့သည့်အတွက် ဂျော့စ်မာလင်း လွတ်သွားနိုင်သည်။ မေရီ ထွက်လာသည့် အချိန်မှာလည်း ကြာမြင့်လှချေပြီ။ ထိုအချိန်အတွင်း မေရီ၏ အိပ်ခန်းကို ဂျော့စ် သွားမကြည့်ဟုမဆိုနိုင်။ သွားကြည့်သည်တွင် မေရီပျောက်နေသည်ကို မြင်သောအခါ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိပြီး စိစဉ်ထားသည့်အချိန်ထက် စောစွာထွက်ခွာသွားနိုင်သည်။

ဒီလိုသာ ထွက်ခွာသွားမည်ဆိုပါက မစွတာဘတ်ဆတ်နှင့် သူ့လူများသည် လူသူကင်းမဲ့နေသော ပျော်ပွဲစားရုံကြီးကိုသာ တွေ့မြင်ကြရပေတော့မည်။ မေရီက သူ့ကြီးကတော်ကို မော့ကြည့်သည်။ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သည့် လေသံမျိုးဖြင့်လည်း ပြောမိသည်။

“ကျွန်မ ဒီကိုလာမိတာဟာ အစဉ်းစား အဆင်ခြင်ဉာဏ်ကင်းမဲ့တဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်လိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီ။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မတော့ သိပ်ကို တော်လှပြီထင်နေတာ။ ကျွန်မ အစီအစဉ်တွေဟာ သိပ်ကိုကောင်းနေပြီထင်နေတာ။ အခုတော့ လူအားလုံးကို အရူးလုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားပါပြီရှင်။ ကျွန်မ ဒီကိုထွက်လာနေတုန်းမှာ ကျွန်မ အခန်းထဲက ပျောက်သွားကြောင်း ဦးလေးက သိတော့မယ်။ သူ့ကို ကျွန်မ သစ္စာဖောက်သွားပြီလို့ တွက်တော့မယ်။ မစွတာဘတ်ဆတ်တို့ ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ တွေ့ကြရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

သူ့ကြီးကတော်က လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြီးကို လွတ်ခဲ့ပြီး မေရီ ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။ ကြင်နာသောလေသံနှင့်လည်း ပြောသည်။

“မင်း ပြောနေတာတွေဟာ ရိုးရိုးသားသား ပြောနေတာတွေပါ။ မင်းမျက်နှာကလေးကလဲ ရိုးသားကြောင်းထင်ရှားပါတယ်။ စစချင်း မင်းကို အထင်လွဲမိတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမယ့် ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံကလဲ သိပ်ကို နာမည်ပျက်နေတယ် မဟုတ်လား။ ပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင်ရဲ့တူမ ဖြုန်းခနဲ တွေ့လိုက်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမဆို ဒီအတိုင်းဖြစ်မှာ အမှန်ပဲ။ မင်းနေရတဲ့ နေရာကလဲ သိပ်ကို နာမည်ပျက်နေတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလိုညကြီးမင်းကြီး ဒီကိုရောက်အောင် တစ်ယောက်တည်းလာရဲတဲ့ သတ္တိကိုဘော့ အန်တီ ခိုးကူးပါတယ်။ အန်တီသာဆိုရင်တော့ အကြောက်လွန်ပြီး ငွေသွားမှာပဲ။ ကဲ... အရေးကြီးတာပြောကြရအောင်။ မင်းအတွက် အန်တီ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ မင်းအနေနဲ့

အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်မယ် ထင်တာကိုသာပြော၊ မင်းကို အန်တီ အစွမ်းကုန်ကူညီမယ်”
မေရီက ခေါင်းကို ယမ်းခါနေမိသည်။

“ကျွန်မတို့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ကြတော့ပါဘူးရှင်၊ မစ္စတာဘတ်ဆတ် ပြန်လာတဲ့ အချိန်အထိ ကျွန်မ ဒီက ထိုင်စောင့်နေရုံပဲရှိတော့တယ် ထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်မကြောင့်သာ ရာဇဝတ်ကောင် လွတ်သွားရတယ်ဆိုရင်တော့ မစ္စတာဘတ်ဆတ်ကလဲ ကျွန်မကို ခွင့် လွှတ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မလုပ်ပုံတွေက မဟုတ်တော့ အပြစ်ပေးမယ်ဆို ရင်လဲ ခံရတော့မှာပါပဲအန်တီရယ်”

“ဒီကိစ္စကိုတော့ မပူပါနဲ့ကွယ်၊ မင်းဘက်က အန်တီ ကူပြောပေးပါမယ်၊ ဒီ သတင်းတွေ အန်တီယောက်ျား ရထားနှင့်ပြီဆိုတာကိုလဲ မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မှာ လဲ၊ လိုအပ်ရင် သူကျေနပ်အောင် အန်တီ ဝိုင်းပြောပေးပါမယ်၊ မင်း ဒီအချိန် ဒီကို ဘေးအန္တရာယ် မတွေ့ဘဲ ရောက်လာတာကိုပဲ ဝမ်းသာပါ”

“သတင်းမှန်တွေကို မစ္စတာဘတ်ဆတ်က ဘာဖြစ်လို့များ ဒါလောက် မြန်မြန် ဆန်ဆန် သိသွားတာလဲ အန်တီ”

“အန်တီကလဲ သေသေချာချာ မသိဘူး၊ ဒီနေ့မနက် သူ ရုတ်တရက်တောက် ထွက်သွားတာပဲ၊ စောစောက မင်းကို ပြောပြခဲ့ပါရောလား၊ သူ ထွက်မသွားခင် အန်တီကို သဘောလောက်ပဲ ပြောပြသွားနိုင်တာ၊ ကဲ . . စိတ်အေးအေးထားပြီး အနားယူလိုက်ဦး၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ မေ့ထားလိုက်၊ မင်းလဲ သိပ်ဆာနေရော့မယ်”

သူ့ကြီးကတော်က မီးလင်းဖိုနား ကပ်သွားပြန်သည်။ စောစောက သူ့ကိုင်ထား ခဲ့သည့် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြိုးကို ဆွဲသည်။ သုံးချက်လား၊ လေးချက်လား မသိ။

မေရီမှာ အခြေအနေများကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။ သူ့ကြီး ကတော်သည် စောစောတုန်းကတော့ သူ့အခိုင်းအစေများကို ခေါ်ပြီး မေရီကို ဖမ်းခိုင်း မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သည်။ ယခုတော့လည်း အလွန်တရာ ဖော်ရွေပူငှာစွာဖြင့် ဆက်ဆံနေသည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည်ကိုပင် ဝမ်းဖြည့်ပေးပေးဦးမည်။

လော်ဆက်စတန်မြို့မှာတုန်းက သူ့ထံမှ ခိုးခဲ့သည့်မြင်းကိုပင် ဂျင်မိက သူ့ကို ပြန်ရောင်းသည်။ ရောင်းရာတွင်လည်း ခိုးခိုးမဟုတ်။ မတန်တဆ ဈေးတင်ပြီးရောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တုန်းက မိမိလည်း ဂျင်မိနှင့်အတူတူရှိပြီး တစ်ကျိတ်တည်းတစ်ဉာဏ် တည်းဖြစ်ကြောင်းများ ယခုနေ့ သိသွားမည်ဆိုလျှင် မည်သို့ဖြစ်လေမည်နည်းဟု စဉ်းစား နေမိသည်။ ထိုအချိန်က ဂျင်မိနှင့်ခပ်ဝေးဝေးမှာ ရပ်နေမိခဲ့သောကြောင့်သာ တော်တော့ သည်။

ယောက်ျားအိမ်ဖော်တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ မေရီအတွက် ညစာကို လင်ပန်းနှင့်ထည့်ယူလာပေးရန် သူ့ကြီးကတော်က ပြောသည်။ အိမ်ဖော် ပြန်ထွက် သွားသည်။ အိမ်ဖော်တံခါးဖွင့်ဝင်သောကြောင့် ခွေးများပါ အခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ မေရီ ရောက်လာစတုန်းက တဝန်းဝန်းဟောင်ခဲ့သော ခွေးများသည် ယခုအခါ မေရီကို နှုတ်သီးနှင့်ထိုးပြီး လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။

ခဏအကြာမှာပင် မေရီအတွက် ညစာရောက်လာသည်။ မေရီက ညစာကို စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို စိတ်မပါဘဲ စားနေသည်။ ဝမ်းပြည့်ပြီးရော သဘောမျိုးဖြစ်သည်။ စိတ်ကတော့ အပြင်သို့ရောက်နေသည်။

သူက ဒီနေရာမှာ မီးလင်းစိုရွှေတွင် နွေးနွေးထွေးထွေးဖြင့် ညစာထိုင်စားနေသည်။ ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံ တစ်ဝိုက်မှာတော့ မစွတာဘတ်ဆတ်တို့ လူစုက လက်နက်ဆွဲကိုင်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်နေကြသည်။

ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ တရားရာမရောက်။ သူကြီးကတော်က မေရီ စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် ပန်းချီအယ်လ်ဘမ်ကို ထုတ်ပေးပြီး ကြည့်ခိုင်းထားသည်။ ညရွှစ်နာရီ ထိုးသံကြားရသည်။ မေရီသည် ဒီအတိုင်း ဆက်လက်ထိုင်နေနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှထသည်။

“ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်၊ ကျွန်မအပေါ်မှာ အန်တီ သိပ်ကိုကောင်းတာပါပဲ။ ပြည့်စုံအောင် ကျေးဇူးတင်စကားကိုတောင် ကျွန်မ မပြောနိုင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သိပ်ကို စိတ်ပူနေပြီအန်တီရယ်၊ ဘယ်လိုမှ စိတ်တည်ငြိမ်အောင် လုပ်လို့မရတော့ဘူး၊ ကျွန်မအပေါ် အတွက် ကျွန်မ သိပ်စိုးရိမ်နေတယ်၊ အနှိပ်စက်ခံနေရပြီလား မသိဘူး၊ ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အရမ်းသိချင်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ပြန်သွားပါရစေ အန်တီရယ်”

မစွက်ဘတ်ဆတ်က သူ ပြနေသည့် ဓာတ်ပုံစာအုပ်ကို အောက်သို့ချသည်။ သူလည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

“မင်း ဘယ်လောက် စိတ်သောက ရောက်နေရတယ်ဆိုတာ အန်တီမြင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် စိတ်သက်သာရာရလို့ရငြား ပန်းချီတွေပြနေတာပါ။ အန်တီလဲ မင်းလိုပဲ စိတ်သောက ရောက်နေရတာပါပဲ၊ အန်တီယောက်ျားအတွက် ပူတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း တစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ လမ်းမှာ ဘာဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး၊ မမျှော်လင့်တဲ့ အန္တရာယ်တွေ တွေ့နိုင်တာပဲ၊ အန်တီ မြင်းလှည့်ပြင် ခိုင်းလိုက်မယ်၊ ရစ်ချတ်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းပေးမယ်၊ အင်မတန် ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ သူငယ်ပါ၊ အားလဲကိုးရတယ် . . .

မလိုသော်ရှိ လိုသော်ရှိ သေနတ်ပါ ယူသွားခိုင်းရမယ်၊ တကယ်လို့ ဟိုမှာ တိုက်ပွဲများ ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် အနားကို မင်းမသွားနဲ့၊ တောင်အောက်ကနေပြီးတော့ပဲ ကြည့်နေ၊ တိုက်ပွဲပြီးသွားတော့မှ အနားကိုသွား၊ အန်တီက ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေလို့ ပါကွယ်၊ နှိမ့်မဟုတ်ရင်တော့ အန်တီလဲ မင်းနဲ့အတူတူ လိုက်လာပါတယ်”

မေရီက ခပ်သွက်သွက်ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်မ အတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့ အန်တီ၊ ညဘက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျွန်မ သွားနေကျပါ၊ အန်တီက အကျင့်ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအချိန်ကြီးမှာ အန်တီလူတွေကို အိပ်ရာကနိုးပြီး ကျွန်မကို လိုက်ပို့ခိုင်းရတာ အားနာစရာကြီးဖြစ်နေပါမယ်၊ ကျွန်မဘာသာပဲ လမ်းလျှောက်သွားလိုက်ပါမယ်”

သို့သော်လည်း မစွက်ဘတ်ဆတ်က အိမ်ဖော်ကို ခေါ်ပြီးသားဖြစ်သွားလေ တော့သည်။

“မြင်းလည်းမှာ မြင်းတပ်ပြီး ချက်ချင်းလာပါလို့ ရစ်ချတ်ကိုပြောလိုက်၊ သူ ရောက်လာတဲ့အခါ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါအမိန့်ပေးမယ်၊ အချိန်ဆွဲမနေနဲ့လို့ပြော”

သူကြီးကတော် စကားကြောင့် အိမ်ဖော်နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး အံ့အား သင့်နေလေသည်။ သူကြီးကတော်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် သုတ်ခနဲပြန်ထွက်သွားသည်။ သူကြီးကတော်က မြင်းလည်းပေါ်တွင် မေရီ ခြေထောက်ပတ်သွားရန် စောင်များနှင့် ကျတ်အင်္ကျီ ထုတ်ပေးသည်။ မေရီကလည်း ကျေးဇူးတင်စကားကို အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ပြောမိလေတော့သည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် အိမ်ရှေ့တည့်တည့်သို့ မြင်းလည်းမောင်းယူလာ သည်။ မောင်းလာသူမှာ မစွတာဘတ်ဆတ် ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံသို့ ရောက်လာပြီး ရှာဖွေစဉ်က အတူပါလာခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း မေရီ မှတ်မိလိုက်ပါသည်။

သူ့ခါးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ပစ္စတိုသေနတ် နှစ်လက်ချိတ်ထားသည်။ လမ်းမှ နေ၍ မြင်းလည်းကို အနှောင့်အယှက်ပေးသည့် မည်သူ့ကိုမဆို ပစ်ခတ်ရန် မစွက်ဘတ် ဆတ်က ရစ်ချတ်ကိုအမိန့်ပေးသည်။ ထိုသို့သော တစ်ချက်လွတ်အမိန့်ကိုရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နည်း ရစ်ချက်မှာ ရင်ကော့ကာ ခေါင်းမော့သွားသည်။

မေရီက သူ့ဘေးမှာ တက်ထိုင်သည်။ ဇိနားများက ဟောင်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက် ကြသည်။ ယခု သူတို့ထွက်လာသည့် ခရီးက အလွန်တရာ အန္တရာယ်ကြီးလှကြောင်းကို မေရီ သဘောပေါက်နေပါသည်။

ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံမှ သူ ထွက်လာခဲ့သည်မှာ ငါးနာရီမျှကြာမြင့်သွားချေပြီ။ ထိုအချိန်အတွင်း ဖြစ်ချင်ရာတွေ ဖြစ်ကုန်နိုင်သည်။ ယခု မနားတမ်းသွားမည်ဆိုလျှင် ဆယ်နာရီခွဲပြီးမှပင် ရောက်တော့မည်။

ဟိုရောက်လျှင် ဘာလုပ်ရမည်ကိုလဲ မတွေးတတ်။ ရောက်တော့မှပင် အခြေ အနေကြည့်ပြီး လုပ်ရတော့မည်ဟူသာ မရေမရာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရလေတော့သည်။ ယခု သူတို့နှင့်အတူ လိုက်လာသော ရစ်ချက်တွင် သေနတ်ပါသည်။ လိုအပ်ပါက သူထံမှ သေနတ်ကိုယူပြီး အသုံးချကောင်းချရပေမည်။

ရစ်ချက်ကတော့ မေးတောင် မေးမေးနေသေးသည်။ သို့သော်လည်း မေရီက “ဟင့်အင်း. . . ဟင့်အင်း” လောက်သာ ပြန်ဖြေသည်။

အသေးစိတ်များကို ပြောပြမနေတော့။

သူတို့နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာ မြင်းလည်းမောင်းလာကြသည်။ လကလည်း ခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်နေပြီ။

ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် တောလမ်းကလေးမှာ အလွန်သာယာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ညဉ့်ကလေးများအော်သံကို ကြားရသည်။

သူတို့မြင်းလည်း အနားရောက်သွားသောအခါ အသံတိတ်သွားသည်။ နောက် သို့ ပျံ့သွားသည်။

ရာသီဥတုစာလည်း သာယာနေသည်။
လမ်းပေါ်မှာ လူသူလေးပါးမရှိ။ ရှင်းနေသည်။

အချိန်အားအားရှိတိုင်း လမ်းထွက်လျှောက်နေတတ်သည့် နေရာသို့ ရောက်လာသည်။

လမ်းတွေတိုင်းကို မေရီ မှတ်မိနေသည်။ သစ်ပင်များ၊ ချုံပုတ်များ၊ ကျင်းများကိုပါ ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသည်။

ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံနှင့် နီးကပ်လာချေပြီး၊ လမ်းငါးခွဆုံသို့ ရောက်လာသည်။ ဘော်ဒမင်မြို့သို့ သွားသည့်လမ်းအတိုင်း သူတို့ ဆက်မောင်းလာကြသည်။

ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်နေကြမည်ဆိုလျှင် ကြားရဖို့ကောင်းပြီ။ ညကလည်း တိတ်ဆိတ်နေလေရာ နှစ်မိုင်သုံးမိုင်အကွာ တစ်စုံတစ်ရာ ဆူညံသံဖြစ်နေသည်ဆိုလျှင်ပင် ကြားရလောက်သည်။

သို့သော် ယခု ဘာသံမျှ မကြားရသေး။

“ကျွန်တော်တို့အရင် သူတို့ရောက်နေတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အခုဆိုရင် သူကြီးက ပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင်ကို ဖမ်းမိထားရောပေါ့။ သူတို့ဖမ်းမိလိုက်ရင် ဒီတစ်နယ်လုံး အေးချမ်းသွားမယ်။ ကျွန်တော်တို့ အချိန်နောက်ကျသွားတာနာတယ်။ စောစောများရောက်လာမယ်ဆိုရင် ပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင်ကို ဖမ်းတာမြင်ကြရမှာ”

“ဂျော့စ်မာလင်းက ထွက်ပြေးနှင့်ပြီဆိုရင်လဲ ဘာမှတတ်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနယ်ကို သူက သိပ်ကျွမ်းတာ။ အချိန်တစ်နာရီလောက်ရရှိခဲ့ သူ့အဖို့ လွတ်ဖို့ဆေးချာသွားပြီ”ဟု မေရီက ပြန်ပြောသည်။

“မစွတာဘတ်ဆတ်ကလဲ အင်မတန်ကျွမ်းတာပါပဲ။ သူလဲ ဒီမှာမွေး ဒီမှာကြီး ဝတ်လေ။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ပုန်းလို့များတော့ ဘယ်တော့မှမလွတ်ဘူး။ တောင်ကုန်းတွေ၊ တောတန်းတွေကို မျက်စိမှိတ် သွားလို့တောင်ရတယ်”

ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံတည်ရှိရာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ သူတို့မြင်းလှည်း တဖြည်းဖြည်းတက်လာသည်။

မေရီ၏စိတ်ထဲမှာ ပို၍လှုပ်ရှားလာသည်။

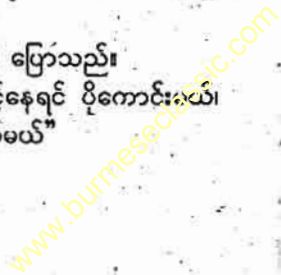
တောင်ကုန်းထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံ၏မီးခိုးခေါင်းတိုင်မည်းမည်းကြီးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်မိန်းနေသည်။ အလွန်တရာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

သူတို့မြင်း၏ ခွာသံက ကျယ်လောင်လွန်းလှသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် သူတို့မြင်းခွာသံကသာ ကြီးစိုးနေသည်။ မေရီက မြင်းခွာသံမထွက်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေစေချင်သည်။

ရစ်ချတ်က မေရီဘက်သို့လှည့်ပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ခင်ဗျား မြင်းလှည်းပေါ်ထိုင်ပြီး ဒီနေရာမှာ စောင့်နေရင် ပိုကောင်းမယ်။ သူတို့ ရောက်နေကြပြီလားဆိုတာ ကျွန်တော် သွားကြည့်လိုက်မယ်”

မေရီက ခေါင်းခါသည်။



“ကျွန်မ ရွှေကသွားတာ ပိုကောင်းမယ်၊ နောက်နားကနေပြီး ရှင်လိုက်ခဲ့၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ဒီနားကပဲ ရှင်စောင့်နေပါ။ ကျွန်မ ခေါ်တော့မှ လိုက်လာခဲ့ပါ။ အခုလောက် ငြိမ်နေတာကိုကြည့်ရရင် မစွတာဘတ်ဆတ်တို့ ရောက်မလာကြသေးဘူးနဲ့တူတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျော့စ်မာလင်းလဲ ထွက်ပြေးသွားပြီနဲ့တူတယ်။ တကယ်လို့ သူထွက်မပြေး သေးဘဲ အိမ်ထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုရင် ကျွန်မနဲ့တွေ့ရတာက ပိုကောင်းမယ်၊ ကျွန်မကို သေနတ်တစ်လက်ပေးပါ။ သူ့ကို ကျွန်မ သိပ်မကြောက်တော့ပါဘူး။”

“ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းသွားတာ မတော်ဘူးထင်တယ်။ သူနဲ့တည့်တည့် သွားတီးရင် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အော်ခေါ်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားပြောသလိုပဲ အခုလိုတိတ်နေတာတော့ ထူးဆန်းသလိုဖြစ်နေတယ်။ မစွတာဘတ်ဆတ်တို့လူသိုက် လော်ဆက်စတန်မြို့မှာ ကြန့်ကြာနေကြတယ်ထင်တယ်။ လှည်းကို လမ်းဘေးမှာရပ်ပြီး သူတို့အလာကို စောင့်နေကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။”

“ဒီနေ့ ကျွန်မ စောင့်ရတာတွေ များလွန်းသွားပြီ၊ စောင့်ရတာနဲ့ပဲ လူလဲ ရှေးတော့ မယ်၊ ဒီမှာ စောင့်နေမယ့်အစား ကျွန်မ ဦးလေးနဲ့ပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ချင်တယ်။ ကျွန်မ အဒေါ်အတွက် စိတ်ပူတယ်။ သူ ဘာမှ သိတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှလဲ မရှိဘူး။ ကျွန်မကို သေနတ်ပေးပါ။ ကျွန်မ သွားပါရစေ၊ ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး။”

မေရီက ခေါင်းမာစွာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်ရှိ ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ခွာချသည်။ ရစ်ချတ်ကမ်းပေးသည့် ပစ္စတိုသေနတ်ကို ဆွဲယူသည်။ ရစ်ချက်ကတော့ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ မခေါ်ဘဲနဲ့ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်မလာနဲ့နော်၊ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားပြီဆိုရင် လိုက်လာခဲ့တော့၊ ဒါပေမယ့် သတိတော့ထား။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အန္တရာယ်နဲ့တွေ့သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ ဦးလေး ထွက်ပြေးသွားပြီလို့ပဲ ယုံကြည်နေတုန်းပဲ။”

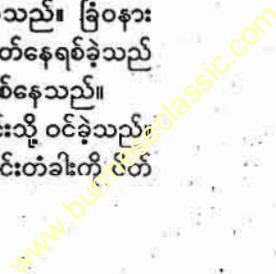
သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း အမှန်တကယ်လည်း ထိုအတိုင်း ထင်မှတ်နေခြင်းဖြစ် သည်။ ယခုလောက်ဆိုလျှင် ဒေဗွန်နယ်ဘက်ကို ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားလောက်ပြီ။ ဒီနယ်ထဲမှ သူမရှိတော့လျှင် တစ်နယ်လုံး အေးချမ်းသွားမည်မှာ မှန်၏။

တစ်နယ်လုံး အေးချမ်းမည်ဆိုလျှင် မေရီအနေဖြင့် ကလဲ့စားမချေရလျှင် နေပါ စေတော့။ ဒေါ်လေးအပေါ်သို့ ဘေးအန္တရာယ်များ မကျရောက်လျှင် ကျေနပ်ပါပြီ။

သူ့အနေနှင့်တော့ အေးချမ်းသည် တစ်နေရာတွင် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရုံသာ ဖြစ်သည်။

ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာသည်။ ခြံဝနား ရောက်တော့ ခေတ္တနားသည်။ အိမ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရစ်ချက်နေရပ်ခဲ့သည် နေရာကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ အားလုံး မှောင်နှင့်မည်းမည်းသာ ဖြစ်နေသည်။

လက်ထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ခပ်ဆဆကိုင်ပြီး ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ခြံထဲမှာ ဘာမျှမရှိ။ အားလုံးတိတ်ဆိတ်နေသည်။ မြင်းစောင်းတံခါးကို ဝိတ် ထားသည်။



တစ်အိမ်လုံး မှောင်ပိန်းပြီး တံခါးတွေအားလုံးကို မူလကအတိုင်း ပိတ်ထားသည်။

ဒီအထဲမှ မေရီ ထွက်လာခဲ့သည်မှာ ခုနစ်နာရီလောက်တော့ ရှိချေပြီ။ ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းလဲသည်ကို မတွေ့ရသေး။

သူ့အခန်းကို မော့ကြည့်သည်။ ပြတင်းပေါက်က သူ ကျော်ဆင်းခဲ့သည့်အတိုင်း ခပ်ဟဟပွင့်နေသည်။ ခြံထဲမှာ မြင်းလှည်းဘီးရာ မရှိ။ မြင်းခြေရာ မရှိ။ သူတို့ထွက်ခွာသွားသည့် အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရ။ မြင်းဇောင်းတံခါးနားသို့ ကပ်နားထောင်သည်။ အတွင်းမှ မြင်းခွာရှုပ်ထဲကို ကြားနေရသည်။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် သူတို့ ထွက်မဲသွားသေးသည်မှာ သေချာသွားပြီး။ ဂျော့စ် မာလင်းနှင့် ဒေါ်လေးသည် ဂျပေမကပျော်ပွဲစားရုံ အဆောက်အအုံကြီးထဲမှာ သေချာပေါက်ရှိနေကြသည်။

မေရီ အားငယ်လာပြန်သည်။ ရစ်ချတ်ထံသို့ ပြန်သွားပြီး မစွတာဘတ်ဆတ် တို့လူသိုက် ရောက်လာသည်အထိ ထိုင်စောင့်နေရလျှင် ကောင်းမည်လားဟု တွေးမိသည်။

အိမ်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြန်သည်။ အကယ်၍ ဂျော့စ်သည် အမှန်တကယ်ထွက်ပြေးသွားဖို့ ဆန္ဒရှိသည်ဆိုလျှင် ယခုအချိန်လောက်တွင် လမ်းပေါ်သို့ ရောက်နေလောက်ပြီ။ ယခု ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးနေပြီ။ မသွားရသေးလျှင်လည်း လှည်းပေါ်သို့ ပစ္စည်းများ ထင်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရမည်။ ပစ္စည်းတင်ဖို့ အချိန်တစ်နာရီလောက်ယူရမည်။

ဒီလိုမှ မဟုတ်လျှင်လည်း သူ့အစီအစဉ်ကို ပြောင်းလိုက်ဟန်တူသည်။ လှည်းနှင့်သွားမည့်အစား ခြေကျင်သွားကောင်းသွားလိမ့်မည်။ ခြေကျင်သွားမည်ဆိုလျှင်တော့ ဒေါ်လေးလိုက်သွားနိုင်မည် မဟုတ်။

အခြေအနေများကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်ရင်းဖြင့် ပိုမိုရှုပ်ထွေးလာသည်။ ဘာကိုနားလည်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဆင်ဝင်အောက်မှာရပ်ပြီး အိမ်တွင်းမှအသံများကို နားထောင်နေသည်။ တံခါးလက်ကိုင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ အကြောင်းမထူးပါ။ အတွင်းမှ သော့ခတ်ထားမြဲ ခတ်ထားသည်။

မှောင်ရိပ်ခိုပြီး အိမ်ဘေးသို့ပတ်လာခဲ့သည်။ ဘားခန်းသည်လည်း မှောင်ပိန်းနေသည်။ နောက်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာသည်။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာတော့ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင် ရှိရပေမည်။ မီးရောင်ရှိလျှင် တရုတ်ကတ်ကလေးများကြားမှ အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် မီးဖိုထဲမှာလည်း မှောင်နေသည်။

မီးဖိုချောင်တံခါးလက်ကိုင်ကို ကိုင်ပြီး ဖွင့်ကြည့်သည်။ အသာကလေးပွင့်သွားသည်။ အလွယ်တကူ ပွင့်သွားသည်။ မေရီ ပိုကြောက်လာသည်။ အတွင်းသို့ဝင်ရန် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်နေသည်။

ဂျော့စ်သည် မီးဖိုချောင်ရှိ တုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး သူ့ အပြန်ကို စောင့်နေကောင်း စောင့်နေလိမ့်မည်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း သေနတ်ကိုင်ထားကောင်း ကိုင်ထားလိမ့်မည်။

မေရီ၏လက်ထဲမှာ ပစ္စတိုသေနတ်ရှိပါ၏။ သို့သော်လည်း သူ့ကြောက်စိတ်များကို ချိုးနှိမ်၍မရနိုင်ပါ။ ပစ္စတိုသေနတ်ကိုလည်း အားမကီးနိုင်တော့ပါ။

ဖွင့်ထားသော တံခါးကြားမှနေ၍ မီးဖိုချောင်အတွင်းသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းခေါင်းလျှိုသွင်းကြည့်သည်။ ဘာသံမျှ မကြားရ။ အသက်ရှူသံလေးကိုပင် မကြားရချေ။

အပြင်မှဝင်လာသည့် အားနည်းသော အလင်းရောင်ကလေးကို အားကီးပြီး ကြိုးစားကြည့်သည်။ ခဏကြာတော့ မှောင်ထဲမှာ မျက်စိကျင့်သားရလာသည်။ မီးလင်းဖိုထဲမှာလည်း မီးမရှိတော့။ အနားမှာ ပြာမှုန်ကလေးများ ပြန့်ကျဲနေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နာရီပေါင်း အတော်များများကတည်းက ဒီမီးဖိုချောင်ထဲမှာ မည်သူမျှ မနေတော့ကြောင်း သိသာသွားသည်။ တံခါးကို ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှာ အေးစိမ့်နေသည်။ မီးဖိုထဲမှာ မှောင်နေသော်လည်း မည်သည့်နေရာတွင် ဘာရှိကြောင်းကို မေရီ ကောင်းကောင်းသိနေသည်။ စားပွဲစွန်းကို စမ်းသွားကာ ဖယောင်းတိုင်ရှာသည်။ အဆင်သင့်တွေ့သည်။ ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းသည်။

ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ဖြင့် ပတ်လည်ကိုကြည့်သည်။ မည်သူမျှ မရှိပါ။

သို့သော်လည်း ဒေါ်လေးနှင့်သူ ထုပ်ပိုးထားသည့် ပစ္စည်းများကို ဒီအတိုင်း တွေ့နေရသည်။ ခရီးသွားရင်း မြင်းရထားပေါ်တွင် ခြံဖို့ချထားသော စောင်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အားလုံးခြေရာမပျက် လက်ရာမပျက် ဖြစ်သည်။

အန်ကယ်ဂျော့စ်သည် သူ့သေနတ်ကို နံရံမှာ ချိတ်ထားလေ့ရှိသည်။ နံရံကို လှမ်းကြည့်သည်။ သေနတ်ကို နေရာမပျက် တွေ့ရသည်။ သူတို့မထွက်သွားသည်မှာ သေချာသွားပြီ။ အစီအစဉ်ကို ပြောင်းလိုက်ပုံရသည်။ ယနေ့အစား မနက်ဖြန်မှ သွားတော့မည်ဆိုပြီး အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်နေကြပေလိမ့်မည်။

မီးဖိုချောင်မှ စင်္ကြံဘက်သို့သွားသည့် တံခါးလည်းပွင့်နေသည်။ ရွှေ့နားသို့ တိုးလာခဲ့သည်။ ထူးဆန်းစွာပင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဒီလောက်တော့ တိတ်ဆိတ်နေဖို့ အကြောင်းမရှိ။ ကြားနေကျအသံကိုတော့ ကြားနေရပေမည်။ ယခုတော့ ကြားနေကျအသံကို မကြားရ။

ထိုကြားနေကျအသံဆိုသည်မှာ မည်သည့်အသံနည်း။ မေရီ စဉ်းစားကြည့်သည်။ သတိရပါပြီ။ နာရီစက်သံ ဖြစ်သည်။ အောက်ထပ်ခန်းမ အဝင်ဝန်ရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော တိုင်ကပ်နာရီစက်သံသည် ဒီအိမ်ထဲမှာ အမြဲမှန်မှန် ပေါ်ထွက်နေစမြဲဖြစ်သည်။ ယခု ထိုအသံ တိတ်နေသည်။ နာရီစက် ရပ်သွားပြီလော။

စင်္ကြံအတွင်းသို့ အနည်းငယ်တိုးဝင်သွားပြီ။ သေချာအောင် နားစိုက်ထောင်ကြည့်သည်။ သေချာပါသည်။ နာရီစက်သံ လုံးဝတိတ်နေသည်။

တစ်ဖက်က ဖယောင်းတိုင်ကို ခေါင်းပေါ်သို့မြှောက်ကိုင်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်မှ ပစ္စတိုသေနတ်ကို တင်းတင်းကိုင်ကာ ရှေ့သို့တိုးသွားသည်။ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကို သေနတ်မောင်းခလုတ်ပေါ်မှာ အသင့်တင်ထားသည်။

စင်္ကြံအကွေမှာ ချိုးကွေလိုက်သည်။

သူထင်သည့်အတိုင်းပင် တိုင်ကပ်နာရီက အောက်ရှိ သမံတလင်းပေါ်သို့ ကျကွဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မှန်ကွဲများနှင့် သစ်သားစများ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲ နေသည်။

နံရံပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ နာရီချိတ်ထားသည့်နေရာမှာ အကွက်ကလေး ဖြစ်နေသည်။ ကျန်သည့်နေရာများကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မည်းညစ်နေသည်။

ရှေ့သို့ နည်းနည်းတိုးသွားသည်။ ဖယောင်းတိုင်ကို ဝေးဝေးသို့မြင်ရအောင် အပေါ်သို့ ခပ်မြင့်မြင့်ထပ်မြှောက်သည်။

သမံတလင်းပေါ်တွင် မည်းမည်းအကွက်များကို မြင်ရသည်။ သေချာအောင် ထပ်ကြည့်သည်။

ကျော့စ်မာလင်းသည် ခန်းမအတွင်းသို့ဝင်သည့် တံခါးပေါက်တွင် မှောက်လျက် လဲကျနေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ပတ်လည်မှာလည်း နာရီမှန်ကွဲများနှင့် သစ်သားစများ ပြန့်ကျဲနေသည်။ နံရံပေါ်မှာရှိသော နာရီကို တိုက်ချလိုက်သောကြောင့် အောက်ကျပြီးကွဲသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ပြီးတော့ သူ့ကျော့ကုန်းတွင် ဓားတန်းလန်းနှင့်ပါတကား။



အခန်း (၁၅)

မေရီသည် နေရာမှ ရုတ်တရက်မရွေ့နိုင်ဘဲ ကြောင်တက်တက်ရပ်နေမိသည်။ ထိုသို့ရပ်နေရင်းမှာပင် သူ့တွင်ရှိရှိသမျှသော သတ္တိများအားလုံး ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သဘောပေါက်နားလည်လိုက်သည်။

မျက်စိရှေ့မှာမြင်နေရသော မြင်ကွင်းကို ကြက်သေသေပြီး ကြည့်နေမိသည်။ လှေကားအပေါ်ထိပ်မှာ ဘာရှိသည်ကိုတော့ မမြင်ရ။ ဖယောင်းတိုင်မီးက ထိုနေရာအထိ မရောက်။ လှေကားထိပ်ကို သွားဖို့ဆိုသည်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်။ ဂျော့စ်က လှေကားရင်းတွင် မှောက်လျက်လဲပြီး သေဆုံးနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မေရီ၏လက်များ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ လက်ထဲကိုင်ထားသည့် ဖယောင်းတိုင်က ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားသည်။ ထိုအခါကျမှပင် သတိပြန်ဝင်လာတော့သည်။

နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်ပြီး ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် အားကုန်ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ဘက်ဆီသို့ လုံးဝပြန်မကြည့်တော့။ သတ္တိများမရှိတော့ပါ။ တည်ငြိမ်မှုများ မရှိတော့ပါ။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထိန်းသိမ်းရကောင်းမှန်း မသိတော့ပါ။ အသက်ဘေးကိုလှူပြီး ပြေးသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဘယ်ကိုမှမကြည့်တော့ဘဲ စိုက်လိုက်မတ်တတ်ပြေးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရစ်ချက်နှင့် တည့်တည့်သွားတိုးသည်။ ရစ်ချက်က သူ့ကိုယ်ကို ဆီးဖမ်းပြီးထိန်းပေးထားသည်။ ရစ်ချက်၏ခါးမှ ခါးပတ်ကိုဆွဲကိုင်ကာ လဲကျမသွားအောင် ကြိုးစားနေရသည်။ သို့သော်လည်း သူ ဘာတွေလုပ်နေမိကြောင်းကို သူ့ဟာသူလည်း မသိတော့ပါ။ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ သွားချင်းရိုက်နေသည်။ ချွေးစီးတွေ ရွဲနေသည်။

“သူ သေသွားပြီ၊ ကြမ်းပေါ်မှာ လဲပြီး သူ့ သေနေပြီ၊ ကျွန်မ မြင်ခဲ့တယ်” အသက်မှန်မှန်မရှူဘဲ မေရီက အလောတကြီး ပြောသည်။

သွားချင်း တဆတ်ဆတ်ရိုက်နေသောကြောင့် စကားကိုပီအောင်မပြောနိုင်။ ရစ်ချတ်က လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားသည့်မြင်းလှည်းဆီသို့ မေရီကို ဆွဲခေါ်လာသည်။ စောစောက မေရီ ခွာချပစ်ခဲ့သော ကုတ်အင်္ကျီကို ကိုယ်ပေါ်မှာ ပြန်တင်ကာ ပတ်ပေးသည်။ အနွေးဓာတ်ကလေးရသွားသောကြောင့် အထိုက်အလျောက် နေသာထိုင်သာဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ စောစောက စကားကိုပင် ဆက်ပြန်သည်။

“သူ သေသွားပြီ၊ ဓားထိုးခံရလို့ သေသွားပြီ၊ သမံတလင်းပေါ်မှာ မှောက်လျက် လဲနေတယ်၊ သွေးကွက်တွေကိုလဲ မြင်ခဲ့ရတယ်၊ သွေးတွေက ခြောက်နေပြီ၊ တိုင်ကပ်နာရီကြီးလဲ ပြုတ်နေပြီး ကွဲနေတယ်၊ ဓာတ်အိမ်လုံး တိတ်ပြီးမှောင်နေတယ်၊ ဘယ်သူမှလဲ မရှိဘူး။”

“ခင်ဗျား အဒေါ်ရော ထွက်ပြေးသွားပြီလား။”

ရစ်ချတ်က လေသံကလေးဖြင့် မေးသည်။ မေရီက ခေါင်းခါပြသည်။

“ကျွန်မ မသိဘူး၊ မမြင်ခဲ့ရဘူး၊ အန်ကယ် လဲသေနေတာတွေတာနဲ့ ကျွန်မ ပြန်ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ။”

မေရီ အစာယ်မျှ ချောက်ချားနေကြောင်းကို ရစ်ချတ်အကဲခတ်မိသွားသည်။ ထို့ကြောင့် မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တွဲတင်ပေးသည်။ နေရာမှာ နေသားတကျထိုင်စေသည်။

“ဒါဆို အားလုံးပြီးသွားပါပြီ၊ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်နေလိုက်နော်၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူမှ အန္တရာယ်ပေးတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

မေရီက ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေသည်။ ရစ်ချတ်ကိုယ်ဘက်သို့ တိုးကပ်လိုက်သည်။ ကိုယ်လုံးချင်းထိသွားသောကြောင့် အနွေးဓာတ်ပိုရလာပြန်သည်။

“ခင်ဗျား သွားကြည့်ဖို့မကောင်းဘူး၊ အစကတည်းက ကျွန်တော်သွားဖို့ကောင်းတယ်၊ လူသတ်ခံထားရတဲ့ အလောင်းတစ်လောင်းကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကြည့်ဖို့မကောင်းဘူး။”

ရစ်ချတ်က မေရီ စိတ်ချမ်းသာအောင် နှစ်သိမ့်စကားပြောနေသည်။

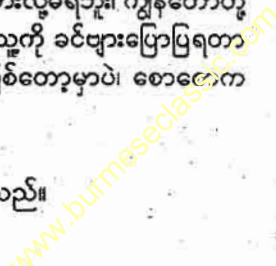
ထို့ကြောင့်လည်း အနေရအထိုင်ရ သက်သာလာပါသည်။ သတ္တိများလည်း အထိုက်အလျောက် ပြန်ရှိလာပါသည်။

“မြင်းဇောင်းထဲမှာ မြင်းရှိနေတယ်၊ ကျွန်မ နားထောင်ကြည့်ခဲ့တယ်၊ သူတို့ ထွက်ပြေးဖို့ ပြင်ဆင်တာတွေ မပြီးသေးဘူး၊ မီးဖိုချောင်တံခါးကို အတွင်းက မင်းတုပ်ထိုးမထားဘူး၊ ခရီးသွားဖို့ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ဒီအတိုင်းပဲရှိနေတယ်၊ အခု လိုဖြစ်နေတာ အချိန်တော်တော်ကြာသွားပြီနဲ့တူတယ်။”

“မစွတာဘတ်ဆတ် ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အရင် သူ့ရောက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ သူ့သာ အရင်ရောက်ရင် သူ့ကို ခင်ဗျားပြောပြရတာ ပိုလွယ်သွားတာပေါ့၊ ဒီနေ့ညတော့ အဆိုးဆုံးအဖြစ်တွေ ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ စောစောက တည်းက ဒီနေရာကို ခင်ဗျားမလာဖြစ်ခဲ့ရင်ကောင်းမယ်။”

သူတို့နှစ်ယောက် တိတ်သွားကြပြန်သည်။

သူကြီးလာမည့်လမ်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိကြသည်။



“သူ့ကို ဘယ်သူ သတ်သွားတာများဖြစ်မလဲ၊ သူ့ကိုးသားထဲက သူ့ကိုမကျေနပ် တဲ့လူ တစ်ယောက်ယောက်က သတ်သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်” ဟု ရစ်ချတ်ကပြောသည်။

“လမ်းဘေးဈေးသည်ယောင် ဆောင်နေတဲ့ သူတို့ကိုးသားတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်၊ ဟာရီလိုခေါ်တယ်၊ သူ့ကို ကျွန်မမေ့နေတယ်၊ သူ့ကို လှောင်ထားတဲ့အခန်းထဲက နေထွက်ပြီး သတ်တာဖြစ်မယ်”

ဂျော့စ်နှင့် ဟာရီတို့ စကားများခဲ့ကြသည့်အကြောင်းများကို ပြန်သတိရလာ သည်။ ယခုမှပင် ဒီအကြောင်းကို သူ ဆက်စပ်စဉ်းစားမိသည်။

ထို့ကြောင့် သူသိထားသော အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ရစ်ချတ်အား ပြန်ပြော ပြမိသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဝေးဝေးကိုရောက်အောင် သူ ပြေးနိုင်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူကြီး ရောက်လာရင်တော့ သူ့ကို မိအောင်ဖမ်းနိုင်မှာသေချာတယ်၊ ကျွန်တော် အထဲ ကိုသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်လေ၊ သဲလွန်စများ ဘာတွေ တွေ့ရမလဲမသိဘူး၊ ခင်ဗျား... ဒီကစောင့်နေ...”

မေရီက ရစ်ချတ်၏လက်မောင်းကို ကမန်းကတန်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း မနေရဲဘူး၊ ကျွန်မကို သတ္တိနည်းတယ် ပြောချင် လဲပြောတော့၊ ဒါပေမယ့် တို့အထဲက မြင်ကွင်းကို ရှင်ကိုယ်တိုင်မြင်ရရင် ကျွန်မ ပြောတာ ရှင်သဘောပေါက်သွားမယ်”

မေရီက တောင်းပန်သည်။ ရစ်ချတ်က သွားဖို့ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း မေရီ တစ်ယောက်တည်း မနေရဲဆိုသောကြောင့် သူ့အကြံကို လက်လျှော့လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အချိန်အတော်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြပြန်သည်။

“ဒေါ်လေးတော့ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ သေချာတယ်၊ ကျွန်မ သိတယ်၊ ဒေါ်လေး လဲ သေနေပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ အပေါ်ထပ်ကို မတက်ရဲတာဖြစ်မယ်၊ အန်ကယ်ကို သတ်သွားတဲ့လူကပဲ ဒေါ်လေးကို သတ်သွားတာဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ အလိုလို သိနေတယ်”

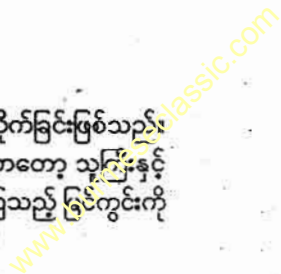
“တောင်ကုန်းတွေဘက်ကို ထွက်ပြေးသွားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ၊ သူ့ယောက်ျား အသတ်ခံရတဲ့အတွက် အကူအညီရလိုရငြား ထွက်ပြေးသွားတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒေါ်လေးဟာ ဘယ်တော့မှ အဲဒီလိုအလုပ်မျိုးကို လုပ်မှာမဟုတ် ဘူး၊ နောက်ဆုံး အချိန်အထိ သူ့ယောက်ျားနားမှာ ရပ်နေမှာပဲ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒေါ်လေးသေ ပါပြီ၊ သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ကျွန်မ ထွက်ပြေးလာဖို့မကောင်းဘူး၊ ကျွန်မ ဒေါ်လေးနဲ့သာ အတူ တူနေရင် ဒီလိုအဖြစ်မျိုး မဖြစ်ဘူး”

မေရီက ပြောရင်းငိုသည်။ ရစ်ချတ်က ငြိမ်နေသည်။

ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းလဲ သူမသိတော့။

အမှန်တော့ သူကြီးကတော်က သူ့ကိုတာဝန်ပေးပြီး လွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီတာဝန်များအားလုံး သူပဲခိုးပေါ်မှာသာ တင်ရှိနေသည်။ စောစောကတော့ သူကြီးနှင့် လက်နက်ကိုင်များက ဂျပမကာပျော်ပွဲစားရုံကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေကြသည့် မြင်ကွင်းကို



မြင်ရလိမ့်မည်ဟုထင်မှတ်ခဲ့သည်။ ယခုမူ သူထင်သလိုဖြစ်မလာဘဲ လူသတ်မှုကြီးနှင့် လာရောက်ကြုံတွေ့နေရ လေသည်။

“သူကြီးကတော်က တာဝန်ပေးလိုက်လို့ ကျွန်တော် ဒီကိုလိုက်လာတာ၊ သူကြီး လဲ ဒီမှာရောက်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားမိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်. . .”

မေရီက လက်မြှောက်ပြီး သတိပေးသည်။

ပြီးတော့ လေသံဖြင့် တိုးတိုးပြောသည်။

“နားထောင်စမ်း. . . နားထောင်စမ်း. . . ဘာသံကြားရသလဲ”

မြောက်ဘက်သို့ အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်ကြသည်။ ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ မြင်းခွာ သံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ တစ်ဖက်တောင်ကြားမှ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မြင်းတစ်ကောင် တည်းမဟုတ်နိုင်။ ခြေသံအတော်များများကို ကြားရခြင်းဖြစ်သည်။

“သူတို့ပဲ. . . သူတို့လာကြပြီ၊ သူကြီးတို့ အုပ်စုပဲဖြစ်ရမယ်၊ စောင့်ကြည့်နေ၊ ဟိုဘက်တောင်ကြောက ဆင်းလာတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်”

ရစ်ချတ်က အားတက်သရော ပြောသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အသက်ကိုပင် ပြင်းပြင်းမရှုဘဲ ငြိမ်ငန့်ကြသည်။ တစ်မိနစ် ကြာသွားသည်။ နောက် တစ်မိနစ်ကြာ သွားသည်။ ဝတ်ရုံအမည်းကြီး ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ဦး ရှေ့ဆုံးမှပေါ်လာသည်။ သူ့နောက် မှ နောက်ထပ်တစ်ဦး၊ နောက်ပြီးတော့ နောက်ထပ်တစ်ဦး၊ ဆက်တိုက် မြင်းကိုယ်စီနှင့် ပေါ်လာကြသည်။

ရစ်ချတ်က လမ်းမပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားပြီး လက်ပြထားသည်။

အသံကုန်လည်း အော်ဟစ်ထားသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ရောက်လာသော ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသူ ဝတ်ရုံနက်နှင့်လူက မြင်း ဇက်သတ်သည်။ သူ့နောက်မှ လူများ ရပ်ရန်လည်း လက်မြှောက်ပြသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းက ဘာကိစ္စ ဒီကိုရောက်နေရတာလဲ”

ခေါင်းဆောင်က အော်မေးသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ခေါင်းဆောင်သည် သူကြီးမစ္စတာဘတ်ဆတ် ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေကြောင်း သိရတော့သည်။

“ပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင် အသတ်ခံထားရပါပြီ သူကြီးမင်း၊ ကျွန်တော်တို့မြင်းလှည်း ထဲမှာ သူ့တူမရှိနေပါတယ်၊ မစ္စတာဘတ်ဆတ်က ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်လို့ ကျွန်တော် ဒီနေရာကို ရောက်နေတာပါခင်ဗျာ၊ ဟိုမိန်းကလေးက ပိုပြီးပြည့်စုံအောင် ပြောပြနိုင်ပါ လိမ့်မယ်”

ရစ်ချတ်က ကမန်းကတန်း ရှင်းပြသည်။ ပြီးတော့ သူကြီး၏မြင်းဇက်ကြီးကို သွားကိုင်ပေးသည်။ သူကြီးက မြင်းပေါ်မှဆင်းလာသည်။ သူကြီးမေးသည့် မေးခွန်းများကို ရစ်ချတ်က သူ့သိသမျှ ခပ်မြန်မြန်ဖြေသည်။ နောက်ပိုင်းမှ ရောက်လာသူများလည်း ပိုင်းလာသည်။ အချို့က မြင်းပေါ်မှ ဆင်းနားထောင်သည်။

“သူ အသတ်ခံသွားရတယ်ဆိုရင်လဲ အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့လူပဲ၊ ဘာမှ နှမြော နေစရာမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အရှင်လက်ရဖမ်းပြီး ကြိုးစင်မတင်နိုင်တာတော့ နာ တယ်ကွာ၊ မင်းတို့ ခြံထဲကိုသွားကြ၊ ငါ မိန်းကလေးကို စစ်ကြည့်ဦးမယ်”

စစ်သားအချို့က ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံဘက်ကို မြင်းများဖြင့် ဆက်လက်ထွက်
ခွာသွားကြသည်။ သူကြီးက မေရီထံသို့ လျှောက်လာပြီး စစ်ဆေးသည်။ မေရီကလည်း
ဇာတ်လမ်းကို အစမှအဆုံး ပြောပြလိုက်သည်။

သူကြီးကို အကြောင်းကြားရန် ညကြီးမင်းကြီး တောလမ်းခရီးကို တစ်ယောက်
တည်းဖြတ်လာသည်ဆိုသော အကြောင်းကို ကြားရသည်တွင် သူကြီးကိုယ်တိုင် အံ့ဩ
နေလေသည်။

“ဒီရာဇဝတ်မှုတွေထဲမှာ မင်းကိုယ်တိုင်ပါနေတယ်လို့ ကျုပ်က ထင်နေတာ၊
မင်းမပါဘူးဆိုရင် ကျုပ် လာရှာတုန်းက ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ပြောခဲ့သလဲ၊ မင်း ဘာမှမသိ
ဘူးလို့ ကျုပ်ကို ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ အဒေါ်အတွက် ကျွန်မက ညာပြောခဲ့ရတာပါ။
ကျွန်မအဒေါ်ကို ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ ပြောခဲ့တာပါ။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီတုန်းက သူတို့
အကြောင်းတွေကိုလဲ ကျွန်မ အခုသိသလောက် မသိခဲ့ရသေးပါဘူး။ လိုအပ်မယ်ဆိုရင်
တရားရုံးတော်မှာ အသေးစိတ်ရှင်းပြပြီး အစစ်ခံပါမယ်။ အခုအချိန်မှာ သူကြီးမင်းကို
ကျွန်မ ရှင်းပြရင်လဲ သူကြီးမင်း ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

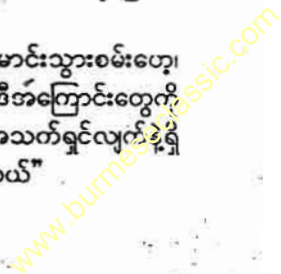
“မင်းရှင်းပြတာကို နားထောင်ဖို့လဲ ကျုပ်မှာ အချိန်မရှိသေးပါဘူးလေ၊ ကျုပ်ကို
သတင်းပေးဖို့ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဒီခရီးကြီးကို လာခဲ့တယ်ဆိုတော့ တော်တော်သတ္တိ
ကောင်းတာပဲ၊ မင်းရဲ့အပြစ်ဒဏ်တွေ လျော့ပေါ့ပေးဖို့ ဒီကိစ္စကိုလဲ ထည့်စဉ်းစားပါမယ်။
ဒါပေမယ့် စောစောကများ မင်းအမှန်အတိုင်း ကျုပ်ကို ပြောခဲ့မယ်ဆိုရင် ရာဇဝတ်မှုတွေ
အတော်များများကို ကြိုတင်တားနိုင်ခဲ့မယ်။ နာတာလျှော့ပွဲတော် အကြံနေ့တုန်းက ပင်လယ်
ကမ်းခြေမှာ ဖြစ်သွားတာမျိုးတွေ မဖြစ်အောင် တားနိုင်မယ်... ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါတွေ ထားလိုက်ပါဦးလေ၊ မင်းဦးလေး အသတ်ခံထားရတာကို
မင်းကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ငါ့မြင်းရထားမောင်းတဲ့ ရစ်ချတ်က ပြောတယ်။ ဒါထက်
တော့ပိုပြီး မင်း ဘာမှမသိဘူးမဟုတ်လား၊ မင်းသာ ယောက်ျားလေးဆိုရင် အထဲကို
တစ်ခါ ပြန်ခေါ်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းကိုယ်တိုင်
အခုလိုမြင်ခဲ့ရတာဟာ လိုတာထက်ပိုသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် မင်းကို အပြင်မှာပဲ ထားခဲ့တော့
မယ်”

မေရီက သူ ပြောသမျှ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။ အိမ်ထဲသို့ သူ့ကို
ခေါ်မသွားဘဲ ထားခဲ့မည်ဆိုသောကြောင့် ကျေးဇူးတင်မိသေးသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို
နောက်တစ်ကြိမ်လည်း မြင်တွေ့နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ သူကြီးက လက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက်
ပြီး အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် သူ့လူများဘက်သို့ လှမ်းပြောသည်။

“ဒီမြင်းလှည်းကို ဟောဒီမိန်းကလေးနဲ့အတူတူ ခြံထဲမောင်းသွားစမ်းဟေ့၊
ကဲ... ကလေးမ မင်းကတော့ ခြံထဲကနေပဲစောင့်၊ တို့အားလုံးထဲမှာ ဒီအကြောင်းတွေကို
သိတာ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ နောက်ပြီးတော့ မင်းဦးလေး အသတ်ခံရလျက်ရှိ
ခဲ့တာကို နောက်ဆုံးမြင်ခဲ့တဲ့လူကလဲ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်”

မေရီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။



ဒီနေရာတွင် သူ ဘာမှ အသုံးမဝင်တော့ပါ။ တရားဥပဒေအကြောင်းအရ အရေးယူကြတော့မည် ဆိုသောအခါကျမှပင် သက်သေအဖြစ် အသုံးဝင်ကောင်း ဝင်ပေလိမ့်မည်။

သူတို့လူအုပ်ကြီး ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံရှိရာဘက်သို့ ဆက်လာခဲ့ကြသည်။ သူကြီးက အော်ဟစ်အမိန့်ပေးနေသည်။ သူ့အမိန့်ပေးသံနှင့် မြင်းခွာသံများကြောင့် အကာလညဉ့်အခါ၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆူညံလျက်ရှိလေသည်။

မေရီ ပြောထားသည့်အတိုင်း သူကြီးခေါင်းဆောင်သော စစ်သားများသည် အိမ်နောက်ဘက် မီးဖိုချောင်တံခါးမှတစ်ဆင့် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။ ဘားခန်း မှပြုတင်းပေါက်များကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။ ခဏကြာတော့ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသော ခြေသံများကို ကြားရလေသည်။ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် သူတို့စစ်ဆေးရှာဖွေနေကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်ပြောသံ၊ ကျန်လူများ၏ ဗလုံးဗထွေး ပြန်မေးသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ရစ်ချတ်က မေရီကို မော့ကြည့်သည်။ မြင်းများနားမှ ရပ်နေသူ တစ်ယောက်က အိမ်ဆီသို့သွားသည်။ ပြီးတော့ ပြန်လာသည်။

“သူတို့ပြောတာ ကြားလိုက်သလား၊ အပေါ်ထပ်မှာ နောက်ထပ် အလောင်း တစ်လောင်းတွေလို့တဲ့” ဟု သူက ပြောသည်။

ရစ်ချတ်က ဘာမျှပြန်မပြော။ မေရီက သူတိုယ်ပေါ်မှ ကုပ်အင်္ကျီကြီးကို ခပ် တင်းတင်း ဆွဲချလိုက်သည်။ အိမ်ထဲမှ သူကြီးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ မေရီရှိရာ သို့တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ မင်းအတွက် သတင်းဆိုးတစ်ခု ပြောရမလို ဖြစ် နေပြီ၊ မင်းကိုယ်တိုင်လဲ ခန့်မှန်းမိသား ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ။”

“ခန့်မှန်းပြီးသားပါရှင်” ဟု မေရီက လေသံကလေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“သူ ဝေဒနာကို ကြာရှည်ခံစားနေရပုံ မပေါ်ပါဘူး၊ မင်း အန်ကယ်လီပဲ ဘေး ဒဏ်ရာနဲ့ သေနေတယ်၊ မင်းကို ခေါ်ပြချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းလိုက်ကြည့်ဖို့မတော်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီမှာပဲနေပါ”

မေရီက ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။

အိမ်ဘက်ဆီသို့ သူကြီးပြန်လျှောက်သွားသည်။

မေရီသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှာ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်လို ထိုင်နေသည်။ ဒေါ်လေးသည် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါဦးမည်လားဟုလည်း တွေးကြည့်မိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်လေးအတွက် သူလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်လေးဘဝ လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် သူ စွန့်စားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီအကြောင်းကိုတော့ ဒေါ်လေး သိကောင်းပါသည်။ ယခုလောက်ဆိုလျှင် ကောင်းကင်ဘုံသို့ ဒေါ်လေး ရောက်နေတော့ မည်။ ကောင်းကင်ဘုံမှာ မေမေနှင့် သွားတွေနေပေလိမ့်မည်။

သို့ဆိုလျှင် ဒေါ်လေးရော မေမေပါ အဖော်ရသွားကြပေပြီ။ အကယ်၍ ဂျပေ ကာပျော်ပွဲစားရုံမှမခွာဘဲ သူနေခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဒေါ်လေး ယခုလိုရေတိမ်နစ်မည်မဟုတ်။

ဒေါ်လေးအပေါ် အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကျရောက်ခဲ့မည်ဆိုလျှင်လည်း သူ တတ်ပွမ်းသမျှ အကာအကွယ်ပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ယခုတော့ အားလုံး လက်လွန်ကုန်ပြီ။ သူ့စေတနာကို ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဒေါ်လေး သဘောပေါက်နားလည်ပါစေတော့ဟုသာလျှင် ဆုတောင်းရပေတော့မည်။

အိမ်ဆီမှ စကားပြောသံများ ဆူဆူညံညံ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ အားလုံး စိတ်လှုပ်ရှားသည့်လေသံဖြင့် ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အခန်းတစ်ခုခုကို ချိုးဖျက်နေသည့်အသံလည်း ကြားရသည်။ အော်ကြဟစ်ကြသည်။ ပြေးကြလွှားကြသည်။ အမိန့်ပေးနေသံများပါ ကြားရသည်။ အခြေအနေတွေ အလွန်တရာ ရှုပ်ထွေးနေပုံရသည်။

မီးရောင်တွေ ပိုလင်းလာသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ထိုမီးရောင်များကြောင့် လူများ ပြေးလွှားနေသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လာရသည်။ မည်မျှအရေးကြီးသည့် ပြဿနာနှင့် သူတို့ရင်ဆိုင်နေကြရပြန်နည်း။ သို့တည်းမဟုတ် မည်မျှကြီးမားသော အန္တရာယ်နှင့် သူတို့ရင်ဆိုင်နေကြရလေသနည်း။ မေရီ စဉ်းစားကြည့်သော်လည်း အဖြေပေါ်မလာပါ။

ခဏကြာတော့ မီးရောင်များ ပျောက်သွားသည်။ ဆူညံသံများလည်း ပျောက်သွားသည်။ အိမ်အပြင်သို့ လူအုပ်ကြီးထွက်လာသည်။ မေရီထံသို့ပင် တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာနေကြပြန်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သူတို့ချုပ်နှောင်ဖမ်းဆီးလာပုံရသည်။ ထိုသူကလည်း ရုန်းကန်နေသည်။

“လူသတ်သမားကို သူတို့ဖမ်းမိလာကြပြီ”

ရစ်ချတ်က မေရီကို မော့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ မြင်းလှည်းနားသို့ ရောက်လာကြသူများကို မေရီက ငဲ့ကြည့်သည်။

ဟာရီ။

သူကြီး မစွတာဘတ်ဆတ် လက်ထဲမှာ ရုန်းကန်နေသော ဟာရီကို တွေ့ရသည်။ ဟာရီက မေရီကို မော့ကြည့်နေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ပင့်ကူအိမ်တွေ ရှိနေသည်။ ဖုန်တွေလည်း ပေနေသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးသိုင်းမွေးများလည်း ရှည်လျားစွာ ပေါက်နေသည်။ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံးလုံး သူ မုတ်ဆိတ်မွေးရိတ်ခွင့် ရခဲ့ပုံမပေါ်။

“သူ ဘယ်သူလဲ၊ မင်း သူ့ကိုသိသလား”

သူကြီးက ဟာရီကို မြင်းလှည်းဘက်သို့ တိုးပေးပြီး မေရီကို မေးသည်။

“ဒီကောင်ကို မင်းသိသလား၊ သူ့ကို အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားတာတွေရတယ်၊ အဝတ်အစား အဟောင်းပုံပေါ်မှာ သူအိပ်နေတယ်၊ သူ ဘာမှမသိပါဘူးလို့လဲ ပြောနေတယ်”

“သူဟာ အန်ကယ်ဂျော့စ်ရဲ့ ဂိုဏ်းသားပါပဲ၊ မနေညတုန်းက အိမ်ကို သူ့ရောက်လာတယ်၊ အန်ကယ်ဂျော့စ်နဲ့ စကားများတယ်၊ သူ့ကို အခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားတာ ကောင်းတယ်လို့ အန်ကယ်က ပြောတယ်၊ သူ့ကို ပစ်သတ်မယ်လို့လဲ အန်ကယ်က ခြိမ်းခြောက်တာကို ကျွန်မ ကြားခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် အန်ကယ်နဲ့ ဒေါ်လေးကို သူသတ်ပစ်တာပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကို သူက ငြင်းနေသလား”

“ဒါပေမယ့် သူ့ရှိနေတဲ့ အခန်းတံခါးကို အပြင်က သေသေချာချာ သော့ခတ် ပိတ်ထားတယ်။ သူ့အခန်းကိုပွင့်အောင် ကျပ်တို့လူသုံးယောက်က အတော်ဖွင့်ယူရတယ်။ သူ အဲဒီအခန်းထဲက အပြင်ကို လုံးဝထွက်ပုံမရဘူး။ သူ့အခြေအနေကို ကြည့်လေ၊ ဒါကြောင့် သူဟာ လူသတ်သမား မဟုတ်နိုင်ဘူး။”

ဟာရီက သူ့ပတ်လည်မှာ ရှိနေသူများကို ထိတ်လန့်စွာ လှည့်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကြီးပြောသည့်စကားများ မှန်ကြောင်း မေရီ သဘောပေါက်သွားသည်။ ယခု လူသတ် မှုကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ သူ မကျူးလွန်နိုင်ပါ။ မနေ့ညကတည်းက အခန်းထဲမှာ သူ ပိတ် လှောင်ခံထားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်ထိဆိုလျှင် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ကျော်သွား ပေပြီ။

“ယခု လူသတ်မှုနဲ့ ဒီကောင် ဆိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မဆိုင်သည်ဖြစ်စေ သူ့ကို မြင်း ဇောင်းထဲမှာ ချုပ်ထားလိုက်၊ သူ့လဲ ရာဇဝတ်ကောင်ပဲ။ သူ့ကိုလဲ ကြီးစင်တင်ရမယ်။ အခုအမှုမှာတော့ ဘာမှ သူ့အသုံးမဝင်ဘူး။ အခန်းထဲမှာ ဖြစ်နေတာတွေကို သူ့ကြား ချင်ကြားမယ်။ ဒါပေမယ့် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

သူ့ကြီးက ထိုသို့ပြောပြီး အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ထွက်သွားပြန်သည်။ ကျန်လူ များက ဟာရီကို မြင်းဇောင်းဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ မြင်းဇောင်းထဲမှာ သူ့ကို ယာယီချုပ် ထားလိုက်သည်။ မေရီက မြင်းလှည်းပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်ရင်း အခြေအနေများကို ဆက်စပ်တွေးနေမိသည်။

ဟာရီ မဟုတ်လျှင် လူသတ်သမားသည် မည်သူဖြစ်နိုင်သနည်း။

ဂျင်မ်မာလင်း၏ မျက်နှာကို မြင်လာသည်။

မနက်စောစော မိုးမလင်းမီတုန်းက ပြတင်းပေါက်ကိုကျော်ပြီး မေရီ၏အိပ်ခန်း ထဲသို့ သူဝင်ခဲ့သည်။ မေရီမျက်နှာပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကို ကိုင်ကြည့်သည်။ သူ့အစ်ကို ကြောင့် ထိုဒဏ်ရာများရကြောင်း မေရီက ပြောပြသည်။

“ဒီအတွက် သူ့ကို သတ်ပစ်ရမယ်”

ဂျင်မ်မာလင်းပြောသွားသည့်စကားသံကို မေရီ၏နားထဲမှာ ယခုပင် ပြန်လည် ကြားယောင်နေမိလေသည်။ ပြီးတော့ လော်ဆက်စတန်မြို့မှာ ကျင်းပနေသော နာတာ လူးအကြံပွဲတော်သို့ သူတို့နှစ်ယောက် သွားခဲ့ကြသည်။ ပါးရေနပ်ရည်များတွန့်နေသော ဂျစ်ပစ်အဘွားကြီးတစ်ယောက်ထံမှာ သူတို့ ဗေဒင်ဝင်မေးကြသည်။

“သူငယ် မင်းလက်ကတော့ လူသတ်ရမလှလက်မျိုး၊ တစ်နေ့ကျရင် လူတစ် ယောက်ကို မလွဲမသွေ မင်းသတ်ရလိမ့်မယ်”ဟု အဘွားကြီးက ဂျင်မ်မာလင်းကို ဗေဒင် ဟောလိုက်သည်။

ထိုအကြောင်းအရာများကို စဉ်းစားကြည့်ရင်းဖြင့် ဇာတ်ရည်တဖြည်းဖြည်း လည်လာသည်။

မနက်ဖြန်တွင် သူ့အစ်ကိုနှင့် လာတွေ့ဦးမည်ဟုလည်း သူပြောခဲ့သည်။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ လူသတ်သမားသည် ဂျင်မ်မာလင်းနှင့် မုချဖြစ်ရ ပေတော့မည်။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားနေစရာ မလိုတော့။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်းခွာသံကို ကြားရသည်။ မေရီက မြင်းခွာသံ ပေါ်ထွက်လာရာဘက်သို့ ခေါင်းကိုင်ပြီး နားထောင်ကြည့်သည်။ မှန်ပါသည်။ မြင်းခွာသံအစစ်ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ဆီသို့ ဦးတည်လာနေသည်။

ဒီလိုအချိန်တွင် ဒီလိုနေရာကြီးသို့ မည်သို့သောသူကများ မြင်းစီးပြီး လာလေသနည်း။ မြင်းခွာသံက မြင်းတစ်ကောင်တည်း၏အသံ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူတစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ဖြစ်နိုင်သည်။ မေရီ၏စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်လာလေသည်။

မြင်းခွာသံက တဖြည်းဖြည်းနီးလာလေသည်။ ခုန်းစိုင်းလာခြင်း မဟုတ်ပါ။ ခပ်မှန်မှန် အသားကျစီးလာခြင်းဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူ့မြင်းကို ကျောက်ခင်းသည့် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ စီးလာသောကြောင့် မြင်းခွာသံက ပိုပြီးကျယ်လောင်နေလေသည်။

မေရီ၏အနားမှာ ရှိနေကြသောလူများက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် တီးတိုးပြောနေကြသည်။ ထင်မြင်ချက် အမျိုးမျိုးပေးနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရစ်ချတ်က မြင်းခွာသံကို သေချာအောင် နားထောင်သည်။ သေချာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ပျော်ပွဲစားရုံဘက်သို့ ပြေးသွားလေသည်။ ခံကြာတော့ သူနှင့်အတူတူသူကြီး ပြန်လိုက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟေ့ . . . ဘယ်သူလဲ . . . ရပ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေကို ငါတို့ဆောင်ရွက်နေကြတာ ဖြစ်တယ်၊ ဒီလိုအချိန်ကြီးမှာ ဘာကြောင့်ဒီနေရာကို ရောက်လာရတာလဲ”

သူကြီးက မြင်းစီးလာသူကို လှမ်းအော်သည်။

မြင်းစီးလာသူက မြင်းဇက်သတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခြံတွင်းသို့ ကွေ့ဝင်လာသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ရုံနက်ကြီးကို ဝတ်ဆင်လာသည်။ ခြံတွင်းသို့ရောက်သောအခါ သူကြီးကို ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးပြီး ပြန်ဖြေသည်။ သူ ပြန်ဖြေသည့် လေသံက နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခု ကိုင်ထားသည်ကို မြင်ရသည်။

“မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းက သူကြီးမင်း မစွတာဘတ်ဆတ် ဖြစ်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံက မေရီလီယန်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးဆီကစာရလို့ ကျွန်တော် လာခဲ့တာပါပဲ၊ သူ့ခုခွဲတွေနေရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်၊ အခုလို ခင်ဗျားတို့ရောက်နှင့်နေကြပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် အချိန်အများကြီး နောက်ကျသွားပြီပေါ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို သူကြီးမင်း မှတ်မိကောင်းမှတ်မိပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အရင်တုန်းက တစ်ခါနှစ်ခါလောက် ဆုံးဖြူကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ အော်လီတာနန်ရွာက တရားဟောဆရာ ဖရန်စစ်ဒါဗေးဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား”



အခန်း (၁၆)

ဖရန်စစ်ဒါဗေး၏ အိမ်ညှော်ခန်းထဲမှာ မေရီတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်။
မီးလင်းဖိုထဲမှာရှိနေသော မီးများကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

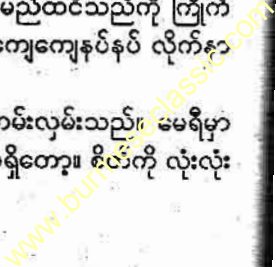
နာရီပေါင်းများစွာ သူ အိပ်ပျော်နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး
လန်းဆန်းပြီး အားအင်များ ပြန်လည်ပြည့်ဖြူးနေလေသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်၏
ငြိမ်းချမ်းမှုကိုကား ပြန်လည်မရရှိနိုင်သေးပါ။

သူတို့အားလုံး မေရီအပေါ် ကောင်းခဲ့ကြပါသည်။ အလွန်တရာလည်း ကြင်နာ
ခဲ့ကြသည်။ သည်းခံစိတ်ရှည်ခဲ့ကြသည်။ သူ့ကြီးမစွတာဘတ်ဆတ်က မေရီ၏ပခုံးကို
ယုယကြင်နာစွာ ပုတ်ပြီးပြောခဲ့သည်။

“မင်း အိပ်ရေးဝအောင်အိပ်ပြီး အနားယူလိုက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ မင်း သိပ်ပင်
ပန်းခွဲရတာ မဟုတ်လား၊ စိတ်လဲ သိပ်ထိခိုက်ခဲ့ရတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကောင်းကောင်း
အနားယူလိုက်၊ ဖြစ်ပြီးတာတွေ ဖြစ်ပါစေတော့၊ အားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်၊ မင်းအပေါ်ကို
သတ်သွားတဲ့ လူသတ်သမားကို ကျုပ်တို့မကြာခင် ဖမ်းမိတော့မှာပါ။ သူ့ကိုလဲ ထိုက်တန်
တဲ့ပြစ်ဒဏ်ပေးပါမယ်၊ ဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ မင်းကို ကျုပ် ကတိပေးပါတယ်၊ မင်းစိတ်
တည်ငြိမ်မှုရလာပြီဆိုရင် ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာပြော၊ ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမယ်၊ မင်း
ဘယ်ကို သွားချင်တယ်ဆိုတာပြော၊ ရောက်အောင်ပို့ပေးမယ်”

ထိုသို့ သူ့ကြီးပြောသည့် အချိန်တုန်းက မေရီ၏စိတ်ထဲမှာ မည်သို့သော ဆန္ဒမှ
မရှိပါ။ ဘာကိုမှလဲ မဆုံးဖြတ်ချင်တော့ပါ။ သူတို့ သင့်လျော်မည်ထင်သည်ကို ကြိုက်
သလိုသာ စီစဉ်စေချင်သည်။ သူတို့ စီစဉ်ပေးသည့်အတိုင်း ကျေကျေနပ်နပ် လိုက်နာ
ရုံသာ ရှိတော့သည်။

ဖရန်စစ်ဒါဗေးက သူ့အိမ်လိုက်ပြီး အနားယူရန် ကမ်းလှမ်းသည်။ မေရီမှာ
ငြင်းဆန်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ ငြင်းဆန်လိုသည့် စိတ်လည်း မရှိတော့။ စိတ်ကို လုံးလုံး
လျှော့ထားလိုက်ပါသည်။



ထို့ကြောင့် ဖရန်စစ်ဒါဗေး၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို မဆိုင်းမတွ လက်ခံလိုက်လေ တော့သည်။

သူကြီးကတော်ပေးလိုက်သည့် မြင်းရထားနှင့်ပင် အော်လ်တာနန်ရွာသို့ သူ လိုက်လာခဲ့သည်။ မြင်းရထားကို ဖရန်စစ်ဒါဗေးက မောင်းသည်။ ဖရန်စစ်ဒါဗေး၏မြင်း ကို ရစ်ချတ်ကစီးပြီး နောက်မှလိုက်လာသည်။

မေရီသည် သူတို့ကို ထွေထွေထူးထူးလည်း မေးမနေတော့။ မေးလိုစိတ်လည်း မရှိတော့။ မိန်းကလေးဖြစ်နေသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ အားမလိုအားမရဖြစ်နေမိသည်။ အကယ်၍ ယောက်ျားကလေးသာ ဖြစ်မည်ဆိုပါက ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်သွားရုံသာရှိ တော့သည်။ မေးလိုစိတ်လည်း မရှိတော့။

မိန်းကလေး ဖြစ်နေသည့်အတွက်သာ သူ့ကိုယ်သူ အားမလိုအားမရဖြစ်နေမိ သည်။ အကယ်၍ ယောက်ျားကလေးသာ ဖြစ်မည်ဆိုပါက ခြေဦးတည့်ရာထွက်သွား ရုံသာရှိတော့သည်။ ယခုမူ ထိုသို့လည်းမလုပ်နိုင်ပြီ။ သူ့ကို စီစဉ်ပေးသည်များကို နာခံ ရုံသာ ရှိတော့သည်။

အော်လ်တာနန်ရွာမှာရှိသော ဖရန်စစ်ဒါဗေးအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့အိမ် ၏ဝေယျာဝစ္စများကို လုပ်ကိုင်ပေးနေသူ ဟင်နာကိုခေါ်သည်။ မေရီအတွက် အိပ်ခန်း တစ်ခန်းကို ချက်ချင်းရှင်းလင်းခိုင်းသည်။ သူ့တို့ပြန်ရောက်သောအချိန်သည် ညသန်း ခေါင်ကျော် တစ်နာခန့်ထိုးနေလေပြီ။ အမျိုးသမီးက အချိန်မတော်ခိုင်းရပါမည်လားဆိုပြီး မကျေမနပ်မရှိ။ တာဝန်ကျေပွန်စွာ လုပ်ကိုင်ပေးသည်။

ညနေတုန်းက သူ့လက်ထဲသို့ မေရီ စာတစ်စောင် ထည့်ပေးခဲ့သေးသည်။ မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းများသို့ သွားရာလမ်းကို သူကပင်ညွှန်လိုက်သည်။ ယခု မေရီကို ပြန်တွေ့သောအခါ အံ့ဩသွားသည်မှတစ်ပါး တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းနေခြင်းလည်းမရှိပါ။ မေရီ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ထုထောင်းရိုက်နှက်ထားသလို နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်လုံးများကို အနိုင်နိုင်အားယူပြီး ဖွင့်ကြည့်သည်။ သူ့ကို ပွေ ထားသူမှာ ဖရန်စစ်ဒါဗေးဖြစ်သည်။ ဖန်ခွက်တစ်လုံးကိုလည်း သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ တော့ပေး ထားသည်။ သူ့မျက်လုံးများကို မေရီ မော့ကြည့်သည်။ မည်သို့သော ခံစားချက်မှ ရှိပုံ မရဟု ထင်ပါသည်။

“ဒါကိုသောက်လိုက်ပြီး အိပ်လိုက်ရင် မင်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွား လိမ့်မယ်”

ပါးစပ်နားမှာ သူတော့ပေးထားသော ဖန်ခွက်ထဲရှိသည်များကို သောက်ချလိုက် သည်။ လည်ချောင်းထဲမှာ ပူဆင်းသွားသည်။ ခါးသက်သက်အရသာကိုလည်း ခံစားရ သည်။ ရေနွေးနှင့်ဆေးဖျော်ပြီး တိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

မေရီ သတိရသလောက် ထိုမျှသာဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ အချိန်ကို ကြည့်သောအခါ ညနေလေးနာရီ ထိုးနေပြီကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် မနက်နှစ်နာရီကတည်းက အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရာ ဆယ့်လေးနာရီလုံးလုံး သူ့အိပ် ပျော်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ကလို နာရီပေါင်းများစွာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်လိုက်ရသောကြောင့်လည်း ယခုလို ကြည်လင်လန်းဆန်းနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်လေးအတွက် သောကရောက်သည့်စိတ်၊ ဒေါ်လေးကိုယ်စား နာကြည်း သည့်စိတ်များလည်း အထိုက်အလျောက် လျော့ပါးသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မဖြစ်သင့် သည်များ ဖြစ်ခဲ့ရသည်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သူ့အပေါ်မှ အပြစ်ပုံမချတော့ပါ။ သူ့ အသုံး မကျသောကြောင့်သာ ဖြစ်ရသည်ဟု စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချထားလိုက်လေတော့သည်။

အိပ်ရာမှထကာ အဝတ်အစားလဲပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ လာခဲ့သည်။ ဖရန်စစ်ဒါ ဗေးကို မတွေ့ရ။ အပြင်သို့ထွက်သွားနေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မီးလင်းဖိုထဲမှာတော့ မီးထည့်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် မီးလင်းဖိုရှေ့မှာထိုင်ပြီး မီးတောက်များကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

မီးတောက်များသည် မီးတောက်များ မဟုတ်တော့ပါ။

ကြည့်နေရင်းမှပင် ဂျင်မီမာလင်း၏မျက်နှာ ဖြစ်လာသည်။ သူ့မျက်နှာကို မမြင် ရအောင် မှိတ်ထားမိသည်။ သို့သော် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း မရှိပါ။

ဂျင်မီမာလင်းက သူ့ကို နမ်းခဲ့သည်။ လော်ဆက်စတန်မြို့တုန်းကလည်း နမ်း သည်။ ယမန်နေ့ မနက်စောစော သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြုစင်ပေါက်ကိုင်ကျော်ပြီး ဝင်လာ တုန်းကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းနမ်းသွားခဲ့သေးသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူ့ကို ချစ် မိသည်ဆိုလျှင် အပြစ်တင်စရာ အကြောင်းရှိမည် မထင်ပါ။

ထိုအချိန်များတုန်းကလည်း မေရီ၏စိတ်မှာ ရှုပ်ထွေးနေခဲ့သည်။ အားငယ် နေခဲ့သည်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာပင် လွတ်လပ်ခွင့်ကလေး အပြည့်အဝရနေလေသည်။ ယင်းသို့သော ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေမျိုးတွင် ဂျင်မီမာလင်းကို ချစ်မိသည့်အတွက် မေရီကို အပြစ်တင်ရပါမည်လော။

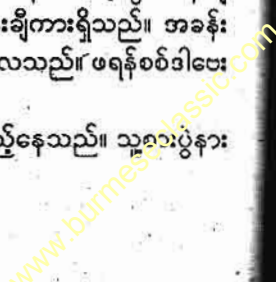
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျင်မီမာလင်းသည် ရာဇဝတ်ကောင်ဖြစ်သွားချေပြီ။ သူ့ကို မျှော် ကိုးနေ၍ မဖြစ်နိုင်တော့။

မေရီမှာ ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိတော့။ ဒေါ်လေးကို အားကိုးပြီး ဂျပေကာပျော်ပွဲ စားရဲသို့ လာခဲ့လေသည်။ ယခုတော့ ဒေါ်လေးလည်း လောကကြီးမှ ထွက်ခွာသွားရ ချေပြီ။ ဒီအရပ်မှာ မေရီ ဆက်နေစရာ အကြောင်းလည်းမရှိတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ဖရန်စစ်ဒါဗေးပြန်ရောက်လာလျှင် ထိုအကြောင်းများကို ပြောပြ ရမည်။ ဟဲလ်ဖို့သို့ ပြန်နိုင်ရေးအတွက် အကူအညီတောင်းရမည်။ ထိုသို့ ယတ်ပြတ်ဆုံး ဖြတ်ချက် ချလိုက်နိုင်ပြီဖြစ်သောကြောင့် မေရီ၏စိတ်များ ပေါ့ပါးရွှင်လန်းသွားလေသည်။

ထိုင်ရာမှထပြီး အခန်းထဲမှာလမ်းလျှောက်သည်။ အခန်းထောင့်တွင် ပန်းချီ ဆွဲသည့်သစ်သားဒေါက်ရှိသည်။ ဒေါက်ပေါ်မှာ ဆွဲလက်စပန်းချီကားရှိသည်။ အခန်း နံရံမှာလည်း ပန်းချီကားချပ်အတော်များများကို ထောင်ထားလေသည်။ ဖရန်စစ်ဒါဗေး ဆွဲထားသော ပန်းချီကားများ ဖြစ်ပါသည်။

မေရီက ပန်းချီကားများကို တစ်ခုချင်း လျှောက်ကြည့်နေသည်။ သူ့စားပွဲနား မှာလည်း သွားရပ်မိသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ရှင်းနေသည်။



စိတ်မှတ်မထင်ပင် အံ့ဆွဲကို ဆွဲဖွင့်မိသည်။ စာရွက်များမှတစ်ပါး ဘာမျှမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် အံ့ဆွဲကို ပြန်ပိတ်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် စာရွက်တစ်ရွက်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုစာရွက်ပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ရေးခြစ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် အံ့ဆွဲကို မပိတ်တော့ဘဲ စာရွက်ကလေးကို ယူကြည့်သည်။

စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးခြစ်ထားသည်များကား ပန်းချီကားမဟုတ်ပါ။ ရုပ်ပြောင်များဖြစ်လေသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ခုရှိ ခန်းမဆောင်ထဲမှာ တရားနာပရိသတ်သတ်ကို တရားဟောဆရာက တရားဟောနေသည်။ တရားနာပရိသတ်အားလုံးသည် အကောင်းဆုံးအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ အားလုံးငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့အားလုံးသည် လူကိုယ်နှင့်သိုးခေါင်းများဖြစ်နေသည်။

တရားဟောဆရာသည် ဖရန်စစ်ဒါဗေးကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။ စင်မြင့်ပေါ်မှာ သူ့ရုပ်နေသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လူ့စင်စစ်မဟုတ်ပါ။ လူ့ကိုယ်နှင့် ဝံပုလွေခေါင်းဖြစ်သည်။ အောက်မှာငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသော လူ့ကိုယ်နှင့်သိုးခေါင်း တရားနာပရိသတ်ကို ခပ်ပြုံးပြုံးငဲ့ကြည့်နေသည်။

ထိုပုံကို မြင်သောအခါ မေရီ၏တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အံ့ဆွဲထဲသို့ ပြန်ထည့်ကာ အပေါ်မှ အခြားစာရွက်များဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားလိုက်မိသည်။ စားပွဲနှင့်ဝေးသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ သွားထိုင်နေမိသည်။

မည်သည့်သဘောဖြင့် ထိုပုံမျိုးကို ဖရန်စစ်ဒါဗေး ရေးဆွဲထားလေသနည်းဟု စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ ဘာအဖြေမှ မရပါ။

အိမ်ပြင်မှ ခြေသံကြားရသည်။ မေရီသည် ထိုင်နေရာမှ ကမန်းကတန်းထကာ မီးရောင်နှင့်ဝေးသည့် ကုလားထိုင်မှာ သွားထိုင်သည်။ သူ့မျက်နှာအမူအရာကို အခြားလူမြင်မသွားအောင် အမှောင်ရိပ်ကို ရွေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူထိုင်လိုက်သည့် ကုလားထိုင်က အဝင်ပေါက်ကို ကျောခိုင်းနေသည်။

ခြေသံကို မေရီ နားထောင်နေမိသည်။ သို့သော်လည်း အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသည့် ခြေသံကို မကြားရပါ။ အတော်ကလေးကြာသည့်တိုင်အောင် ခြေသံမကြားရသောကြောင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ကုလားထိုင်နောက်မှာ ရပ်နေသော ဖရန်စစ်ဒါဗေးကို တွေ့ရသည်။ ခြေသံမကြားအောင် အခန်းထဲသို့ သူဝင်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မေရီ အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။ ဘာကြောင့် ယခုလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်လေသနည်းဟုလည်း စဉ်းစားကြည့်လိုက်မိသည်။ ဖရန်စစ်ဒါဗေးက မီးလင်းဖိုရှေ့သို့ လျှောက်လာပြီး တောင်းပန်စကားပြောသည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ မင်း စိတ်ကူးပျက်သွားတယ်ထင်တယ်၊ ကျုပ် ဒါလောက်စောပြန်လာမယ်လို့ မင်း မထင်ဘူးမဟုတ်လား။”

မေရီက ခေါင်းယမ်းပြသည်။ မေရီ၏ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို မေးသည့်ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်၊မပျော် မေးသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီရှည်လျှားကို ချွတ်သည်။

“မင်း ထမင်းစားပြီးပြီလား”

မေရီက မစားရသေးကြောင်း ပြန်ဖြေသည်။

ဖရန်စစ်ဒါဗေးက အိတ်ဆောင်နာရီကို ထုတ်သည်။ စားပွဲပေါ်မှ နာရီနှင့် နာရီချင်းကိုက်ကြည့်သည်။ ခြောက်နာရီထိုးရန် မိနစ်အနည်းငယ် လိုသေးသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့အရင်ဆုံး ထမင်းစားလိုက်ကြရအောင်၊ မင်းကောင်းကောင်း အနားယူပြီးပြီဆိုရင် ထမင်းဝိုင်းကို မင်းပဲပြင်လိုက်ပါလား၊ ကျုပ် စာနည်းနည်း ရေးလိုက်ဦးမယ်”

မေရီက မိမိကောင်းကောင်း အနားယူထားရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ညစာပြင်ပေးဖို့ အပန်းမကြီးကြောင်းကို ဟန်မပျက်ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ခုနစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ်ငါးမိနစ်အလိုမှာ စားကြတာပေါ့”ဟု သူက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

မေရီလည်း မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်လာကာ ညစာအတွက် ပြင်ဆင်သည်။ ဖရန်စစ်ဒါဗေးက သူ့စာရေးစားပွဲမှာထိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်နေသည်။

ထမင်းဝိုင်းပြင်ပြီး မေရီ အပြင်သို့ထွက်လာသောအခါ စာရေးစားပွဲနားမှာ ပြာများကို တွေ့ရသည်။ စာရွက်စာတမ်းများကို ဖရန်စစ် မီးရှို့နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ စားပွဲပေါ်မှာလည်း စာရွက်စာတမ်းများဖြင့် မွစာကျနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထမင်းစားပွဲမှာ အတူတူထိုင်ကြသည်။ ထူးခြားနေသော အမူအရာကို ကြည့်ပြီး မေရီ စဉ်းစားနေသည်။ သို့သော်လည်း ထုတ်ဖော်မေးမိခြင်းကား မရှိချေ။

“မင်းဟာ နေရာတကာမှာ စပ်စုတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ ကျုပ် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေသလဲဆိုတာ မမေးတော့ဘူးလား”

အတော်ကြီးကြာမှပင် သူက မေးသည်။

သူမေးပုံက ငေါတော့တော့ဖြစ်နေသောကြောင့် မေရီ၏မျက်နှာမှာ သွေးရောင်လွှမ်းသွားလေသည်။

“ရှင် . . . ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ အလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“အဲဒီလိုထင်ရင်တော့ မင်းမှားပြီ၊ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မင်းကိစ္စတွေကို လျှောက်လုပ်နေတာလေ၊ မင်း ကျုပ်ကို အကူအညီတောင်းခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ထိုစကားကြောင့် မေရီ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားပြန်သည်။

ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံကို ရှင် ချက်ချင်းလိုက်လာတာရယ်၊ အခုလို ကျွန်မကို ရှင်အိမ်ထဲမှာ အနားယူခွင့်ပေးထားတာရယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်စကား မပြောမိဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို အရိုင်းအစိုင်းကလေးလို့များ ထင်သွားသလား”

“ကျုပ်က အဲဒါကို ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းစိတ်ရှည်လက်ရှည် ခနနိုင်တာကို ကျုပ်က အံ့သြနေလို့ပါ၊ ညတုန်းက မင်းအိပ်တော့ နှစ်နာရီထိုးနေပြီ အခု ညခုနစ်

နာရီ ရှိနေပြီလေ၊ အချိန်တွေ အတော်ကြာသွားပြီပေါ့၊ ဒါလောက်ကြာတဲ့အချိန်ထဲမှာ ပြဿနာတွေဟာ ဘာမှမပြောင်းလဲဘဲ ဒီအတိုင်း ရှိမနေနိုင်ဘူးလေ”

“ဒါဖြင့်ရင် တစ်ညလုံး ရှင်မအိပ်ဘူးပေါ့”

“အိပ်ပါတယ်၊ မနက်ရှစ်နာရီအထိပဲ အိပ်တယ်၊ မနက်စာ စားပြီးတော့ အပြင် ကိုထွက်သွားတယ်၊ ကျုပ်မြင်းညှိကြီးက ခြေထောက်နာနေတော့ သူ့ကို ယူမသွားနိုင်ဘူး၊ ဟိုမြင်းအငယ်ကလေးနဲ့ သွားရတော့ ခရီးသိပ်မတွင်ဘူး၊ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံကို သွား တယ်၊ အဲဒီကတစ်ဆင့် မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းကို ရောက်ခဲ့သေးတာကိုး”

“ဪ၊ မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းကို ရောက်ခဲ့သေးတာကိုး”

“မစ္စတာဘတ်ဆတ်က နေ့လယ်စာကျွေးတယ်၊ ဧည့်သည်တွေအားလုံးပေါင်း ကိုးယောက်ဆယ်ယောက်လောက်ရှိမယ်၊ အချင်းချင်းငြင်းခုံနေကြတာ အော်ကြီးဟစ် ကျယ်ပဲ၊ တော်တော်နဲ့ မပြီးနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းဦးလေးကို သတ်သွားတဲ့ လူသတ် သမားကို မကြာခင် ဖမ်းမိမှာပဲဆိုတာကိုတော့ အားလုံးသဘောတူညီကြပါတယ်”

“မစ္စတာဘတ်ဆတ်က ဘယ်သူ့ကိုများ မယုံသင်္ကာဖြစ်နေသလဲ”

မေရီက ထမင်းပန်းကန်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေသည်။

စားရသည်မှာလည်း အရသာ မတွေ့တော့ချေ။

“သူ့ မသင်္ကာစရာဆိုလို့ သူ့ကိုယ်သူပဲ ကျန်တော့တယ်ထင်တယ်၊ ဒီအနီး တစ်ဝိုက်မှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးကို သူ စစ်ပြီးပြီ၊ အနီးတစ်ဝိုက်မှာကုန်တော့ ဆယ်မိုင် ပတ်လည်မှာရှိတဲ့ လူတွေကိုပါစစ်ပြီးပြီ၊ အဲဒီနေ့ညတုန်းက ဒီနယ်ထဲကို ဝင်လာတဲ့လူ တွေကိုပါ စစ်ပြီးပြီ၊ ကျန်တဲ့လူတွေကိုပါ ပိုက်စိပ်တိုက်စစ်မယ်တဲ့၊ သူ့အတွက် အချိန် တစ်ပတ်လောက်တော့ အနည်းဆုံးယူရလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆက်စစ်မှာပဲတဲ့”

“လမ်းဘေးဈေးသည် ဟာရီဆိုတဲ့လူကိုရော၊ သူ့ကို လွှတ်လိုက်ပြီလား”

“မလွှတ်ပါဘူး၊ သူ့ကိုလဲ အချုပ်ထဲမှာ ထည့်ထားတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ သူ့ကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ မင်းလဲဂရုမစိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

“ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

မေရီက သူနှင့်တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်လာလေမည်လားဟု တွေးကြည့်ကာ စိုးရိမ်သွားလေသည်။

“ထပ်မေးဦးမယ်၊ မင်း ဂရုမစိုက်ဘူး မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီကောင်ကို နည်းနည်းကလေးမှ ကြည့်လို့မရဘူး၊ မင်းဦးလေးနဲ့အဒေါ်ကို သူသတ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ် လို့ မင်းက မစ္စတာဘတ်ဆတ်ကို ပြောတဲ့အကြောင်း ရထားထိန်းရစ်ချတ်က ကျုပ်ကို ပြန်ပြောပြလို့ သိရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင် ဘာဖြစ်သွားသွား မင်း ဂရုစိုက်မှာမဟုတ် ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်၊ သူ့ကို ထည့်လှောင်ထားတဲ့ အခန်းကို အပြင်က သေသေချာချာ ပိတ်ထားတော့ ခက်သွားတာပေါ့၊ တကယ်လို့ အခိုင်အမာသာ ပိတ်မထားရင် သူ့ကို တရားခံလုပ်လိုက်နိုင်တယ်”

ဖရန်စစ်ဒါဗေးက ညစာကို အားပါးတရ ဆက်စားနေသည်။

မေရီကမူ စားမဝင်တော့။

“အဲဒီကောင်ကို မင်းက ဘာဖြစ်လို့ သဘောမကျဖြစ်နေရတာလဲ”

“ကျွန်မကို တစ်ခါ ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်ဖူးတယ်”

“ကျုပ်လဲ ထင်တော့ထင်သားပဲ၊ သူက အဲဒီလိုအကောင်စားမျိုးလေ၊ မင်းကလဲ ငုံ့မခံခဲ့ဘူးမဟုတ်လား”

“ကျွန်မ ပြန်ခုခံလို့ သူ တော်တော်အထိနာသွားတယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်မကို နောက်ထပ် လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ရဲတော့ဘူး”

“အင်း... အဲဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဘယ်တုန်းက ဖြစ်တာလဲ”

“နာတာလူးပွဲတော် အကြိုနေ့ညတုန်းက...”

“လမ်းငါးခွဆုံမှာ မင်းကို ကျုပ်ခွဲသွားပြီတဲ့နောက်ပိုင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီ၊ ခင်း ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံကို ပြန်မရောက်တော့ဘူး ပေါ့၊ ကျောစံမာလင်းတို့ လူစုနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ သွားတိုးတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ပင်လယ်ကမ်းခြေအထိ မင်းကို သူတို့ခေါ်သွားပြီး သူတို့အလုပ်တွေကို ဆက် လုပ်ကြတယ်ပေါ့”

“မစ္စတာဒါဗေး ကျေးဇူးပြုပြီး အဲဒီအကြောင်းတွေ ကျွန်မကို မမေးပါနဲ့တော့ရှင်၊ ကျွန်မ စိတ်မချမ်းသာလွန်းလို့ပါ၊ အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မပြောတော့ ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်၊ မေ့နိုင်အောင်လဲ ကြိုးစားရမယ်”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ အဲဒီညတုန်းက မင်းကို တစ်ယောက်တည်း ဆက်သွားခွင့် ပြုလိုက်မိတာ ကျုပ်ရဲ့အမှားပဲ၊ မင်းကို ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်တည်း ဆက်သွားရဲတယ် ထင်ပြီး လွတ်လိုက်မိတာပါ၊ သွားရဲတာ မှန်ပေမယ့် အန္တရာယ်နဲ့တိုးတော့တာပေါ့၊ ဒါကို ကျုပ်မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး၊ မင်းသတ္တိရှိတာကိုတော့ ချီးကျူးပါတယ်”

မေရီက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာပြန်လွှဲလိုက်သည်။

ဖရန်စစ်ဒါဗေးကတော့ ညစာကို ဆက်လက်စားမြစားနေသည်။

“လူသတ်သမားက ပိတ်ထားတဲ့ အခန်းထဲကို မကြည့်ခဲ့တာ တော်တော်များ တယ်၊ ပိတ်ထားတဲ့အခန်းထဲကို ကြည့်ရင် ဟာရီကို တွေ့ရမယ်”

“သူ့ကိုလဲ သတ်ပစ်မယ်လို့ ရှင်ထင်သလား”

“သတ်ရမှာပဲပေါ့၊ ဒီကောင်က ဆန်ကုန်မြေလေးပဲ၊ ဒါကတော့ ကျုပ်အမြင် လေ၊ တကယ်လို့များ မင်းကို တိုက်ခိုက်ဖူးတာ လူသတ်သမားက သိမယ်ဆိုရင် နှစ်ခါပြန် တောင် သတ်ပစ်သေးတယ်”

မေရီက ပေါင်မုန့်ကို ဓားနှင့်ဖြတ်သည်။ ဓားကိုင်ထားသည့်လက်မှာ အနည်း ငယ်တုန်ယင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“တစ်ခါတလေကျတော့လဲ မင်းဟာ သိပ်ကို သိုသိပ်လွန်းတယ်”

သူပြောနေသော စကားကို မေရီ နားမလည်ပါ။ ထို့ကြောင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

မေရီက ခေါင်းငုံ့ထားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကို ဖရန်စစ်ဒါဗေး စိုက်ကြည့်နေကြောင်းကို သိနေလေသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မဓတာဘတ်ဆတ်နဲ့ ရှင်တို့ ထင်သလောက် မှန်းခြေမကိုက်ကြဘူးပေါ့၊ လူသတ်သမားကတော့ လွတ်နေတုန်းပဲ မဟုတ်လား”

“ကျုပ်တို့ လုပ်နေကြတာ နှေးနှေးကွေးကွေးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တိုးတက်မှုတွေ ရှိတန်သလောက် ရှိပါတယ်၊ ဒီအမှုမှာ ဟာရီ မဆိုင်ပေမယ့် တခြား သူ့အမှုတွေကို ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ တရားရုံးတင် စစ်မယ်လေ၊ နာတာလျှံပွဲတော်အကြီးနေ့တုန်းက သူတို့ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုအတွက် သူ့လဲ ကြိုးစင်တင်ခံရမှာပါပဲ၊ တကယ်ကတော့ သူတို့ဂိုဏ်းဟာ ကျုပ်တို့ထင်ထားတာထက် ပိုကြီးနေတယ်”

ဖရန်စစ်က မေရီကို ဟင်းထပ်ထည့်ပေးသည်။ မေရီက ခေါင်းခါပြသည်။

“ဂျော့စ်မာလင်းရဲ့ အပေါ်မှာ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ရှိနေသေးတယ်လို့ ဟာရီက ထင်နေတယ်၊ ဂျော့စ်ဟာ ခေါင်းဆောင်အစစ် မဟုတ်ဘဲ သူ့ကို အရာရာကြီးကိုင်ပြီး အမိန့်ပေးနေတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိနေသေးတယ်လို့ သူထင်တဲ့အကြောင်း အစစ်ခံတယ်၊ မင်းကရော ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မလဲ ထင်တယ်”

“မင်းလဲ ကျုပ်ကို ဒီအတိုင်း ပြောခဲ့ဖူးတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မမှတ်မိတော့ဘူး”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် လူသတ်သမားနဲ့ခေါင်းဆောင်ဟာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေနိုင်တယ်၊ မင်းရော ဒီအတိုင်းထင်နေသလား”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“အဲဒီလို ဆက်စပ်စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် လူသတ်သမားကို ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ အများကြီးနီးစပ်လာတယ်၊ အဲဒီခေါင်းဆောင်ဖြစ်နိုင်တဲ့လူကို ဂျပမကာပျော်ပွဲစားရုံမှာ မြင်ဖူးသလား”

“မမြင်ဖူးဘူး၊ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

“သူ တိတ်တိတ်လာမှာပေါ့၊ မင်းနဲ့မင်းအဒေါ် အိပ်ပျော်နေတဲ့အချိန်မျိုးမှာ ခိုးကြောင်ခိုးခွက် လာမှာပေါ့၊ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးကနေ ဘယ်လာပါ့မလဲ၊ ဒီလိုလာရင် သူ့မြင်းခွာသံကို မင်းတို့ကြားသွားမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် အိမ်နောက်ဖေးဘက် တောလမ်းက နေပြီး ခြေကျင်လာမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် သိပ်ကိုဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် အဲဒီလူဟာ တောလမ်းကို အင်မတန်ကျွမ်းကျင်တဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်၊ ကျုပ်တို့နေ့လယ်စာ စားကြရင်း တစ်ယောက်က အဲဒီလိုအကြံပြုတယ်၊ မဓတာဘတ်ဆတ်ကလဲ သဘောတူတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနယ်မှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေတုန်အောင် သူစစ်မယ်လို့ ပြောတာ၊ ဒီတစ်နယ်လုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက်စစ်လိုက်ရင်တော့ လူသတ်သမားပေါ်လာမှာအမှန်ပဲ၊ ဘယ်လိုမှ ရှောင်မလွတ်နိုင်တော့ဘူး၊ မင်းစားပြီးသွားပြီလား၊ နည်းလှချေလား”

“ကျွန်မ မဆာလို့ပါ”

“မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီနေ့တွေ့ခဲ့တဲ့အကြောင်းကို ကျုပ်ပြော ပြမိသလား”

“မပြောပါဘူး၊ ကျွန်မမှာ ရှင်ကလွဲပြီး တခြားမိတ်ဆွေ မရှိပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေရီလီယန်၊ ဒီစကားကြားရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအမှန်အတိုင်း မပြောဘူး၊ မင်းမှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိသေးကြောင်း မင်းကိုယ်တိုင် ကျုပ်ကို ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်လေ”

“ဘယ်သူ့အကြောင်း ရှင်ပြောနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သဘောမပေါက်ဘူး မစွတာဒါလေး”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့လေ၊ ဂျမေကာပျော်ပွဲစားရုံ ပိုင်ရှင်ရဲ့ညီက မင်းကို လော်ဆက်စတန်မြို့ကို ခေါ်သွားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

မေရီက စားပွဲအောက်မှာကွယ်ပြီး လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်မိလေသည်။ ပြီးတော့မှ အချိန်ဆွဲသည့်သဘောမျိုးဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“ကျော့စ်ရဲ့ညီလား၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး သူ့ကို ကျွန်မ လုံးဝမတွေ့တော့ဘူး၊ သူလဲ တခြားကို ထွက်ပြေးသွားပြီ ထင်တယ်”

“မပြေးပါဘူး၊ နာတာလျှားပွဲတော်အချိန်ကစပြီး သူ ဒီနယ်ထဲမှာပဲ ရှိနေတယ်၊ ကျုပ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်က ပြောပြတာပါ။ ကျုပ်ဆီမှာ မင်းရောက်နေတဲ့အကြောင်း သူ့ကြားသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို သူ့လာတွေ့ပြီး မင်းအဒေါ် အသတ်ခံရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းကြောင်း မင်းကို ပြောပြပေးဖို့ ပြောသွားတယ်”

“သူ ဒါပဲပြောသွားသလား”

“သူ့ပြောတာ ဒီထက်တော့ပိုပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မစွတာဘတ်ဆတ်က စကားဝင်ဖြတ်လိုက်တာနဲ့ ပြတ်သွားတယ်”

“မစွတာဘတ်ဆတ် . . ရှင်တို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေတဲ့နေရာကို မစွတာဘတ်ဆတ် ရောက်လာလို့လား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ သူက မစွတာဘတ်ဆတ်အိမ်ကို ရောက်လာတာ၊ ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေးပွဲပြီးတော့ ကျုပ်ပြန်မယ်လုပ်တုန်း သူ ရောက်လာတာ”

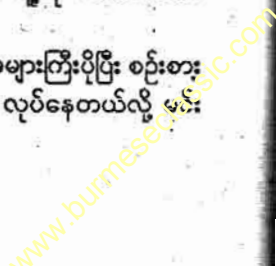
“ဂျင်မ်မာလင်းက ရှင်တို့ဆွေးနွေးပွဲကို ဘာကိစ္စရောက်လာတာလဲ”

“သူ လာခွင့်ရှိတယ်လေ၊ အသတ်ခံရတဲ့လူက သူ့အစ်ကိုမဟုတ်လား၊ သူ့အစ်ကို သေသွားတဲ့အတွက်တော့ သူ သိပ်ပြီးစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတဲ့ပုံမျိုးမပေါ်ပါဘူး”

“ဟို ဟို . . မစွတာဘတ်ဆတ်နဲ့ တခြားလူကြီးတွေက သူ့ကို စစ်လားဆေးလားလုပ်ကြသေးသလား”

“မေးကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ သူ့အစ်ကိုထက် အများကြီးပိုပြီး စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတာပဲ၊ သူ ဒီနယ်ထဲမှာနေပြီး မြင်းသူခိုးလုပ်တဲ့လုပ်ငန်း လုပ်နေတယ်လို့ မင်းပြောဖူးတာ ကျုပ်မှတ်မိတယ်”

မေရီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။



စားပွဲခင်းမှာ အပ်ချည်စကလေးများကို လက်နှင့်ဆွဲကြည့်နေသည်။

“တခြားလုပ်စရာ ဘာမှမရှိတဲ့အချိန်မှာ သူ့ မြင်းခိုးတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပုံရတယ်။ ဒါပေမယ့် အခွင့်အရေးကောင်းပေါ်လာရင်တော့ ပိုကောင်းတဲ့အလုပ်ကို သူ့လုပ်မှာပဲ။ အခုလဲ သူ့ဆောင်ရွက်ချက်ကြောင့် ဆုလာဘ်ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်ကလေး သူ့ရလိုက်တယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

ဖရန်စစ်ဒါဗေး ပြောနေသည့်စကားများက ပို၍ရှုပ်ထွေးလာသည်။ နားလည်ရခက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် စောစောကုန်းကလို မျက်နှာအောက်ချနေခြင်း၊ တစ်ဖက်သို့ လွှဲနေခြင်းများကို မလုပ်တော့ဘဲ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“သူ့ကို သူတို့ဘာလုပ်ကြမှာလဲ မစွတာဒါဗေး၊ ဟင်၊ သူ့ကိုဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

ခံစားချက်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသော မျက်လုံးများဖြင့် မေရီကို သူကစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုမျက်လုံးထဲမှာပင် အရိပ်အယောင်တစ်ခုခုကို မေရီ မြင်လိုက်ရသလိုလို ရှိလေသည်။ အံ့ဩသည့် အမူအရာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဘာကြောင့် သူ့ကိုဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ မစွတာဘတ်ဆတ်နဲ့ သူ ငြိမ်းချမ်းရေးရသွားကြပြီလို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ သူ့အနေနဲ့ ဘာကိုမှကြောက်စရာမလိုတော့ဘူးလေ။ အခု အမှုကြီးမှာ သူ ဝင်ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့အတွက် အရင်တုန်းက သူ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုအားလုံးကို သူတို့က လျှော့ပစ်လိုက်ကြတော့မှာပေါ့”

“ရှင်ပြောနေတာတွေ ကျွန်မတော့ တစ်ခုမှ နားမလည်တော့ဘူး၊ ဒီအမှုကြီးအတွက် သူက ဘာတွေဆောင်ရွက်ပေးလို့လဲ”

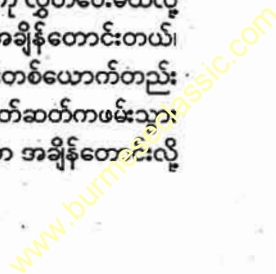
“ဒီနေ့ည မင်းအသိဉာဏ်တွေ တော်တော်ထုံထိုင်းနေပုံရတယ်။ သူ့အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ကြီးကိုသွားတိုင်တဲ့လူဟာ ဂျင်မ်မာလင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းမသိသေးဘူးလား”

မေရီက သူ့ကို ငေးကြည့်နေပြန်သည်။ အဖြစ်အပျက်များက ပိုပြီးရှုပ်ထွေးသည်ထက် ရှုပ်ထွေးလာလေသည်။

“ဂျော့စ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ကြီးကိုသွားတိုင်တာ ဂျင်မ်မာလင်းလား”

ဖရန်စစ်ဒါဗေးက သူ့ရှေ့မှပန်းကန်ကို ဘေးသို့တွန်းဖယ်ပြီး လင်ပန်းထဲသို့ ပန်းကန်များကို ထပ်ထည့်သည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ မစွတာဘတ်ဆတ်က ကျုပ်ကို ပြန်ပြောတာပဲလေ။ လော်ဆက်စတန်မြို့မှာ သူတို့နှစ်ယောက်တွေတယ်။ မစွတာဘတ်ဆတ်က ဂျင်မ်ကို မြင်းခိုးမှုနဲ့ဖမ်းတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အစ်ကိုဂျော့စ် ကျူးလွန်နေတဲ့ ရာဇဝတ်မှုတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး လုံလောက်တဲ့ သက်သေခံအထောက်အထားတွေ ရှာပေးနိုင်ရင် သူ့ကို လွှတ်ပေးမယ်လို့ မစွတာဘတ်ဆတ်က ပြောတယ်။ ဂျင်မ်က သေချာအောင်စုံစမ်းဖို့ အချိန်တောင်းတယ်။ မစွတာဘတ်ဆတ်က ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ လော်ဆက်စတန်မြို့မှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း ကိုထားပစ်ခဲ့ပြီး သူ ပျောက်သွားတာ အဲဒါကြောင့်ပဲ။ သူ့ကို မစွတာဘတ်ဆတ်ကဖမ်းသွားတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့အစ်ကိုအကြောင်းကို စုံစမ်းခိုင်းတယ်။ သူက အချိန်တောင်းလို့ လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ . . .



အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ ကျောစိတ်တို့ တိုက်ခိုက်လုယက်ပြီး လူသတ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ သူ့ပျော်ပွဲစားရုံထဲမှာ ဘာတွေလုပ်နေတဲ့အကြောင်း မနေမနက် က မစွတာဘတ်ဆတ်ကို သူ့လာအကြောင်းကြားတယ်။ ဒါကြောင့် မစွတာဘတ်ဆတ်က လော်ဆက်စတန်မြို့မှာရှိနေတဲ့ သူ့စစ်တပ်ကိုသွားခေါ်ပြီး မင်းဦးလေးကိုဖမ်းဖို့ ကြိုးစား ခဲ့တာပဲ။ ကျောစိတ်က သူ့ညီဂျင်မက ပိုပြီးဦးနှောက်ရှိတယ်လို့ ကျွပ်ပြောတာ ဒါကြောင့် ပေါ့”

ဖရန်စစ်ဒါဗေးက စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန်များကိုရှင်းသည်။

ပြီးတော့ အခန်းထောင့်မှာ သွားပုံထားသည်။

မေရီက ရှေ့တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်း အတွေးထဲမှာ နစ်မြုပ်နေသည်။ သူ ချစ်ခဲ့သူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ အထင်အမြင်လွဲခဲ့မိသည့်အတွက်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိသည်။ ယခုတော့ သူထင်ထားခဲ့သည်မှာ အားလုံးလွဲမှားနေပါပေါ့ကလားဟု လည်း နောင်တကြီးစွာ ရမိလေသည်။

“မစွတာဒါဗေး.. ဒီနယ်ထဲမှာတော့ ကျွန်မ အတွေးအခေါ်တွေဟာ အတုံး ဆုံး အညှိုးဆိုးပဲထင်တယ်”

“ဒီအတိုင်းပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့ မေရီလီယန်”

“အင်း ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျွန်မဘဝမှာ ရှေ့လျှောက်လို့ ဘာကိုမဆို သတ္တိ ရှိရှိနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပဲ”

“ဒီစကားကြားရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်”

မေရီက မျက်နှာပေါ်သို့ ဝဲကျလာသည့် ဆံပင်များကို ခါပြီးရှင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ချက်ပြုံးသည်။ ဖရန်စစ်ဒါဗေး မြင်ခဲ့သည့်အချိန်မှစ၍ ယခု ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ပြုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဖရန်စစ်က သတိထားလိုက်မိလေသည်။

“ဂျင်မမာလင်းက တခြားဘာတွေ ပြောသေးသလဲ၊ ဘာတွေလုပ်သေးသလဲ”

ဖရန်စစ်က နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းချသည်။

“မင်းကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုရှစ်နာရီထိုး နေပြီ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် အချိန်က သိပ်ကိုနည်းသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် ဂျင်မမာ လင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အခုအချိန်မှာတော့ ဒါလောက်ပဲ ပြောပြနိုင်မယ်”

“တစ်ခုပဲပြောပါ မစွတာဒါဗေး၊ ရှင် ပြန်လာတော့ မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းမှာ သူ့ကျန်နေရစ်ခဲ့သလား”

“ကျန်နေခဲ့တယ်၊ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးမှတ်ချက်တစ်ခုကြောင့် အခုလို ကျုပ် သုတ်ခြေတင်ပြီး ပြန်လာခဲ့တာဆိုပါတော့”

“သူက ဘာပြောလို့လဲ”

“ကျုပ်ကို တိုက်ရိုက်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝေါလီဂန်အရပ်မှာရှိတဲ့ ဖန်းပဲဖို ကို သူ့သွားမယ်လို့ တခြားလူတွေကို သူပြောတာ ကြားလိုက်ရတာပါ”

“မစွတာဒါဗေး.. ကျွန်မ နားလည်သည်ထက် ရှုပ်အောင်များ ရှင်လုပ်နေတာ လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဝေါ်လီဂန်ဟာ မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းကနေဆိုရင် ခရီးတော်တော်ဝေးသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိုးချုပ်ချိန်လောက်မှာတော့ သူ ရောက်သွားမှာပဲ”

“ပန်းပဲဖိုကို သူ့သွားမယ်ဆိုတာနဲ့ ရှင်က ဘာကြောင့် သုတ်ခြေတင်ပြီး ပြန်လာရတာလဲ”

“ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံနောက်ဘေးဘက်က သူ့ကောက်ရလာတဲ့ မြင်းသံခွာကို သူ့ယူသွားမယ်၊ ဝေါ်လီဂန်က ပန်းပဲသမားကိုပြမယ်၊ ဂျင်မိမာလင်းဟာ မြင်းခိုးနေတဲ့ အကောင်ဖြစ်တယ်၊ မြင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် သိပ်ကျွမ်းကျင်တယ်၊ မြင်းသံခွာကိုမြင်တာနဲ့ ဒီသံခွာကို ဘယ်သူလုပ်ပေးကြောင်း အတပ်ပြောနိုင်တယ်၊ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံနောက်က သူ့ကောက်ရတဲ့ မြင်းသံခွာကလဲ အသစ်ကျပ်ချွတ်၊ ပန်းပဲသမားက မသပ်မရပ်လုပ်ပေးလိုက်လို့ အသစ်ကြီးပေမယ့် အခုလိုကျွတ်သွားတာ၊ ဒီနေ့မနက်ပဲ အဲဒီသံခွာကို သူ့ကောက်ရလာခဲ့တယ်”

“အဲဒီနောက် ဘာဖြစ်မှာလဲ”

“မနေ့တုန်းက တနင်္ဂနွေနေ့လေ၊ သူတို့လေးစားတဲ့လူ မဟုတ်ရင် ဘယ်လို ပန်းပဲဆရာကမှ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ မြင်းသံခွာကပ်မပေးဘူး၊ ဒါကြောင့် မနေ့တုန်းက ပန်းပဲဖိုကို လူတစ်ယောက်သွားရမယ်၊ အဲဒီလူက ခြေထောက်နာနေတဲ့ သူ့မြင်းသံခွာကို အသစ်ရိုက်ခိုင်းမယ်၊ အဲဒီလူဟာ ပန်းပဲသမားလေးစားရတဲ့လူ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ပန်းပဲသမားက ထလုပ်ပေးမယ်၊ သံခွာကပ်ပြီးတဲ့အချိန်ဟာ ခုနစ်နာရီထိုးလုနေပြီလို့ ကျွပ်ထင်တယ်၊ သံခွာကပ်ပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း အဲဒီလူဟာ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံကို ခရီးဆက်သွားတယ်”

“ဒီအကြောင်းတွေကို ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သေချာပေါက်သိနေတာလဲ”
မေရီက သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်းမေးသည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီလိုသွားတဲ့လူဟာ အော်လီတာနန်ရွာက တရား

• ဟောဆရာ ဖရန်စစ်ဒါဗေးကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေလို့ပဲ”



အခန်း (၁၇)

အခန်းထဲမှာ တိတ်သွားသည်။

မီးလင်းဖိုထဲမှာရှိသော မီးကမူ ပုံမှန်မပျက် အရှိန်ကောင်းနေသည်။

သို့သော်လည်း အခန်းထဲသို့ အအေးဓာတ်ဝင်လာသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မည်သူက စကားစပြောမည်နည်းဟု စောင့်နေကြသည်။

ဖရန်စစ်ဒါဗေး တံတွေးမျိုးချနေသည့်အသံကို မေရီ ကြားနေရသည်။

မေရီက သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူက မေရီကို စိုက်ကြည့်သည်။

သူ့မျက်လုံးများသည် ယခင်တုန်းကလို ငြိမ်သက်အေးချမ်းခြင်း မရှိတော့။

အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မေရီ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် အချိန်ဆွဲထားသည့်နည်းသာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

“ဒီနေ့ည ရှင်ပြောတဲ့စကားတွေဟာ သိပ်ကို လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တယ်လို့ ဆိုရတော့မယ်ထင်တယ် မစ္စတာဒါဗေး”

သူက ချက်ချင်းပြန်မဖြေပါ။ တံတွေးမျိုးချသံကို မေရီကြားလိုက်ရပြန်သည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ကိုင်းလိုက်သည်။ အကြောင်းအရာကိုလည်း ပြောင်းပစ်လိုက်လေသည်။

“အခုညနေ ကျုပ်ပြန်ရောက်မလာခင် မင်းဟာ ကျုပ်အပေါ်မှာ ယုံကြည်မှု ပျက်သွားပြီ။ ဟိုစာရေးစားပွဲဆီကို မင်းသွားတယ်၊ အံ့ဆွဲကိုဖွင့်တယ်၊ ကျုပ်ဆွဲထားတဲ့ ရုပ်ပြောင်ကို မြင်တယ်၊ မင်းစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတယ်၊ မင်းကို ကျုပ်ချောင်းကြည့်နေလို့ ဒါတွေကို သိရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ဆွဲထားတဲ့ ရုပ်ပြောင်စာရွက် နေရာပျက်နေတာကို တွေ့ရတယ် . . .

နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်ဝင်လာတော့ မင်းအမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ထိုင်နေတယ်၊ အမူအရာပျက်နေတဲ့ မင်းမျက်နှာကို မမြင်ရအောင် ကာကွယ်တဲ့သဘောပဲ၊ နောက်တွန့်

မသွားပါနဲ့ မေရီလီယန်၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဟန်ဆောင်နေကြဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ အခု အချိန်ကစပြီး အပြန်အလှန် ပွင့်လင်းရတော့မယ်”

မေရီက မျက်နှာလွဲလိုက်ရပြန်သည်။ အမူအရာပြောင်းလဲနေသည့် သူ့မျက်လုံး များကို ရင်မဆိုင်ရဲတော့ပါ။

“ရှင့်အံဆွဲကို ဖွင့်မိတာ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်၊ ဘယ်လိုသဘောနဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ သဘောဇိုးနဲ့ ဖွင့်မိတာပါ။ ရုပ်ပြောင်ကိုတွေ့တာလဲ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပန်းချီအကြောင်း၊ ရုပ်ပြောင်အကြောင်းတွေလဲ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းနားလည်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကောင်းတာ ဆိုးတာ ဆိုတာတောင် ကျွန်မ ပြောတတ်တာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကောင်းတယ် ဆိုးတယ်ဆိုတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးလေ၊ အရေးကြီး တာက အဲဒီပုံကိုတွေ့တော့ မင်းလန့်သွားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာဒါဗေး၊ ကျွန်မ လန့်သွားပါတယ်”

“လန့်သွားတာနဲ့အတူတူ ကျုပ်ကိုလဲ မင်းနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ် မဟုတ်လား၊ အမှန်ကတော့ အဲဒီရုပ်ပြောင်ဟာ လူတွေအပေါ်မှာ ကျုပ်ရဲ့အမြင်ကို သရုပ်ဖော်ထားတာပဲ၊ ကဲ၊ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့လေ၊ နောက်ပိုင်းကျမှ ဆက် ဆွေးနွေးကြတာပေါ့၊ အခုလောလောဆယ်တော့ ကျုပ်နောက်ကို သူတို့လိုက်လာကြ လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ရန်ကလွတ်အောင် ကျုပ်တို့ပြေးကြရလိမ့်မယ်”

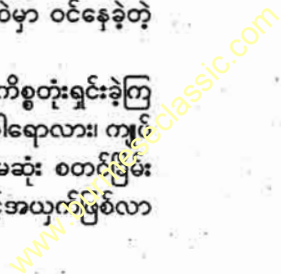
မေရီက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ ကုလားထိုင်လက်တန်းကိုလည်း တင်းတင်း ကြီးဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ နားမလည်တော့ဘူး မစ္စတာဒါဗေး”

“ဘာကြောင့် နားမလည်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်ကို မင်းသေသေချာချာ နားလည်တာ ပေါ့၊ ဂျပေကာပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင်နဲ့ သူ့မိန်းမကို ကျုပ်သတ်ပစ်လိုက်တယ်လေ၊ အခန်း ထဲမှာ ဟာရီကို ပိတ်လှောင်ထားမှန်းသိခဲ့ရင် ဟာရီကို ကျုပ်သတ်ခဲ့မှာပဲ၊ မင်းဦးလေးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေအားလုံးကို ကျုပ်ညွှန်ကြားခဲ့တာ၊ တကယ်ကတော့ သူဟာ နာမည်ခံ ခေါင်းဆောင်ပဲ၊ ဘာတွေလုပ်ရမယ်ဆိုတာ တစ်လျှောက်လုံး ကျုပ် အမိန့်ပေးခဲ့တာပဲ . .

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ကျုပ်တို့ကြားထဲကို မင်းရောက်လာတယ်၊ မင်းက စူးစမ်း လေ့လာချင်တယ်၊ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းကြီး အဆုံးသတ် ချိန်နီးလာပြီဆိုတာ ကျုပ်သိခဲ့ရတယ်၊ အဆုံးမသတ်ခင်မှာ အတိုင်းအတာတစ်ခုကို ကန့် သတ်ပြီး စနစ်တကျ လုပ်ရတော့မယ်ဆိုတာလဲ သဘောပေါက်လာတယ်၊ မင်းမှာ ဘယ်လောက်သတ္တိရှိတယ်ဆိုတာကိုလဲ ကျုပ်သိခဲ့တယ်၊ မင်းရဲ့သတ္တိကိုလဲ ချီးကျူးပါ တယ်၊ ဟိုစနေနေ့ညတုန်းက အပေါ်ထပ် ဧည့်သည်အိပ်တဲ့ အခန်းထဲမှာ ဝင်နေခဲ့တဲ့ သူဟာ ကျုပ်ပဲ . . .

ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းသားထဲက သစ္စာဖောက်တဲ့လူကို ကျုပ်တို့ ကိစ္စတုံးရှင်းခဲ့ကြ တယ်၊ ဘားခန်းမှာ ကြီးတန်းလန်းကျနေတာ မြင်ရတယ်လို့ မင်းပြောပါရောလား၊ ကျုပ် တို့လုပ်ငန်းကို တစ်စွန်းတစ်စ မင်းသိသွားတာဟာ ကျုပ်တို့ကို ပထမဆုံး စတင်မြှမ်း ခြောက်လိုက်တဲ့သဘောလဲ ဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာ



ပြီလို့ ကျုပ်တို့ နားလည်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်တစ်ခါ မင်းဦးလေး တောင်ကုန်းတွေ ဘက်ကို ထွက်သွားတော့ နောက်ယောင်ခဲလိုက်ပြီး မင်းလိုက်ခဲ့တယ်။ မင်းနဲ့ကျုပ် ပထမဆုံး အဲဒီတုန်းက စတွေ့ခဲ့ကြတာပဲ . . .

မင်းဦးလေးက ကျုပ်နဲ့လာတွေ့ပြီး ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့အမိန့်ကို တောင်းတယ်။ သူထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ မင်းရောက်လာတာပဲ။ မင်းနဲ့ကျုပ် စကားပြောခဲ့တယ်။ မင်းက မသင်္ကာတဲ့အကြောင်းတွေ ကျုပ်ကိုပြောပြသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး မင်းနဲ့ ကျုပ်ဟာ ဖိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းတွေ မင်းဦးလေးကို ကျုပ်လုံးဝ ပြန်အသိမပေးခဲ့ဘူး။ မင်းဦးလေးကို အရာရာမှာ ဆင်ခြင်ဖို့ ကျုပ်သတိပေးခဲ့တယ်။ အခြေအနေတွေ မကောင်းတော့ဘူးဆိုတာ ကျုပ်က သိနေပြီလေ . . .

ဟိုတုန်းကတည်းက ကျုပ်ခိုင်းတာကိုသာ သူလုပ်ခဲ့ရတာပါ။ အခု မင်းရောက်လာတဲ့အခါမှာ မင်းက ဂျော့စ်ကို မသင်္ကာဖြစ်နေတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ဆင်ခြင်နေမှ တော်ကာကျမယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ဘက်က နေတတ်မယ်။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစရာလဲ ဘာမှမရှိဘူးလေ။ အဲဒီလို မင်းကို လှည့်စားပြီး မင်းယုံကြည်လာတဲ့အခါကျတော့မှ ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်ကြဖို့ပဲ . . .

ဒါပေမယ့် ဂျော့စ်ဟာ ကျုပ်အမိန့်ကို မနာခံဘဲ သူထင်ရာတွေကို လုပ်ခဲ့တယ်။ နာတာလျှံပွဲတော် အကြိုနေ့တုန်းက အရက်တွေ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့သောက်ပြီး မလုပ်သင့်မလုပ်ထိုက်တာတွေ သူ့သဘောနဲ့ သူလုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ သူတို့ခြေရာလက်ရာတွေ အထင်းသား ကျန်နေရစ်ခဲ့တယ်။ အမှန်တော့ ဂျော့စ်ဟာ သူ့သေတွင်း သူတူးသွားတာပဲ။ ကျုပ်ကို သစ္စာဖောက်တဲ့အတွက် သူ့သေရမယ်။ ကျုပ်အမိန့်ကို မနာခံတဲ့အတွက် သူ့သေရတယ်။ မင်းအဒေါ်ကတော့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဂျော့စ်ကို ရှင်းပြီဆိုတော့ သူ့ကိုပါ နှုတ်ပိတ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီညတုန်းက မင်းလဲ သူနဲ့ အတူတူရှိနေမယ်ဆိုရင် အင်း . . . မင်းကိုတော့ ကျုပ် မသတ်ပါဘူးလေ။”

ဖရန်စစ်ဒါဗေးက ကိုယ်ကိုကိုင်းလိုက်ပြီး မေရီဇါလက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူသည်။ ထိုင်ရာမှ ဆွဲထူသည်။ သူတို့ချင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ် မင်းကိုတော့ ကျုပ်သတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်နဲ့အတူတူ လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ခဲ့မိမှာပဲ”

မေရီက သူ့မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်သည်။ မျက်လုံးများက အေးစက်စက်စက် ကျောနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ လက်ကို တင်းတင်းကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားသည်မှာလည်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လွတ်မပေးတော့မည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်လေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မကို ရှင်သတ်မှာပဲ။ အဲဒီညတုန်းက ရှင်နဲ့အတူတူလိုက်ဖို့ ကျွန်မကိုခေါ်ရင် ကျွန်မ ငြင်းမှာပဲ။ အခုလဲ ငြင်းတယ်။ ကျွန်မ ရှင်နောက်ကို မလိုက်နိုင်ဘူး။”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ဖရန်စစ်ဒါဗေးက ပြုံးသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့လေ။ မင်းရဲ့ချောမောလှပတဲ့ မျက်နှာကလေး ရှင်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်သွားအောင် ကျုပ်မလုပ်ချင်ပါဘူး။ လုပ်လဲ မလုပ်ရက်ဘူး။ နောက်တစ်ကြောင်းက

ဒီအချိန်မှာ မင်းအော်ပြီး အကူအညီတောင်းမယ်ဆိုရင်လဲ အကြောင်းထူးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရွာထဲကလူတွေ အိပ်ကုန်ကြပြီ။ ရွာနဲ့လဲ အလှမ်းနည်းနည်းဝေးတယ်လေ။ မင်းအော်တာကို သူတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကြားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကဲ၊ မင်းကုတ်အင်္ကျီကိုယူဝတ်တော့”

မေရီက စားပွဲပေါ်မှာရှိနေသည့်နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရှစ်နာရီခွဲနေပေပြီ။ ငွတ်တရွတ်ငြင်းဆန်နေ၍တော့ ဖြစ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကိုပါ သဘောပေါက်နားလည်လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ရှင်နဲ့အတူတူ လိုက်ခဲ့မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ လိုက်လာတာဟာ ရှင့်အတွက် အကြီးမားဆုံး အနှောင့်အယှက်ကြီးဖြစ်နေမှာ သေချာတယ်။ နောက်ဆုံး ကျတော့မှ ဒီအတွက် ရှင်အကြီးအကျယ် နောင်တရမယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ ရန်သူအဖြစ်နဲ့ပဲလိုက်လိုက် မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ပဲလိုက်လိုက် ကျုပ်အဖို့ ဘာမှအရေးမကြီးပါဘူး။ လောကကြီးမှာ လူတွေဟာ ဘယ်လိုအသက်ရှင်ရပ်တည်နေကြရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း မင်းကို ကျုပ်လက်ထပ်သင်ပေးရမယ်”

“ရှင်လျှောက်မယ့်လမ်းပေါ်မှာ ကျွန်မဟာ ရှင့်အတွက် အဖော်ကောင်းမဖြစ်မှာကတော့ သေချာတယ်”

“ဘယ်သူက လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်မှာလဲ မေရီလီယန်၊ ကျုပ်တို့ တောထဲက ဖြတ်ပြီး ပြေးကြရမှာ။ နောက်ပြီးတော့ ခရီးတွင်အောင် လေးပင်တဲ့ပစ္စည်းဆိုလို့ ဘာမှ မယူဘူး။ ကဲ၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ သွားကြစို့”

အိမ်ပြင်သို့ ဖရန်စစ်ဒါပေးက ခေါင်းဆောင်ထွက်လာသည်။ မေရီက နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ မြင်းဇောင်းသို့ ရောက်သည်။ ဇောင်းထဲမှာ မြင်းနှစ်ကောင်ရှိသည်။ တစ်ကောင်က ခြေထောက်နာနေသည်။ ထိုခြေထောက်နာနေသည့်မြင်းကို မေရီအား စီးခိုင်းသည်။

“မင်း မြင်းစီးတတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ဇက်ကြီးကိုတော့ ကျုပ် ကိုင်သွားရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်နောက်ကနေ မင်းလိုက်ခဲ့”

မြင်းပေါ်သို့ သူတို့တက်ကြသည်။ ဖရန်စစ်ဒါပေး၏အင်္ကျီအောက်မှာ ဓားသွားလက်နေသည်ကို မေရီ မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ခင်တန်းများနှင့် တောင်ကုန်းများဆီသို့ သူတို့ထွက်လာကြသည်။

မေရီ၏မြင်းက ခြေထောက်နာနေသောကြောင့် ဒုန်းစိုင်း၍မရချေ။ မေရီထွက်ပြေးသွားမည် စိုးသောကြောင့် ဖရန်စစ်ဒါပေးက မေရီ၏မြင်းဇက်ကြီးကို မလွတ်တမ်းကိုင်ထားသည်။ လွတ်လမ်းမမြင်သောကြောင့် မေရီကလည်း ဣန္ဒြေရရ လိုက်လာသည်။ သို့သော်လည်း မည်နည်းမည်ပုံ ထွက်ပြေးရမည်ကိုတော့ မနားတမ်းစဉ်းစားလာလေသည်။

တောင်ထန်းများပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ပတ်လည်မှာ မြူတွေဆိုင်းစပြုလာသည်။

“ရှင် ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

မေရီက လှမ်းမေးသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော ညမှာ သူတို့မြင်းနှစ်ကောင်၏ ခွာသံများကသာ ကြီးစိုးနေလေသည်။

“ပင်လယ်ကမ်းခြေကိုသွားမယ်၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ သင်္ဘောရှိနေမယ်၊ အဲဒီ သင်္ဘောနဲ့ လိုက်သွားမယ်၊ စပိန်နိုင်ငံကို ရောက်မယ်၊ အာဖရိကတိုက် ရောက်မယ်၊ တောနက်ကြီးတွေကို မင်းတွေရလိမ့်မယ်၊ သဲကန္တာရတွေကို တွေ့ရမယ်”

“ကျွန်မတို့ ဖြတ်သွားရင်း လမ်းမှာ ရွာတွေတော့တွေ့ရမှာပေါ့၊ အဲဒီရွာတွေကို ရောက်ရင် ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ အကူအညီလဲ ကျွန်မ တောင်းနိုင်တာပဲ”

မေရီ၏စကားကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ရယ်သည်။

“ကျုပ် ဒါလောက် စဉ်းစားဉာဏ်မဲ့ပါ့မလား မေရီလီယန်၊ လူနေအိမ်ခြေထူထပ် တဲ့နေရာကိုဖြတ်ပြီး ဘယ်သွားပါ့မလဲ၊ မင်းမှာ လွတ်လမ်းမရှိပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ခုခုကို ရောက်ပြီဆိုရင်တော့ မင်း ဒီမှာကြုံတွေ့ခဲ့ရတာတွေကို မေ့သွားမှာပါ”

“ကျွန်မ အမေရဲ့ ညီမအရင်းခေါက်ခေါက်ကို သတ်ပစ်ခဲ့တာ ကျွန်မက မေ့နိုင် ပါ့မလား”

“အဲဒါကို မေ့သွားမှာပါ၊ မင်းတွေ့ကြုံရမှာက ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်လေ”

“အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်အသစ်မှာလဲ ရှင့်ကို လူသတ်မှုနဲ့ အရေးယူခိုင်းလို့ ရရမှာ ပေါ့၊ ဘယ်တိုင်းပြည်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူသတ်မှုဟာ လူသတ်မှုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

ဖရန်စစ်ဒါပေးက ပြုံးရုံသာပြုံးသည်။

တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း မရှိတော့။

တိတ်ဆိတ်စွာပင် သူတို့ ခရီးဆက်နေကြသည်။ မြူတွေက ပိုပြီးသိပ်သည်း လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မမြင်ရတော့။ မြင်းနှစ်ကောင်ကလည်း စမ်းတဝါးဝါးနှင့် သွားနေသည်။ ခြေချရာတွင်လည်း ခြေမြဲနိုင် မမြဲနိုင် စမ်းကြည့်နေသည်။

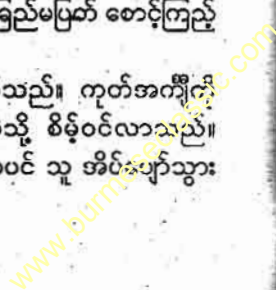
“ဒီရာသီမျိုးကျရင် ဒီနယ်မှာ ဒီလိုပဲ မြူတွေဆိုင်းတတ်တယ်၊ တခြားက မြူတွေ နဲ့လဲ မတူဘူး၊ ဒီက သိပ်များတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ အချိန်လဲကြာတယ်၊ တော်တော်နဲ့ မကွဲဘူး”

တောင်ပေါ်သို့ သူတို့ တဖြည်းဖြည်းတက်လာကြသည်။ တောင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာလေလေ မြူတွေက ပိုပြီးသိပ်သည်းလာလေ ဖြစ်နေသည်။

“ကျုပ်တို့ ဒီအတိုင်း ခရီးဆက်လို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီတောင်ထိပ်မှာ တက် နားကြမှဖြစ်မယ်”

တောင်ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ကျောက်ဂူတစ်လုံးတွေ့ရသည်။ မေရီကို ကျောက်ဂူအတွင်းသို့ ဝင်ခိုင်းသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ကျောက်ဂူအဝမှာ ပိတ်အိပ်သည်။ အိပ်သည်ဆိုသော်လည်း ပျော်အောင် သူမအိပ်ပါ။ မေရီကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့် နေသည်။

မေရီသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးနားမှာ ကပ်ပြီးအိပ်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီကို တင်းတင်းဆွဲခြုံထားရသည်။ အအေးမာတ်က ကျောက်ဂူထဲသို့ စိမ့်ဝင်လာသည်။ သို့သော်လည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းသောကြောင့် ခဏချင်းမှာပင် သူ အိပ်ပျော်သွား တော့သည်။



အိပ်ပျော်ပြန်တော့လည်း အိပ်မက်ဆိုးများကို သူ မက်နေသည်။ အိပ်မက်ဆိုးများကြောင့် သူ လန့်အော်လိုက်သည် ထင်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ရောက်လာကြောင်းကိုပါ သတိထားမိသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

ဖရန်စစ်ဒါဗေးကို တွေ့ရသည်။

“မင်း သိပ်ပင်ပန်းနေတယ်၊ အိပ်မက်မက်နေတာလား။”

မေရီက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“မင်း သိပ်ချမ်းနေပြီထင်တယ်၊ တို့နှစ်ယောက် ပူးနေလိုက်ရင် အချမ်းသက်သာ သွားလိမ့်မယ်”

“မချမ်းပါဘူး၊ ကျွန်မ နေနိုင်ပါတယ်”

မေရီက ပြောပြောဆိုဆို ထထိုင်သည်။ အပြင်မှာ ရောင်ခြည်လာနေပြီ။

သို့သော်လည်း မြူတွေက ပိတ်နေတုန်းပင်ဖြစ်သည်။

ဖရန်စစ်က မေရီ၏လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့ခါးပတ်နှင့် ပူးချည်လိုက်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့်လည်း ပါးစပ်ကို ပိတ်ချည်လိုက်သည်။

“တို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ လုံခြုံရေးအတွက် ဒါလောက်တော့ လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ ခရီးဆက်ရမှာဆိုတော့ မင်းအော်လား ဟစ်လားလုပ်ရင် အန္တရာယ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

မေရီကလည်း ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ ဒီအတိုင်း ငြိမ်ခံနေလိုက်သည်။ ငြိမ်မခံနေလျှင်လည်း သူ့ရန်ရှာတော့မည်။

ကျောက်ဂူအပြင်ဘက်သို့ သူတို့နှစ်ယောက်ထွက်လာကြသည်။

မေရီ၏လက်မောင်းကို သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“နားထောင်စမ်း... ဘာသံလဲ၊ ကျုပ်ထက်ပိုပြီး မင်းက နားပါးလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

သူပြောသည့်အတိုင်းပင် မေရီက နားထောင်ကြည့်သည်။ အသံတစ်မျိုးတော့ ကြားနေရသည်မှာ မှန်သည်။ သို့သော်လည်း အသံက ဝေးလွန်းသောကြောင့် ဘာသံဖြစ်ကြောင်း သဲသဲကွဲကွဲ မသိရ။ လူသံကတော့ ဟုတ်ပုံမရ။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် မြူများ အနည်းငယ်ပါးလာသည်။ မိုးသားများက အလွန်တရာနိမ့်လှသည်။ ဝါဂွမ်းဆိုင်ကြီးများလို လွင့်မျောနေသည်။ မိုးသားတစ်ထပ် မြူတစ်ထပ် ဖြစ်သည့်နေရာတွင်လည်း ဖြစ်နေသည်။

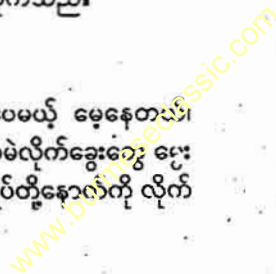
“ဘာသံလဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

မေရီက သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

သူ့က မေရီကို ပြုံးပြပြန်သည်။

သူ့အပြုံးက တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ဒီအသံမျိုးကို ဟိုတုန်းက ကျုပ်ကြားဖူးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မေ့နေတယ်၊ မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းက သူ့ကြီးမစွတာဘတ်ဆတ်အိမ်မှာ အမဲလိုက်ခွေးတွေ ပေးထားတယ်လေ၊ အခု အဲဒီခွေးတွေနဲ့ သူတို့ ခြေရာခံ အနံ့ခံပြီး ကျုပ်တို့နောက်ကို လိုက်



လာကြတာပေါ့။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် စိတ်မကောင်းစရာဖြစ်သွားပြီ။ ခွေးတွေ အကြောင်းကို ကျုပ် လုံးလုံးသတိမရခဲ့ဘူး။”

မေရီက ချက်ချင်းသဘောပေါက်လိုက်သည်။

ဖရန်စစ်ဒါဗေးက မြင်းနှစ်ကောင်ကို ကြီးပြေလွှတ်လိုက်သည်။

မြင်းများက နေရာမှ ရုတ်တရက်မခွာဘဲ ရပ်မြဲရပ်နေသည်။ တင်ပါးကို လက် နှင့်ရိုက်လိုက်သောအခါကျမှ ထွက်ပြေးသွားသည်။ ပို၍ဝေးဝေးသို့ပြေးရန် ဖရန်စစ်ဒါ ဗေးက ကျောက်ခဲများနှင့် လှမ်းပေါက်သည်။ မြင်းနှစ်ကောင်သည် တောင်အောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားကြလေသည်။

“ကိုင်း.. . လာ၊ မင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရန်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အခုအချိန် မှာတော့ တို့နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အန္တရာယ်တွေနေရပြီ”

ဖရန်စစ်ဒါဗေးက မေရီ၏လက်မောင်းကိုဆွဲပြီး တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ တက် သည်။

မေရီကလည်း နောက်မှတပ်လိုက်သွားသည်။

အသံက ပိုနီးလာသည်။ ယခုမှပင် ခွေးဟောင်သံဖြစ်ကြောင်း သဲသဲကွဲကွဲ ကြားရတော့သည်။

တောင်ထိပ်မှာ ကျောက်တုံးတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။ ကျောက်တုံးကြီးများက ကြီးမားလွန်းလှပြီး ချောနေလေရာ ခြေတုတ်ကောင်းကောင်းမရ။ မေရီလည်း မောဟိုက် နေပြီ။



“ကျွန်မ ဒီထက်ပို မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

ဖရန်စစ်ဒါဗေးက မေရီကို ဘာမျှမပြောတော့။ ပို၍မြင့်သောနေရာသို့ရောက် အောင် သူတစ်ယောက်တည်း ကုတ်ကပ်တက်သွားလေသည်။ မေရီကတော့ မောမော နှင့်ကျောက်တုံးကြီးဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

တိမ်တွေပါးသွားသည်။ မြူတွေ ကွဲသွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကောင်းကောင်း လှမ်းမြင်နေရပြီ။ နေလည်း ထွက်လာလေပြီ။

သူတို့ရှိနေသည့် တောင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်လာနေကြသော လူအုပ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ စုစုပေါင်း လေးငါးခြောက်ဆယ်လောက် ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ခွေးများ၏ဟောင်သံ၊ အနံ့ခံသံများကို အတိုင်းသားကြားနေရလေသည်။

မေရီကမူ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့ဆိုပြီး ထိုနေရာမှာပင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေ မိလေတော့သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်၏အော်သံကို ကြားရသည်။

တောင်အောက်သို့ ငိုကြည့်သောအခါ သူတို့ရောက်နေသည့်နေရာနှင့် ကိုက် ငါးဆယ်ခန့်အကွာတွင် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုသူက ခွေးထောက်လှီးချ လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ သေနတ်နှင့်လှမ်းပစ်သည်။

ကျည်ဆန်က မေရီကွယ်ပြီး ထိုင်နေသည့် ကျောက်တုံးကြီးကို လာထိသည်။ သေနတ်သမားက ခွေးထောက်နေရာမှ ထရပ်သည်။

ဒီတော့မှပင် ထိုသူ၏မျက်နှာကို မေရီ ကောင်းကောင်းမြင်ရလေသည်။
ဂျင်မိမာလင်း။

ဂျင်မိမာ မေရီကို မမြင်။ တစ်ချက် ထပ်ပစ်ပြန်သည်။

ကျည်ဆန်က မေရီအနားမှ ဖြတ်သွားသည်။

ခွေးတွေက ပိုပြီးဒေါသကြီးလာကြပုံရသည်။ မပြတ်တမ်းခြေရာများကို အနှံ့
ကာကြည့်ကာ တောင်ပေါ်သို့ ထိုးဟောင်နေကြသည်။

ဂျင်မိမာလင်းက သေနတ်နှင့် နောက်ထပ်တစ်ချက် ပစ်ပြန်သည်။

မေရီက ဖရန်စစ်ဒါဗေး ရှိနေသည့် သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ မော့ကြည့်သည်။

ဖရန်စစ်ဒါဗေးသည် တောင်ထိပ်မှာ မထ်တတ်ကြီးဖြစ်နေသည်။

ဂျင်မိမာလင်း လက်ထဲမှ သေနတ်တစ်ချက်မြည်ဟည်းသွားပြန်သည်။

ဖရန်စစ်ဒါဗေး၏ လက်နှစ်ဖက် ရုတ်တရက် မြောက်သွားသည်။ ပြီးတော့

သူ့ကိုယ်လုံးကြီးပါ မြောက်တက်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။


ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဖရန်စစ်ဒါဗေးသည် အရုပ်တစ်ရုပ်၏ကြိုးကို ဓားနှင့်
ဖြတ်ချလိုက်ဘိသကဲ့သို့ တောင်အောက်သို့ ထိုးကျသွားလေတော့သည်။



အခန်း (၁၀)

ဇန်နဝါရီလဆန်းပိုင်း၏ နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။

နေ့ လင်းလင်းကျင်းကျင်းပွင့်ပြီး ရာသီဥတု သာယာနေသည်။

 မေရီသည် ရည်ရွယ်ချက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်နေမိသည်။ အဝေးက တောင်ကုန်းများကို လှမ်းကြည့်သည်။ ခင်တန်းများကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုသို့ကြည့်ရင်း သူ့မွေးရပ်ဇာတိဖြစ်သော ဟဲလ်ဖို့အရပ်ကို ပြန်လှမ်းနေမိလေသည်။

တကယ်ဆိုတော့ ဒီအရပ်သည် သူ့အရပ်မဟုတ်ပါ။ ဒီနယ်မှာ ရှိနေသူများ သည်လည်း သူနှင့် ဓလေ့စရိုက်ချင်း တူသူများ မဟုတ်ပါ။

လောကကြီးတွင် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေပြီ။ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ။ တစ်ကောင် ကြွက်ဘဝဖြင့် မည်သို့မည်ပုံ ဆက်လက်ရုန်းကန်ရမည်နည်း။

သို့သော်လည်း မေရီ မကြောက်ပါ။ သူ့မှာ ခွန်အားရှိသည်။ သတ္တိရှိသည်။ ဟဲလ်ဖို့အရပ်သို့ပြန်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး တောင်ယာလုပ်ကိုင်စားနိုင်သည်။ ဟဲလ်ဖို့ နယ်သူနယ်သားများက သူ့ကိုနားလည်သည်။ ဟယ်လ်စတန် မြို့သူမြို့သားများက သူ့ကို နားလည်သည်။ သူတို့မိသားစုကိုလည်း လေးစားခဲ့ကြသည်။

သူ့ကြီးဘတ်ဆတ်နှင့် သူ့ကြီးကတော်တို့တော့ သူ့ကို ဒီအရပ်မှ မခွာစေချင်။ သူတို့နှင့် တစ်သက်လုံး နေသွားပါဟု ပြောနေကြသည်။

“အန်တီအတွက် အဖော်ရတာပေါ့ကွယ်။ နောက်ပြီးတော့ သားနဲ့သမီးကလဲ မင်းကို ခင်နေကြပြီ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဒီမှာနေရင်း မင်း အတိတ်ကအကြောင်း တွေကို မကြာခင် မေ့ပျောက်သွားမှာပါ။ အန်တီတို့ဆီမှာ ဘာမှ အားနာစရာမလို့ပါဘူး။ ကိုယ့်မိကိုယ့်ဘလို သဘောထားပြီး စိတ်ချမ်းသာသလို နေနိုင်ပါတယ်။”

မေရီအပေါ်မှာ သူတို့ကောင်းသည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဒီအရပ် ကို မေရီ ရွံ့မုန်းနေမိလေသည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှ မြင်းလှည်းတစ်စီး မောင်းလာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ မြင်းလှည်းက တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။

မေရီအနားသို့ရောက်သောအခါ ရပ်လိုက်သည်။

ဂျင်မိမာလင်း ဖြစ်လေသည်။ လှည်းပေါ်မှ သူ ဆင်းလာသည်။

“နေကောင်းသွားပြီလား။ မင်းဖျားပြီး အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတယ်ဆိုလို့”

ဂျင်မိက သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာရင်း လှမ်းမေးသည်။

“ရှင်ကြားတာ မှားနေပြီ၊ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းမှာ အားအားရှိတိုင်း လမ်းလျှောက်နေတာပဲ။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဒီနယ်မှာ ရှိနေတဲ့လူတွေကိုတော့ ကျွန်မ ခင်လို့မရဘူး”

“မင်း သူကြီးကတော်နဲ့ အတူတူနေတော့မယ်လို့လဲ ပြောနေကြတယ်။ ဒီသတင်းကတော့ မှန်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ မင်း အေးအေးချမ်းချမ်း နေသင့်ပြီမဟုတ်လား။ သူတို့ကလဲ မင်းကို ကြင်နာကြမှာ သေချာပါတယ်”

“ကျွန်မအမေ ဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မအပေါ်မှာ သူတို့ဟာ အကြင်နာဆုံးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အဲဒီမှာမနေပါဘူး”

“ဟုတ်လား . . . သူတို့နဲ့ အတူတူမနေဖူးလား”

“မနေဘူး။ ကျွန်မ ဟဲလ်ဖိုကို ပြန်တော့မယ်”

“မင်း ဟိုမှာ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်မ ယာပြန်လုပ်မယ်။ ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံလဲ မရှိဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ရရာအလုပ်ကို လုပ်ရမှာပဲ။ ဟိုမှာက ကျွန်မ မိတ်ဆွေတွေချည်းပဲဆိုတော့ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ”



“မင်း ဘယ်မှာနေမှာလဲ”

“အမိုးအကာကလေးရှိရင် ပြီးတာပဲလေ။ အရေးကြီးတာက အိမ်နီးနားချင်းကောင်းတွေ ရဖို့ပဲမဟုတ်လား”

“ငါကတော့ အိမ်နီးနားချင်းနဲ့ နေခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတစ်ချက်တော့ မင်းနဲ့ ကွာသွားပြီ။ တစ်ယောက်တည်း နေရတာကိုပဲ သဘောကျနေမိတယ်။ အတူပေါ်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် မင်းနေရမယ့် ဘဝကြီးကိုတော့ ငါ စဉ်းစားကြည့်လို့ မရဘူး မေရီ”

မေရီက သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီး ရယ်သည်။

ထို့နောက် သူ့မြင်းလှည်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီမြင်းလှည်းကြီးနဲ့ ရှင်ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါလဲ ဒီမှာနေရတာ ပြီးငွေလွန်းလို့ ခြေဦးတည့်ရာ သွားတော့မယ်ဆိုပြီး ထွက်လာတာ။ ပစ္စည်းတွေလဲ အပြီးသယ်လာခဲ့တယ်။ ဒီမြင်းလှည်းဟာ ငါ့အိမ်ပဲ။ ရောက်ရာအရပ်မှာ ဖြစ်သလိုနေမယ်။ သစ်ပင်အောက်မှာ အိပ်မယ်။ စိတ်ကူးတည့်ရင် ဆက်သွားမယ်။ မောရင်နားမယ်။ ကြုံရာမှာ ကြုံသလိုစားမယ်။ ဒီတိုင်းပြည်ဟာ ငါ့တိုင်းပြည်ပဲ။ ငါ သွားချင်ရာကို သွားလို့ရတယ်။ အလုပ်ကတော့ ကြုံသလို လုပ်သွားတာပေါ့ကုန်။ မြင်းခိုးတဲ့ အလုပ်မျိုးကိုတော့ မလုပ်တော့ပါဘူး။ တရားဥပဒေဘောင်အတွင်းက အလုပ်မျိုးကို လုပ်မှာပါ”

“ရှင် ဘယ်ဘက်ကိုသွားမှာလဲ”

“အခုတော့ မြောက်ဘက်ကို သွားမယ်၊ ငွေရအောင် ရှာမယ်၊ ငွေရှိလာတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် တစ်နေရာရာမှ အိမ်ကလေးဝယ်မယ်၊ မြေကလေးဝယ်မယ်၊ မြင်းဝယ်မယ်၊ အဲဒီမှာ အခြေချနေတော့မယ်”

“အင်း.. ရှင်သွားမယ့်အရပ်က မြေဩဇာလဲ မကောင်းပါဘူး”

“ဒီနယ်မှာကရော မြေဩဇာကောင်းလို့လား မေရီ၊ ဘာများစိုက်လို့ပျိုးလို့ ရလို့လဲ”

“ရှင်နဲ့ ပြိုင်ပြင်းမနေတော့ပါဘူး၊ ရှင်ပြောတာတွေ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“စိတ်မဝင်စားရင်လဲ လမ်းဖယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ စကားရပ်ပြောနေရတဲ့အတွက် ငါခရီးထွက်ဖို့တောင် နောက်ကျနေပြီ”

“နောက်ကျတဲ့အတူတူ မထူးတော့ပါဘူး၊ မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းကို လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဝင်သောက်သွားပါဦးလား”

“မလုပ်ပါနဲ့ မေရီရယ်၊ သူတို့နဲ့ငါက စရိုက်ချင်းတူတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလို လူမျိုးတွေနဲ့ ငါ မပေါင်းတတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မလဲ သူတို့နဲ့ စရိုက်ချင်းတူတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် တဲလ်ဖို့ကိုပဲပြန်ဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်တာပေါ့”

“ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားကြတာပေါ့လေ၊ မင်းလဲ မင်းနယ်မင်းပြန်သွားပြီး ကြံ့သလိုသာ အခြေချပေတော့၊ ငါလဲ ခရီးဆက်တော့မယ်”



“ရှင် ဒီနေ့ စကားပြောတာ ခါတိုင်းနဲ့မတူဘူး၊ တစ်မျိုးပဲ”

“ငါ့မြင်းတွေ ကပ်တတ်တတ်လုပ်နေရင် ငါစိတ်တိုတယ်၊ ဒီနေ့လဲ မြင်းတွေက ကပ်ချင်သလို ဖြစ်နေလို့၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်တွေကိုတော့ ငါချစ်ပါတယ်”

“ရှင်ဟာ လောကကြီးမှာ ဘာကိုမှချစ်တတ်တဲ့လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ငါသုံးလေ့သုံးထ မရှိလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဂျင်မိမာလင်းက ထိုသို့ပြောပြီး သူ့မြင်းလှည်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားလေသည်။

ပြီးတော့ ဘီးကြားမှာညပ်နေသည့် ကျောက်ခဲများကို ခြေထောက်နှင့် ကလော်ထုတ်နေသည်။

“ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ငါသွားတော့မယ်လေ၊ နေတောင် မွန်းလွဲသွားပြီ၊ မင်းသာ ယောက်ျားလေး ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်မိမှာပဲ”

“တောင်ဘက်ပိုင်းကို သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ရှင်နဲ့အတူတူလိုက်မယ်”

“ဒါပေမယ့် ငါက မြောက်ဘက်ကိုသွားမှာ၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ တစ်လမ်းစီပဲ၊ အ.. သွားတော့မယ်ကွာ . . . ဝှစ်ဘိုင်”

ဂျင်မိမာလင်းက လှည်းပေါ်သို့တက်ပြီး မြင်းလက်ကြီးများကို ကလော်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ မိုင်ငါးဆယ်လောက် ခရီးတွင်အောင် ငါသွားရမယ်၊ ပြီးတော့ လမ်းဘေးမှာ ရွက်ထည်တဲထိုးမယ်၊ မီးဖိုပြီး ချက်ပြုတ်စားမယ်၊ စားသောက်ပြီးရင် အိပ်မယ်၊ မင်းကတော့ ငါ့အကြောင်းကို သတိရချင်မှ ရတော့မှာပေါ့လေ”

“ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာတွေကို ရှင် နွားမလည်ပါဘူး၊ ကျွန်မ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်နေပြီ၊ မိသားစုနဲ့ နေချင်တယ်၊ အဖော်နဲ့နေချင်တယ်၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်နာနေတယ် ထင်သလဲ”

ဂျင်မိက ဘာမျှပြန်မပြော။ သူ့မြင်းများကို အချက်ပေးသည့်အနေဖြင့် လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်သည်။

“နေဦး... ခဏနေဦး၊ ကျွန်မကို ဆွဲတင်စမ်းပါ”

မေရီက လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ဂျင်မိက ကြာပွတ်ကိုဘေးသို့ချပြီး မေရီကို ဆွဲတင်သည်။ မေရီက သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မေရီ၊ မင်းကို ဘယ်လိုကိပ်ပေးရမှာလဲ၊ ငါက မြောက်ဘက်ကို သွားမှာနော်၊ တောင်ဘက်ကို ပြန်မလှည့်နိုင်ဘူး”

“သိပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်း ငါနဲ့လိုက်တော့မယ်ပေါ့၊ ငါနဲ့လိုက်ရင် ကြမ်းတမ်းတဲ့ဘဝနဲ့ မင်းရင်ဆိုင်ရမှာနော်၊ ဘယ်မှာ အခြေချမယ်ဆိုတာလဲ သိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘဝကို ကြိုသလိုရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ၊ မင်းအတွက် ငြိမ်းချမ်းမှုရချင်မှ ရမယ်”

“စွန့်စားကြည့်လိုက်တာပေါ့ ဂျင်မိ၊ ကျွန်မ ကုသိုလ်တောင်းရင်လဲ စိတ်ချမ်းသာရတဲ့ဘဝမျိုးကို ရချင်ရမှာပေါ့”

“ငါ့ကို မင်းချစ်သလား မေရီ”



“ချစ်တယ်လို့တော့ ထင်တာပဲ ဂျင်မိ”

“ဟဲလဲဖို့နယ်ကို ချစ်တာထက်ပိုသလား”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မ မဖြေတတ်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘာကြောင့် ငါ့ဘေးမှာ အခုလို တက်ထိုင်နေတာလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မ ထိုင်ချင်လို့ ထိုင်ကိထိုင်ရမှာဖြစ်လို့၊ အခု အချိန်ကစပြီး တစ်သက်လုံးထိုင်ရတော့မယ့် ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်တဲ့နေရာဖြစ်လို့”

ဂျင်မိမာလင်းက အားပါးတရရယ်သည်။ ပြီးတော့ မေရီ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကာ ကြာပွတ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

မေရီသည် နောက်ပိုင်းသို့ လုံးဝပြန်မကြည့်ပါ။ မြောက်အရပ်သို့သာ တည့်တည့်ကြီး မျက်နှာမူထားလိုက်လေတော့သည်။

အထောက်တော်လှအောင်

သီချင်း

၁၂၊ ဩဂုတ်၊ ၁၉၈၃

www.burmeseclassic.com